

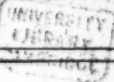
DE *Ja: Thompson*

PRÆCIPUIS
GRÆCÆ DITIONIS
IDIOTISMIS.

Aa. Auctore *S. 12*
FRANCISCO VIGERO
ROTOMAGENSI. *Rutton*

*Duodecima Editio prioribus emaculatioꝛ, in qua nonnulla
qua deerant suppleuntur, multa qua laxata in proprium
locum restituuntur, plurima denique vitiose exarata
corrigitur.*

Accessit præterea huic Editioni Observationum non-
inutilium qualescunque Auctarium; nec non vocum
Græcarum Index locupletissimus, de novo com-
positus.

L O N D I N I,

Excudebat G. Godbid, impensis Gulielmi Sbrowsberey,
apud quem vœneunt ad insigne Bibliorum in
vico vulgò vocato Duke-Lane, 1678.

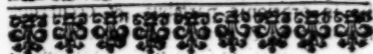
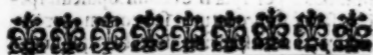
DE
PRAECIPUIS

GRÆCE DICTIONIS

IDIO TISMIS

151-09

JUVENTUTI

• I A E A H N I

S.

EXpressum huic mihi, vel extortum libellum dicerem, nisi vel contritum hoc jamque tralatitium præfandi genus, veritatis fidem elevaret; vel, utcunque res cesserit, non tam id oratione prædicandum meâ, quam vivorum in testium conscientia relinquendum putarem. Nunc, cum eorum ad studia voluntatem quoque meam adjunxerim, consilii nostri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multâ jam lectione maturis: discipulos ipsi nos facilius habeant, quam doctores: nec tamen plane novis aut rudibus. Medium quoddam Lectoris ingenium querimus, hoc est grammaticis præceptionibus molitum nonnihil ac subactum. Huic vlam sternimus ad majora, non vocum immani congerie, quam invidiam ab immensis volu-

minibus, vel ipsa brevissimi opusculi species facile deprecatur: sed eorum, ut vocamus, idiomatum delectu, qui singulis in orationis partibus, & occurrunt frequenter, & præcipuam quandam vim, atque elegantiam Græcæ Dictionis includunt. Ita enim se res habet ut nonnullo quoque docendi usu didicimus. Linguae omni, Græcæ præsertim, suus quidem est, ac singularis genius, & certis quasi formulis illigatus: quem simul ac apprehendere cœperis, ames continuo, nec ante persequi desinas, quàm assequare. Idem nisi te afflaverit, frustra sudes, nec minus inani, quàm molesto labore jacteris necesse est. Hujus ergo tibi vestigia quædam indicamus, eaque, ut speramus, nec levia nimium, nec obscura. Facem ad ea nonnunquam Budæus pertulit, fateor. Quem enim adhuc, tantum hunc Gallogræcæ Musagetem *Μουσῆος* habuisse, aut poenituit, aut puduit? Extabunt similia quædam in amplioribus aliorum spatiis. Ne id quidem admodum negaverim. Cur enim nova prorsus, & inaudita cedere ambitiosè velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel passim distracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam altâ mole conssepulta latent; sit omnino, vix ut unquam à tironibus, aut videri possint, aut depromi. Eadem si unum in fasciculum collecta fuerint, si brevius pressiusque compacta, si digesta commodius, si familiarius enucleata, vel manu, vel perâ claudi potuerint; tam avidè legi solent, quàm faci-

facile comparari. Horum ut deesset nihil, efficere contendimus. Et erunt, opinor, præter ordinem cultumque non pauca, quæ nobis etiam, studioque nostro debeantur. Quod superest, tanti fuerit, Juventus optima, priusquam ad Græcorum Auctorum lectionem aspires, totum hunc libellum semel iterumque decurrere. Ita enim evenire vulgò solet, ut præproperâ festinatione legendi, multa prætervoles, quæ diligentioram & oculum postularent, & manum, quæ tamen præterita semel atque neglecta, & hoc quasi damnata præjudicio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare possunt. At postquam his utcumque notionibus consignata mens est, occurrentium imaginum similitudine, cum excitatur afficiturque facilius, tum ad illas inter sese componendas suavius invitatur. Ex quo dici vix potest, quantum in posterum ad ista vel pervidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et quidem multos videas, qui cum in legendo laboris plurimum operæque consumpserint, vix aliquot Demosthenis periodos integro perpetuòque sensu contexere noverint; confusâ quadam vocabulorum, ut loquuntur, notitiâ, ut re ipsâ sentiunt, perturbatione contenti. Quod enim illa sententiæ totius absolutio, ex quarundam sæpe vocularum aut significatione, aut collocatione apta sit atque nexa; his vel omisissis, ut ferè fit, vel perperam intellectis, hiet ipsa proinde pendeatve necesse est. Cui malo, quod nec leve quidem,

dent, nec mediocre videri debet, libellus hic noster, commodè, ut spero, facileque medebitur. Equidem præstare nolim; quæ hoc etiam in genere observanda videri possint, complexum eum esse omnia: temeritatis hoc esset, non fiduciæ: polliceri tamen ausim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius cuiusmodi est, supellectile paratus accesserit; eum per sese, in cæteris propè omnibus, quæ vel præterierit memoria, vel iudicium reliquerit, & subodorandis sagacior, & agnoscendis oculatior futurum. Vale, studiosa Inventus, & fruire.

Cap. I.

Cap. II.

Cáp. III.

Sect. 2. *De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.* 24

Sect. 4. De nominibus αφορμη, διήλη, δι-
λθι, διπλου, εφευρες, επι-
δοξου, ερωτων, επευδου, επουμου. 36.

Sect. 5. De nominibus $\pi\pi\Theta$, $\iota\sigma\Theta$, $\chi\alpha\lambda\epsilon\varsigma$,
 $\kappa\alpha\kappa\epsilon\varsigma$, $\chi\alpha\lambda\omega\varsigma$ et $\epsilon\pi\alpha\rho\chi\alpha\varsigma$,
 $\kappa\lambda\omicron\pi\eta$ et $\delta\iota\mu\omega\sigma\iota\omega\upsilon$, $\kappa\alpha\iota\iota\omicron\varsigma$ $\kappa\alpha\iota$
 $\tau\upsilon$.

Index Cap. & Sect.

	pag.
τάχρεις, κυρία, περιδομία, ἐγρήμη δίκη, χύρι.	43
Sect. 6. De nomine λόγ.	52
Sect. 7. De nominibus μέρ, μοῖρα, μη- δεις, μηχαρή, μακρόν, & μίρα, νικωνικός.	56
Sect. 8. De nominibus ὁδός, οἶ, ὄργη.	61
Sect. 9. De nomine ὄσ.	68
Sect. 10. De nominibus ἔρ, πῦθις, πῦπας, παῖμ, πολιτία, παύς, πεᾶσμα, πεᾶξι, πεᾶσμα, πεᾶτα.	74
Sect. 11. De nominibus σπυῖον, τιμήειον, ἀπὸδειξις, ῥαδιέρημα, τίλ, τίς.	80
Sect. 12. De nominibus τοῦκν, ἐδύ, χείρ, χίεω.	85
Sect. 13. De nominibus χεῖμα, χευσός, χε- ρα, ὠρα.	88

Cap. IV.

De Pronomine.	92
---------------	----

Cap. V.

Sect. 1. De Verbo Activo, Passivo, & Neu- tro.	100
Sect. 2. De Idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi pro- priis.	107
Sect. 3. De Idiotismis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.	111
Sect. 4. De Verbis ἀμπεύ, ἐργεῖν, ἐπ- χέω.	

Index Cap. & Sect.

	pag.
χρῆς, ἀρετὴ καὶ φρόνη, ἀπολαύ- σις.	119
Sect. 5. De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διώκειν, φέρειν, ἐκτελεῖν.	125
Sect. 6. De Verbo εἶμι.	131
Sect. 7. De Verbis εἰπὶν, ἔχειν, εἰσε- ρεῖν, εἰσέρχεται, εἰσε- ρεῖται.	137
Sect. 8. De Verbis ἴδω, λαμβάνω, μέλλω, νέμω, νομίζω, εἶδω, εἶσι, εἴ- μαι.	144
Sect. 9. De Verbis καταγνώσκω, ἐφελιστά- ναι, περιεργάζομαι, πείθω, πεί- σθαι, πείθομαι.	153
Sect. 10. De Verbis ποιῶ, ποιεῖν, περ- σύν, ἀποποιεῖν.	162
Sect. 11. De Verbis συσφραγίσαι, συρρηγνύειν, συμφορεῖν, πείθειν, πείσθαι, πείθομαι.	169
Sect. 12. De Verbis ὑπάρχω, ὅτι ὑποστάν- τοις.	181
Sect. 13. De Verbis φαίνομαι, φέρω.	186
Sect. 14. De Verbis φθάνειν, χωρεῖν, ὅτι χωρεῖν.	191

Cap. VI.

Sect. 1. De Participio in uniuersum.	196
Sect. 2. De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.	204
Sect. 3. De Participiis γυνόμενον, ὅτι ὡς χρόνον.	206
Sect. 4. De Participiis uerborum ὁνομαζέω, παρίχω, περιέχω, ποιῶ, πεί- θω, ὑπάρχω, εἶμι.	211

Cap.

Index Cap. & Sect.

Cap. VII

	pag.
Sect. 1. De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.	218
Sect. 2. De Adv. ἀκριβῶς ὅ ἵμα.	222
Sect. 3. De Adv. ἀμίλει, ἀπικρύ, ὅ ἀπικρύ.	225
Sect. 4. De Adv. ἀραγῆτος, ἀτρίμα, ἀτρίμας. αὐτῆς.	230
Sect. 5. De Adv. αὐτόθεν, εἴτα, ὅ ἔπητα.	233
Sect. 6. De Adv. ἐπὶ, ὅ ἐπικῶς.	237
Sect. 7. De Adv. ἐπιπροσδιν, ἢ, ἥ, cum aliis particulis.	241
Sect. 8. De Adv. μάλλον, ὅ μάλιστα.	246
Sect. 9. De Adv. μεταξύ, μίχει, οἷγυ, ὁμῦ.	249
Sect. 10. De Adv. ὅπ, ὅπε, ὅπως, ὅπω, ῥαδῶς.	252
Sect. 11. De Adv. πῶς, ὅ ὅ in quibus approbamus aliquid, aut improbamus.	257
Sect. 12. De Adv. quæ præcipuam in negando vim ac suavitatem habent, ac nominatim de iis, in quibus μὴ præcedit.	261
Sect. 13. De Adv. ἢ, vel ἢν, ὅ particulis cum eo conjunctis.	265

Cap. VIII

Sect. 1. De Conjunctione ἀλλ.	272
Sect. 2. De Conjunctione αὐ spectata in primo ὅ secundo usu.	277
Sect.	

Index Cap. & Sect.

	pag.
Sect. 3. De tertio & quarto usu ejusdem Conjunctionis.	282
Sect. 4. De Conjunctionibus ἀπα & γα.	286
Sect. 5. De Conjunct. ὃ & ὃν.	289
Sect. 6. De Conjunct. εἰ, ὡς, ὡς, ὡς, & adjacemibus particulis.	293
Sect. 7. De Conjunct. καὶ cum particulis adjacemibus.	301
Sect. 8. De Conjunct. μὲν & δέ, cum adjacemibus particulis.	312
Sect. 9. De Conjunct. ὅτι & ὅτιν.	323
Sect. 10. De Conjunct. ὡς, cum adjacemibus particulis.	329

Cap. IX.

Sect. 1. De Propositionibus ἀμφὶ, ἀντ', ἀλλ', ἀντ', ἀντ'.	340
Sect. 2. De Prop. ἄν & οἷς.	349
Sect. 3. De Prop. ἐκ, vel ὅ, & ἐκ.	358
Sect. 4. De Prop. ὅτι.	368
Sect. 5. De Prop. καὶ, καὶ, & οὐν,	381
Sect. 6. De Prop. ὅτι.	389
Sect. 7. De Prop. ὅτι, & καὶ.	398
Sect. 8. De Prop. καὶ.	403
Sect. 9. De Prop. ὅτι, ὅτι, καὶ.	410

21

G

21

di
Pa
fa
pa
ci

m
m
P

DE PRÆCIPUIS
GRÆCÆ DITIONIS
IDIOTISMIS.

CAPUT I.

De articulo præpositivo.

REGULA I.

Articulus præpositivus Nomen
Nomen sæpe ac Participium involvit, tam- ac Participium in-
etsi neutrum exprima- voluit.

tur, ut ἡ Ἀσία ἡ ἐπὶ
τῆς ἀνατολῆς, id est,
pars Asiæ quæ ad Orien-
tem spectat; ubi subau-

ditur μεῖς, pars, vel πλεον, latus, &
Participium ὄντα, vel συνεπομένην, conver-
sa, vel aliud simile. Ita neutrum nō usur-
pari possit, intelligendo μεῖς & cum Parti-
cipio ejusdem generis.

II.

Eodem sensu hic Articulus eleganter ge- Eodem
minatur, ut ἡ χεὶρ ἡ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς τῶν οὐ- sensu gemi-
πνεύματος, salutis viam insistere, ubi subauditur natur.
Participium φερόμενος, vel ἀγόμενος.

A

Eodem

III.

Cum Ad-
verbio, &
Præpositi-
one.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpositione jungi solet; tuncque Adverbium & Præpositio vice Nominis funguntur: ut ὁ βασιλεὺς, ὁ ὧ βασιλέων πᾶν, subauditur ὧν, *Rex regum maximus*: οἱ καὶ ἡμεῖς, subauditur ὧν, *nostri temporis homines*. Quo in genere usurpantur maximè Adverbia loci, ut ἄνω, *sursum*, καὶ κάτω, *deorsum*: temporis, ut πάλαι, *olim*: quantitatis, ut ἄρᾳ, ὑπερᾳρᾳ, id est *nimum, excellenter, supra modum*. v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, *cæleste regnum*, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, *prisca homines*.

IV.

Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter* verò: Græci, ὁ μὲν, ὁ δέ, per omnes casus: ut ὁ μὲν, συμμαχόντων, οἱ μὲν ῥαθυμῶσιν, οἱ δὲ ἀθυμῶσιν, *ex sociis nostris alii torpent, alii deficiunt animo*. Quo sensu, nonnunquam genitivus partitionis transit in casum articuli: ut in exemplo allato, οἱ συμμαχόντες, pro τοῖς συμμαχόντων. Recte tamen dicitur, ἡ μὲν, ἡ περὶ δὲ id est, *alter quidem, alter verò*; gallicè, *l'un, l'autre*. Demosth. pro Cor. δὲ δὲ καὶ μεγάλα, ἐν μὲν, ὅτι καὶ ὅτι ἵππων ἀγωνίζομαι, ἕτερον δὲ, &c. id est, *tum duc præsertim, quæ sanè magna sunt; alterum, quod non equalibus de rebus contendam, alterum, &c.*

V.

✓ Idem Articulus in omni genere, cum præpositione καὶ, elegantes habet significatus: ut τὰ καὶ ἡμεῖς, *res nostri temporis*: τὸ καὶ ὅλον, *in univèrsum*, vel quicquid univèrse sit: οἱ καὶ ἐναυαῖοι, ut οἱ καὶ ἐναυαποδρόμοι στεπᾶται, *milites sigillatim ince-*

incedentes: αἱ καὶ μία, une à une: οἱ καὶ ἑκάστων, singuli.

VI.

Adverbium νῦν, et Participium neutrum ἔχον, cum præpositivo neutro, vel uno verbo πυνώχον, significat nunquam: ut τοναῖχον τονωῖ-
ἐν ἀγαθῶς γίνομαι ἢ ἐλπίσι, nunquam quidem χον.
optima spe vivo.

VII.

ὅδε, ἡδε, τόδε, repetito præpositivo ἀ- ὅδε, ἡδε, τῷδε, Atticé pro ἐτῷ usurpatur: ut ὅδε τόδε. ὁ δὲ ἄνθρωπος, hic homo: nec unquam nisi utcumque demonstrando. Σαπε autem δὲ acutum, pro δε enclitico usurpatur; at ferè cum masculino tantum, ὁ, vel neutro τό, quod tunc accentu caret: sic ὁδὲ pro ὅδε & πδὲ, pro τόδε. vix autem, ἡδὲ pro ἡδε. Demosth. pro Cor. διότι ταῦτ' ἔχον οὐδὲν ἐμὲ, Quare hæc ille scripsit, vel decrevit meâ causâ.

VIII.

τῷδε id est, ἐν τῷδε τόπῳ, hoc in loco, τῷδε. ἐν, vel hæc adverbialiter: opponitur autem τῷ κακῷ, illuc, vel illic: nam τῷδε κακῷ ἐξέρχεται, huc illucque volvi significat.

IX.

Τόδε τι apud Philosophos, rei substantiam τὸδε τι. essentialiamque significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τί ἦν εἶναι, quod quid est esse.

X.

Τὸ διὰ τί apud eosdem, causa est propter τὸ διὰ τί. quam aliquid sit.

XI.

Τῶν cum numerali πέντε τῶν, id est, ab πέντε πέντε. initio: τῶν ταχύνων, id est, celerimè: ut τῶν τῶν.

ταχίστην ὅτι πορρωτάτω προχωρήσαν, longissime summa cum celeritate proventus est.

XII.

ὁ, τὸ παῖς. **X** Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu nominis proprii, vel involvit substantivum υἱός, aut παῖς, filius; vel pro illo sumitur. Nam ὁ τῷ Δημοδένῳ, est filius Demosthenis. Ita Virgil. 6. Æn. Diophobe Glauci, Δημόφρονι ἢ τῷ Γλαύκῳ. Sæpe tamen Articulus etiam subintelligitur. Demosth. pro Corona. Κτησιφῶν Λεωδένους, Ctesiphon Leosthenis filius: Et paulo post, Δημοδένους Δημοδένους, Demosthenes Demosthenis filius.

οἱ pro παῖ. **X** Ut ὁ in singulari numero pro παῖς aut υἱός, sic οἱ in plurali pro παῖδες vel υἱοὶ usurpatur. Plutarchus ἐπὶ παίδων ἀγωγῆς: μεγαλουργίαι ἐμπύμπλασαι καὶ φρονήματα οἱ ῥονίων διασήμων, scilicet παῖδες vel υἱοὶ, qui ἐκπαινεῖσθαι subintelliguntur.

XIII.

τὸ pro ὅ. **X** Tò cum neutro adjectivo, ac ferè superlativi gradus, ponitur eleganter pro sub-iunctivo ὅ, quod, maximè cum recensitis levioribus, ad id quod gravissimum sit devenitur: ut τὸ μὲν φίλοις πεφειλάκεν, τὸ δ' οἰκίαν διέφθαρε. Tò δὲ μαρώτατον, καὶ πατέρα ἠκίστατο, amicos ludificatus est, doctum pessumdedit, quòdque scelestissimum est, puerum verberavit.

XIV.

ὅτι τὰς. **X** Ἐπὶ τὰς, significat propriè cis, cum genitivo loci, atque ut plurimum fluvii vel montis: ut ὅτι τὰς τῶν ὄρων, cis montes; ὅτι τὰς τῷ ποταμῷ cis fluvium. Opponitur τὰς ἐπὶ κείνα, trans, ultra: ut ἡ ἐπὶ κείνα τῶν Ἀλ-

πῶν Κελτικῇ, id est, Gallia, Transalpina: at ἢ
 ὅτι τὰς τῶν Ἀλπεων, Cisalpina. Simili ferè
 sensu dicitur, ὅτι δ' αὖτε ex ἑμῶ, ὅτι δ' αὖτε ex
 δέ, ex hac quidem parte, ex altera verò.

XV.

Τὸ ὃν singulari modo significat τὸ μὲν, τὸ δέ. *X*
 partem, ut apud Aristidem in Panath. τὸ χα-
 εας, τὸ μὲν ὃν πρὸς ἄρκτον ἔστι, τὸ δέ ὃν πρὸς
 μισσημείαν, regionis pars altera Septentrio-
 nalis est, altera Meridionalis.

XVI.

Τὸ μὲν, τὸ δέ vel τὸ μὲν π, τὸ δέ π, signifi- τὸ μὲν *X*
 cant, partim quidem, partim verò, ut τὸ μὲν τὸ δέ.
 ἑλπίδ', τὸ δέ ἑλπίδ' δέοις, partim spe,
 partim metu. Eodem sensu dicunt, τὰ μὲν, τὰ
 δέ, & τὸ μὲν, τὸ δέ: quæ voces nonnun-
 quam usurpantur in principiis periodo-
 rum, maximè disjunctarum, præsertim ubi
 res pluribus, aut testimoniis, aut exemplis
 illustratur.

XVII.

Τὸ λεγόμενον, verbat. dictum, id est, ut est τὸ λεγόμε-
 -in proverbio, quod ajunt. Plato in Gorgia, γον.
 Ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἦτορ μὲν;
 an verò post festum, quod ajunt advenimus?

XVIII.

Neutrum τὸ in singulari, non solum cum τὸ cum in-
 infinitivo conjungitur per omnes casus, si finit.
 vocantem excipias; ut τὸ ποιεῖν, facere, τὸ
 ποιεῖν, faciendi, εἰς τὸ ποιεῖν, ad faciendum,
 ἐν τῷ ποιεῖν, faciendo. Sed etiam aliis qui-
 busdam modis observatione dignis. Primus
 est, in dandi casu, qui ferè per quòd, vel quò-
 -niam, vel cùm, resolvi debeat. Demosth. pro
 Cor. τὰς βλαστημίας (αὐτῷ) συκοφαντίας ὅ-
 -τας ὅτι δέξω, μὴ μόνον τῷ ψαδῆς εἶναι,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ τὸ (εἰ τὰ μέγιστα ἦσαν ἀληθεῖς)
 ὅπως αὐτὸς ἐγὼ καὶ χρῆμαι, τῆς ἐπ' αἵμασι συμ-
 μετέχειν χρῆσθαι. *Ejus maledicta, sycophantæ*
criminationes esse ostendam, non modò quòd fal-
sa sūt, sed etiam quòd, ut verissima essent, ita
iampi gerendæ res fuerint, ut ego gessi. Se-
 cundus est, in accusandi casu, cum voce,
 alterius cuiuscumque casus, materialiter,
 (ut loquuntur) positâ, sequente verbo acti-
 vo. Demosth. ibid. ὑμεῖς δ' ἄνδρες Ἀθην-
 αῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, id est, *vos A-*
thenienses, vos autem cùm dico: ubi τὸ est ac-
 cusat. casus, ὑμεῖς, autem, nominat. Tertius
 est, cum aliis etiam orationis partibus,
 maximèque adverbio, quod tamen verbum
 sequitur. Demosth. ibid. μὴ δ' ἀντίδικον
 σύμβουλον ποιῆσαι, ὅτι τὸ πῶς ἀκούειν
 ὑμᾶς ἐμὲ δεῖ, id est, *ne ab adversario con-*
silium petatis, quemadmodum audire me debe-
atis.

XIX.

Articulus
 ὃ nomen
 diversi ca-
 sus.

Sæpe, apud Oratores præsertim, præpo-
 sitivus articulus ita præmittitur, ut casus
 nominis sequentis ob verbum adjunctum
 mutetur; ubi dubium est, quo ex pluribus
 nomine res appellanda sit. Demosth. pro
 Corona, ἢ δ' ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε κα-
 κία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε καὶ ταῦτα ἀμφο-
 τέρα ἐπ' αὐτῶν, id est, *aliorum Græcorum, sive*
oportet improbitatem, sive ignorantiam, sive
hoc utrumque dicere: pro καὶ δ' Ἑλλήνων, εἴτε
 κακία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε καὶ ἀμφοτέρα, alio-
 rum Græcorum, *vel improbitas, vel ignoran-*
tia, vel utrumque.

Nomen appellativum articulo præpositivo
 vestitum, per Synec. generis. I. Proprium
 sæpe

sæpe designat. 2. Certi aliquid & definiti ἐμφανῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν demonstrat: & 3. Cognomenti loco, Proprium nonnunquam immediatè sequitur.

1. *Proprium designat*: Præter vulgaria, *Artic.* alià nonnulla exempla subijciam, non cui-cum Appel-
vis fortasse obvia & quæ tironibus aliquo-
lativo Pro-
ties negotium faceffunt: qualia sunt, ὁ Δει-
πιοσοφιστὴς, *Athenæus*: ὁ γαυροφῶς, *Strat-*
signat.
bo: ὁ ᾠδονομῶν, *Dionysius*, cuius poemata in-
scribitur, ᾠδονομίας τῆς οἰκουμένης: ὁ ἐθνι-
κοφῶς, sive ὁ ἐθνοφῶς, *Stephanus*
Byzantinus, qui lib. ὁ πολίων καὶ δῆμων scri-
psit. Ὁ παρθεύς, *Julianus Imperator*, qui
vulgò ἀποθεύς dicitur: ὁ ἰων σαύσεων ἑρ-
μηνεύς, *Hermogenes Rhetor*: ὁ ἱεροφάνης, *He-*
rodianus *Grammaticus*: ὁ τεχνικός Γεωμέτρης,
Charoboscus: ὁ πορθμεύς *Charon*: ὁ πονη-
γὸς, *Diabolus*: ὁ βυκολός, *Theocritus*: ὁ
συγγραφεύς, *Thucydides* apud *Aphthon*: ὁ
χρυσόρρημων. *Joan. Chrysostomus*: ὁ δολο-
γός, *Gregorius Nazianzenus*: ὁ ποιητής,
Homerus: ὁ ῥήτωρ *Demosthenes*.

Idem valet participium, *Hebræorum* more,
nominis loco positum cum articulo: E.g. ὁ τὰ Et cum
ἐθνικὰ γράψας. *Stephanus*, qui supra dici-
participio.
tur ἐθνοφῶς: ὁ ποιήσας τὰ Διονυ-
σιακά, *Nonnus Panopolitanus*, cuius lib. 48.
Dionysianῶν titulo Græcè extant: Ἀλεξάν-
δρου ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικά παύσαι, *Achil-*
les Staius, qui 8. lib. Iussit de *Clitiphonis*
ἢ *Leucippes* amoribus: ὁ τὰ βυκολικά γρά-
ψας, *Theocritus*: ὁ τὰ Κύπρια γράψας
(scilicet ἐπὶ, vel ποιήματα) *Statinus*:
ὁ τὴν πατρὶδα Κύπειος: ὁ πνεύζων, *Diab-*
olus.

Artic. pra- 2. Certi aliquid *θεϊτικῶς* vel *δευκτηκῶς*
positivus demonstrat: ut Matth. 2. 2. πῦ ἐστιν ὁ π-
certi ali- χθις βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίων; ubi est ille, qui
quid δεικ- natus est Rex Judeorum: non de quovis Rege,
τικῶς de- sed καὶ ὁ ἔξοχόν de illo, qui expectabatur hu-
monstrat. mani generis redemptor, v. IO. οἱ μαῖοι ἰδέν-
 τες τὸ ἀστὲρ ἐχάρισσαν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ οἶ-
 κον, εὐ εἶν το παιδίον: hic certa stella, cer-
 ta domus, & certus puerulus ἐμφατικῶς
 καὶ θεϊτικῶς indicatur, plurima ejusdem
 farina exempla ubique obvia..

Cognomen- 3. Cognomenti loco, proprium nonnunquam
ti loco pro- immediate sequitur, ut, Ἀπολλώνιος ὁ δού-
prium se- σκολος: Ἐράκλειος ὁ σκολεινός. Ἰωάν-
quitur. νης ὁ Βαπτιστής.

Interdum cognomentum apponitur, omisso
 articulo: unde Antiphon dr. λοζομάγειρος.
 Apion Grammaticus παιστονίης & μόχθος
 ob sedulitatem. Cleantbos εἰλόπον & φρε-
 ἀνλής: Crassus ἀγέλας: Didymus χαλκύν-
 τερ: Euripides μισογυνής: Hercules ἀ-
 λεξίκανος: Hermes τρισμέγιστος: Timon
 μισάνθρωπος: &c.

Articulus 3. Articulus geminatus rem exponit, & di-
geminatus. stinguat: ut ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός:
 Jo. IO. II. Ego sum pastor ille bonus καὶ
 ἔξοχόν.

CAPUT II.

De subjunctivo articulo.

REGULA. I.

Ὁ Σ μὲν; ὃς δὲ; non tantum apud Poetas, sed interdum apud Oratores, pro ὁ μὲν ὁ δὲ. sic καὶ ὃς, verbatim, *U' qui: id est, tum ille*, supple. *ita loqui cepit, vel perrexit*: pro καὶ ὁ, vel αὐτός. sic ἢ δὲ ὃς, *inquit ille*, pro αὐτός. Dialogistis frequentissimum est. Quibus in locis, ἢ pro εἶπον usurpatur, & δὲ abundat. Imo absolute ὃς pro ὁ nonnunquam usurpatur. Plutarch. Public. ὦν (λόγῳ καὶ πλάτῃ) τῶ μὲν ὃς δὲ; αὐτὸς καὶ ἄλλος. αὐτὸς δὲ δὲ τοῖς δεομένοις ἢ παρὰ ἑαυτῶν: quorum duorum altero recte semper utens, altero indigentibus abunde subveniens: ubi αὐτὸς οὐ, pro ἀπὸ τῶ.

II.

Ὅστις primò redditur *quis*, vel *quisnam*, ὅστις, *quis*. sine interrogatione, ut καὶ οἶδα ὅστις αὖν τῷ τοῖς ποιήσειν, *nescio quis hoc faceret*, sic ἢ τις, ὃς, π, cum virgula post ὃς, (ut distinguatur à conjunctione ὅτι, quòd:) *quenam, quodnam*, per omnes casus. Secundo, *quisquis*, ut ὅστις ὅστις, *quisquis* ἐν τῷ ἑαυτῶν αὐτῶν, *quisquis in eum incidit*. *quis* πᾶς ὅστις.

πάντες
ὅσοι, *non*
οἵπνεες.

ὅ, πδη-
ποῖον.

Quo sensu non rarò precedit πᾶς, vel sequitur ἄν, quæ particula unicam vocem efficit cum ὅς: sic ὅςσιν, ἔπνεον, οἵπνεον, in omnibus numeris. At πᾶς tantum in singulari, ac ferè in nominandi casu πᾶς ὅς, *quicumque*: In plurali autem πάντες ὅσοι, non πάντες οἵπνεες, id est, *quicunque*. Sequi etiam possunt ὅς, vel δὲ, vel ποτε, vel utrumque simul, vel cum eadem particula ἄν: ut ὅ, πᾶς, ὅ, πδὴ, ὅ, πᾶς ποτε, ὅ, πδὴ ποτε, vel ὅπδὴ ποτε unico verbo: vel ὅ, πδὴ ποῖον una itidem voce, id est, *quicquid tandem*.

III.

ὅςιν ἄν,
κα, καν.

Falluntur qui putant, κα vel ἄν eodem planè modo addi posse, ita ut ὅςιν ἄν, vel apud Poetas ὅςιν κα, aut καν, simpliciter usurpentur, pro ὅςιν: adhibentur enim istæ particulae, ut jungantur cum modis & temporibus sibi propriis, optativo, vel subjunctivo; imperfecto, vel aoristo indicativi, (ut fusiùs ostendetur cap. de Conjunctione, Sectione secunda:) non autem ut aliquid ad eam significationem conferant: alioqui diceretur ὅςιν ἄν ποῖον, ut ὅςιν ποῖον *quicumque facit*; quod tamen falsum est: dicitur enim ὅςιν ἄν vel ὅςιν κα ποῖον, aut aliud simile, id est, *quicumque feceris*. Ita ὅς κα, vel ἄν, simul, non significat *quicquid*; sed ἄν tantum.

IV.

ὅς, Poë-
ticè pro
ὅς.

ὅς, Poëticè eodem utroque sensu ponitur, quo ὅς. Homerus sæpissime, ut Odyss. M. Αἶψά τε πάντας

Ἀνδρώπας δόλυσεν, ὅς σφίσι εἰ-
ρήνην,

Qua

Quæ quidem (Sirenes) cunctos homines demulcent, quisquis ad eas venerit; ubi tamen ὅτις non sumitur pro ὅτιναις, ut nonnulli volunt, etiamsi pluralis præcedat; imò accusativus Poëticus, ὄννα pro ὄννα, & ὄννας, pro ὄσιναις usitatus est, & ὄτινα in neutro plurali, pro ὄτιναι.

V.

Tertiò ὅς, est qui quidem, in omni genere, numero & casu: Poëticè, ὅς τε. male enim diceretur ὅς μω. vide cap. de Conjunctione, Sectione octava, Regula prima.

VI.

Amant etiam Oratores ὅτε, pro ὅ, vel ὅτε, πῶς: & ὅτω, pro ὅ vel ὅτιναι. non autem ὅτον, pro ὅν, vel ὄννα. Ita ἄρα, αὐτὸ ὅτε, id est, *cujus rei causa, vel quamobrem.* Εφ' ὅτω, *Qua in re:* ubi non raro ἀφορμὴ γίνεται, id est, commoditatem, & occasionem aliquam significant. Demosth. pro Cor. ἔτε ὑμῖν πῶς περὶ δόσι, τὸ ἔχεν ἐφ' ὅτω δευδμήσετε, δευποισί, id est, *Efficit, ut vos proditores, aliquam semper munerum accipientium commoditatem habeatis.* verbat. in quo, vel pro quo munera capiatis.

VII.

Ὅς aliquando sumitur, rariùs licèt, pro τίς interrogativo, ac præsertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Eusebium, lib. 6. Preparation. p. 275. nov. edit. ὡν δὲ ἔρενα, ταῦτα προσέειπεν αὐτῷ λόγῳ; quorsum autem ista dicendo prosequutus sum? Tu parcè imitare.

VIII.

Dativus fœ mininus ᾧ, quatenus, aut quatenus ex parte, aut quo modo, sæpe significat, eique ferè

ferè respondet ταῦτα: ut ὁ ἀνδροπαῖς, ἡ μὲν λογικός ὄντιν, ἐφίεται τῇ ἀρετῇ, ἡ δὲ σαρκικός, ἔχειται τῇ γυναικῶν: id est, homo quā ratione præditus est, virtuti studet, quā verò corpore, ad res terrenas adhærescit. Hac ratione conjungitur cum verbo ἐνδύχῃ, id est, quā licet; & cum verbo παρῆκει, quā coniungit, quā fert casus, utcunque: sæpius tamen dicitur ὅτι ἀνδρὶ παρῆκει vel παρῆκος, ut dicetur infra.

IX.

καθ' οὗτος παρῆ. Eodem ferè sensu dici potest, καθ' οὗ, παρ' οὗ vel καθ' αὐτόν, καθ' ὅτι: ut καθ' οὗ τοῖς ὁμοῖς συνίχῃ, quā parte cum humeris conjungitur. Aliquando tamen καθ' οὗ, ὅτι significat, ut v. g. καθ' οὗ, πρὸς φιλεῖται πονεῖν, id est, ut jam pridem solet: καθ' ὅτι πόλις αἰεὶ διοικηθήσεται, quomodo civitas quamoptime gubernari possit.

X.

καθ' οὗτος, ὅτι. Idem ferè significant ἀν' θ' ὅτι, ἀν' θ' ὅτι, ὅτι ὅτι: quæ tamen sæpius reddi debent, quamobrem: estque loquendi ratio per familiaris Aphthonio: frequentius tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ὧν, ad significandum, quamobrem. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' ὧν, sumuntur pro ἐπὶ ταῖς, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ τῶν, ἐφ' ὧν, id est, propter illa, in quibus. Demosthenes pro Corona, αὐτὸς ὅτις μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς ἐχέω ἀνδρῶν ὅτις ἐστὶ φανώδης, id est, Ille ipse testificatur, me propter ea, quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum esse.

Idem

XI.

Idem fœmininum ἡ, in dativo, sumitur ^{pro ois.} interdum pro οἷς, ut ἡ ἑστὶν σοὶ δόξα, ut tibi videtur: interdum pro ὧς, ut ἡ φανερώτατον αὐτῷ ἦστο τ' ἀληθές, ex quo, vel qua ratione veritas clarissime intelligi possit. Interdum pro ὅσων, tuncque jungitur comparativo; ut ἡ μακροτέρᾳ ὁδῷ, πάλτη καὶ διασπον ἐδραμῷ, quò longior via, eò celerius excurrit.

XII.

Subjunctivus articulus, more Latinis Subjunctivi ignoto, ita præpositivum aut nomen involvens cum vit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in verbis etiam quo præpositivus aut nomen poneretur, licet verbum sequens alium post se casum possulet: ut μηνύα ὦν, vel ὅτι ὦν ἐπαθεὺν ὑπόλορον ποιεῖται, nullam eorum quæ passus est rationem habet; pro μηνύα ὅτι τ', αὐτῷ ἐπαθεὺν ὑπολ. &c. sic, οἷς ἔχει φίλοις προσωνῶς τε καὶ φιλανδρώπως αὐτῷ προσφίρεται, quos habet amicos suaviter eos semper humaniterque tractat.

XIII.

Græcis hoc cum Latinis commune est, ut Subjunctivus subjunctivus Articulus Pronomen antecedit elegantiùs, quàm sequatur. Demosth. præpositivus. pro Cor. ipso statim in limine, Επειθ', ὅ ὅτι ἐστὶ μέλει δ' ὑμῶν, τὸτο ἐνδεήσας καὶ δεῖς ὑμῶν, id est, Deinde, quod vestra maximè interest, id ut Dii vobis in animum inducant. Est enim hic, ἐνδεήσας, mentem injicere.

XIV.

Neutrum singulare ὃ, maximè apud Thucydid. aut sæpe vacat, aut idem est quod

quod καὶ ὁ, in quo. Insignis est locus in lib. 2. ubi ὁ, in duo membra sic tribuitur, ut per sese vel omnino pendeat, vel utrumque resolvatur in καθ' ὁ. Sic enim ait, ὁ πῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν ἀπὸ τοῦ, λογισμὸς δὲ ὁκνον φέρει. Quo quidem in genere, ceteris audaciam ignorantio, consideratio timiditatem affert. ubi ὁ, duobus nominibus ἀμαθία, & λογισμὸς explicatur.

XV.

ἀπε, ut-
pote.

Neutrum plurale ἀ, cum particula τε, significat utpote, vel quippe: ut ἐστὶ ἐνισω-
τὸ πολέμου, ἀπεχέκιστο ὦν, μίσητον ἐφο-
ρήματο φέρον, propter imminens bellum, ut-
pote ignavissimus, summo timore perculsus est. Dicunt etiam, ἀπεδῆ, & οἶα δῆ, eodem sensu.

XVI.

ἀ cum
verbo, pro
nomine.

Idem neutrum in dandi casu numeri utriusque, maximéque pluralis, cum opportuno verbo conjunctum, pro substantivo ejusdem significationis, ac verbum illud usurpatur. Demosth. pro Corona. οἷς γὰρ ἐτυχήκισαν ἐν Ἀδ' κ' οἷς, (de Thebanis loquitur) ὁ μιστεῖων ἐκέρχλωτο: verbatim iis quibus felices in Leuctris fuerant, id est, τοῖς ἐτυχήμασι, suâ illâ apud Leuctra felicitate minus moderatè usserant. Ibid. ἐν οἷς ἡμάς ταιον οἱ ἄλλοι, καὶ ὡς ἐφερόντων, αὐτοῖς παρυσάλλετο, pro πῖς τ' ἄνων ἀμάρτημασι, & τοῖς ἀφροτισμοῖς, aliorum peccatis solidisque consiliis instructor fiebat.

XVII.

Hic articulus apud Atticos, nomen aliquod diverso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac necessario phrasis alias in voces

voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucydid. eodem ex lib. in oratione Periclis, quà parentes eorum consolatur, qui pro patriâ occubuerant. Τὸ δ' εὐτυχές, inquit, αἱ αὖ τ' ἀπρεπιδάτης λάχασιν, ὡς αὖ οἱ δὲ ἰδὲ νῦν τελευτῶντες, ὑμῖν δὲ λύπησι: verbatim, Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem. Vbi articulus οἱ cum εὐτυχές, nullo modo construi potest; Ita ergo sententiam exple, τὸ δ' εὐτυχές τέστις αὖν ὅς γε ἡμίῳ οἱ εἰσιν. &c. vel τὸ δ' εὐτυχές τὸ πᾶν αὖν ἡμίῳ, εἰ πάντες αὖν τ' εὐπρ. &c. aut alio simili modo: id est, illis autem verè felicitas obvenit, qui honestissimum; vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi dolorem sortiuntur. vel, In eo autem sita felicitas est, si qui, &c.

XVIII.

Ἀπῶα spiritu aspero sæpe Attici, maximè ἀπῶα, pro Plato, pro πνᾶ usurpant, partim interrogative, partim indefinite. Interrogative quidem, ut Demolthenes, πῶς, καὶ ἀπῶα διελέσχθη, quomodo, & quænam locutus est? Indefinite verò, ut Plato secundo de Rep. εἰ τις ἀρωτῶν αὐτὰ ἀπῶα ὅτιν, si quis querat, quænam ista sint.

XIX.

Ἀπῶα spiritu leni, aliquando significat ἀπῶα, pro nonnulla quædam: ut ἀλλ' ἀπῶα, alia quædam: ὀλίγα ἀπῶα, pauca quædam. Alibi verò, ornatus causa tantum adhibetur: ut πολλὰ ἀπῶα μάτῳ διὰ σπυδῆς ἔχεν, multa studiosè frustra curavit. Aliquando idem ἀπῶα, nam. valet, quod particula expletiva, nam, apud Latinos; maximè cum πῶτα, vel ποῖα: ut ποῖα

ποῖα αἴτια διεπράξατο; quanam perfecit?
πῶσα αἴτια, quonam?

XX.

αἴτια, blan-
dientis est.

Eadem vox est *παραισιων*, id est, adu-
lantis atque blandientis, qua minor mayo-
rem blandè appellat: quo sensu à veteribus
quoque Romanis usurpata est, auctore Fe-
sto; ut *πῖπτα*, amici minores, seniores ap-
pellando, dicere soliti erant.

CAPUT III.

De nomine.

SECTIO. I.

De nomine in universum: ac pri-
mum de substantivo.

REGULA I.

Casuum,
numero-
rum, gene-
rumque
mutatio.

NOtandum est apud Atticos, maxi-
méque Plat creberrimas esse ca-
suum & numerorum mutationes, imo
etiam aliquando generum: quæ sæpissi-
mè fallent, nisi cautè ac diligenter atten-
dantur; quasque tyrones facile imitari non
oportebit. Demosth. pro Cor. cum dixisset,
*λέγεις αὖ δὴ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ, ὡς-
τῷ ἀνδρείαντα ἐκ δεδωκὸς καὶ συζηαφλῷ*:
id est, ea commemoras, quæ in homine populari
esse debeant, perinde ut si statuam aliquam ela-
borandam ex *syngraphâ* locasses: Addit, ἢ ἀβ-

γῶ

ἡ γὰρ τοῦ Δημοκρατοῦς, ἀλλ' ἔτι τοῖς πρᾶξιμασι
 γνωστομένοις, in accusativo, cum præce-
 dentia in nominat. dixisset: id est, aut qua-
 si populares homines, verbis, non rebus ipsis
 agnoscerentur. ὅσῳ enim cum accusat. con-
 strui potest.

II.

Substantiva membrum eleganter aut pe- *Substanti-*
 riodum terminant, præmisso adjectivo, & *vum in fine.*
 verbo interposito: ut ἡ καὶ ἡ Εὐλαδία κυ-
 ειολεξίας μὲν πείσῃς ἔχουσα ἡ φιλοπονίας,
 omni studio Græca Dictionis proprietatem se-
 dari: si, πάντας δεξιόσας τὰς φιλοσο-
 φίας, omnibus humanitatis officiis colere.

III.

Substantiva quædam, ac præsertim ὁδός, *Substanti-*
 γραμμή, linea, μέρος, pars, vel portio, μέ- *va quæ sub-*
 ρον, idem: eleganter subauditur, ut *audiuntur.*
 ἐνδεΐας ἐκτραπῆναι, vel ἔξουκλῆναι, vel
 διαμῆρταιν, subauditur ὁδός, ἀ recta via ὁδός.
 ἀβητᾶσθαι: sic, ἡ ὁδὸς πολυμαθίας εἶναι, *UNIVERSIT*
 supple ὁδόν, rectam ad eruditionem viam in- *LIBRARY*
 sistere. Quod etiam uno verbo ἐνδυορεῖν, *CAMBRIDGE*
 vel ἐνδυπορεῖν dicitur. Sic apud eos creber-
 rimum est, ἐναντίας εἶναι, vel ὑπὸ ἐναν-
 τίας φέρεσθαι, subintellecto substantivo με-
 εῖς, vel ὁδός, id est, contraria via ferri: ἄγ-
 αται ἡ ὁδὸς θανάτου, id est, ad mortem rapi.

IV.

Subauditur etiam δίκη, in rebus forensi- *δίκη.*
 bus, ut δὲ ἐνδεΐας, vel καὶ ἐνδεΐας ἀντα-
 γωνίζεσθαι, candidè, sincerè, cum adversario,
 ὅ quasi recto pede contendere, quod etiam di-
 citur ἐνδυδίκη χηρῶσθαι, vel ἐνδυδίκην,
 sic κρίνεται ἡ ὁδὸς θανάτου, sub. δίκην ἔ-
 στω, id est, capitis causam dicere.

Sub-

V.

ἡμέρα.

Subauditur etiam ἡμέρα, dies: nam τῇ προτεραίᾳ, id est, *pridie*, quod Plutarchus in Theseo dixit, μᾶν προτερον ἡμέρα, cum gignendi casu, ἡ Οησίῳ, id est, *pridie festi in Thesei honorem instituti*: & τῇ ὑστεραίᾳ, id est, *postridie*, cum gignendi etiam casu, quod fortè dici non possit μᾶν ὑστερον ἡμέρα.

ἡμέρα.

Ἡμερῶς mansuetus. ἡμέρα non est vocabulum per se, sed subauditur, inquit Eustathius, φᾶος vel κατόστασις τῆς αἰέρος, *illuminatio mitis, aut placida aëris constitutio*. Dies ἡμέροις ζώοις mansuetis animalibus, h. e. hominibus, nox feris opportunior. Ab eodem argumento Latini dicunt manè & immanis. Varro lib. 5. ling. Lat. manè, quod tum manat dies ab oriente: nisi potius, quod bonum dicebant antiqui manum. Ad cuiusmodi religionem Græci quoque cùm lumen adfertur, solent dicere φῶς ἀγαθόν.

Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν quum lucefceret.

ἠσπέραν, quum advesperasceret.

Substanti-
va quædam
per ellipsin
subaudita.

Substantiva quædam, ac præsertim ὁδὸς &c. [elegantèr subaudiuntur, &c.] exemplis reg. istis subjectis, adde, si lubet, sequentia, quæ frequenter etiam per ellipsin subintelliguntur: qualia sunt, Ἀπόθεσμα, Γωνία, Γνώμη, Δίασμα, Δόμος vel οἶκος, Ἐνδύματα vel ἱμάτια, Εἶς, Εὐρύσιμος, Ἡμέραι, Ἡλικία, Μοῖρα, ὄντες, ὄρα, πρᾶγματα vel ὄντα, συζητήματα, τίχες, τιμωρία, τράπεζα, τεῖχος, ὕδωρ, ὕπνος, ὑπόνοια vel ὑπόληψις, χεῖρ, χεῖρ.

Τῷ

Τὸ τῷ Σόλων, sc. ὑπόθεγμα, sc. Απόθε-
Ionis dictum. μα.

Πρὸς ἑρῶν, sc. γωνίαν: ad rectum angu-
lum. Γωνία.

Τὴν ἐμὴν συνῆκας, supple γνώμην: me-
am intellexisti sententiam. Γνώμη.

Διὰ πότε, sc. διαστήματι, tanto in-
tervallo. Vid. cap. 9. sect. 2. reg. 6. Διαστήμα.

Εἰς αἶδον, suppl. δέμον vel οἶκον, ad infe-
ros. Δόμος vel οἶκος.

Οἱ τὰ μαλακὰ φορῶντες, scil. ἱμάτια
vel ἐνδύματα, qui mollia vestimenta gestant, ἐνδύματα
 Matth. II. 8. *vel ἱμάτια.*

Ὁ Πλάτων ἦν ᾧ σοφῶν, sc. εἰς. Plato
erat sapientum unus. εἰς.

Ἐν τοῖς Διονύσις, sc. ἑορτασμοῖς. in Bac-
chi festis diebus. Demosthen. orat. de pace. ἡμέραι,
 vid. cap. 9. sect. 3 r. 6.

Τὴν ἀρετὴν ἐκ νῆας ἀσκεῖ: sc. ἡλικίας.
virtutem à pueritiâ exerce. Synes. ἡλικία.

Ἐσώλησε τὴν Κελρκῆς τὴν πρὸς τὰς
ἀνατολάς. spoliavit Gallia partem, quæ spectat
 ad orientem. *μαῖρα.*

Οἱ ἐν τῷ τέλει, suppl. ὄντες: τυτῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ. ὄντες.

Lyfias pro Erat. ὅπως τοῖνον ταῦτα μη-
δὲς πείσῃται, vide sis, cave sis, ne quisquam
 hac audiat: ἑλλὰς Attica: deest n. ὅρα.
 vid. etiam pag. 228. reg. 6.

Τὰ τῶν φίλων κοινά: amicorum omnia κοινά
communis: sc. κοινά vel ὄντα. vel ὄντα.

Τὰ τῷ Ηρόδοτῳ: sc. συγγράμματα: συγγράμ-
Herodoti scripta. ματα.

Γραμματικὴν ἐμάθε, supple τέχνην. τέχνη.

Ἀξίαν ἀπολῖναι: sc. πτωχείαν: dignam πτωχεία,
pauperiam solvere.

Ἀπὸ

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι ejusdem mense
 τραπέζα, cibus uti, supple τραπέζησι.

τέλεις. Τέκνα πόνοι πῖρωσι ἀπαις βίῃ· αἱ
 νεότητες.

Ἄφρονες αἱ πολὺ αἰ ἔμπαινον ἀνδρα-
 νύς. Epigr. græ. lib. I. cap. 13.

Ποθήειον ψυχρῶ: scil. ὕδατ·: pocu-
 lum frigide. sc. aquæ, Mat. 10. 42.

Lucian. in Dialog. Cyclop. Ὁ Neptuni
 ὡς βαδῶν ἐκοιμήθης ὡς τέκνον: ut altè dor-
 mivisti fili. sub. ὕπνον.

Μυεῖς ἄλλας δὲ καὶ κενῆς ἀνεπλάτομα
 ἡμῖν φόβος: infinitos alios metus nobis-ipsis
 temere fingebamur. Dionys. Halicarnass. lib.
 6. ubi subaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπο-
 λήψεως, vel al. simil. quod suspicionem
 significet. vid. c. 2. sect. 2. reg. 3.

τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δὲ ἐπὶ ἄρα τὸ πῦρ.
 unâ manu aquam, alterâ ignem ferebat.

Marc. 9. 15. ἐφ' ὅσον: sc. χερσὶν.

Item apud Latinos substantiva sæpe per
 ellipsin istam subaudiuntur: ut

Aqua deest in his formulis, calidâ lavari:
 frigidam bibere.

Ars vel scientia vel facultas in Grammati-
 ca, Rhetorica, Musica, ut Græcis τέχνη ars,
 δῶαμιν facultas, vel simile.

Arvum in Novale. Caro in agninâ, bu-
 bulâ, &c.

Dies in prima & novissima Ovid. I.
 fast.

Bruma novi prima est, veterisque no-
 vissima solis: sic Græci τῇ προτιγεία, τῇ
 ὑστεραίᾳ, sive τῇ ἐπίσῃ.

Febris in tertiana, quartana, quotidiana.

Festa in Agonalia, Saturnalia, Termina-
 lia,

lia, & similibus. Finis in *hætenus*, quate-
nus: nam integrè sit hac fine *tenu*s. Frater *frater*.
 in *Germanus*. Homo in *adolescens*, *amicus*, *homo*.
familiaris, &c. Manus in *dextra sinistra*. *manus*.
 Nummus in *quinarius*, *denarius*, ventus in *nummus*.
Favonius, *Subsolanus*, *Africus*. Sic Græcis *ventus*.
 ἡμεῖς qd. anniversarii, puta ἀνέμοι venti,
 flatus. Verba in istis, *paucis te volo*, quid *verba*.
 opus est *multis*? Homeri illud ut Græcis
 Ὅμηρον ἐκεῖνο, nempe ἐπὶ verbum.
 vestes, in *Sericæ*, *Coæ*, *Bombiscinæ*. Vinum *vestes*.
 in *mustum*, *merum*, *Falernum*, *Massicum*.
 Cl. Vossius plura enumerat, sed hæc usita-
 tiora.

VI.

Satis dici non potest, quodnam substan-
 tivum intelligatur in hoc Plutarchi exem-
 plo, in Fabii Maximi vita, ἡ πρὸ πρὸς
 φθεῖς ἀγγελῶ ἀπὸ ζωῆς ἐκ ἐφρασεν, ὁδῶς.
 id est, *acceptam cladem*, *nuncius uti reserat*, ξωνή.
apertè ingenuèque non retulit: videtur ta-
 men subintelligi ὁδῶς, ut tota phrasis sit me-
 taphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διγυήσεως.

VII.

In dandi casu singulari ὁδετέρῳ, id est, ὁδετέρῳ
neutra, subauditur etiam aliquid, ut χρεὶ ἀντιῶς.
 μελέδν, aut aliud simile, cum verbali ἀντιῶς,
capiendus, est enim ἀνδρῶν ὁδετέρῳ ἀν-
 τιῶς, *homo tam solers ac providus, ut neutra*
parte, aut *potius nulla, vel* (quod melius)
nulla ratione capi possit. Themistius or. 10.
 καί τοιγα πρὸς ἄλλον εἶχον ὁδετέρῳ ἀντιῶν,
tameis patronum habebant, qui nullo modo ca-
pi posset, id est, *omni ex parte tutum, ac tutum*.
 Huic aliquatenus opponitur διατέρῳ ἀντιῶς,
 id est, *altera ex parte, captu facilis*. Euse-
 bius

bis Demonstrat. l. 4. c. 9. de Dæmone loquens, *ἔτι δὲ καὶ ἐν τῶν ἀπάντων ἀπειλήσαι θάτερος ἀνθρώποις πῶς προσβολαῖς ἀνθρώποις εὐρατο*, id est, ac gentibus omnibus gravia minatus cum esset, alia ratione suis ipse venabulis capti faciles homines reperit. Intelligit autem voluptatis illecebram, de qua ibid.

VIII.

Neutra de- festivè po- sita. Nomina quædam neutra multitudinis numero, ferè ἐλλειπτικῶς usurpantur; ac potissimum cum sequentibus verbis junguntur, *ἑορτάζειν*, festum celebrare, *πανηγυρίζειν*, conventu publico aliquid celebrare, & *θύειν*, sacrificare. Hujusmodi sunt, τὰ σωτήρια, id est, ea quæ pro salute recuperanda, vel recuperata sunt: τὰ χαριστήρια, quæ in gratiarum actionem: τὰ μελιχία, & τὰ ἰλαστήρια, quæ valent ad placandum & conciliandum Numen: τὰ δαδαιτήρια, ad, vel ob felicem transitum: τὰ ἐπιθία, ob vi-ctoriam: τὰ εἰσιτήρια θύειν, ob felicem Athenis, ingressum in ordinem Senatorium, sacrificium persolvere: τὰ εὐαγγελία, quæ ob felicem nuncium: τὰ γυναιχία quæ in natalis diei memoriam; τὰ γαμήλια, quæ ob latiore nuptiarum diem: τὰ πατοικίσια, ob sedem aliquam primum ac feliciter occupatam: τὰ ἐτήσια, anniversaria: τὰ κρησίνια, quæ in ejus diei memoriam, quo inter iuvenes olim Athenienses pueri censebantur. Quæ postrema quinque conjungit B. Gregorius Nazianz. orationis 4. initio. Dicunt ergo εὐαγγέλιον θύειν, id est, victimam ob latum nuncium immolare: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, recuperatam,

tam, aut conservatam salutem, publicâ solemnique latinita celebrare, &c. similiter.

IX.

Genitivus etiam interdum apud Atticos, *Genit. cum*
præcipuéque Demosthenem & Xenophon- *verb. acti-*
tem, cum verbo activo conjungitur accusa- *vo.*
tivi loco. Demosthenes 1. Olynth. λαμβά-
νειν τῷ ἐν τῇ χώρᾳ, aliquid ex regionis fructi-
bus decerpere. Xenoph. in Oratione de Age-
filao, τῷ χρεῖ κατὰ ἀναλώτων τῶν χρέων, τῇ
φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χρεῶν ἐποιεῖτο, pro ταῖς
τῶν χρέων ἀνάλωται quod affine est galli-
co idiotismo, il prenoit des villes par sa courtoi-
sie: nam particula des, genitivi nota est.

Idem, ὃ κατὰ δύειν ἐκ εἰς σερσγύλων πλοίων,
il ne permettoit pas qu'on enfoncast des navires
roydes. Idem, ὃς δὲ τῷ μείζονων ἐμβαίνειν,
ait, pro εἰς τὰ μείζονα, monter en de grandi
vaisseaux. Idem lib. 3. hist. οἱ δὲ ἐπεμψαν τῷ
ὄντι τῷ πειράλλοντα ἱππασάντων, id est, illi
autem miserunt ex iis, qui sub triginta viris
equites fuerant. Demosth. 2. Olynth. μὴ
μόνον πόλιν καὶ τόπων φάνεσθαι προῖεμένους,
non tantum urbes & loca illa palam negligere,
ac perdere.

SECTION II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

REGULA I.

Adject. pro substant.

Adjectivum neutrum sumitur eleganter pro substantivo foeminino, ut τὸ σοφὸν, & τὸ ἀπλοῦν ἢ ἐλάδ. id est, dignitas & elegancia linguae Graecae, sic, τὸ σαυὸν ἢ φεφσεως vis dictionis.

II.

Adject. & substant. diversi generis.

Aliquando adjectivum diversi generis est a substantivo, cum significationis potius, quam vocis, ratio haberi debet: ut κέειον καλίστην, pro καλίστην, puella pulcherrima. Ita Synesius μετὰ καὶ ἐντυχῆς, dixit pro ἐντυχῆς, id est, beatos adolescentes. Quamquam interdum tota significationis ratio negligitur, ut apud Xenoph. τέτω τὸ ἡμέρα, pro τὰ τε τὰ ἡμέρα, hi duo dies. At hoc parcè tirones imitentur.

Adject. diversi generis a substant.

Aliquando adjectivum diversi generis est a substantivo, &c.] Huic regulæ unum tantum exemplum subjungam, idque a sacris literis petitum, Anabaptistarum errori oppositum. Hi enim ex verbis Servatoris nostri, Matth. 28. 19. πορευθῆτες οὐκ μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς, &c. satis fidenter asserunt relativum αὐτῶν referri debere ad nomen μαθητὰς in τῷ μαθητεύσατε subintelle-
ctum;

Autum; & nullo modo referri posse ad antecedens ἔστιν: rationem addunt, quod scilicet τὸ αὐτὸν fit masculini generis; & τὸ ἔστιν neutrius. vid. librum Anglicano idiomate scriptum, qui inscribitur *Pado-baptismi vanitas*.

Lingux verò Græcæ imperiti non animadvertunt usitatissimam esse in verbis istis enallagen sive heterôsin, in quâ attenditur solum τὸ σημαίνον (ut loquuntur Græci) non τὸ ῥητέν. τὸ αὐτὸν verò referri ad suum antecedens ἔστιν, ἀναπῥήτως docent verba B. Pauli Rom. 2. 14. ὅτι οὗτοι οὐκ ἔστιν τὰ μὴ νόμων ἔχοντα, φύσει τὰ οὕτως νόμου ποιῶντες, οὗτοι νόμων μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς νόμον. ubi τὸ οὗτοι manifestè cum τὰ ἔστιν per hanc heterôsin sive enallagen concordat sensu, etiamsi genere non concordet. Apud Hom. sæpissimè usurpatur φίλε τέκνον: idem etiam legitur apud Dionys. Halicarnass. solutæ orationis authorem, ἐπὶ συνδέσειος ὀνομάτων, in ipso principio; Δωρὸν περὶ ἐγὼ τέκνον φίλε, τὸ τοῦ δίδωμι, &c. ubi φίλε est masculini generis, τέκνον neutrius, & tamen benè concordant ἐγὼ τὸ τί σημαίνον.

Præterea, si Anabaptistarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, sequeretur hoc absurdi, integræ scilicet ætatis viros (masculinum solum genus) ad baptismum & doctrinam admitti oportere, & penitus excludi sexum fæmineum & infantes; cum τὸ αὐτὸν, secundum illos, sit tantum masculini generis: hoc autem est ἐχάτως ἀπὸ τοῦ, impium, & sacris literis contrarium.

Τὸ ἔσθην, Τὸ ἔσθην, verò, cùm sit nomen ἀειληπτικόν, non solum comprehendit utrumque sexum, sed & omnem ætatem, etiam *infantes*; quod satis apparet ex Gen. 25. 23. ubi *infantes* adhuc in utero luctantes disertè vocat Dominus Gentes, & per τὸ ἔσθην οἱ ὁ interpp. reddunt.

III.

Adject. sine
verbo sub-
stant.

Adjectivum neutrum, intellecto ferè verbo substantivo, eleganter cum omni genere numeroque conjungitur, ut χρησιμότητων ἢ νηστεία πρὸς τὸ σωφροσύνην, id est, jejunium ad conservandam temperantiæ virtutem potentissimum est. sic, ἐνεργητικώτατοι αἱ πρὸς θεὸν εὐχαὶ, nuncupate Deo preces potentissime sunt, pro χρησιμότητι, & ἐνεργητικώταται.

IV.

Genit. plu-
ral. pro no-
minat. sin-
gul.

Genitivus, præsertim adjectivorum neutrorum in plurali, pro nominativo singulari neutro, Atticè usurpari solet. Demosthenes 2 Olynth. ὡς ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ αἰσχρὸν, turpe enim est, seu potius turpissimum: verbatim, est rerum turpium subaudiendo τί: sic ἐστὶ δὲ τὸ πᾶν μαθηματικόν, ἐς πᾶσαν ἀποχρησῆσαι τὴν παιδείαν, id est, summâ dignum est admiratione, tantos in doctrinâ fecisse progressus.

V.

Compar.
excel.

Quædam Comparativa laudem significantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi casu conjunctio significatur, aspirare non potest: ut τὰ λόγῳ κατεπείων, oratione melior; id est, excellentior quam ut oratione celebrari pro dignitate possit: κατεπείων ὀργάνῳ, vel ὀργάνῳ, *δουμίας*,

θυμίας, iracundiâ vel cupiditate melior, id est, moderatior, quàm ut vel cupiditate, vel iracundiâ vinci possit: κρείττων ἀπιλῶν, ἢ λόγῳ τερότερος, id est, constantior, quàm ut minis terri, aut verbis decipi queat.

VI.

Aliquando tamen Comparativum laudem sonans, probro vertitur: ut apud Aristot. κρείττων τῆ πενθείας, eruditione melior, id est, in scelere constantior, quàm ut præceptis illis inde abduci possit. Comparat. laudis in probro.

VII.

Contrario sensu usurpatur ἥττων, & ἐλάττων: nititur enim ἥττων πάδοις, calamitate minor, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἀνδρὰ δέξης ἥττονα, ἢ πρὸς τοὺ φίλους αἰδῶς τῆ Πομπηϊῶν ἐξιδέσαντο: hac illi oratione Pompeium, qui hominum de se opinioni, suoque erga familiares, ac necessarios, pudori facile succumberet, perurserunt. Comparat. infirmitatis.

VIII.

Cæterùm ea Comparativa, aliquando loco genitivi, cum accusativo junguntur, & præpositione χτῖ, vel πρὸς: ut ἐλάττω, ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα, νομίζων εἶναι πλεονέξων, pro τῷ κατόρθωματι: gloriam facinore minorem existimans: χαλεπώτερον ἢ χτῖ, vel πρὸς ἀνθρώπων difficilius, quàm ut humanis viribus ferri, vel obtineri possit: quo sensu male diceretur, ἀνθρώπου χαλεπώτερον, rectè δὲ ἀνθρωπίνης δυνάμεως, humanâ facultate. Comparat. cum præposit.

IX.

Comparat.

Aliquando idem genitivus, per infinitivum resolvitur: ὡς ἄγνωστος κρείττερος ὀνείδιον. cum ἢ ὀνείδιον.

πας τὸν πολέμιους, ἢ ἀλῶνας, pro τ' ἀλώ-
σεως, id est, ut cognoverunt fortiores esse ho-
stes, quam ut vinci capere possent.

X.

Alius est Comparativi usus, à quo Latini
prorsus abhorrent, cum genitivus Compa-
rativum sequitur, licet alius casus præces-
serit: ut ἡ τ' μάλα τῷ θεῷ διαφερί-
των, ἀπλῶς φάσιν προέχειν δὲ, ἢ ἢ πῶς
τ' ἀποδείξω, ait Aristot. pro ἡ τ' ἀποδεί-
ξεσιν: id est, *nihilominus est nudis Sapien-
tium dictis, quam evidentissimis argumentis ad-
hibenda fides, sic δικαιοτέρον εἰς ποιῆν τὸν
οἰκείους, ἢ ὁδύων, pro ἡ τὸν ὁδύοις, id est,
æquius est domesticis beneficia conferre, quam
alienis.* In his & similibus ne Genitivus oc-
currens, etsi à Comparativo paulum ali-
quando remotior, sensum perturbet; viden-
dum an præcedat Comparativum aliquod,
tūmq; Genitivus ille reddendus erit per
quā, & eum casum, quem verbum Latinum
postulabit, ut patet ex superioribus
exemplis.

XI.

Accidit non rarò. maximèque apud At-
ticos, ut Genitivus ille nonnihil à Compa-
rativo remotior, obscuriorem sensum efficiat.
Ubi ergo talis Genitivus occurrerit, qui
dubitationis aliquid afferat, vide continuo,
num Comparativum aliquod, aut etiam Su-
perlativum præcedat, quò referri possit.
Demosth. pro Cor. ὁ γὰρ τίς ἐν σῶς πόλε-
μος, ἀνὰ τῷ καλλῶ δέξαν ἐν σῶς, ἐν τῷ
σι τοῖς χεῖ τ' βίον ἀφθονότεροις, ἢ ἐναντι-
τέροις διήγαγε ὑμᾶς, τ' νῦν εἰς λῶς. ubi
τ' εἰς λῶς regitur à Comparat. ἀφθονότε-
ροις,

ποις, & εὐωροτέροις: id est, Bellum enim quod tum incumberebat præter quàm quòd (id enim valet ἀνεύ) illustrem gloriam afferebat, in maiore nos rerum ad vitam pertinentium abundantia, & annonæ vilitate, quàm præsens ista pax, constituerebat.

XII.

Superlativus etiam usum habet Latinis ignotum, & cum pronomine reciproco iungitur, ideòque per superandi verbum Latine reddi solet: ut κατ' ἐκείνῳ ἢ ἐπὶ θεῶν ἰαυτῶ ἐλλογμώτατος ἐξήετο, id est, in eo argumento tractando, seipsum eloquentiâ superavit: id quod etiam per adverbium superlativi gradus, in α desinens, eleganter exprimitur: ut αὐτῶ ταχέστα ἔδραμον, id est, seipsum cursus velocitate superavit.

XIII.

De numeralibus sex præcipuè notanda sunt. Primum est, ἐλλείπει quoddam Atticà, Genivum absolutè usurpari, alio nomine subintellecto, ut ἐν, vel διὰ τρεῶν. Thucyd. lib. I. p. 29. μηδὲ δύοιν φθάσαι ἀμαρτυροσιν, ἢ κακώσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβλαώσαι. verbatim, nec duorum occupare errent, id est, ne altero è duobus excidant; ubi δύοιν, pro δύοιν διὰ τρεῶν ponitur, neu calamitate nos afficiant, neu seipsos tutiores efficiant.

Secundum est, quod Latini exprimunt per unde, & duode, id à Græcis per participium verbi δέω, cum eo numero qui deest, significari. v. c. undeviginti annos natus, Græcè duobus modis exprimi potest; uno quidem per Genitivum absol. ἐτη γαρονὶς ἑικοσι, ἐνὸς δέοντις, id est, an. 20. natus uno

deficiente, pro unde viginti annos; altero per Participium cum nomine conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deest: ut ἐπὶ γεγονώς ἑκοσι ἐνὸς Νοῦτα.

XIV.

*Semi, ἥμι
incompos.*

Tertium est, Latinum *semi*, quod numeros integros sequitur, Græcè per numerum integrum exprimi, sequente nomine pecuniam significante, & cum ἥμι ἐκ τῶν ἡμισυ, ἀποκοπῇ, composito: v. c. duo talenta cum dimidio; Græcè, τρεῖς ἡμιτάλαντες; quod verbatim sonat, *tertium semi talentum*: sic, quatuor drachmæ cum dimidiâ; πέντε ἡμιδραχμῶν, *quinta semi drachma*.

XV.

*Numeralia
in αἰος.*

Quarum est, numeralia in αἰος, usurpari solita ad significandum dierum intervallum, quo quis aliquid fecerit: ut ἀπὸ τῶν Παισιῶν ὀγμυθεὶς, ἐς τὸ Ροτόμαγον τελευτῶν ἀφίκατο, *Parisiis profectus triduo Rotomagum pervenit*.

XVI.

*Numerale
involvens
adverb.
antè.*

Quintum est, rariùs quidem, aliquando tamen, vocem numeralem secum involvere significationem adverbii antè, seu priùs, quam res aliqua adveniat. Plutarch. in Alexandr. Αὐτὸς ἡμέρα τρεῖς καὶ ὅπου εἶδεν ὅψιν ἀπὸν, *ipsimet Alexandro, die tertio, id est triduo, antequam ab eo Clitus interficeretur, in somnis facta species oblata erat*.

XVII.

Sextum est, spatium temporis, seu numerum dierum, mensium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi casu poni solitum. Demosthenes pro Corona. ὅταν ἡμεῶν Νῆα,

δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων, εἰς τὴν ἑλ-
 λήσποντον ἀφ' ἧθαι, id est, cum liceat dierum
 decem, imo irium quatuorve spatium, ad Helle-
 spontum pervenire. Ibid. ἀκὺς τε δύο ἢ
 τριῶν ἡμερῶν, id est, audietis intra duos
 tresve dies. Ubi etiam obiter notandum est,
 dualem in numeralibus istis cum plurali
 posse conjungi. v. c. δύο ἢ cum ἡμερῶν.

SECTIO III.

De nominibus ἀποφεαῖς, ἀνθρώπων, ἀρετῶν,
 ἀλγῶν, αὐτόφωρον.

REGULA I.

Fasti Romanorum dies, à Græcis Fasti & ne-
 fasti; ἀγασμοὶ & ἐνδικοὶ; nefasti verò ἀ-
 fasti dies. ἀγασμοὶ, & ἀποφεαῖς vocabantur, voce
 composita ab ἀπό, sine, vel procul, & φεάζω,
 loquor, (quasi procul à verbis semoti,) qui-
 bus causæ non disceptabantur. Lucianus
 eosdem vocat ἀπεργάτους, quibus agitur nihil;
 ἐπεργάτους, quasi exectandos, μισεργάτους, scelerata-
 tos, ἀπαισίοις, infaustos.

II.

Αποφεαῖς etiam ἀνθρώπων nuncupa-
 bantur, id est, scelerati, qui & μισεργά-
 παλαμναῖοι, ἀλιτῆες, ἀλάστορες, κατάρ-
 ται, ἐναγείς, ὀξείητοι, ἀποδύπνοι, qui à La-
 tinis sacrilegi plerumque nuncupabantur.
 Cæterum vox ἀλιτῆες, cum gignendi ca-
 su jungitur, ejus aut Numinis cujus sacer
 aliquis erat, aut rei cujus pestis esset: ut ἀ-
 λιτῆες.

λιπίειΘ τῷ Διὶ, Ἰοῦνι sacer: ἀλιπίειΘ
τὴ πόλει, reipublica pestis: ὡς τὴ ἙλλάδιΘ
ἀλιπίει, ὁ Græcia pestis.

De hac voce ἀποφθίς, vide Luciani pseu-
dologikam, sive ἐπὶ τῇ ἀποφθίσειΘ.

ἀνδραπός
femina.

De dictione ἀνδραπός observandum,
quod aliquando significet *feminam*, licet ra-
rius: Dionys. Halicarnass. ἐπὶ συνδι-
σεως ὀνομάτων. γυμνὴν τὴν ἀνδραπὸν ἰδὼν:
nudam videre hominem, id est, *feminam*:
scilicet Candaulis uxorem.

Vir, id est,
maritus.

Aliquando de viro καὶ ἐξ ὧν dicitur, &
opponitur *fœminæ*, non quidem adversè,
sed relatè: ut Æschines, ἀνδραπός καὶ γυ-
νή: vir & *fœmina*, sic Matth. 19. 10. λέ-
γουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτῷ, εἰ ἕως ὅτε
ἡ αἰτία τῷ ἀνδραπῷ καὶ τῇ γυναίκί, ὡς
συμφέρει γαμήει: hic ἀνδραπός ponitur
pro viro, quem ἀνδρα Græci κυριολεκτικῶς
nunciant.

quidam.

Interdum ἀνδραπός vertitur *quidam*:
ut Marc. 12. 1. ἀμπλαῶνα ἐφύττωσεν ἀν-
δραπός: quidam vineam plantavit.

III.

Ἀρετὴ, apud Thucyd. maximè, usus
aliquot observandos habet. Primò, sumitur
pro *benignitate, beneficentiâ, liberalitate*, ut
lib. 2. καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν, τὴν ἀνθρωπιάδα πῖς
πολλοῖς, id est, præterea, *benignitatem* quod
attinet, alia longè nostra, quàm vulgi homi-
num, ratio est. Sequitur enim, ὡς γὰρ πα-
ρόντες εἰ, ἀλλὰ δρῶντες, κατὰ μὲν τὸ
φίλοις, id est, nec enim accipiendis, sed dandis
ultrò beneficiis, amicos paravimus.

Et paulò post clariùs, ὁ δὲ ἀντορεῖλων,
ἀμύλνυτος εἰδὼς ὅτι εἰς χάριν, ἀλλ' ἐς
ὀφεί-

ὀφελιμα ἢ ἀρετῶν ἀποδόσεων, id est, *At referenda gratiæ debitor, minus alacer est, quod sciat, eam se beneficentiam rependere, non cui habenda gratiæ sint, sed qua contractum nomen dissolvat.*

IV.

Secundó, affini admodum acceptione, humanitatem cum pietate conjunctam significat, quâ laborantibus ultro succurrimus. Idem eodem lib. ubi diram luem, quæ Athenis incubuerat, luculentè describit. ἡ μάστιξ (sup. διερωδεύοντο) οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι αἰχμὴν γὰρ ἡπαίδων σφῶν αὐτῶν, id est, maxime verò (sub. interibant) qui humanitatis ac pietatis sensu ducebantur: eos enim sibi parcere suppudebat. Sic lib. 4. Brasidas, Acanthios ab Atheniensibus abducere dum conatur, metum illis omnem amittendæ libertatis eximit: alioqui enim, αὐτοὶ ἂν, inquit, παυτοίμεθα ἐχθρίονα, (sup. αἰσχρῶ) ἢ ὁ μὴ ὑποδείξαι ἀρετῶν, κατεκταμένοι, id est, infestius palam imperium nobis pararemus, quàm qui nullam omnino virtutem (id est, nullum in conservandâ, vel asserendâ Græcorum libertate studium) ostenderunt. Prositebantur enim Lacedæmonii, se Græciam ab Atheniensium tyrannide liberare velle.

V.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam significat. Idem lib. I. ubi Corcyraei Atheniensium opem efflagitant, cujus ea sit opportunitas, ἢ φίρεται ἐς τὸ πολλὰς ἀρετῶν οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε, χελεῖν, ὑμῶν δ' αὐτοῖς ἰσχύ, id est, quæ cum apud homines gloriam conciliet, tum etiam eos, quorum defensorum

nem suscipietis, obstringat beneficio, vobis denique novam potentiam novasque vires adjungat.

VI.

Quartò, quod minùs rarum est, de bonitate cujusque rei propriâ dicitur, ut de bonitate soli. Thucydid. initio lib. I. *διὰ γὰρ ἀρετῶν γῆς, αἰδυνάμεις ποὶ μείζους ἐξινόμεναι, αἴσεις ἐνεποῖον*, id est, nam propter soli bonitatem, opes nonnullorum auctæ, seditiones excitârunt. Plut. de legib. *ἀρετὴ δὲ γῆρας*: soli bonitas, fecunditas.

VII.

Quintò, virtutis omnis & honestatis officium significat: ut apud eund. lib. 3. Mitylenæzi Lacedæmoniorum societatem expetentes, *ὅτι γὰρ τὸ διχαίειν, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τοῦ λόγου ποιησάμεθα*. Primum enim de æqui, & honesti officiis dicemus. Hoc modo proprium cujusque officium, viri, mulieris, senis, adolescentis, magistratus, privati, ἀρετῇ optimè dicitur. Sic idem Thucydid. lib. 2. *εἰ δὲ με δεῖ καὶ γυναικείας π. ἀρετῆς, ὅταν οὖν ἐν γυναικί εἶσονται, μνησθῶμαι*, id est, quòd si de mulierum officio, quæ viduæ nunc futura sunt, mentionem fieri abs me oporteat: ubi etiam notandum, ὅταν perinde ut αἰ. sequi post γυναικείας ἀρετῆς, ac si præcessisset γυναικῶν, ut paulò antè observatum est in appendice 3. ad articul. subjunct.

VIII.

τὴν ἀρχὴν
χλῶν.

Τὴν ἀρχὴν, & τὸ καταρχαίς, significat initio. Quod etiam rariùs dicitur, ἀρχὴν, sine art. Xenoph. expedit. *ὅσω ὅσον χαλεπώτερον, ἐν πλουσίῳ πένητα γινέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ*

μη' πλουτήσαι· καὶ ὅσον λυπηρότερον, ἐκ βασιλείας ἰδιωτῶν φανῶναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλευῖσαι. Quo gravius est, ex divite pauperem fieri, quam ab initio divitem non fuisse: quantoque molestius, ex Rege privatum fieri, quam Rege fuisse nunquam.

IX.

In flagranti delicto deprehensus, dicitur, ἐπ' αὐτοῖς ἐπαινωδῶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, vel simpliciter αὐτοφώρῳ. τῷ φώρῳ, vel ὑπὲρ φώρῳ, vel ἐν ὑπὲρ φώρῳ, à verbo Græco φωρᾶν, quod est luce palam deprehendere. Coniunguntur autem tria ista cum verbo εἶναι, vel γίνεσθαι: ut ὁ φάγων ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁρῶμεν, id est, reus in flagranti delicto deprehensus: dicunt etiam αἰσίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα.

Φῶρ ὁ κλέπτης. φωρίον, τὸ κλέμμα. φωρῶ πὶ κλέπτοντα καταλαμείνω· ἀφ' οὗ τὸ ἐπαυτοφώρῳ, ἢ γὰρ ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ. Μοχλοπῦλος ὑπὲρ χλοῦν. Usurpatur igitur hoc vocabulum propriè de iis, qui in ipso furto sunt deprehensi, habentes in manibus, τὰ φωρία, quæ furati sunt, à seipsis proditi. Transfertur postea etiam ad alia facinora & scelera, in quibus quis deprehenditur. Jo. 8. 4. ἐπαυτοφώρῳ: in ipso facto. i. e. adulterio.

των ῥαδύως ὑποσκευάσεις, ejusmodi nactus sup-
plantandi adversarii occasiones. Huc perti-
net illud Demosth. Olynth. 2. πολὺ γὰρ
πλείους ἀφορμαί, εἰς τὸ ἔργον εὐνοί-
αν ἔχον, ὅσα ὑμῖν ἐνέσται ἢ ἐκείνῳ, que vous
avez beaucoup plus de moyens que luy, d'obti-
nir la bienveillance des Dieux.

III.

Tertiò, iisdem Atticis, pecunia erat quæ
ad mensam dabatur, vel inde sumebatur. un- ἀφορμῆ,
de, quod Galli dicunt, mettre de l' argent à pecunia
la banque, Græci ἀφορμὴν αὐτῷ τραπέζης. Trapezia-
ζῶν πρὸς τῇ τραπέζῃ: quam Græci cen-
tiores ἐνθάκῃ vocare solent; tametsi apud
illos ἐνθάκῃ sit etiam id omne quod reponi-
tur, ac reconditur, ut sunt τὰ κειμήλια, lau- ἐνθάκῃ, pro
tior, preciosiorque suppellex, & carior. ἀφορμῆ.

IV.

Quartò, idem penitus est quod ὄρμη, ut
cùm Plutarchus Homerum ait, πάντων ἀφορμῆ,
ζώων ἀφορμαί, ἢ διαθήσεις ὑποχάλας, id conditio.
est; omnium animantium affectiones. & pro-
prias condiciones expressisse.

Quintò, Budæus existimat. significare
argumenta. cujuscunque disputationis: sed ἀφορμῆ;
meo judicio, ex locis iis quæ profert, intel- circumspici-
ligere quivis poterit, significare potius e- tia.
jusdem argumenti, quas Græcis Rhetores
ὑποθέσεις, Latini adjuncta nominant; v. c.
cùm Dionys. Halicarn, ait de Lysia Rheto-
re, ὅταν δὲ μηδὲ μίαν ἀφορμὴν ἔσθῃ ἢ ὑπο-
θέσεων τοιαύτων λαβῇ: sensus videtur hic,
Ubi. verò nullam ejusmodi ansam ex rebus ipsis
arripere potest. Plutarchus in Homero etiam
clariùs, πάντα δὲ διηγήσεως ἀφορμαί γίνον-
ται, πρόσωπον, αἰτίαι, τίπτε, ἔχοντες, &c.

id est, omnes autem narrationis circumstantiæ, sunt, persona, causa, locus, tempus, &c. verum tamen est ex illis adjunctis Rhetores novas argumenti cudendi occasiones arripere.

Διάια cu-
biculum.

Διάια non solum est ὕπνῳ τῷ βίῳ, vitæ degendæ ratio, sed etiam τόπῳ, ἀνδρῶν τῶν διάια τῶν ἀνδρῶν, ut γυναικῶν γυναικῶν. Sic Plutarchus τὸς πῶν διαπονήων διάιας famulorum cubicula dixit. Plin. ep. lib. 2. epp. 17. hinc turris errigitur, sub quâ dixtæ dux. ἐν διαίτημα à Lodg: Pontus est ἐν διαίτημα τῶν ἰχθύων, στατόπιδον castra, ἐν διαίτημα τῷ στρατῷ. schol. Æschyl.

V.

Δείλη, ma-
ne, vespere,
meridie,

Δείλη absolutè quidem tempus significat, quo lux, aut decrescit, aut paulò ante desit, aut nondum cœpit: ideòque pro crepusculo sumitur, tam matutino, quàm vespertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias significantibus: nam δείλης ἑώας, est, summo mane, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: Contra δείλης ὀψίας, id est, serò, vel sub vespertinum: δείλης μεσημερίας, sub meridiem.

VI.

δῆλον,
φανερὸς,
cum parti-
cipiis.

δῆλον, φανερός, & alia significationis ejusdem, cum Participiis cujusslibet temporis eleganter conjunguntur, tùmque resolvuntur per accusativum, & infinitivum, aut particulam ὡς, vel ὅτι, & indicativum: sic δῆλός ἐστι παρὰ νομῆσας, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρὰ νομῆσαι, certum est eum contra leges fecisse. Demosth. pro Corona, φανεροὶ πάντων ἦσαν, ἀναστὰς πόλεως κατὰ νόμον ἐπ' ὑμᾶς, id est, constabat omni-
bus,

bus, coactum eos iri ad vos confugere: pro πα-
 νερόν πασιν λυῖν αὐτοῦ ἀνασκευάσει κα-
 τὰρ. &c. Sic compositum & privativum
 ἀδύλον, ut apud eund. Demosth. in Mi-
 diam, ἔστι δὲ καὶ ἀδύλος ἐξ αὐτῶν, *dubium non est,*
quin dicturus sit; pro καὶ ἀδύλον ὅτιν, ὡς ἐρεῖν.

VII.

Δίκμος, eodem ferè modo usurpatur, δίκμος
 quo δίκμων, vel ἀξίον ὅτιν: ut δίκμος εἰ χεῖν ὅτιν, *debet.*
 ἀπὸς ἀντάμορταῖν τὸν σε πολλάκις εὐερ-
 γητήτα: pro δίκμων ὅτι σε, id est,
 æquum est, cum tot ejus erga te meritis, unum
 saltem beneficium abs te compensari. Demost-
 henes pro Cor. τέτυκται δὲ αἰτίαν ἕτος ὅτι δι-
 κμος ἔχειν. *verbat. Hujus causam hic est*
justus habere, id est, æquum est in istum hujus
rei culpam omnem conferri.

VIII.

Δίκμων κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem, δίκμων κα-
 accipere videtur, pro τὸ ἀδίκων ἐλέγχειν, *κατηγορεῖν.*
injustitiam coarguere: sic enim ille; πάν-
 τοις ἀχολοῦν αὐτῷ, εἰ τῷ τὸ μόνον δόξαμι δίκμων
 κατηγορεῖν τὸ νόμον. *ferrem admodum molestè*
si hoc uno legis hujus injustitiam coarguere posse
viderer, vel, hoc solum jus adversus legem
afferre: nam τὰ δίκμα, sunt jura, & ratio-
num atque argumentorem momenta, seu
defensionum capita.

Ἐκκύκλιαι παιδάματα, *liberales artes.*
 Plutarchus in aureo isto libello περὶ παιδευ-
 ἀγωγῆς: δεῖ πῖνον τὸ παῖδα τὸ ἐλδίδες παιδάμα-
 τας μὲν καὶ καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν καθεμένων τα, libera-
 ἑκκύκλιαν παιδάματων, μήτε ἀνέκοον, *les artes.*
 μήτε ἀδίατον εἶναι εἶναι, &c. Oportet igitur
 ingenium adolescentem nullam disciplin-
 am, quas vocant, liberalium, inauditam, in-
 cogni-

cognitâque præterire: ubi interpret ob vulgarem usum, ἐγκύκλια dici videtur asserere: vel idcirco fortasse, quod universim totum artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, à Grammaticâ & Logicis, quas in scholis vocant, disciplinis, & deinceps Mathematicas complecterentur. Has simul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Fabius lib. I. orbem disciplinarum vertit: Seneca ep. 88. ἐλαδυσίας artes nominat, Hor. in arte poetica.

Nec circa vilem, patulumque moraberis orbem.

per orbem patulum poema κύκλῳ dictum intelligit, quod Cyclicus ille scriptor τὰ ἐλαδὺς κύκλῳ scripserit; quasi à gemino ovo, belli Trojani reliqua καθολικῶς universè complectens: *vilem* vocat, quia projecti est animi καὶ πάτῳ καὶ περὶ αὐτῶς docere. Schottus.

IX.

Ἐξέλις
δικη.
Judicium
unde vi.

Εξέλις δίκη, verbatim, *expulsionis iudicium*, Latinis, *judicium unde vi*. Si vocabatur Athenis iudicium publicum, in gratiam ejus constitutum, qui missus in bonorum quorundam possessionem, eâ per vim à debitore pellebatur: à verbo ἐξέλλω, id est, *ejicio*; licet apud Suidam legatur. Ἐξέλλω per simplex, apud Harpocrationem Ἐξέλλω, ὁ δέσιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν, Demost. in Midiam, πὶ δὴ πειν, ἂν περὶ ὁφλων δίκην μὴ ἐπιση, καὶ ἐπείνεσε τὴν ἐξέλις δίκην ἰδίαν, ὅθεν προσμᾶν ἐπίταξε τὸ δημοσίῳ; cur tandem, si quis damnatus iudicio, multam inditam non solveret, iudicium unde vi privatum esse noluit (Legislator) sed eum iussit avario publico solvere? Meta-

Metaphoricè & eleganter Aristides in Panathen. ἐκὺν ἐξέλης γὰ μόνος ἡμῖν, οἶον τὶ δεῖν εἰπεῖν, ὅδ' ἀνείκελ' αἰχμαῖς τῇ γῆς, ἔμαλλόν γὰ ἢ τ' μηδὲς πρῶ. *Quare solis quidem nobis, si ita loqui fas est, nemo hujus terræ causâ, judicium unde vi jure impenderit, nibilo sanè magis, quàm alicui matris suæ causâ.* Loquitur de Atheniensibus, qui αὐτὸ-χθονες essent, nec aliundè primùm eam in regionem immissi.

— Apud Suidam legatur ἐξίλλω per simplex ι, apud Harpocracionem ἐξέλλειν, apud Hesych. ἐξέλλειν, ὃ δεῖν ὁξύνειν καὶ ἐκβάλλειν.

X.

Ἐπίδοξος, eleganter is dicitur, de quo ἄλλοι δὲ vulgò aliquid opinentur: adeoque cum ἐν δόξῃ ὦν. infinitivo jungitur, non tantum in futuro, sed etiam in præsentī, & aoristo, sed tamen cum significatione futuri: ut ἐπίδοξός δεῖμα λαὸς ὁξέως ἀψέδξ' ἑκατοῦ, eum opinantur oblatam occasionem auidè arripurum. ἐπίδοξός δεῖν, ὡς ἢ δὴ πέπονθεν, πλείω ἐπὶ καὶ δυνότιος παθεῖν. illum existimant, plura adhuc atque graviora, quàm quæ passus est, deinceps esse passurum.

IX.

Ἑρπον, id est ορμῇ, aliquando sumitur pro ἔργον, lu-
lucro ex pecunia foeneratitia proveniente. *ερμ.*

Demosthen. adversus Aphobum, τὸ δὲ ἔρπον αὐτῶν (supple ταλάντων) πεντήκοντα μυῖαι, τὸ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ, id est, *lucrum autem ex illis talentis proveniens, minarum quinquaginta est, in annos singulos.* Vide cap. 5. de Verbo, Sectione 9. Regulâ 10. Aliquando μακρὸς, ἔρπον, offi-
& officium est: ut τὸ λαοπῶν δὲ ἔρπον ἡμάτε-
ρον, *cium.*

εἶναι ἀνδρείως κρίναι τοῖς ὅλοις : quod superest, nostrarum jam partium fuerit, de summa rerum fortiter dimicare : quo in exemplo notandum, elegantiùs sine verbo ὅτι : usurpari.

ἔργον,
difficile.

Aliquando pro ἐργῶδες sumitur, ut opus apud Virgilium 6. *Æneidos* Hoc opus, hic labor est. Aristoteles 6. de historiâ Animalium, ἔργον μὴ συνήθει ὄντι, καταμαθεῖν ταῦτα, id est, difficile est rerum istarum insolenti, eas perdiscere : ubi etiam absque verbo usurpatur, licet verbum adjungi possit.

XII.

ἔργα, loca
culta.

Aliquando τὰ ἔργα in plurali, significant loca culta, & arva. Ita Xenoph. passim. In Κωννητ. τὰ μὲν ὅρη οἷόν ἐστι καὶ ἰχθυόεν, μεταδεῖν καθάσθωσι : τὰ δὲ ἔργα, ὅθεν τετρα, διαπὺν τελευτοῖς, id est, montes & peruestigari, & transcurri sine offensione possunt : arva neutrum patiuntur, ob tramites limitésque crebros. Contrà ὄρηδες, ἀδύσ, id est, ἀνεπὸς γῆ, terra inculta, qualis est saltus.

ἔργα ἀργύ-
ρεια, ar-
genti fodi-
na.

ἔργα ἀργύρεια, vel ἀργύρεια apud Demo. Chers. sumi videntur pro argenti fodinis, cum ex Ulpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἐνθα ἀργυρος τίκεται : quæ unâ voce ἀργύρεια Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρῆα passim. Malè sumunt nonnulli pro vasis, ac poculis argenteis, de quibus infra, Sectione 12. Reg. 7. ubi de nomine χρυσός.

XIII.

ἔτερον
abundat. in
erat.

Ἐτερόν, quod ex se verum significat, adverbialiter sumptum sæpe παρέλκει apud Poëtas, maximè Comicos, explicarique potest per tandem obsecro, gallicè, en vérité,
en

en bonne foy : idque ferè interrogando. Aristoph. Nubib. sub fin. Socratem inducens Strepsiadi è summo tectō domum ejus incendenti loquentem : ἔγχε, τί ποιεῖς ἐπιδν, ὑπὲρ τῆς πένης, id est, Hæus tu, quid agis rerum, obsecro, istic supra tectum ?

XIV.

Ἐτοιμος, promptus, paratus ; usum ali- ἔτοιμος, quem habet, quo sumitur pro eo quod est à part. velut in penu repositum, unde facile promi possit : idque duobus ferè modis : primò sine ulla præpositione. Plutar. in Æmil. καὶ ἀπὲς οἱ μαστὶ τῶν γυναικῶν, ἔχ. ὥσπερ ἀσπίς, πλήρης ἐστὶν ἐμπόριον ἐπίμυ γάλακτος, quemadmodum ubera mulierum, non vasorum instar, plena sunt affluente ac velut reposito lacte. Ibid. οἱ πεδαικάδες τόποι ἔκ ἐχουσι κόλποις, ῥάματα ποταμῶν ποσέτων ἔξ ἐτοίμης καὶ ὑποκειμένης ἀφέντας ἀρχῆς, scaturientia loca sinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum cursus, ex innato quodam interiùsque reposito fonte profundant.

Secundò, cum præpositione & gignendi casu. Iso. ad Phil. παῖδάς ἔξ ἐτοίμου λίψης ποσέτας. id est, tot milites, sic tanquam è penu expeditos, promptòsque sumes.

Aliquando tamen ὅτι ἐτοίμω, videtur esse sponte, ultro. Xenophon 2. Menip. ἔξ ἐτοίμω πῖς καλοῖς καὶ γαστοῖς εἶλον εἶναι, sponte & naturali quadam propensione, bonorum ac proborum amicum esse. Utrovis sensu illud Philonis, de legatione ad Caium sumi possit, ἔξ ἐτοίμω τ' ἀγαθὰ ἀνθρώπων σωρηδὸν κεκληρονομηκότα id est, eum qui bona sponte, quasi unum in cumulum coacervata, hereditario jure obtinuerat : vel, bona tanquam ex penu facile confertimque promenda.

SECT.

SECTIO V.

De nominibus ἵππῳ, ἵους, χαίρεις, κακός, ἡκάσις, ἐπαρχία, κατάχρως, κλοπή, ἥ δημοσίων, κοινός, κυεῖα, κύνειῳ.

REGULA. I.

ἵππῳ, *fæminini generis.*

ἵππῳ, *in compositis.*

ἵππῳ & βῆς *intendi particula.*

ἵππῳ *in tendere solent:* ut πεισμακδεῖν ter fe-
voce ἵππο-
γνώμῃ *non est in-
tendendi particula.*

Ἰππῳ fæminino genere, pro equitatu sumitur: ἵππον προσήγαγε μυεῖαν ὄσων, id est, infinitam vim equitatus immisit. Eadem vox in compositione, vim augmentem & amplificantem habet: sic enim ἵππογνώμων dicitur, qui grandia statuit, ὧ magnificè admodum de se sentit: sic apud Aristoph. ἵπποβόμωνα ῥήματα, id est, grandia verba, quæ Horatio sesquipedia, quasi non nisi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen, ac reliqua id genus, poetica magis, quàm oratoria sunt.

Ἰππῳ & βῆς in compositione τὸ μέγα significant. εἶωδε γὰρ ἡ προσδήκη ἥ τοι ὅτων ζώων τὸ μέγεθός τ' ὑποκειμένῃ δηλῶν, οἶον, βέλεμῳ, ὁ μέγας λαμός. βύπαις, ὁ μέγας πάς. Etym. magn.

Græci etiã adverbio τοῖς adjectiva intenderent: ut πεισμακδεῖν ter fe-
voce ἵππο-
γνώμῃ *non est in-
tendendi particula.*

Eadem vox (scilicet ἵππῳ) in compositione vim augmentem, & amplificantem habet: sic enim ἵππογνώμῃ, qui grandia statuit, ὧ magnificè admodum de se sentit.]
atque

atque ita ἵππογνώμων idem esset quod μεταγυαλογνώμων, sic Stephanus, eumque secuti alii Lexicographi, atque ipse Vigerus hoc in loco: Istius v. significationis exemplum non reperitur apud ullum probatum auctorem. Extat quidem verbum apud Æschylum in iaculatricibus, sed in alio sensu:

Ἄδην γὰρ ἀγναῖς παρθένοις γαμηλῶν
Λίλιθων ἀστρίπτη βλαμμάτων ῥέπει βολή.
Νέας γυναικὸς τ' ἔμελλ' ἀδὴ φλέγων
Ὀφθαλμοῖς, ἥ τις ἀνδρὸς γυγενήμην.
Ἐχω δὲ τέτων θυμὸν ἵππογνώμονα.

Pura tororum namque nuptialium

Acies immota virgini desigitur.

Nec me puella lumina ardescuntia

Fallant, solent quæ prodere expertam virum.

Mens mæ perita dignoscendi huiusmodi.

Rectissime Salmasius artem illam alludi autumat, quæ ex dentibus ætas equorum dignoscitur. γνῶμονες enim Xenophonti de re equestri sunt dentes equini ἡλικίας γνωμονοὶ, ætatis indices, ut, Pollux l. i. c. ii. sect. i. unde ἱγνώμονες & λιπογνώμονες equi, quorum ætas ex dentibus amplius cognosci non potest, postquam γνῶμονες illos amiserunt. Sicut ergο γῶμονες hi in equis ætatem eorum produnt: sic etiam signa sunt, quibus virgines et nuptæ discernantur, eaque in oculis plurimum sita: horum autem peritiam sibi singularem arrogat is, quisquis est, qui apud Tragicum ista profatur: Æschylus in Agamemn. hanc vocem ἵππογνώμονα usurpavit pro simplici minimeque vafro: cuius vocabula haud pauca, è quibus & i^oud, H. Stephanus, alii que Lexicographi omiserunt. ἵππο-

ἵππογνώ-
μων, qui
equorum
ætatem ex
dentibus
dignoscitur

ἵππογνώ-
μων sim-
plex.

γνω-

γνωμονα vult dici τῆς ἵππης διαγνώσκον-
τα κύβους, ἢ μὴ, eum qui equas interno-
scit, scirene sint, necne. prior autem expo-
sitis magis arridet. neutra tamen τὸ ἵππος
id voce ἱππογνώμων; pro intendendi par-
ticulā agnoscit. Hoc autem, (aliaque ejus-
modi plurima) animadversum est a Cl. v.
Tho. Gatakero Theologo præstantissimo, &
in Philologiae studiis χρησιμώτατον.

II.

Habet ἴσος usus aliquot observatione di-
gnos. Primum, quod Latini dicunt *par pari*
referre, Græci ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν. quod
etiam dicebatur, μετρίῃ τῷ ἴσῳ, supple
ἴσῳ τοῖς μοῖραις. quasi *aquam portionem metiri*: vel
τῆς ἴσος ἀμείβεσθαι, cum accusativo rei,
vel personæ, ut τῷ ἐνερκεσίῳ *beneficium*;
vel τῷ ἐνερκεσίῳ *beneficii auctorem*.

III.

Deinde quod Latini, *aquo jure*, Græci
ἐπὶ τῷ ἴσῳ, ἐπὶ τῷ ἴσῳ: vel ἐπὶ τῆς ἴσης: vel ἐπὶ τῇ
ἴσῳ. *aquo jure*. τῷ ἴσῳ: adduntque nonnunquam huic fœmi-
nino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ. quo fere sensu plurale
ἴσα. idem. neutrum τὸ ἴσα καὶ ὁμοία, frequentissimum
est: unde τῷ ἴσῳ πᾶσι *is dicitur, quo*
cum agitur aequā & pari conditione, vel qui
pœnam scelere, aut præmium viriute dignum
consequitur. Similiter in dan li casu, cum
præpositione ἐπὶ ut ἐπὶ τῇ ἴσῳ καὶ ἐμοίς
πολιτῶν *id est, aquis in republica con-*
ditionibus, vel a quo jure vivere.

IV.

Conjungitur etiam in eodem plurali,
cum μετέχειν vel μετέχειν, scilicet in gignendi
casu, sequente dativo personæ. Demosth.
id Midianā, ὃς μετέχει τῷ ἴσῳ ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
πρὸς

πρὸς τοὺς πλείους, τοῖς πολλοῖς, id est, non gaudet multitudo eodem jure, quo divites. Idem, ἥ ἱσὼν ἡμεῖς εἴ γε τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, Eodem quo nos jure non gaudebat. Quibus in exemplis, duo breviter observanda sunt. Alterum est, si verbum impersonale sit, adhiberi πρὸς cum accusativo ejus personæ, quæ cum sit Comparatio, ut in superiori exemplo πρὸς τοὺς: sin vero personale, melius dativum ejusdem personæ usurpari: ut ἥ ἱσὼν μετέχῃ σοι. eadem qua tu condicione sum. Alterum est, peculiaris usus pronominis ἁπλῶς, quo, more prorsus Gallico, cum pronomibus ἡμεῖς, & ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, ut nos ἄλλοις ἡ-vernacule, à nous autres: sic ἄλλα πάντα μῖν, à nous ὅτι κείλας τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, mais tout tombe autres. sur nous autres.

V.

Ev ἱσῶ cum gignendi casu, quod æqualiter Ev ἱσῶ ad omnes alios pertineat. Lucianus de judicio vocalium, initio: ὡς ὀλίγου δεῖν, ἡσ-τινο. χάν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν χάμασσιν ἀειθμεῖ-δαι, ἐν ἱσῶ δὲ κεῖσθαι ἤ ῥῶς. id est, ita dum quiescerem, parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur: atque adeo meus iste metus, ad omnes literas æqualiter perinet.

VI.

Præterea ἱσὼν & ἱσα cum dandi casu, ἱσὼν, ἱσα maxime apud Poëtas, significant perinde ac, cum dati-æque, atque. Apud Homerum Iliad. γ. de vo. Paride.

ἱσὼν γὰρ σθῖν πᾶσι ἀπὸ χεῖρο κηρὶ μά-λαιον. Gallicè, car ils le baïssoient tous com-me la mort. Quo sensu dicitur apud Orato-
res

res ἐν ἴσῳ, sequente dandi casu; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μηδὲν εἴν ἦδεν, ac si nihil omnino sensisset: quod etiam rectè diceretur, ἐν ἴσῳ τὸ μηδὲν αἰσθηνώω perinde, ut qui sensisset nihil: vel neutrum plurale usurpatur, cum particula, καὶ, ut, *banc ariem perinde ac filiulam charissimam deosculatur, τὴν δὲ πῶς τὴν χελῶν ἴσα καὶ τεκνίδιον ἡδιστον κατὰφιλεῖ.* Sic, Plerique ita respondent, ac si nihil omnino audierint, πολλοὶ ἔτωσί πως ἀποκρίνονταί, ἴσα καὶ μὴ ἀκούσαι μήτε εἶν: quo in exemplo cum infinitivo jungitur.

VII.

Dicebant, ἴσα τίς λόγους ἔργα κατέσκηπται, vel ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τὰ λόγους κατέσδιναι. cum verborum fidem operibus implebant; quasi, paria facere verba inter & opera. Thucyd. lib. I. ἀλλὰ καὶ ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τὰ λόγους ἐπὶ διαγωνίζεσθαι, κατέσδιναι. id est, sed eum, qui ante disceptationem omnem, verborum fidem factis impleverit.

καὶ.

Καὶ. in plurali, maximè apud Atticos, absolute ponuntur, pro commoda, vel incommoda occasione, quasi, εἰφορμῇ, in utramque partem. Thucyd. lib. I. pag. 26. πρὸς πρὸς λαβεῖν, ὁ μετὰ μεγίστων τρωῶν οἰκειῖται, καὶ πολεμῖται, id est, locum eum sibi adungere, qui & summā cum utilitate nobis concilietur, & summo incommodo hostilis fiat: vel momentis in utramque partem maximis, aut amicus reddatur, aut hostis.

IX.

Ut ἀπὸ τῶν de rebus etiam inanimatis dicitur; sic ἐν ἴσῳ omniā, vel ἐπιδρακῆ, hoc est,

est, vilia, nulliusque pretii, κακὰ dici solent. Demost. orat. de Chersif. ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸ Φίλιππον, τῷ μὲν ἐν Θράκη κακῶν. (τί γὰρ ἄλλο πρὶν αὖν εἶποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλλω, καὶ Μάστειρον, καὶ ἂν οὖν ἔξαιρεί, καὶ κατὰ σκευὴν αἴται;) τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν: ut existimet Philippum, vilium quorundam Thracie locorum: (quo enim alio nomine Drogilum, Cabilam, & Mastiram appellemus, ac cetera quæ nunc in potestatem redigit?) horum, inquam, cupiditate teneri.

X.

Quod Latinis repetundarum crimen dicitur, (id est, repetundarum pecuniarum, quibus provinciam Magistratus spoliaverat,) Græcis, κακῶσις τὸ ἐπαρχίᾳ, quasi vexatio Provincie. Ac peculatus crimen, κλοπὴ τῷ Δημοσίῳ, supple χρημάτων, id est, pecunie publica furium. Exempli passim obvia, maximèque apud Plutarchum, aliósque rerum Romanarum Græcos Historicos.

XI.

Τὰ κοινὰ, id est, communia; idem aliquando sunt, quod χεῖρες: id est, morum congressusque facilitas cuilibet obvia, ut in præposit. ὑπὲρ diximus, ὑπὸ πασῶν τῶν χαρίτων ὁμιλεῖν. Plutarch. in Publicolâ pag. 99. b. μέλιστα πῶς τοῖς κοινοῖς καὶ φιλικῶν πρὸς ἐπιχειρεῖς τῶ ἀνδρός: id est, obviâ hominis facilitate, ac morum suavitate maximè conciliatus.

XII.

Κατὰ χρεως, ὑπὸ χρεως, ὑπὲρ τοῦ ὀσίου, κατὰ χρεω- nexu obligata bona, quemadmodum soluta ὡς ὀσίου, nexu, ἀνὲρ τοῦ ὀσίου. quæ postrema vox biens bysso- sæpe cum ὑποθήκη, id est, pignore conjun- gitur,

ὅτι εὖ φα-
νερὰ bona
immobilia.

gitur. significátque pignus ab omni manus
injectione liberum, ὅτι αὐτὴν αὐτὴν γὰρ vi-
detur bona immobilia significasse. Demosth.
de pace, ἐπεὶ δὲ διὰ τὴν εἰς τὸν αὐτοῦ ἐπὶ-
ταί, ὡς ἐν δαίμονι ἐκτετακτο ὅτι αὐτὴν φανερόν,
ταῖς τῶν ἑαυτοῦ εἰσπραξίαις: Ille pacis beneficio
securitatem nactus, quæ hîc possidebat, immo-
bilia bona cûm vendidisset. Quare ὅτι αὐτὴν αὐτὴν
vñs, bona mobilia, quæque minùs oculis pateant,
significabit.

XIII.

κυεῖα, va-
dim.

vadim.
obire, dese-
rere.

Quod Latini vadimonium accipiunt, pro
die certo ὅς δὲ dicto, vel pro sponsione conve-
niendi ac sistendi se dicto die: Græcis ferè,
ἢ κυεῖα dicitur; intellecto substantivo ἡμέ-
ρα, quasi dicas domina, vel propria dies: ut
vadimonium promittere, τὴν κυεῖαν ὁμολο-
γεῖν: ad vadimonium venire, seu potiùs obire
vadimonium, ἀπαρτάνει τὴν κυεῖαν: sic va-
dimonium deserere, τὴν κυεῖαν ἀπαλείπτειν,
vel ὅς εἰς εἶδαι. Cæterùm κυεῖα absolutè po-
nitur, pro quocunque die stato ac fixo, qui
etiam ἀφωρισμένη, τακτῇ, ἀποτιμᾶσθαι
νενομισμένη, dicitur.

XIV.

προθεσ-
μία, idem.

ἐκ προθεσ-
μίας, ὅς ὁ
ἡμέρας.

Eodem ferè modo sumitur ἡ προθεσμία:
unde ὁ προθεσμίης τὴν προθεσμίαν, dicitur, qui
in mora est, nec dicto die aut sistit sese, aut rem
judicatam facit. Is etiam ὁ προθεσμίης absolutè
vocari potest, vel ἐκ προθεσμίας, vel ὁ προθεσ-
μίας. Hinc apud Athenienses, dicebatur
aliquis ὁ προθεσμίης πᾶσι λαβεῖν, quando
mittebatur in possessionem bonorum ejus,
qui vel intra diem non adfuisse, vel rem ju-
dicatam non fecisset, & ὁ προθεσμίης diceba-
tur, suprema dies alicui obeundo muneri
con-

concessa: unde ἀναβάλλειν τὴν ἕσθημε-
 εἶαν, diem illum prorogare: & μέλλει μοι
 ἔξῃκειν ἕσθημεῖα, jam vergit illa dies, in
 quam judicatum facere debeo. Qui verò die
 dicta se sistit, ἐμπρόθεσμον dicitur.

XV.

Ab eadem significatione non est alie-
 num, quod ἐρήμωσις, vel ἐρήμη simpliciter ἐρήμη δι-
 dicebatur, pro causâ & judicio, cui alterius præ-
 sentia defuisset; aut pro vadimonio deserto. *κη, descr-*
 Hinc ἐρήμω λαβεῖν aut ἐλεῖν adversarius *tum vadin.*
 dicebatur, cum is, altero vadimonium de-
 ferente, causam vincebat, aut etiam judica-
 tā causâ damnabat, vulgò, *ἐρημοδίκα-*
ον, idem.
 ou faire condamner sa partie par défaut. Uno-
 quoque verbo dicebatur ἐρημοδίκων, in
 neutro, desertum vadimonium.

XVI.

Κύριον νόμον, lex domina, id est, quæ κύριον
 vim ac robur suum obtinet: unde populus, νόμον.
 ἢ νόμον τοῖς ἡγοῖσιν αὐτοῦ κύριον ποιῆται, ἀκύνει
 vel κύρειται, id est, suffragiis suis sancire di-
 cebatur. *νόμον.*
 Contrà verò ἀκύνει, abrogata,
 vel etiam ἐκ ὄντος νόμος, non amplius exi-
 stentes dicebantur: quemadmodum ἢ μὴ *δική μὴ*
 ὕπαρ δίκη, lis extincta penitusque composita. *ἔσα.*

Ακύνει deniq; ἢ ἐαυτῷ, vel ἢ πρὸς αὐτὸν
 illi dicebantur, quibus jus & potestas in suas
 facultates adimebatur: cujusmodi erant,
 οἰκοφθόγοι, id est, qui patrimonium miserè
 consumpserant, aut qui domum & familiam
 perdidissent: quod vitium οἰκοφθορία dice-
 batur.

SECTION. VI.

De nomine λόγος.

REGULA I.

ΛΟΓΟΣ nonnullos habet significatus notatione dignos. Primum enim λόγον αἰτεῖν, dicendi locum postulare. αἰτεῖν, est, dicendi veniam & locum postulare: cui respondent λόγον διδόναι, dicendi facere potestatem; & λόγον λαβεῖν, sive λόγον τυχεῖν, id est, dicendi facultatem accipere: hinc passim apud Oratores, λόγον καὶ μέγας δύναι τε καὶ λαβεῖν, hoc est, loqui vicissim, & vicissim audire.

II.

ΛΟΓΟΝ ΔΙΔΩΝΑΙ. Secundò, λόγον διδόναι, idem est quod εὐδύναι ὑπὲρ λαβεῖν, id est, rationes reddere. Aliquando locum interroganti vicissim dare: ut ἐπιστὰν ἰκανῶς ἐρωτήσης, δύναι εἰ λόγον ἐν μέγας δύναι, id est, ubi abundè interrogaveris, æquum est te alteri vicissim interrogaturo locum dare. Aliquando denique est, colloqui cum aliquo: ut μνηστὴρ παρ' ὁδόν, ἔπαιζω προσφιλεστάτῳ, λόγον ἰδωκεν, id est, cum nemine prorsus in via, nisi cum amicissimo socio collocutus est.

III.

Rem expendere.

At λόγον διδόναι cum dativo casu pronominis reciproci, est rem diligenter expendere, ratiocinari, & argumento aliquid colligere: ut λόγον ἑαυτῷ δούς, τῷ τ' πολυμαθίαι

δίας ἀξιωματικῶ, τὴν φιληδονίαν ἀπὲ-
κρεσεν. id est, dignitas eruditionis ab eo dili-
tius aestimata, omnem ei voluptatis cupiditatem
excussit. Συμπερονῆται idem significare po-
test: de quo infra, Cap. 5. Sect. II. I. 3.

IV.

Λόγον παρέχειν, sequente ut plurimum ἄς, λόγον πα-
ρίειν, id est, occasionem loquendi, aut ea dicendi præbe-
re, quæ sequentibus verbis significantur: ut λόγον præster πα-
ραρείχων, ὡς ἀποδεχόμενος, καὶ παραπαισ-
μένῳ ἢ κινδυνόν, ἡμέραν ἢ ἡμέρας ἀνε-
σάλλειν: distulandi occasionem præbuit, se peri-
culi metu ac formidine, diem ex die trahere.

Tullius ad Varronem scribens, propè
verbatim sermonem dare dixit: gallice, ap-
prester à parler. Dabimus, inquit ille, sermo-
nem iis qui nesciunt, nobis in quocunque loco
sumus eundem cultum, eundem vitum esse: λό-
γον παρέξομεν πῶς ἡμᾶς ἢ εἰδῶσιν, ὡς τὴν
αὐτὴν, ὅπως ἂν εἰρήμῳ, τὴν τε εὐεβοῦν,
καὶ τὴν δόξαν φυλάσσοντες διατελομεν.

V.

Λόγοι in plurali, ferè significant, genus
aliquod orationis. Nam ποῖός τις λόγος λόγοις λόγοι genus
orationis.
λέγειν. id est, certo quodam orationis genere
ui. Demosthen. passim in Oratione pro
Corona. ut τίνες ἔν ἡμῶν οἱ ὄντες τῶν
λόγοι τὸτε ῥηθέντες, quanam ergo tum hu-
jus hominis erat oratio? verbatim, quanam
ergò erant, ab eo sermones tunc dicti? ubi
notandum, optimè hoc nomen cum verbis
εἰπεῖν, & λέγειν conjungi solitum esse.

Aliàs λόγοι eodem sensu, quo verba La-
tinis. Demosthenes passim, λόγοι ταῦτα καὶ βα-
σκανῆς, vel πρέφασις: verba ista sunt, va-
næque prætextus.

VI.

εἰς λόγους Εἰς λόγους ἐλθεῖν, vel ἰέναι, vel κατὰσῆ-
 ἐλθεῖν. ναι: vel συνελθεῖν, vel συνίέναι, vel ἀνικί-
 in colloqui- δειν: in mutuum colloquium venire, ut ἐν
 mte venire. μεθεῖω ἢ ἐκατέρωθεν δυναστῶν κατίσθ
 σαι ἐς λόγους, id est, ad utriusque regni con-
 finia, in mutuum de rerum summâ colloquium
 venerunt. Herodot. lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων,
 ἢ ἡμοὶ ἀπικομίστων (Ionice pro ἀφικα-
 μίστων ἐς λόγους, ὅτε τις ὑπὸ ἑαυτοῦ εἰδέναι:
 Ex Gracis, qui mecum ea de re loquuti sunt,
 ἐν λόγῳ nemo se nôsse professus est. Eodem pertinet,
 εἶναι, estre quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id est, in
 ea propos. mutuo versari colloquio; idque cum dandi
 casu personam significante. Gallicè, estre
 en propos avec quelqu'un, quemadmodum εἰ-
 σίναι τὸς λόγους, entrer en propos.

VII.

ἐν λόγοις At verò ἐν λόγοις εἶναι, verbatim in ser-
 εἶναι, bo- monibus esse, id est, hominum ore famâque ce-
 minum ore lebrari: quo sensu serè additur, πολὺς, ut
 versari. πολὺς ὅτιν ἐν τοῖς ἢ ἐνδοξοτάτων λόγοις,
 id est, hominum clarissimorum famâ maiorem in
 modum celebratur; vel, ut Latini Græco pro-
 prius, in clarissimorum hominum ore multus est.

VIII.

λόγῳ ὅτι Jam λόγῳ per se sumptum, significat
 fama est. idem quod λόγῳ ὅτι, vel λόγῳ κατέχει,
 fama est: quo sensu præmittunt aliquando
 particulam ὅτι tuncque significat, ut fama
 est, ut ferunt.

IX.

κατ' ἐμὴ At λόγῳ cum pronomine, opinionem
 λόγον, ut significat, ut κατ' ἐμὴ γὰρ λόγον, id est, quem-
 sentio. admodum sentio; ut mea fert sententia.

X.

Λόγος πεζός, Stephano quidem est, oratio soluta: sed longè meo iudicio meliùs, ὁ λόγος πεζός, vulgari oratio vulgaris, eique opposita, quam λόγον ἰπποβάμονα antè nominavimus: nam κατὰ λόγον δ' ἑνὶ πείν est propriè solutà oratione mixta; quemadmodum ἡμιπεζός λόγος, stridat oratio dicebatur. Hinc sermo pedestris, Horatio, λόγος πεζός, id est, humilis. Sic enim in Arte Poëtica,

*Interdum tamen ὁ vocem Comœdia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet, sermone pedestri.*

An solutà oratione Tragicus utitur? Significat utique, præter morem accidere nonnunquam, uti & Comoedia graviore, & Tragœdia humiliore dicendi genere utatur.

XI.

Quod Latini dicunt, *mentis compositum esse*, hoc Græci ἐπὶ λογισμῷ εἶναι, vel ἡ ἀρετὴ ἐπὶ λογισμῷ εἶναι, quasi in ratiocinationibus esse. Ita enim σμῶν εἰ-
Basilus, ἢ ἂν ποτε ἐπὶ λογισμῷ ἡ ἀρετὴ εἶναι, *mentis componitur, totum hoc ποιήσαμεν*, id est, neque enim compositum unquam id agerem, si mentis compos essem. esse.

SECTIO VII.

De nominibus μέρϑ, μοῖρα, μνηστεις, μηχανή, μνηστῆρ, καὶ μέγα, νεανικός.

REGULA. I.

τὰ ἐν μέρϑ,
singul.

DE nomine μέρϑ, id est, pars, nota quæ sequuntur. Primò, quæ à Latinis *singularia*, dicuntur, ea Græcis, τὰ ἐν μέρϑ, vel τὰ ὅτι μέρϑ, vel τὰ χτ'ι μέρϑ dici solent: verbatim, quæ in parte; idémque omninò sunt, quod τὰ καθ' ἑκαστην.

II.

ἐν μέρει,
viciissim.

Secundò, ἐν μέρϑ, vel χτ'ι μέρϑ, aliquando significat, non tantum *sigillatim*, sed etiam *viciissim*: ut ἐν τῷ μέρει τὰ καθ' ἑκατόντα ποιῆσαι, *viciissim* munus suum obire: ἐν μέρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia sigillatim percensere*. Gallicè, *à part*.

III.

μέρϑ,
locus.

Tertiò, μέρϑ eodem interdum sensu accipitur, quo *pars* apud Latinos, id est, pro loco: ut apud Tullium Philipp. II. *mors in beneficii parte numeratur*, Græcè, ὁ θάνατϑ ἐν ἀποργασίας μέρει τίθεται. Demosthenes Olynth. 2. *παρεωρεῖσθαι, καὶ ἐν ὁσέως εἶναι μέρει τ' τοιούτων*, qui talis sit, cum negligi, nulloque in numero haberi. Sic, μέρϑ αὖ μοι ὄντο ἡύοιτο τ' εὐσεβείας, id ego pietatis loco ducam. Ita ferè Virg. *Aeneid*. 7.

Pars

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse Ty-
ranni.

IV.

Quartò, μέρῳ ὅτι, vel γίνεσθαι, aliquan- πολὺ μί-
do idem est, quod apud Latinos, unus ē ni- ρῳ, pars
mero, ut Virg. Æneid. 2. magna.

Et quorum pars magna fuit.

Græci. ὧν δὴ καὶ πλείων μέρῳ γέγονα.

V.

Aliquando etiam μέρῳ cum aliis qui- τὸ ἐμὸν γε
busdam particulis, facultates cujusque ac vi- μέρῳ, pro
res proprias significat. Ac primū quidem viribus.

Græci dicunt, τὸ ἐμὸν γε μέρῳ, intellectu
præpositione καὶ, id est, pro meâ virili parte.

Secundò, τὸ ἐπ' ἐμέ, vel εἰς ἐμέ ἦκον μέρῳ, τὸ ἦκον
partem ad me venientem, id est, quantum in me μέρῳ,
situm est, quod etiam dicitur ἦκον, subaudito idem.

nomine μέρῳ, ut τὸ εἰς αὐτὸν ἦκον, quantum
in se fuit. Tertiò, dicunt etiam ἕσον ἄμοισα
μέρῳ ἐπὶ δάλλει, eodem planè sensu: vel μέρῳ
breviùs, τὸ μοι δὴ δάλλων sub. μέρῳ. Vide ἐπὶ δάλλων,
infra de nomine ἕσος, Sect. 9. Reg. 6, Sc. 5. idem.
de verbo, Sect. 8. Reg. 1.

VI.

Substantivum ἡ μοῖρα, sæpè idem est, μοῖρα,
quod μέρῳ, præsertim eâ significatione, locus.
quâ locum significat. Dicunt enim, ἐν ἑτα-
ρίῃς ἐντυχίμαλῳ μοῖρα τέρπει, summe θεῖα μοῖ-
felicitatis loco ducere: tametsi vulgò fatum γα, divi-
significet; quod enim Latini, divino quo- num benefi-
dam fato, hoc Græci, θεῖα πνὶ μοῖρα. cium.

VII.

Μηδεῖς. cum μήτε vel μηδ' repetito, ef- μηδεῖς;
ferri Atticè solet, in ejus tantum substantivi μηδεῖ.
genere, quo cum proximè conjungitur, licet
alterius generis alia substantiva sequan-
tur.

tur. Demosth. *ἐπὶ ᾧ ἀπαρτίζετο*. διήστωμα πάντων ὑμῶν, inquit, *μηδεμίαν μήτε χάειν, μήτε ἀνδρᾶ ποιεῖναι ἐπὶ πλείονος, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ὅριον*, id est, vos omnes obsecrabo, nullam ut gratiam, hominemque nullum, pluris, quam equitatem ac ius jurandum faciatis: ubi *μηδεμίαν*, respondet nominibus *χάειν*, & *ἀνδρᾶ*.

VIII.

μηχανή,
modus, ratio.

Μηχανή aliquando per sese ponitur, aliquando cum interrogatione, *μηδεμίαν μηχανή*, significat, fieri non potest, vel causa nihil est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam efficies, ut hoc in argumento acquiescam: Græcus ita redderet, *μηδεμίαν μηχανή*, τό μ' ἐπὶ τοῦ δὲ ἀγρομῖν ἐνδυμήματι.

IX.

At cum interrogativo τίς, aliquando negatio conjungitur, significatque quo modo fieri posset? vel quid causa esse queat? v. c. *τὸ ὑποβρύχιας καταπηκόμῳ, τίς ἂν μηχανή πολυμεδέστατον ποτε γίνεσθαι*; qui fieri possit, ut qui veterino contabescit, doctissimus nunquam evadat? quod exemplum græcā negatione caret.

Contrā negatio adhibetur, in exemplo sequente, *τὸ πάντα κινῆσαι λίθον, τίς μηχανή ὅδ' ἔστιν αὐτὸν προχωρεῖν*, qui lapidem omnem moveat, qui fieri potest, ut nihil omnino promoveat? quo sensu duæ negationes sæpe junguntur, ut *μηδ' ὅδ'.*

X.

μικρόν, &
μέγα.

Μικρόν & *μέγα*, vel *μειζόν*, parvum & magnum, vel majus, eleganter sæpè conjunguntur, tam affirmando quàm negando: & affirmando quidem reddi possunt, *φάντα* & *infάντα*.

infanda. Sic apud Demosth. in Midianā. ἐπαρεδζων ἐμοὶ συνεχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ μέγιστα: verbatim, *probra in me assidue conjiciens, parva & majora, id est, horrenda & infanda.* Negando significant, nihil penitus in argumento propositio esse illius rei, quæ negatur, v. c. ἔστιν ὁραλός ἐστι μήτε μικρὸν, μήτε μέγα, nihil prorsus utilitatis est. Galli Græcos sequuti; ἢ ny aucun profit, ny perit, ny grand.

Idem Demosthenes pro Cor. μέζον & ἔλαττον conjungit, id est, *maius & minus:* μέζον; ἔλαττον. ἔστιν, ὅτι: μέζον, ἢ ἔλαττον ἡφισμα ἔστιν, Αἰγίον, πρὸ τῆς συμφερόντων τῇ πόλει: *nec ullum est majus minusque decretum (id est, nullum penitus) de reipubl. commodis.*

XI.

Μικρὸν, interdum absolutè ponitur, pro μικρὸν δὲ ν, id est, *parum abest:* & ὀλίγον, μικρὸν pro ὀλίγον δὲ ν. Plutarch. Pomp. ὥς αὖ παρὲς δὲ ν. μικρὸν συντελεῖν, καὶ τὸ σπαρὰν ἀποβαλεῖν, ut semel parum abfuerit, quin & ipse contereretur, & exercitum amitteret.

XII.

Μέγας & πολὺς, eleganter & Atticè, cum μέγας & πολὺς, verbis quibusdam adverbiorum loco usur- πολὺς, pari solent: v. c. μέγας αὐξεδαι, apud Demosth. in 2. Olynth. quasi μεγάλως αὐξεδαι, vel αὐξεδαι, id est, *majorem in modum efferri, vel augeri.* Sic πολὺς ῥέειν ποταμὸς, verbatim, *multus fluere fluvius dicitur, id est, vehementer.* Exempla passim. Demosth. pro Corona. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι δρακονομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέειν κατ' ὕμνον, καὶ εἶα. Equidem Pythoni, cum audaciùs ac vehementiùs in vos inveberetur, non cessi.

Philob.

Philo de Legat. ad Caium, ubi de invidia loquitur, πολὺς jungit cum ἄγαν, id est, vehementer, & πνίω, sūro: ἰοβόας, inquit, ἔσπον ἐρπετῶ φωλῶς, βραχέσιν, εἰς ἐρπύ-
ους χροίοις, ἀνδρὶ ἐνὶ, ἢ δίκῳ ἐνὶ, ἢ εἰπο-
τι πολὺς ἄγαν πνεοῖ, πόλει μιᾷ, id est, ve-
nenati serpentis more latitat, angustis quibus-
dam adrepens locis, viro uni, uni familiae, aut,
si quando vehementius sūraverit, uni certò
urbi.

XIII.

Νεανιστὰ (juvenilia) eleganter dicuntur
Ἐφοδῆς omnia, id est, acris, & vehementia,
ut νεανικὴ ὁρμή, vehemens impetus: νεανι-
κὴ φιλοπρέπεια, vehemens ambitio: νεανικὴ
σπουδὴ, acre studium: νεανικῶς ἐνίστασθαι,
vehementer obniti: νεανικὴ διαφορά, ingens
controversia. Plutarch. in Numa, ἔστι δὲ καὶ
ἐν τῷ Νυμῷ χρόνον, καθ' ὃς ἤρνε, νεανι-
κὴ διαφορά: ingens praeterea de tempore, quo
natus Numa fuerit, controversia est.

SECTIO VIII.

De nominibus οἰκονόμου, ὕδης, οἴου, ὀργῆ.

REGULA I.

Οἰκονόμος est dispensator rei fa-
miliaris, villicus: ὁ νέμων τὸ οἶκον,
οἶκος autem τὰ χεῖματα καὶ κτήματα res
familiares: οἶκος aedificium. Usurpatur verò
Atticè pro fiet. Lyfias pro Erat. οἰκονόμος
δεινὴ, καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ, καὶ ἀκριβῶς πάντα
διοί-
ἢ οἰκονόμος
materfa-
miliās.

Ἰουλίᾳ. Mater familiās sedula erat, & par-
simoniā dedita, & diligenter omnia admi-
nistrabat. pauciss. verbis bonæ matris fa-
miliās virtutes atque officia complectitur.

Ὀδός, non tantum pro viā, sed etiam
pro itinere sumitur, id est, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι,
vel ὁδοπορεύεσθαι. Nam ἐν ὁδῷ ἦν id est,
in itinere esse. Synes. epist. 54. ὁνίπομαι το-
τοῦ ἔδν τὰς Ἀθηνᾶς ὁδῷ, id est, hunc
fructum capiam ex itinere Athenas suscepto.

Quod sensu Eustathius Ἰλίου δ. α. notat
εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verbo in viam ire.) sumi;
pro εἰς πρεσβείαν, id est, Legationem obire:
cujus nullum exemplum affert, nec mihi
ullum occurrit.

Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, & ὁδὸν ὁδοποιεῖν,
esse propriè viam munire: quæ frequentissi-
ma sunt. Hinc ὁδός ὁδοποιεμένη, via mu-
nita, strata, unde summoti sunt impedimenta:
& ὁδοποιεῖν, unico verbo, id est, alicui viam
munire, aut præire: cum dativo casu, vel
etiam (quod familiare Xenophonti est) cum
accusat. ut lib. 3. de expedit. καὶ ὁδοποιή-
σαι γ' αὐτὸν, καὶ εἰ σὺν τετρίπποις βί-
λαιντο ἀπύσαι. id est, imò viam quoque illis
præiret, etiam si quadrigis abire vellent. Di-
citur & ὁδοποιεῖν, ac ferè cum dativo
personæ, & accusativo rei: nam ὁδοποι-
εῖν σοι τὸτο, est, viam tibi hanc ad rem
præeo, vel auctor tibi sum: & ὁδοποιεῖ-
ν δicitur, quæ ad aliquid suapte naturā
promptiora sunt, in bonam & malam par-
tem.

II.

Ὀδός in gignendi casu, cum præpositione παρ' ὁδός;
παρ', & verb. ἦν, vel γίνεσθαι, idem est opportunè.
quod

quod opportunum & commodum, vel etiam in promptu & obvium; ut μηδὲν αὖ μάλλον τῷ φιλομαθοῦς πρὸ ὁδῷ ᾗοιτο, ἢ τὸ πολυμαθὴς, nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quàm eruditionis studium.

III.

ὁδῷ πάρεργον. Idem Genitivus cum voce πάρεργον, videtur παράκλην: nam idem penitus est quod πάρεργον, obiter. Tullius ad Atticum: *nam, inquit, ὁδῷ πάρεργον volo te hoc scire.* Sic: *At hæc quidem obiter dicta sint, ἀλλὰ πάντα μὲν ὁδῷ πάρεργον εἰρήδω.*

IV.

ὁδῷ βαδίζειν, *βαδίζειν*, προεῖναι, aut simili verbo, significat, *reictā viā & ordine progredi*: ut *reictā se perditum eunt*, ὁδῷ εἰς ὁλεθρον βαδίζουσιν: cum præpositione ἐν, ut ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id est, *aller per chemin.* at ὁδῷ βαδίζειν, absolutè, est *sese modeste sapienterque gerere.*

καθ' ὁδὸν
reictā, ordi-
ne.

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione κατ', ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis, καθ' ὁδὸν γὰρ αὖν ἡμῖν ὁ λόγος μάλλον προχωροῖν, ubi interpres pessimè, *inter eundum verò nobis in longum profuxit oratio*; Atqui Solon & Anaxarchus sedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur, *hoc enim modo, reictiorem ac feliciorē cursum nostra tenebis oratio.* Sic ἐτασσε δὲ καθ' ὁδὸν ἡμῖν αὖν προχωροῖν τὸ πρῶτον, *sic enim res bene nobis feliciterque procedet*, id est, *κατορθώσεται.*

V.

Aliquando λόγος significat, id est, *insidias*. Demosth. advers. Aristocrat. ἐν ὁδῷ καθελών, id est, *cum ex insidiis consecisset.*
Quo.

Quo sensu Poëtis frequentius est: dicunt enim ὁδὸν ἔχειν, vel ἰέναι, (verbatim, ire viam) pro insidias ponere. Homer. Iliad. α'. v. 149. ἢ ὁδὸν ἐλθεῖναι, ἢ ἀνδράσιν ἰεῖν μάχεσθαι, id est, aut insidias struere, aut cum hostibus strenuè dimicare: quod ibid. ver. 224 dicit, λόχον δ' ἰέναι, in insidias ire.

Eustach. autem observat, universè ὁδὸν sumi posse πρὸς διαπολεμὴν ἀντὶ περιστάσεως, id est, ut distinguatur à pugνᾷ, quæ instructâ ὁ adversâ hinc atque hinc acie committitur. Itaq; ὁδὸν ἐλθεῖν, (venire viam) erit, τὸ ὅτι λείψαι ἀπελθεῖν πρὸς, id est, præde causâ aliquò proficisci; vel ὅτι κατασκοπεύειν, id est, ad explorandum, vel ὅτι τείχεσιν ἀνιμετέρηται, ad metiendos hostiles muros.

VI.

Οἱ⊙ primùm cum infinitivo eleganter οἱ⊙, cum jungitur, ἐν επιπλοῇ, idque sive præcedat infinitivo. τινὲς⊙, sive recitetur. Et quidem præcedente, ut τὸ τ' ἀσφαλίας τινὲς τὸν ὄχλον, ὅς αἰτῶν ἐνθρῆναι τ' πόλιν, id est, ejusmodi nuncius hic est, ut civitatem universam latitiâ complere possit: ubi ἐνθρῆναι, pro ἐνθρῆναι αὐτῷ, vel ἐνθρῆναι δύναιτ' αὐτῷ. Demosth. Olynt. 2. τινὲς τοὺς ἀνθρώπους, οἷς μεθύοντες ὁρῶντες τὰ αὐτὰ, οἷα ἐχὼν ὄντων πρὸς ὑμᾶς ὀνομάτῃ: ejusmodi homines, qui ebrii eo saltationum genere utantur, quod nunc apud vos referre me pudeat. Subintellecto verò eodem nomine, ut τὸ σερρὸν ἔχει τῆς ψυχῆς, ὅς μὴ μεταβάλλειν, verbatim, robur habet animi, quale non mutare, id est, eâ est animi constantiâ, quæ mutari non possit.

Hoc

VII.

Hoc sensu eleganter, cum nomine $\chi\rho\acute{o}$. $\nu\theta$ conjungitur, vel præcedente, vel sequente, tuncque pro $\theta\sigma\theta$ usurpatur. Plutarch. Alexand. $\epsilon\pi\epsilon\ \delta\epsilon\ \epsilon\lambda\lambda\acute{\alpha}\delta\alpha\ \kappa\rho\alpha\tau\eta\sigma\alpha\varsigma$, $\pi\acute{\iota}\varsigma\ \theta\pi\lambda\omicron\iota\varsigma\ \theta\ \Phi\acute{\iota}\lambda\iota\pi\pi\theta$, $\theta\acute{\iota}\ \kappa\alpha\tau\alpha\zeta\acute{\alpha}\xi\alpha\iota\ \kappa\acute{\iota}\ \pi\acute{\iota}\delta\alpha\sigma\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$, $\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\nu\ \epsilon\chi\epsilon\nu$. Nec Philip-
pus, armis subactâ Græciâ, satis habuit tem-
poris, ad eam omnino pacandam atque cicuran-
dam, ubi ordo postulabat, $\chi\rho\acute{o}\nu\omicron\nu\ \epsilon\chi\epsilon\nu$
 $\theta\acute{\iota}\ \kappa\alpha\tau\alpha\zeta$. id est, $\theta\sigma\omicron\nu$, vel $\acute{\omega}\varsigma$, ut dicetur,
Sect. 9. Reg. 9.

Rarum etiam illud est, quod habet idem
Demosthenes Olynth. 2. $\eta\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \gamma\alpha\rho\ \pi\epsilon\varsigma$
 $\acute{\alpha}\nu\eta\varsigma\ \theta\epsilon\iota\nu\ \epsilon\nu\ \acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma$; $\theta\acute{\iota}\ \epsilon\mu\pi\epsilon\iota\theta$ $\pi\omega$ -
 $\lambda\acute{\epsilon}\mu\kappa$ $\kappa\acute{\iota}\ \acute{\alpha}\gamma\acute{\omega}\ \alpha\nu$, ubi $\theta\acute{\iota}\$, vel omnino
abundat, vel explicari debet per $\pi\acute{\iota}\sigma\tau\theta$,
 $\theta\acute{\iota}\ \epsilon\mu\pi\epsilon\iota\theta\ \epsilon\eta$, id est, ejusmodi
qui belli ac certaminum peritus sit.

VIII.

$\theta\acute{\iota}\$, pro
 $\acute{\omega}\varsigma$.

Interdum per se sumitur, pro $\acute{\omega}\varsigma$, ut $\acute{\alpha}\eta$,
 $\theta\acute{\iota}\sigma\iota\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \gamma\alpha\ \acute{\alpha}\pi\epsilon\acute{\alpha}\sigma\iota\alpha\upsilon\tau\epsilon\varsigma$, $\kappa\omega\delta\ \phi\iota\lambda\omicron\pi\epsilon\acute{\sigma}\sigma\iota$ -
 $\mu\omega\tau\epsilon\varsigma\ \tau\omega\ \chi\acute{\alpha}\nu\omicron\sigma\iota\nu$, id est, verum, ut otiosi se-
re omnes, curiosi pariter esse solent.

Per se quoque sumitur apud Atticos, sub-
intellecto articulo præpositivo ejusdem ca-
sus. Thucydides lib. 2. $\kappa\acute{\iota}\ \mu\acute{\omega}\nu\eta$ (sub. $A\theta\eta$ -
 $\nu\alpha\iota\alpha\nu\ \pi\acute{\omicron}\lambda\iota\varsigma$) $\epsilon\pi\epsilon\ \tau\omega\ \pi\omega\lambda\epsilon\mu\acute{\iota}\omega\ \epsilon\pi\epsilon\lambda\theta\acute{\omicron}\nu\tau\iota$
 $\acute{\alpha}\gamma\alpha\tau\acute{\alpha}\kappa\tau\eta\sigma\iota\nu\ \epsilon\chi\epsilon\iota$, $\upsilon\phi\ \theta\acute{\iota}\omega\nu\ \kappa\alpha\chi\omicron\tau\alpha\theta\epsilon\acute{\iota}$,
 $\epsilon\pi\epsilon\ \tau\omega\ \iota\sigma\tau\eta\kappa\acute{\omicron}\omega\ \kappa\alpha\tau\omicron\mu\epsilon\mu\psi\iota\nu$, $\acute{\omega}\varsigma\ \epsilon\chi\ \iota\sigma\tau\acute{\omicron}$
 $\acute{\alpha}\xi\acute{\iota}\omega\nu\ \acute{\alpha}\rho\chi\epsilon\tau\iota$: id est, solâque (sub. $A\theta\epsilon$ -
 $n\iota\epsilon\nu\sigma\iota\mu\ \kappa\iota\upsilon\upsilon\iota\tau\iota\varsigma$) ne hosti bellum inferenti in-
dignationem moveat, à qualibus male habetur:
(id est, eorum ex conditione ortam, à quibus
male habetur: quasi dicat, Athenienses
ejusmodi esse, à quibus vinci neminem pu-
deat.)

deat.) Nec sibi subditis querelam, (id est, querendi occasionem præbet,) sibi ab indignis imperari.

IX.

Aliquando significat promptum, expeditum, ac sūapte natura in aliquid propendentem: οὐδὲν, cupi-
ut ἐνὸν η παθὼν, οὐδὲν ἡ ἐπεξίεναι τῷ dus.
φάροντι, incommodo graviore suscepto, reum
peragere vehementius cupiebat. Sic, οὐδὲς εἰμι
καὶ γὰρ, παρ' ἑαυτοῦ πατείδ' οὐδὲν κίνδυνον κιν-
δυνάειν, paratus sum ipse quoque, nullum non
pro patriâ jubire periculum.

Affinis huic significatio, quâ sumitur
ἐντὶ τῷ δυνάμει: nam & οὐδὲς τί ἐστιν, &
οὐδὲς ἐστὶ, sine τε, significat δυνάμει, potest. Et
in neutro, ἐχ' οὐδὲν τί ἐστιν, fieri non potest.
Herodot. οὐδ' αὖτε, dixit, pro οὐδὲν τε, ut lib. 2.
χρεῖσθαι πολλὰ εἰσι, δι' ὧν ἐκ οὐδ' αὖτε ἐστὶ
πλείεσσιν, saxa multa sunt, per quæ navigari non
potest: ubi ἐκ οὐδ' αὖτε, Jonicè pro ἐχ' οὐδ' αὖτε.

X.

Οὐδὲν, præcedente ἐδὲν, vel μὲν, abs- ὁδὲν οὐδὲν,
que ullo verbo significat, nihil vetat: ἐδὲν nihil vetat.
οὐδὲν ὅτι τῷ κρείσσον' ἐλπίζειν, ἢ ἐλαττόν' οὐδὲν
ἐκ ὑποτιθέμενα, nihil vetat, quò minus qui
minora consequutus sit, majora speret.

Quanquam videtur interdum significare
quod gallicè dicitur, ill n'y a rien de tel. De- ὁδὲν οὐδὲν,
mosthen. in Midiam, ἐδὲν γὰρ οὐδὲν ἀκέραιον rien de tel,
αὐτῇ τῷ νόμῳ, car il n'y a rien de tel, que
d'entendre la loy mesme. Alii minùs solerter,
ut existimo, nihil vetat quò minùs legem audia-
mus.

XI.

Οὐχ' οὐδὲν, & μὴ οὐδὲν, non solùm non, vel ἐχ' οὐδὲν, ne
ne dum. Polyb. ἐχ' οὐδὲν ἀπελεῖν δύναιτ' ἂν dum.
τὸν

ποὺ φίλοις, ἀλλ' ἐδ' αὐτῷ σῶζεν, id est, non solum amicos juvare non potest, sed ne seipsam quidem servare. Idem lib. 5. μὴ οἷον τι χεῖν ἐπὶ τέποις χείετο, ἀλλὰ τὸν ἀντίον παρ' ὀλίγον, κινδυνεύει τῷ βίῳ, id est, non solum gratiam propterea tulisse nullam, sed contra vitæ ipsius ferè periculum adiisse.

XII.

οἷον, verbi causa.

οἷον per se solum, non rarò significat, verbi causa, exempli gratiâ. Crebra passim exempla, maximè que apud Platonem, apud quem etiam reperitur, οἷον δὲ λέγω vel εἰμι, eodem significatu. Apud alios; οἷον π λέγω.

οἷον, pro ὡσεὶ, quasi.

Denique οἷον, vel, quod frequentius est, οἷον εἶ, idem est quod ὡσὲν, ὡς τινι, ὡς τινι, ὡς περ εἶ, ὡς ὅρα εἶ, id est, tanquam vel quasi.

XIII.

οἷον γ, vel δ, utpote.

Neutrum verò plurale οἷα, vel οἷα γ; ve οἷα δ; idem est, quod ἄτι δ; utpote, qui ppe. Sic intelligend. Herodotus lib. 2. pag. III. b. cùm ait, οἷα γ' ἐμβάλετο τῇ ὕδατι τοῖσι ἕρσι, μὴ δύνασθαι χαλεπὸν κατὰ πρᾶγμα εἶναι, ἐς ἐναὶον εἶναι, id est, utpote autem aqua in montes illabente, (vel, quod autem aqua in montes illabatur) demissam boi- dem ad fundum usque pervenire non posse: ubi malè Interpres, quemadmodum è montibus precipitantis aquæ.

Aliquando tamen οἷα, reddi potius debet per τοῖα δ, talia, vel ὅτι δ; sic, ita: ut apud Aristidem Panathen. οἷα γ' ναῦν αἰὶ κόχλῳ ὡσεὶ αἰὶ ἑλὴν παντοδατὰ, id est, ita navim istam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumfistunt.

οἷα;

XIV.

Ὀργή, vulgò, *ira*. Non rarò tamen sumitur pro ἔπιθ, vel ἥδῃ, id est, *mores*, *ingenium*, *indoles*, vel ὄρμη, id est, *nativus* *quidem impetus* & *appetitus*, vel δίανοια, *cogitatio*, *sensus*: Gallicè, *naturel*, *humeur*, *affection*, ὄργη enim, quasi ὀρεγῆ, ab ὀρέω, *appeto*, & συσκοπῆ, ὄργῆ· ὀρῆ δ' ὅτιν ὀρεξίς· ὡς αἰνῶσα δὲ μῆνις. Phocyl. vel à ῥύειν, id est, *facere*, cuius præf. med. ὀργα. Thucid. lib. I. p. 97. καὶ ὅσῃ αἰσῶς τοῦ ἀνδραπί-
πης, ἐν τῇ αὐτῇ ὄργῃ ἀπαπειδομένοις τε πο-
λαίμεν, & ἐν τῇ ἔργῳ πρὸς αὐτοὺς: licet pro-
bè nōrim, *homines non eodem sensu & animo*, ad
bellum gerendum induci, & *illud reipsā gerere*, id
est, *non eodem sensu gerere*, quo ad gerendum
inducuntur.

Hinc εὐοργήτως. i. *moderatè*,
Idem ibid. pa. 79. Εν δ', ὁ μὲν εὐοργήτως
αὐτῷ προσμιλήσας, βαλαιόπης· ὁ δὲ ὀρ-
μηδὲς περὶ αὐτὸν, ἐκ ἐλάσσων πάλιν: In
quo quidem, qui moderatè se gerit, is firmior
est: qui autem iracundiùs, is non leviter offen-
dit: ubi εὐοργήτης, & ὀρμηδὲς opponun-
tur. Id. l. 3. ait, ἢ πόλεμον. πρὸς τὰ πα-
ρόντα τὰς ὀργαῖς ὁμοῖον, id est, *hominum mo-
res præsentī rerum statui similes efficere*. Eod.
modo ῥάλα, id est, ὄργη, sumitur: unde
δύχολοι γνῶμαι, à Zenobio, Adagiorum
Centuriā 3. Adag. 25. explicantur δυχῶ
ἰδιότροποι, *homines duplicibus moribus præditi*:
ubi malè Erasmus reponit δυχῶλοι, quasi
utrinque claudicantes.

XV.

Eadem vox in plurali maximè, cum ver-
bo ἐπιφέρειν, & dativo personæ, idem est
quod

quod Poëtis, τὸ ἡγε φέρον, id est, χαρίζεσθαι, gratificari, indulgere, oblectare. Qui tamen usus antiquiorum Atticorum proprius videtur. Thucydid. lib. 8. p. 610. πάντων τε Ἀστυόχῳ καὶ Ἀίπῳ, ἐπιτέροτα ὄργας Τισσαφέρνηι, ἰστα κέρδῳ, Omnium porro causam, Astyochum esse, qui sese, privati lucri studio, ad Tissaphernem voluntatem accommodaret. Ita Cratinus Comicus dicebat, πῶ Μουσικὴν ἀκορῆσις ἐπιτέρειν ὄργας ἑορτοῖς σφροδρεῖ, id est, Musicam moderatis hominibus oblectationem asserre sine fastidio.

SECTIO IX.

De nomine ὅσος.

REGULA I.

ὅσος pro
οἱ, qui.

Adjectivum ὅσος perelegantes in omni genere significationes habet. Primum ergo in plurali numero sumitur sæpe pro articulo subjunctivo, ut ἦ ἀχολυμένων τῶν Ἑλλάδων, ὅσοι μέλυσιν εἰς ἄχρον ἐλαύνειν ἦ γλώτῃς, quotquot ex iis qui lingua Græca operam dantes, ad ejus perfectionem aspirant. Quo sensu plerumque jungitur cum nomine colectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πῦντες ὅσοι, πᾶται, ὅσαι, πᾶν, ὅσον, πᾶνθ' ὅσα, ut πᾶνθ' ὅσα διὰ πμῆς ἄγεται, quæcunque honori ducuntur.

πάντες

ὅσοι, quot-
quot.

Solet etiam verbum substantivum omit-
ti, ut πάντες ὅσοι εἰσολόγοι, omnes eloquentie
et eruditionis amantes, supple, εἰσὶ vel πρὸς

χα-

χάρισιν. Eodem modo usurpatur, ὅπόσῳ ὁπόσοι, pro
per omnia genera & casus plural. numeri; ὅσοι.
sed rariús.

II.

Ex eadem significatione nata sunt quæ ἕφ' ὅσον;
sequuntur, ἕφ' ὅσον, ἕφ' ὅσα, παρ' ὅσων, καὶ &c.
ὅσον, id est, *quatenus*, vel *eò quod*, ut antè *quatenus*.
diximus, ἕφ' ὅ, παρ' ὅ, καὶ ὅ. Quo sensu ali-
quando τοσῦτον cum eadem præpositione,
quasi ex adverso respondet: ut καὶ ὅσον
ἀν' ἡχοίμῃ, καὶ τοσῦτον βοηθήσω, *quatenus*
mibi licebit, eatenus auxilium feram.

III.

Aliquando παρ' ὅσον, significat differen- *παρ' ὅσον;*
tiam aliquam, ac veluti exceptionem; id- *nisi quod.*
eòque rectè verti potest, per *nisi quod*, vel
præterquam quod; ut ταῦτόν περὶ τίνδε πί-
πονθα, ὃ καὶ περὶ ἑτέρον, παρ' ὅσον τότε
ῥᾶον ἀπὸ λαχά. Eodem erga eum, quo ad-
versus alterum animo fui, *nisi quod me ab isto*
citiùs liberavi.

IV.

Significat etiam *idcirco*, *ideò*, quemadmo- *παρ' ὅσον;*
dum & παρ' ὅ, ut πωστὰν ὤσωτο, παρ' *ideò.*
ὅσον καὶ ῥᾶν ὡς αὐτὸν ἡγήσαντο, exercitum in
eum universum egerunt, *ideòque facile ipsum*
oppresserunt: ubi notandus usus verbi ὠθεῖ-
σαι, pro *impressionem facere*: quâ in signi-
ficatione ferè jungitur cum præpositione
eis, & accusandi casu.

Nec absimiliter, *eis ὅσον*, id est, *quatenus*. *eis ὅσον;*
Aristid. Panathen. πάλω' *eis ὅσον αὐτοὺς ἀν* *quatenus.*
πε ἐπιώρτυεατο, *nisi quatenus*, vel *nisi si*
quis ipsos testes appellarit.

Est

V.

παρ' ὅσον;
extra
quàm.

Est etiam παρ' ὅσον, extra quàm, ut loquitur Cicero, vel contra quàm, ut *χρήσασθαι τι*, παρ' ὅσον. vel ὁ πίευσκα, uti re aliqua extra quàm ejus natura postulet. Quo sensu addi etiam potest ei, cum optativo, & particula *ἄν*: ut παρ' ὅσον εἰ τοῖσι τοῖσι *π* *ἤ* *οἱ* *ἄν*, extra quàm si quid ejusmodi contigerit. Sic dicitur, παρ' ὁ vel παρ' ὅσον *δεῖ*, supra modum, vel supra quàm oporteat.

VI.

ὅσον ἐπ'
ἐμοί, pro
viribus.

Ὅσον, & ὅσα in neutro, cum dativo & præpositione *ἐπ'* significat, pro viribus: ut ὅσον ἐπ' ἐμοί, quantum in me situm est, ὅσα ἐπ' αὐτῷ, pro virili ejus parte, supple *ἐπ'*, vel aliud simile. Eodem sensu jungitur cum verbo *ἤκω*, & accusativo, quem regat *ἐπ'*, vel *εἰς*: ut ὅσον, vel ὅσα *γὰρ* *ἤκει* ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ: vel εἰς ὅσον *ἤκω* *δυναμίας*, id est, *ἡπὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν*, pro viribus meis. Vide supra in nomine *μέγ* *Θ*. Sect. 7. Reg. 5. & infra cap. 5. de Verbo, Sectione 8.

ὅσον ἤκει,
quod attinet.

Licet ὅσον ἤκει aliquando significet potius, quod attinet. Demosth. pro Corona. ὅσα *τὴν* *Φωκίων* *συνήλει* *ὅτι* *τὴν* *πρεσβείαν* *ἤκει*, pro ὅσα *πρεσβείας* *ὅτι* *τὴν* *συνήλει* *ἤκει*, quatenus ea legatio Phocensium ad salutem pertinebat. verbatim, quousque Phocensium salutis in hanc legationem veniebant.

VII.

ὅσοι *Θ*
ὅσα, abun-
dant.

Aliquando ὅσοι & ὅσα *περίλαουσιν*, & solius ornatus causâ adhibentur, ut *μυεῖοι ὅσοι*, infinitivi *πεῖσα ὅσα* plurima, nisi substantivum verbum intelligas, ut *μυεῖοι ὅσοι* *εἰς* *τὸ* *συνῆρρυσκασιν*, eundem in locum infuxi confluxere, subaudi *εἰς*, vel *τὸ* *σχάνει*.

Quod

Quod etiam in fine membri aut periodi elegantur usurpatur, ut *περίσματα αὐτῶν παρέχε, μύετα ὅσα*, plurimum ei faceffit negotiis.

Similiter post enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, *καὶ ἄλλοι ὅσοι*, & ceteri id genus, *καὶ ἄλλα ὅσα*, & reliqua ejusmodi: ut *τοιαῦτα δὲ προφασίζεται, καὶ ἄλλα ὅσα*, his atque aliis ejusmodi excusationibus utitur.

Dicunt etiam *θαυμάσων ὅσον*, mirum quantum, tam in principio quàm in fine periodi, licet in fine rariùs: ut *δὲ ὁλίγῃ προὔχῃσας*, θαυμάσων ὅσον, id est, mirum quantum, brevi tempore profecerit.

VIII.

*Ὅσον & ὅσα, cum particula καί, accusativo & infinitivo conjunguntur, loco subjunctivi, vel optativi: ut *ὅσα καί με εἰδέναι* quod *ὅσον* & *ὅσα*, cum *quidem* sciam; ubi conjunctio καί, vel παρέλκει, vel sumitur pro καὶ id est saltem, quidem: sic *ὅσα καί μοι δοκεῖν*, ut *mihi quidem* videatur: *ὅσα καί με δύνασθαι*, quantum possum.

IX.

Contra, nonnunquam ἐμφηρικῶς usurpatur, ut *περίμεινε χρόνον, ὅσον, καταστήσαι τὸ κινούμενα τῷ περισπύτων*, tamdiu expectavit, donec res turbare ceptas, componeret. verbatim expectavit, tempus quantum componere ubi subauditur ἐχέω, vel ἔδει, & particula quædam, ut εἰς, vel ὡς: ut *ἀλλήλων διέστησαν ὅσον ὥς ἐν ἐμβολαῖς ἡνέδξεν ὅσων*, id est, tanto spatio disjuncti sunt, quantum ut extra telorum jacuum esse possent, necessarium erat. Thucydid. lib. I. *νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἐκαστοί, ὅσον ὑπεζῆν*, sua singuli colligen-

tes aliquid involvens.

tes, quantum modicè vivere, id est, ὅσον ἐς τὸ
 ὑποζῆν ματρίως ἂν πρὸς ἀρχήσιν, quantum
 ad modicè vivendum satis esset. v. Sect. 8.
 Reg. 7.

X.

οὐχ ὅσον
 ne dum.

Οὐχ ὅσον, id est, ἐχ ὅ, ne dum, vel non
 solùm non. Aristid. Panathen. μέγα καὶ φα-
 νερόν σύμβολόν ἐστι τῷ περιέχειν ἐνδὺς ἑξ
 ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λαμβάνειν. ingens ac perspi-
 cuum argumentum est, eam statim ab initio ex-
 celluisse, nedum ut lateret.

XI.

ὅσον, circi-
 ter.

Ὅσον, aliquando circiter significat, ut ἑρα-
 τώτας ὅσον διχάλις ἀναγέσθαι φασιν, id
 est, milites ad duo millia navigasse ferunt.

XII.

ὅσον, .i.
 μόνον.

Interdum sumi videtur pro μόνον. Plu-
 tarch. iu Publicolà, καὶ δὲ δαΐ τις ἡμῖν ἐλ-
 λασσών, ὅσον ἐπὶ ἐλκεν, εἴτα ἀναίρειται,
 id est, facem ardentem aliquis tantum subjicit,
 mox eandem retrahit.

XIII.

ὅσον αὐτί-
 κα, ἔπω,
 ἔδῃπω, ἔκ
 ἡδῃ jam
 jam.

Ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔπω, ὅσον ἐδῃπω,
 ὅσον ἐκ ἡδῃ, id est, jam jam; de futuro po-
 tissimum: ut ὅσον αὐτίκα τῷ προσμαρ-
 τήσῃ, jam jam me ad opus accingam. In-
 terdum etiam de præterito: ut ὅσον ἐκ ἡδῃ
 ἀπῆλθεν. Gallicè, il ne fait que de partir.
 Thucyd. etiam unicà voce, ὅσον: ut
 lib. I. pag. 26. ait, ἔμελλοντα, καὶ ὅσον
 παρὸν πόλεμον, bellum futurum, ac penè
 jam præsens.

XIV.

ὅσον ferè.

Eadem significant aliquando ἔσθῃ, id
 est, ferè, propè, ut αὐτὸ δὲ ὅσον ἔσθῃπω τὸ
 παρὸν πρὸς ἀπὸ γινώσκοντος, cum is fere jam
 omnino

omnino desperasset. Quod etiam dicunt, ὅσθ
 ἔ. ut ὅσθ·ν ἐκ αὐτοῦ τοῦ πῆνς ἡδυνῶν, verbatim
 quantum non oculus testis factus, id est, suis
 ferè oculis usurpavit: quasi dicatur, si hoc
 unum excipias, quòd oculis non videris, tam præ-
 sens fuit, quàm qui maxime.

XV.

Imò jungitur cum ἡδυν, tuncque παρέλ-
 και: Euseb. Præparat. 13. ἐς ἀλόγους ζῶντες ὅσθον, ferè.
 ἡδυν ὅσθον. ὅσθον ἡδυν ἡκοντῶν, cum propè
 in bruti animantis nominem, degeneraret.

XVI.

Ὅσθον, ἡλίκεν, & ὅσθ, ὅποιον, in neutro ὅσθον, ἡλί-
 genere, conveniunt potiùs cum præceden-
 te substantivo neutro, quàm cum sequente
 alterius generis: ut πᾶχθ ὅσθον vel ἡλί-
 κων ὁ δακτυλῶν, pro πᾶσιν, vel πάλι-
 κῆτον, ὅσθ, vel ἡλίκεθ ὁ δακτυλῶν:
 Crassities qualis unius digiti vel digitalis.

SECTIO X.

De nominibus ἕρως, πάλσις, πᾶσις, πλόϊμος,
πολιμία, πολὺς, πρῶγμα, πρῶξις,
πρῶγμα, πρῶτα.

REGULA I.

ἕρως, ὅ
ἕρως ἄνε-
μος.

QUI Latinis *secundus ventus* est, is
Græcis vel simpliciter ἕρος, vel ἕρος
ἄνεμος, dicitur; quas voces tametsi pleri-
que ab ὄρω id est, *incito*, derivare soleant;
fortasse tamen ὑπὸ τῷ ἕρῳ derivare liceat.
Nam ἕρως in navi, idem est quod πρῶγμα,
puppis: favétque phrasis gallica, quā ven-
tam illum dicimus *le vent en poupe*. Ergo
καὶ ἕρως εἰς εἰδαι, *secundo venio ferri*, qui
ab Homero dicitur, Διδς ἕρως, vel etiam
ἕρως ἕρος. At Oratoribus etiam ἕρος,
& ἐπίφορος: quod Virgilius expressit hoc
versu.

Prosequitur surgens à puppi ventus euntes.

II.

Dicebant etiam ἕς ἕρος κατὰ σῆμαι, vel
ἕρως πλὴν χρεῖσται, vel ὅς ἕρως πλεῖν, in-
telligendo πρῶς, id est, *statu, venio*, vel uni-
ca voce, ἕρως ἕρως aut κατὰ σῆμαι. Ari-
stophanes verò, ἕρως θεῖν, *secundā currere*,
id est, *secundā navigatione uti*. Hinc fit
ἕρως ἕρως, *secundā aurā provehere*: quod
etiam metaphoricè de secundo rerum, &
negotiorum statu dici potest. Imo etiam
ἕρως ἕρως. ἕρως ἕρως Lucianus dixit eodem sensu

Deni-

Denique Polybius secundam & velocem navigationem describens; λαβὼν, inquit, ille, ἕρον, καὶ λαμπρὸν ἀνέμιν, ἐκπιτάτας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις, καὶ καλυρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ τὸ σῶμα τῆς λιμένῃς ἐπιδείτο τὴν πλῆν, ventum secundum, eumque vehementem nactus, velis omnibus passis, felicique vectus cursu, ad ipsum portus ostium appulit: ubi λαμπρὸς, λαμπρὸς est vehemens & incitatus, πᾶσι verò τοῖς ἀρ- ἀνέμῳ μένοις, vel ἰσίοις, idem est quod Galli δι- ἰσθοδρε- cunt, & pleines voiles, quod etiam Græci μαῖν. unico verbo ἰσθοδρομεῖν dicere solent.

III.

Παῖδες, in plurali, cum genitivis, Ἀντι- παῖδες. *fices, Populos, aut certam hominum conditionem, ac possessionem significantibus pronomnibus ipsis, convenienti casu positis, Hebræo more usurpantur. Sic, Πντόρων, Ιατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφεῶν παῖδες, Rhetorum, Medicorum, Philosophorum, Pittorum filii: elegantius multò, quàm Πήγες, &c. Sic Καλτῶν παῖδες, id est, Galli, Δυσήνων παῖδες, miseri. Ita Psalmo 4. Filii hominum usque quò gravi corde? id est, homines. Al. Filii Prophetarum, id est, Prophetæ.*

IV.

Πᾶτας precedente εἰς, idem est, quod εἰς πᾶτας. πᾶν τις, id est, omnino, vulgò, en tout: ut en tout, διὰ τούτοις εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶτας, milites ducentos omnes habebat. Plutarch. Pompeio, ὃ δὲ λεγὰ εἰς ὁ δῆμος. εἰς πᾶς ἡ δὲ πῆλας αὐτοῖς ἐχρόνους, id est, quo populus semel inescatus, in se rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit.

V.

πλόιμⓄ. ΠλόιμⓄ, vel πλωῖμος, non tantum conjungitur cum substantivo, ut πλόιμος δάλασσα, mare navigabile: ναῦς πλωῖμος navis ad navigationem idonea: sed etiam in neutro ferè, vel masculino, το πλόιον, & πλωῖμιν, vel πλόιμⓄ sumitur, vel pro tempore ad navigandum opportuno, vel pro omni loco, qui navigatione tuto adiri possit. idque duobus præcipuè modis.

Primo, absolute, in gignendi casu plural. num. cum particip. ὄντων. Philo in Legat. διαγλαίσσης ὅτι ὅτι νοσεῖ, φήμιν, ἐπὶ πλοῖμων ὄντων, ἀρχὴ γὰρ τοῦ μεταπαύειν. id est, itaque morbiejus vulgarâ famâ, cum adhuc tempus ad navigationem opportunum esse, Autumni enim initium erat. subaudiendo vel χειρῶν, vel χειρῶν. Thucyd. comparativum usurpat lib. I. καὶ ἤδη πλωῖμωτέρων ὄντων id est, cùmque jam tutior esset navigatio: nullum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iste referatur.

Secundo, πλόιμόν δει, dicitur; id est, iusta, vel opportuna navigatio est: & πλωῖμωτέρον δει, tutior, vel opportunior. Idem Thucyd. paulò post, καταστὰς δὲ τῇ Μίνω ναυτικῇ, πλωῖμωτέρα ἐχρῆτο παρ' ἀλλήλοισι. At postquam à Minou instructa classis esset, facilius deinceps ac tutior ultro citroque navigatio esse cepit.

VI.

πλιπία. Πολιτεία, non modò vel rempublicam, vel certam reipubl. formam significat; sed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerendâ repub. versetur. Demosth. pro Cor. καὶ μόνον τὸ τιμᾶν τὴν πόλιν ἢ προαίρεσις ἢ ἐμνή

ἑμῶν, καὶ ἡ πολιτεία δι' ἑρμ. ἔτατο, id est, non tantum ut civitas in honore esset, institutum illud meum, ac propria gerendæ reipub. ratio in causâ fuit.

VII.

Πολύς, præter id quod annotat. est in nomine μέγας, cap. 3. Sect. 7. Reg. 12. est aliquando idem, quod συνάμα πολλά, id est, cum ingentibus copiis. Plutarch. de fortunâ Romanor. Εὐρών δὲ τὸ Πρωμίον ἄθρων, καὶ πολὺν ὡς ἐν γῆ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ, ubi Pompeium invenisset densis, & ingentibus copiis instructum, seu terrestribus, seu maritimis. At Demosth. orat. de Cherson. Φίλιππος συνάμα πολλῇ ὡς ἐν Ἑλλήσποντον ἄν, Philip- pus, qui circa Hellespontum cum ingentibus copiis versabatur.

VIII.

De nominibus πρᾶσμα & πρᾶξις, hæc ἔστιν notatione digna & selectiora accipe. Pri- mum quod Latini dicunt, Nihil est molestiæ nil refert. vel incommodi, Græci, ἔστιν πρᾶσμα ὅτι, nihil refert, vulgò, il ne m'en chaut: ut cum Demo- ait, ὅτι αὐτῷ ἔστιν ὅτι ἐπὶ πρᾶσμα πρὸς τοὺς συνδήτας ταύτας; id est, quod ejusmodi paita nihil jam ad eum pertineant: Galli pro- pius, n'ayant plus que faire de ces paites. Pla- to in Symposio, ἔάν δὲ ἴδῃ, ἔστιν δὲ πρᾶσμα, & encores qu'elles fussent fausses il n'importeroit pas.

IX.

Secundò, quæ à Jurisperitis, obligatio in solidum vocatur, apud Græcos, πρᾶξις est. e. g. quod Galli, estre obligé un seul pour le tout, Græci, πρᾶξιν ἢ ἑνὸς καὶ ἀμ- φοτέρω, verbatim actionem esse ex uno & utro-

que: id est, duo simul, & utrumque seorsim integrâ obligatione teneri.

X.

περξίς;
prætiq̃ue.

περξίνε-
πίν cir-
cumvenire.

Tertiò, περξίς; in malam partem sumitur, ut apud nos, prætiq̃ue, id est, versutum fraudulentumque consilium, quo adversarius circumvenitur; quæ calumnia Ciceroni dicitur. Et aliquando pro ipsa proditione sumitur: unde περξίκοπιέν την, dolo aliquem circumvenire. Quod tamen sæpius cum locis iis jungitur, quæ dolo capiuntur. Nam τὴ πόλιν περξίκοπιῖσαι, est urbem dolo & proditione capere: quo pertinet Gallicus Idiotissimus, prætiq̃uer, de eo qui vel in urbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promissis aut numeris comparat: quod Polybius dicit, περξίς; συήσασθαι, vel κατασχεδάζειν.

XI.

πρόχµα,
decus.

Quod Latini, decus & ornamentum dicunt, Græci ferè πρόχµα quasi προίχον χῆµα: sic τὸ βυλλῶν πρόχµα τὸ πόλεως, id est, Senatum reipublicæ decus, & τὴν πόλιν πρόχµα βασιλείας, urbem regni decus appellant. Plutarch Alexand. ὡς καὶ Σάρδεϊς, τὸ πρόχµα τὸ ἐπὶ θαλάσση τῇ βαρβάρων ἡγεμονίας παραλαβεί: ita ut ipsas quoque Sardeis, maritimi barbarorum Imperii metropolim, sedemque primariam, deditione acciperet.

XII.

πρόχµα,
prætextus.

Eadem vox colorem sæpe, ac prætextum significat: quam etiam Latini speciem aliquando dicunt, ut τὸ ἀνδράϊον ὃ πρόπικτῆς πρόχµα ποίσαυ, id est; fortitudinis colorem temeritati prætere, Galli faire semblant.

blant. Thucydid. lib. I. pag. 64. πρῶμα
μαρτὸν, ἀμύνεσθαι, ὡς ἔπαυον, (id est,
ἑρῶ, vel αἰνθ' ὡς ἔπαυον) δρῶντας ἢ βασι-
λῆως γόρην, id est, Prætextus enim erat, quo
ad vastandum Regis agrum utebantur, quasi ac-
cēptas à barbaris ulciscerentur injurias.

XIII.

Quo sensu ponitur etiam ἑλληπικῶς, id πρῶμα
est, aliquid subaudiendo: tuncque ferè duo μὲν τὸ δ'
membra sic inter se opponuntur, πρῶμα ἀληθές.
μὲν, τὸ δ' ἀληθές: ut specie quidem, vel per
causam illi honorem exhibendi, re autem ipsā,
ut eum omni spe honoris spoliavit, πρῶμα
μὲν, ὡς πυνόσεν αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθές, ἀπα-
ρῆ τὴν αὐτὴν πυνὴν κατὰ σπέρμα: ubi πρῶ-
μα μὲν, id est, πρῶμα ποιούμενον, vel
καὶ πρῶμα: sequitur autem αὖς, id est, quasi.

XIV.

Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id est, ὁ τὰ πρῶτα,
ἑρῶ τῶ, ὁ πάντο, ὁ παρὰ δουκίμῳ, Princeps. primus.
Lucianus in Timone, ubi Mercurius ad
Timonem, ἴδι ἢ Ἀθῶναιων τὰ πρῶτα,
Esto Atheniensium Princeps. Sic ἢ συμμα-
χῶν τῶντων τὰ πρῶτα, Princeps condiscip-
ulorum.

SECTION. XI.

De nominibus σημείον, τεκμήριον, ἀποδείξις, ῥαδιέρημα, τίλθ, τίς.

REGULA I.

σημείον,
τεκμήρι-
ον, ἀποδει-
ξις.

ῥαδιέρη-
μα.

ΣΗΜΕΙΟΝ, indicium, τεκμήριον conjectura, ἀποδείξις demonstratio: sæpe initium dant periodis, idque ἀλλοτρίως, id est, vocibus quibusdam subintellectis: tuncque adjungitur particula δὲ, & particula καὶ, membri sequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dicerent, Cujus rei argumentum illud est, quod assidue cum improbis versetur: Græci, τεκμήριον, vel σημείον δὲ, ὅλθ καὶ ὅτιν ἐν τῇ τ' μοχλευσὼν συρυσία. Itaque subaudi potest τίτε αὖ ἐν τῇ ἐπέμφοι, ejus sit quod sequitur, vel λεχθέντ' ἐμφοι quod dicetur, aut aliquid simile. Sic, Atque hoc certò inde constat, Græcè, ἀποδείξις δὲ. Eodem modo alià quoque substantiva usurpari possent: ut ῥαδιέρημα, ab Oenomao, apud Eusebium lib. 5. de Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ δὲ ῥαδιέρημα, inquit, ἐπὶ ᾧ ἐκ τοῦ βέλαιθ σπορυγὴ ὀρύξασι, id est, Versutæ autem ratio hæc fuit; quod cum ne suffosso quidem Istmo, certum propterea receptum habituri essent.

II.

τίος μα-
γίστρας.

Τὸ τίλθ, propriè finis, interdum magistratum, & dignitatem significat: unde οἱ ἐν

Τῷ

τοὶ τέλει supple, ὅν τις, id est qui magistratu funguntur, qui sunt in Republica principes.

III.

Τίς, (quod ab aliis in nominum, ab aliis δ τις, pro in pronominum classe reponitur:) sive interroget, sive indefinite ponatur, varios usus habet. Ac primum quidem, cum interrogat, jungi potest cum Articulo præpositivo antecedente, ut σὺ μὲν ἐν χειρὶ σφίσι τοῖς; ὁ τις καὶ ποῖος; καὶ πόθεν. Tu id conatus sis? qui homo? qualis? unde? tuncque accentum retinet, ac si solum esset.

IV.

Interdum sumitur pro ποῖος, idque ἐλ- τις pro ληπτικῶς, ut τίς γὰρ ἐγὼ πρὸς τοσούτους: ποῖος. supple, ἀν' ὅσων εἰμι; quis sum ego, si cum tui ac tantis conferar? Sic Latini, quid enim unus inter tantos? τίς γὰρ εἰς ἐν τοσούτοις;

V.

Eidem interroganti sæpe additur ἄρα, τίς ἄρα; ποτέ, vel utrumque simul, ut τίς ἄρα σε ἔποτε; τασι' ἔξεδ' ἤγαγον; quis tandem usque adeo δήτα, te à solita morum integritate dimovuit? Aliquando alia vox interjicitur, ut τίς τί ποτε κακῶς ἔως ἐποίησεν; quis te obsecro tam injuriose tractavit. Quæ additio locum in omnibus casibus habere potest. Dicitur etiam τί δὲ ποτε, & τί δήτα; ut τί δήτι ὥρα σαυτῶ μάτρω ὀνειροπολεῖς, quid tandem tecum ipse somnias?

VI.

Τί γάρ; vel τί δὲ ἄλλο ἢ; quid enim aliud τί γάρ; quàm? ponuntur ἐιλεπτικῶς ut τί γάρ ἄλλο ἄλλο ἢ ῥαθυμῶν, ἢ κινδυνδέης ἀμείσθων διατρίβειν; quid enim aliud ex inertia tua expectare poteris, nisi ut ignarus permaneam? Quæ

dicuntur pro, *τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο πᾶσι*; vel
 trajectio verborum est: simplicius enim
 diceretur pro, *τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο ῥαθυμῶς κιν-
 ῶν δ' αὖτ' ἢ ἀμικρὸν ὧν διατελεῖν*;

*τί γὰρ αὐτὸ
 ἄλλο.*

Id ipsum aliquando fit cum particula αὐτὸ,
 sine ἢ, in clausula periodorum: ut κινδύ-
 νους ἐποθεῖν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις,
τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο, periculum est ne te tua per-
 dat audacia, quid enim aliud? supple, *ῥοῖοιτο*,
 accidere possit, vel *πρὸς ἀκμήσθας expectes*?

VII.

*τί δέ, τί γὰρ
 εἰ μὴ;*

Eodem ferè modo usurpari solet, *τί δέ*,
 vel *τί γὰρ εἰ μὴ*; ut *τί γὰρ εἰ μὴ ἐγέλων αὐ-
 νηπιζόντα ὄρω*; pro *τί γὰρ αὐτὸ ἄλλο ἔπα-
 ρον, εἰ μὴ*, &c. quid enim aliud agerem, nisi
 viderem, dum se coram, puerilem in modum ge-
 teret?

VIII.

*ἄλλοι ἢ in-
 terrogando.*

At verò ἄλλοι, unica voce (quod propriè
aliud quid significat) sequente particula ἢ,
 apud Platonem maximè, interrogando pas-
 sim usurpatur, pro *num*, & *nunquid*, quasi
 esset. *τί ἄλλο ἢ*; quid aliud, quam? Plato in
 Apolog. *ἄλλοι ἢ πλείους ποιεῖν ἔπος*
ἐν ἐλπίσει οἱ νεώτεροι ἔσονται, id est, *nun-
 quid hoc plurimi facis, quomodo juniores eva-
 dant quàm optimi? quasi esset, τί ἄλλ' ἢ πε-
 ρεῖν πλείους ποιεῖν, quid aliud, nisi plurimi facis?*

Sic Herodotus lib. 2. *Ἄλλοι ἢ οἱ τὰ
 τῇ οἰκίᾳ Αἰγυπτίων, πενήσουσι*; id est,
*Nunquid Aegyptii partem istam incolentes,
 fame laboraturi sunt?*

*ἄλλοι se-
 lum, inter-
 rogando.*

Interdum ἄλλοι sine ἢ, eodem sensu;
 tuncque oratio converti non potest, dicendo
τί ἄλλο. Idem Plato 1. de Rep. *ἄλλοι ἢ
 εἰ ὅτι, εἰ δὲ ἰαίῳ, καὶ δὲ ὅσον ἰαίῳ, τὸ
 τῷ*

τῷ ἰατρῷ συμπίον ἀγορεύει, ἀλλὰ τῷ καμ-
νόν; id est, nunquid igitur inquam, ne me-
dicus quidem, quā medicus est, spectat medicī
utilitatem, sed agroti?

IX.

Τί interrogativum, & τίς indefinitum, *X*
simul Atticè junguntur cum aliis vocibus
necessariis, ad significandum, ὅ quo te no- ὅ quo te
mine appellemus? Demosthen. pro Coro. nomine
ὦ τί αὖ εἰ πῶς σῆς ὁρῶς προσείπεις; ver-
batim, ὅ quid dicens quis te rectè ap-
peller?

X.

Τί ὑλῶ; aliquando significat quidnam τί μὲν;
igitur, etiam præcedente ἀλλὰ, ut neganti quidnam?
se causam aliquam rei cuiusdam, aut facti
habuisse; sic instabimus, ἀλλὰ τί μὲν;
id est, quam igitur aliam? ut τῷ τοῦ, ἢ δὴ α,
τὸ αἶνον ἢ μὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τί μὲν; ea
tibi videlicet causa non fuit: quanam igi-
tur?

Aliquando voculæ istæ sunt concedentis, τί μὲν;
tuncque significant quidni? planè, omnino; quidni?
sed tunc ferè omittitur ἀλλὰ: ut querenti, planè.
μὴ οὐ καί ποτε πλῆθος ἴσων τῶν τοῦ; ejusne ti-
bi consuetudo placet? respondeas, τί μὲν;
planè omnino. Plautus, Quippeni.

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί ᾧ ἔ;
τί ᾧ ἔ; vel πῶς ᾧ ἔ; De quo postea. quidni?

XI.

Iam vero τίς, cum indefinitè ponitur, τίς, indefini-
primò eleganter παρέλκει, additurque aliis τὸ possum
vocibus ornamentī causā. Aliquando cum abundat.
interrogatione, ut ποῖόν νῦν ὁρῶς τὸ κα-
εἰν αὐτὸν ἀποδείξειν; id est, quem se tandem
quā probavit occasione? πῶς. τί δὲ ἐλπίδῃ
ἔσται

ἔσσι το ἑξῆς ἐπὶ γα; id est, quomodo de re tam alienâ spem ullam habere potuisti? ubi ης, indefinite sumitur, & caret accentu.

† Aliquando sine interrogatione μίγα π καὶ διαπίστον τεχνουργημα, ingens planè ac divinum opus. Sic, ἐν π πλεονέξαν, nihil affectus est emolumenti: σμικρόν π ὑποχώρησον, recede tanillum.

XII.

π, etiam indefinite interrogat.

† Τι, licet indefinite, aliquando tamen habet interrogationem. Demosth. Philipp. i. ἤ οἱ το γὰρ αὖ π χαυνότερον, ἢ Μακεδόνων ἀνὴρ Ἀδύωνας καταπολεμήσῃ; id est, num verò aliquid magis novum fieri possit, quàm ut Macedo Athenienses bello superet? nisi dicamus esse novam trajectionem, pro, τί γὰρ αὖ ἤ οἱ το, &c.

XIII.

π Gallicè, on.

† Idem nomen, cum optandi aut subjungendi modo, & particula αὖ, particulam Gallicam (on) commodè exprimit: quam ferè Latini per secundam optativi, vel subjunctivi personam enunciant: ut, on pourroit répondre cela fort justement, τὸ το δὲ ης ἀποκρίνασθαι αὖ, καὶ μάλα γα εὐκότως: Latine, hoc justè responderis. Quo sensu negationem sæpe adjunctam habet, tuncque idem est quod nemo, ut ἔκ αὖ ης τὸ το φησὶς, nemo id unquam dixerit.

† Jungitur etiam cum imperfecto, & aoristo indicativi modi, ut διαγίγως ἔκ αὖ ης ἐκατηγόρει, vel ἐκατηγόρησι μὴ τότε: nemo tunc me jure accusaret, vel accusasset.

XIV.

Πᾶς τις, id est, ἕκαστος, quivis, quilibet, πᾶς τις, nemo non: Julianus Apostata, ad Jamblichum quivis scribens; Πανὶ μάλ᾽ λιγυρόν ἔχοντι πᾶς τις ἐκταίν, Pani argutum aliquid modulanti nemo non cedit. Quod etiam dicitur, πᾶς πᾶς ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Basilii ad Doctorem, idem. mitianum, ἐπὶ ἑλῶσα ἔπιτολῶν, καὶ πάντῃ ἐκταίν ἐπεξήλθον, ubi epistolam resignavi, singulaeque perlegi. Item. αὐτὸς ἕκαστος, dicitur: Pausanias in Messenic. αὐτὸς ἕκαστος πρῶτον ἔσπευδεν ἀρξαι μάχης, id est, quisque pugnam inchoare gestiebat. Imo, πᾶς solum, pro ἕκαστος: Plutarch. in Fabio. εὖν τις, ὡς τραπῶνται, Μαρκίῳ Μινυκίῳ μινυνηδύῳ, ἐπειγᾶδω, nunc agite milites: quisque Marci Minucij memor festinet, vel excietur.

αὐτὸς, ἕκαστος, idem, τις ἢ ἕκαστος.

SECTIO XII.

De nominibus τοῦτον, φθόνος, χθίς, χθών.

REGULA. I.

Τοῦτον interdum Atticè, idem est, πῶς πᾶς, quod τὸ δεῖτε μόνον hoc duntaxat unus: Demosthen. passim, πῶς πᾶς ὡς ἑπὶ, id est, si hoc unum addidero. Herodot. lib. 2. τοῦτον δέ, eod. ferè modo usurpavit, pag. III. ἀλλὰ τοῦτον δέ ὡς ἄλλο ὅτι μακρότατον ἐπιδόμω, id est, ut unum id quod sequitur, fuse admodum commemorantes audivi. Quod minùs assequuti videntur Interpretes. vide cap. 5. Sect. 2. Reg. 7.

Οὐδὲν

II.

ὁδὸς φθόνου. Οὐδὲν φθόνου, nulla invidia, id est, libenter verò, ac ferè præcedente ἀλλὰ, in dialogismis: ut obsecranti, πρὸς τὴν πάλαι φιλίαν καὶ φθονήσης καὶ τούτου, per antiquam amicitiam, ne hoc etiam invides. continuo respondeas, ἀλλ' ὁδὸς φθόνου, id est, ego verò perlibenter ejus copiam fecerim: posset etiam verti, hoc enim liberaliter fieri decet: ut σοὶ μὲν ἔρ' ἔγωγα μετακρινωνήσω τὸ πρᾶγμα, ὁδὸς γὰρ φθόνου πρὸς τὴν γνησίως ἐκλήνεται, id est, rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet.

III.

Χεῖρ aliquot elegantes habet significatus: primò enim, ἐν χειρὶ, vel χερσίν, cominus pugnare est, vulgò combattre main à main: unde, ἢ ἐν χειρὶ μάχῃ, vel ἢ σπαρδύω, vel ἐν συστάσει, vel καὶ σύσσειν, Poëtis ἀντοχιδεύ, & χηδύν, apud quos, οἱ ἀγχιμαχοί, sunt cominus pugnantes.

IV.

Secundò, ἐν χειρὶ, coram, vel continuo. Polybius lib. 5. τὴν καὶ νομολογίαν ἐν χειρὶ συνομίῃ, id est, coram habito colloquio: sic ἐν χειρὶ ἐχέσθαι τὸν προκειμένον, continuo rem urgere.

V.

Tertiò, χειρῶν νόμος (lex manuum) est proprie, manuum confectio, ardorque certaminis: unde, ἐν χειρῶν νόμῳ ἡνιόχευται, id est, quod ἐν λαβᾷ, Gallicè, venir aux mains, aux prises. Quod etiam dicunt, εἰς χειρῶν πόμον ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, vel εἰς χεῖρας ἵναί. Plutarch in Pomp. τὴν χειρὶν ἐμφύνας.

καὶ συμπλακῆναι, quasi mutuis manibus impli-
cari. Ergo χειρῶν νόμος, est quasi *manuum*
lex, quod in manibus vis certaminis posita
sit: unde dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμ-
μύνεσθαι, verbatim, in manuum lege propulsa-
re, (ulcisci) εἶπε au forte du combat, vel ἀπο-
κτεῖναι, tuer sur le champ. Idem in Thesaro, αἱ
χειρὲς ὡς εἶδαι πρὸς ἐναντίοις, manus cum
adversariis conferere.

VI.

Quartò, eodem ferè sensu dicitur, ἐν
χειρὶν: ut τὸν πολέμιον, τὸν μὲν ἐν χειρὶ ἐν χειρὶν
σὶν ἀπέκτειναν, τὸν δὲ ζῶντας λαβόν: cod. sensu.
hostes partim in acie ceciderunt, (Gallicè, sur
la place,) partim vivos ceperunt.

VII.

Quintò, χειρῶν ἀδίκων ἀρξῆσαι, verbatim
injustarum manuum incipere: id est, injuriæ
autorem esse, laceffere, rixam movere, ut
ἀπότερς αὐτῶν ἀδίκων ἀρξῆεν, αὐτῶν
ἀνευρίαν καταψηγίζεσθαι: id est, qui prior
injuriā fecerit, eum perpetuo multare exilio.

Denique εἰς χεῖρας ἰέναι, non tantum de
congressu bellico, sed etiam de amico dici-
tur, ut idem sit quod εἰς ὁμιλίαν καὶ ἀξίαν
ἰέναι, apud Thucyd.

VIII.

Quas Latini *novas tabulas*, id est, aris a-
lieni remissiones, Græci, χειρῶν ἀποκοπῆς: κατὰ νο-
quasi debitorum excisiones, vulgò dicunt. At-
tici uno verbo ἀποκατεῖναι, quasi dicas
oneris excussione, minori quadam, ὅτι ἀπο-
κοπῆς voce, atque id ex instituto Solonis,
teste Plutarcho, in ejus vitâ. Χρεωκοπία
etiam dicebatur, unde verbum χρεωκοπιῖν,
debita remittere.

SECTIO

SECTIO XIII.

De nominibus $\chi\eta\mu\alpha$, $\chi\upsilon\sigma\acute{o}\varsigma$, $\chi\acute{o}\epsilon\alpha$;
 $\alpha\gamma\alpha$.

REGULA I.

$\chi\eta\mu\alpha$,
excessus.

Substantivum, τὸ $\chi\eta\mu\alpha$ ferè usurpatur ad significandum *excessum* aliquem, tam in bonam, quàm in malam partem, sic μέγα π $\chi\eta\mu\alpha$, *ingens quiddam*: quo sensu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris illa*, inquit, *lentum sane negotium*, id est, *tardus admodum est*. Græcè, βραδύτι $\chi\eta\mu\alpha$.

II.

Sæpe cum Genitivo singulari jungitur, $\chi\eta\mu\alpha$, ut ἑσπερίῳ τι $\chi\eta\mu\alpha$ τῷ ἵππῳ, id est, cum geniti- *equus eximius*, ἑσπερίῳ $\chi\eta\mu\alpha$ τῷ νηπίῳ, *egregius adolescens*: δισπιδόν τι $\chi\eta\mu\alpha$ τῷ ἀσχροίῳ, τῷ εὐδοίῳ, id est, *divinum ingenium, divina indoles*. Aliquando per appositionem usurpatur, ut εὐρακα τῷ βασιλείῳ, *Regem videnti*, eximium sane Principis exemplar ac specimen.

III.

*Cum genit.
 plurali.*

Rariùs sed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Eusebius lib. I. Preparation. Evangel. ipso statim initio, πῶ δέ σοι, (nempe ἀποδείξιν εὐαγγελίῃν) δέον ἐπισκόπων $\chi\eta\mu\alpha$, σὺν θυγατρὶ ἐπιφώνῃ. Eandem vibi, (demonstrationem Evangelicam) qui sacrum Episcoporum decus & ornamentum es, adjunctis etiam precibus

consecravi. Aristophan. in Nubib. Actu. I.

Ὁ Ζεὺς Βασιλεὺς, τὸ χρημα, τρυκτῶν, ὅσον ἀπὸ αὐτοῦ! O Jupiter Rex, quid istuc noctis est, quāvisque infinitum! Idem in Ranis, Actu 5. τὸ χρημα τὸ κόπων ὅσον! quanta laborum moles!

IV.

Aliquando reddi Latine debet, ut qui maximè, vel minimè, per omnia genera cum particulis ὡς & ὅθεν. Plato in Phœdone, ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica: ὅπως ἐμαυτῷ ἐδόξα πρὸς αὐτῶν σκέψιν αὐτοῦς εἶναι, ὡς ὅθεν χρημα, ita mihi visus sum ad hoc studii genus ineptus, ut qui maximè. verbatim, ut nulla res.

V.

Pecunia fœnore occupata, vulgò, argent χρηματα mis en rente, ἐνεργὰ χρηματα, quasi operantes pecunie: quemadmodum otiosam pecuni-
rentes.

am, ἀργὰ χρηματα nominabat. Lucrum

autem ex fœnore proveniens, ἔργον. id est,

opus, vel ἐργασία, quasi operatio dicebatur;

quanquam ἐργασία latius patebat, ac fere

genus omne quæstus ex mercaturâ, aliisque

rebus profectum complectebatur. Sors au-

tem, vulgò, Le principal, Græcè, τὸ ἀρχαῖον.

Le principal.

vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quasi

antiquum mutuum, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον,

quasi antiquum caput, vel κεφάλαιον solum

vocabatur. Usura verò, Gallicè, les intérêts, Les inte-

Græcè, οἱ τόκοι. Denique, quod ultra

summam excurrit, vulgò, le surplus, Græcè,

τὸ πλεον, vel τὸ πρὸς, ut δὲ ἰσχυρίαι δραχ-

μαί, καὶ τὸ πλεον vel τὸ πρὸς, id est, duo

drachmarum millia & quod ultra excurrit.

Χρημα

VI.

χρήματα
ἐπίμα.

Χρήματα ἐπίμα bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præsidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut ἐπίμα & ἀνὴρ, qui integra adhuc erat conditionis & famæ; & ἐπιμία, status illius & conditionis integritas. contra verò ἀπμα χρήματα, quæ impunè cuius diripere licuisset; ἀπμα, notatus infamiâ.

VII.

Aurum signatum, χρυσὸς ἐν νομίσματι, (verbatimim, aurum in nummo,) vel ὡς νόμισμα, (ut nummus) vel ἐπίσμημα, rude autem, ἀσμημα, Aurum factum, χρυσὸς ἐν κατασκευαῖς, quasi aurum in supellectile. Aurum infectum, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, id est, in materia, vel ut materia: Gallicè, en masse, en lingits.

Aurea vasa, χρυσὸς ὡς προσδοκῶμεν, ad passum. Quod autem de auro dicitur, de argento dici potest Plutar. in Pompeio, Ἀναφέρειται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομισματικαὶ κατασκευαῖς, ἀργυρεῖν καὶ χρυσοῦ δημοφειά τελαίτα, id est, Referuntur in publicum atarium, argenti & auri, tam signati, quàm facti talenta viginti millia. Philo, de Legatione ad Caium: Ἀργυρον, καὶ χρυσόν, τὸ μὲν ὡς ὕλην, τὸ δὲ ὡς νόμισμα, τὸ δὲ ὡς προσδοκῶμεν, δι' ἐμπομάτων, καὶ τίνων ἰτίων, Argentum, & aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad esum & potum, poculis & aliis quibusdam comprehensum. Idem lib. de Providentiâ, ἀργυρον, καὶ χρυσόν, distinguit in duo genera, ἀσμημον, & ἐπίσμημον, quæ licet propriè, rude, signatūque sonent,

nent, tamen latius pro infecto, factoque sumi videntur; cum & rude in infecto, & signatum in facto censeretur possit.

Falli autem eos puto, qui argentum factum, ἔργα ἀργύρεα, vel εἶα dici volunt, sunt enim potius argenti fodinæ, ut supra ostendimus in nomine ἔργα. Cap. 3. Sect. 4. Reg. 12.

VIII.

Χώρα in dandi casu sumitur pro τοῦ μέρους, χώρας, de quo supra, id est, loco, vice, ac ferè cum particula ἐν, ut ἐν χώρᾳ τῷ ἐνεδρόοντι ἀλῶναι, insidiatoris loco captum esse: quod etiam dicitur per accus. cum verbo ἵκω, ut τὰ ἐν παρέρῳ αὐτοκράδιδέντα, τὴν ὄντων ἔχουσι χώραν, id est, quæ tumultuariè facta sunt, perinde ac si nulla sint, haberi solent.

IX.

Secundò, ἐν χώρᾳ καίδου, est, suo loco & ordine, sine ullâ perturbatione consistere: cui opponitur, ὅπου ἔτυχε, passim, ac temerè, promiscuè.

X.

Tertiò, ὅτι χώραν ἔχουσιν, vel μίνουσιν, vel ὅτι χώραν ἀπεμείνουσιν, suo loco manere constanter, & immotum; quod etiam Isocrat. & alii dixerunt, ἀρεστῶς. Transfertur ea quoque significatio ad dignitatis gradum, unde εἰς τὴν πύκα ὅτι χώραν, id est, loco aliquem non movere, vel dignitatem ei suam defendere: verbat. finire aliquem, secundum locum.

XI.

Ὡρα per sese, ac sine verbo substantivo, ὥρα, tempus significat tempus est, decet, iuvat: ut ὥρα δὲ πῦρ est. οὐδὲ πρὸς ἑτέρον πραπίδων λόγον, alie-

ram nunc disputationem instituere juvat. Quo sensu reddi quoque potest per Idioma Gallicum, *ie peux bien, tu peux bien*, v. g. *tu t'en peux bien aller maintenant*: ὦρα σε νῦν ἀπεί-
ναι, vel χαρῆς. *En ὦρα & καθ' ὦραν*, en sa saison, Latine, suo tempore: ut παρ' ὦραν, hors de saison: sic ἐν ὦρα γινέσθαι dicuntur puella nobiles.

XII.

ὦραι, denique in plurali, *tempestatem*, vel anni tempus significant: ut ad amicum suæ quemque tempestatis frustum mittere, πέμπειν πρὸς τὸ φίλον ὅσα φέρουσιν ὦραι, quæ ferunt tempora.

CAPUT IV.

De Pronomine.

REGULA I.

Pronomen
periodum
claudens.

Pronomina ἐγώ, ego, ἡμεῖς, & noster, οὐμεῖς, & uester, ἐγὼ, hic, præ cæteris eleganter ac numerosè periodos terminare solent: ut πάντα παλεῖδ' ὕπτις ποιεῖν τε καὶ παθεῖν ἔξ ἀρχῆς ἐλ-
λόμην ἐγώ: omnia ab initio reipublicæ cau-
sâ facere, ferreque constitui. Sic, μηδὲν αὖ ὑποδυταίμην, τὸ πρὸς ἐμὴ διαδέσσεως
ἵνεκα τὸ ὑμετέρας, nihil unquam recusâ-
rim ob vestram erga me benevolentiam.
Demosth. pro Cor. οἶμαι δὲ, ὑμᾶς αὖ
ὁμολογεῖν, κοινὸν ἔν) τυτὸν τὸ ἀγωνεῖν
ἐμοὶ τε καὶ Κτησιφῶνι, καὶ ἔστιν ἐλάττωρος
ἀξίον

ἄξιον σπεδῆς ἐμοί. Vos autem confessuros existimo, causam hanc esse mihi cum Ctesiphonte communem, nihilque minore mihi studio defendendam. Ibidem. ἵνα μοι εἰς ὑμῶν, τοῖς ἰξωδῶν λόφοις ἡσμένῳ, ἄλλοτεώτερον τ' ἔσθ' ἢ χαφῆς διαγίων ἀκέρημεν: ut nemo vestrum alienis abductus verbis, me accusationi huic defensionis meae jura opponentem, alieniore animo audiat. Ibidem, ἔχ' ὑπέρχον οἱ ταῦτα ἐρῶντες ἔσσι; N' estoit-ce pas eux, qui tenoient ces discours? Sic ἔπος δ' apud Demosthenem saepius, cum praesertim insectandi causam adhibetur, ut ὁ μισθωτὴς καὶ προσέτης ἐποσί, id est, mercenarius iste, ac proditor.

II.

Dativus μοι, & σοι quemadmodum apud Hebraeos, Latinos, & Gallos, saepe παρίλυσιν, ut σφοδρῶς ἀπὸς μοι τὸ πρᾶγμα τὸς rem mihi alacriter suscipe. Sic, τῶρον σοι καὶν δ' γερός τε δοκῶν, δι' ὀλίγων ἡμερῶν ἔσσι: ἀπὸς τ' ἡμερῶν, id est, opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus absolvam.

III.

Possessivum pronomen σός, σή, σὸν, novo more significat potius, aliquid alterius erga te, quam tui erga alterum. Sic Plato in Gorgia, καὶ μοι μνησὶν ἀγθιδῆς. ἐννεία γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ. id est, at vide ne tu mihi succenseas, id enim dicam pro mea erga te benevolentia: cave enim veritas, pro tua erga me, sic apud Homerum Οδυσσ. λ. Anticlea Ulyssii filio,

Ἀλλὰ με σός τε πόθος, inquit, καὶ μήστις, καλδίμ' Οδυσσεύ.

ubi σός πόθος significat desiderium, non tuum, sed tui meum. Hoc imitatus est Cicero Philipp. 10. Pro tua, inquit, amicitia jure

jure doleo, id est, pro ea quæ mihi tecum est
amicitia. Græcè dici posset, εὐχόμενος ἵνα
ᾤμινη διχαράινω, ἢ φιλίας εἶναι καὶ τὸ οὐκ.

IV.

Possessi-
vum cum
alieno no-
mine.

Solet etiam possessivum, maximè Poëti-
cè, conjungi cum eo substantivo cui minùs
quàm alteri convenire videtur. Sic Euri-
pides in Phœnissis, ἢ ἐμὸν ὠδίνων πόνον,
verbatim, *meum partus dolorem*, id est, *partus
mei dolores*: ubi ἐμὸν jungitur cum πόνον,
licèt meliùs ἐμῶν in genit. plurali cum ὠδί-
νων conveniret.

V.

Possessi-
vum cum
genitivo.

Idem possessivum jungitur cum Genitivo
personæ, ad quam ipsum pertinet: ut ὅλος
δὴ τὰ μὲν ἔτοι διερπύσσει, τὸ κακοδαίμο-
ν &, *res ergò meas hominis infeliciissimi penitus
isti diripient*: ubi τὰ μὲν cum genitivo κακο-
δαίμον & jungitur. Hoc sensu frequens est
Genitivus pronominis αὐτὸς, ut apud Lati-
nos pronominis ipse.

VI.

αὐτὸς, de
alio, & de
se.

Αὐτὸς spiritu leni, promiscuè significat,
vel aliquem alium, vel seipsum: ut cùm impe-
tum in se populi animadverteret, ἱερῶν ἢ τῶ δ' ἡ-
μῶν ὁρμῶν, ἐπ' αὐτὸν φερομένῳ, pro ἐφ'
ἑαυτῶν. Euseb. lib. 6. Præparat. Evang. ἵνα
ἐν οἷς αὐτὸς τὸ τῷ μέλλοντι προφύσειας ἀπ-
πύσσει, καταφυγῶν αὐτῷ τὸ ἀλογίας τὴν
ἐμψυμαμένῳ πορίζοιτο .i. ut sc̃ res aliter,
quàm prædictum ab eo foret, eveniret, ad fa-
tum continuo perfugium sibi ac receptum, para-
ret: ubi αὐτῷ, pro αὐτῷ, vel ἑαυτῷ. Vi-
cissim ἔ, οἱ. ἔ & ἑαυτῷ, pro aliis non reci-
procis passim usurpatur, licèt aliquantò
cautiùs: ut apud Latinos, maximèque
Tullium,

Tullium, sui, se, & simil. pro illius, illum, & similibus. Hac enim in distinctione, supersticiosus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demosthen. adversus Androthionem, εἴθ' ὥς ὁ νῦν ἔδυν αὐτῷ ποιεῖν, deinde, quasi liceret ei quidvis agere: ubi αὐτῷ manifestè, pro αὐτῷ. Ali- bi passim.

VII.

Imò, quod mirabilius videri possit, αὐτῷ & reliqui casus ejusdem pronominis qui propriè seipsum sonant, ad primam quoque secundamque personam referuntur. Xenophon. histor. 2. ἔγω παρ' ὧν τις τὸς αὐτοῦς φίλος; sic amicos tuos instituis? ubi αὐτοῦς, pro σους vel σὺ usurpatur. Isocrates in Bu- firide; μηδὲν ἐπισκευὸς ἔγωγε, nihil ostendens rerum mearum: ubi frustra nonnulli reponunt ἐμαυτῷ.

VIII.

Pronomen αὐτός, cum nomine ἕκαστος, αὐτός ἕκαστος. idem penitus est, quod ἕκαστος per se solum. Demosth. ἐπὶ συμμοχ. ὅτι τὸ πρῶτον in- quit, αὐτός ἕκαστος αὐτῷ προσήκειν ἰγνῶ- σαι, quæ sibi quisque primum expedire judica- bat: dicitur etiam unâ voce αὐτὸς ἕκαστος.

IX.

Αὐτός cum præpositivo articulo prece- dente in omni casu & genere, significat idem. idem: nec vocem unicam Græci habent, quæ Latinam exprimant. Ergo, ὁ αὐτός, idem, ἡ αὐτή, eadem, τὸ αὐτό, idem. Quæ sæpe conjunguntur, cum dativo, ut τω τῷ σοι πάχο, idem quod tu, patior, id est, eo- dem modo affectus sum, quo tu.

Dativus

Caput IV.

X.

Dativus uterque ejusdem pronominis eleganter ponitur subintellectâ præpositione σύν, ut μέγα π τ πολέμιων πληθεύει. *αὐτῶ ὅ* αὐπῖς *fine* *σύν.* αὐπῖς ὅπλοις ἔλαβεν magnam partem hostium cum ipsis armis cepit: sic αὐπῖς, ἀνδράσι, cum ipsis viris: αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεποντίδην, cum ipso equo demersus est.

XI.

Interdum substantivum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini respondeat. Cujusmodi autem illud esse debeat ex adjuncto verbo conjiciendum est. Sic apud Synesium ἀπο τ αὐτῆς σιτεῖται, ejusdem mensæ cibis uti: subauditur enim τραπέζης.

XII.

Idem pronomēn in compositione vocem unicam efficiens, usum elegantem habet, cujus aliquot hæc exempla sunt: αὐτίπαγγελτος, id est, qui sponte, nec vocatus, operam commodat suam: qui etiam αὐθαίρετος, & αὐτοκάλυπτος dicitur, ac αὐτοκάλυπτος, qui se ipsum in viam dat. Aliquando αὐτεπάγγελτος, cum participio ἐθέλων (volens) conjungitur. Demosth. pro Cor. ὥστε ὅτι ἐν ἡμέρῳ ἐλθόντες αὐτεπάγγελτοι ἐθέλοντες ἔρχονται φιλίππῳ: id est, ut Philippo sponte Græcorum libertatem proderent. Αὐταρδής, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ἡ ναὺς αὐταρδὲς κατεποντίδην, navis cum ipsis hominibus submersa est: quod etiam dicitur αὐταρδῶς adverbialiter. Sic αὐτότορτος, cum ipsis etiam oneribus, ut ἵππῳ αὐτότορτος κατεκρημνίσθη equus cum clitellis ὅ oneribus præceps actus est. Αὐτεξέσις, qui sui juris est; unde

παῖδε τὸ αὐτοῦ ἐξέσιν, liberum est arbitrium;
 quo quis sui dominus est. Αὐτόκοτος testis
 auritus, αὐτόκοτος, testis oculatus: unde αὐ-
 τοψλα, & adverbium αὐτοψει, Αὐτόμολος
 transfuga; vel qui sponte adveniat: αὐτόνο-
 μος, αὐτοπληρής, & αὐτόδικος dicitur, qui
 ne dependet ex releve de personne. αὐτόδοτος,
 qui omnino recens ab itinere, aliquid agit, ut
 αὐτόδοτος πῖς πολεμῶσι ἐπιτάλαε, statim ab
 itinere impetum in hostes fecit. αὐτόκλαντος
 propriè de parasito dicitur, qui non vocatus in
 alienam se mensam intrudit. Αὐτόδιδασκτος,
 qui per se, ac nullius operâ, doctrinam consecutus
 est, αὐτοτόντος, αὐτοδάνωντος, αὐτοκτόντος,
 & αὐτόχεις, qui seipsum occidit: αὐτόχεις
 tamen, & αὐτοδάνωντος, qui alium etiam sua
 manu interfecit. αὐτοπεσώντων, qui per se
 coram aliquid agit, nemine prorsus interposito.
 Adjungenda sunt etiam adverbia tria, αὐτό-
 χρημα, id est, reipsâ, planè, omnino: αὐτο-
 κοιῖ primo impetu, du premier assaut: quasi
 clamore ipso, ut αὐτοκοιῖ ἔπλεν εἰλεν, ur-
 bem primo impetu cepit: αὐτόθεν, id est, per
 se, vel è re natâ, ut αὐτόθεν ἄρα τὸ πᾶν γινώ-
 σκεται φωνῶν αὐτόθεν, res per sese loquitur.
 De quo in Adverbio, pluribus.

XIII.

Creberrimum est, maximè apud De-
 mosthenem, ut ὅτι, post τῷτο consequatur; τῷτο.
 quæ dictio Latinis barbara videretur, v. c.
 νόστις quippe, νόστις, me vivo frustra illum fu-
 rere, ἵνα γὰρ δέπῃ, ἵνα τῷθ', ὅτι μάττω, ἐμῷ
 καζῶντος, 'μαίνεται ἐπεί, verbatim, νόστις
 hoc, quod frustra; quæ locutio à Latinis au-
 ribus repudiaretur. Demosthen. Olynth. I.
 καὶ ἀγνοῦμι, ὅτι ἀδρῆς Αἰτωαῖοι, τῷθ', ὅτι

E

πλ.

πολλάκις ὑμεῖς, ἔ τοὺς αἰτίαι, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτας περὶ τὴν ἀρετὴν τοὺς ἐπὶ τὴν εὐπορίαν, ἐν ὧν ἡ ποιεῖσθαι. Equidem non sum nescius, Athenienses, vos saepe numero, non malorum auditoribus, sed iis qui de rebus postremi dixerint, succensere solitos. Interdum verò, inter τῶτο & ὅπ, aliquid interponitur. Idem Philipp. I. ἀλλ' οἷός ἐστι τοῦ καλῶς ὁκεῖν, ὅπ ταῦτα μὴ ὅτιν αἰπαντα τὰ χρεῖα, ἀλλὰ τὰ πολέμου, καί τινα ἐν μίσῳ: At ille nimirum probè nōrat, loca hac omnia, tanquam belli præmia, in medio posita esse.

XIV.

τῶτο, πῶ-
ρίλκεν, id
est, abun-
dat.

Insignius etiam est, quod sequitur, τῶτο eleganter, aliquando παρέλκεν, id est, abundare; unde obscuritatis aliquid suboriri videatur. Dem. pro Cór. Καίπερ καὶ τῶτο, ὡς ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοισθεῖαν κατηγορεῖα τῷ τῶτο διαφέρειν ἡγῶμαι: Enim verò etiam hoc, Athenienses, equidem convicium hoc ab accusatione differre arbitror. ubi sanè τῶτο solius ornamenti causà possum est. Nisi dicamus, ἐλλειπτικὸν esse, pro eo ac vulgò diceretur, *Illy a encor cecy, que ie trois*, &c. sed prior sensus facilius est.

XV.

Pronomen
aliquando
loco move-
tur.

Aliquando, sed rariùs (quod ideo parè imitandum:) pronomen, ac presertim ἐστὶ loco movetur suo, cum aliquà orationis obscuritate. Plato in Apolog. Socrat, non longè ab initio, Επχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι πῶς διαβολὴν, καὶ ὑμεῖς ἐν πολλῷ χεῖνον ἔχετε ταῦτα ἐν ἑταῖς ὀλίγω χεῖνον: ubi ordo esse debuisset, Ἐπχειρ. ὑμ. ἐν ἑταῖς ὀλίγω χεῖνον ταῦτα ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χεῖνον ἔχετε:

ἔχετε : id est, conandum est, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quæ jamdiu vestris insedit animis. Credo Socrates *μὲν αὖτε ἀφελῶς, ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔπαιχεν*, id est, simpliciter, ac sine curâ ulla dicere videri cupiebat.

XVI.

Neutrum plurale *πάντα* geminatum. sic *καὶ πάντα* tamen ut inter utrumque, *καὶ δὲ* inferatur, *μὲν δὲ* significat idem quod Latini dicunt. Ac de *πάντα* : ac *his hactenus*, *καὶ πάντα μὲν δὲ πάντα*, cùm de *his his* aliqua disputatio, vel pars orationis paulò *denus* longior concluditur. Exempla passim apud Demosthen. & alios, ac presertim Historicos, & Oratores occurrent.

CAPUT V.
DE VERBO.
SECTIO I.

De Verbo Activo, Passivo, & Neutro.

REGULA I.

ἀλίσκω;
capior.

Aliquando vox activa, significationis passiva est. Quo in genere præcipua sunt, ἀλίσκω, sed serè tantum in præterito perfectio ἐάλωκα, & Acrist. 2. ἤλων, vel ἐάλων, id est, convictus sum, reus sum peractus, unde ἀλῶναι τὸ δνικασίων κλοπῆς, id est, peculatus reum peractum esse.

II.

ἀνακλῖ-
μην, re-
flecti.

Ἀνακλῖμην pro ἀνακλῖμῆσθαι, id est, reflecti. Aristot. 1. Metaph. τὰ ἢ εἰς ἄλλα ἀνακλῖμην, id est, hæc verò in sese mutuo reflectuntur ac recidunt: quo eodem modo usurpantur ἐπισκῶμῆσθαι, & ὑποσκῶμῆσθαι, quod postremum tamen propriè est, per ambages circumagi fallendi causâ, ut cum lepores crebris in orbem saltibus insequente canes ludificantur.

III.

ἀνδρα-
σάνην,
recreari.

Ανδρασάνην, pro ἀνδρασμαίνεσθαι, præsertim cum significat, recreari ac resciri.

Theo-

Theophrast. lib. I. ὅταν τὰ χαλεΐσθαι-
τα ἀνδράσιν πάλιν, καὶ εὐδαιμόνησιν, id est, ubi
quæ alimentis penuriâ laborant, recreata ac con-
firmata fuerint: quod longè crebrius cum
accusativo in activâ significatione, dicitur
ἀνδράσιν, & ἀναφέρειν ἑαυτὸν, id est, ῥατ-
ζειν, convalescere.

IV.

Ἀνταποδίδωμι, pro ἀνταποδιδύμαι, id ἀνταπο-
est, vicissim respondeo, & quasi respondeo in δίδωμι,
vicem alterius. Plato in Phœdone, εἰ μὴ ἀντι-
ανταποδιδόει τὸ ἐπεὶ τοῖς ἐπέεσι μὴ γνό-
σσω, id est, nisi per mutuam generationem,
sequencia priorum in locum sufficerentur: sic
χαίεις dici potest ἀνταποδιδύμαι, pro ἀνταπο-
διδῆναι, id est, rependi beneficium.

V.

Ἀπαλλάττειν pro ἀπαλλάττειν, liberari
seu defungi: idque per omnia tempora, ἀπὸ παντὸς
tametsi rariùs in Aorist. 2. Aristoteles τὴν, libe-
Problem. Sect. 5. διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν
σώματων, ἥμιν τι πολλὰ καὶ, ὅτι ἀπαλλάττει
ῥᾶον, pro ἀπὸ παντὸς αἵεται id est, quare quæ
melius temperata corpora sunt, ὅτι laborant sa-
pius, ὅτι facilius morbis defunguntur? sic ἀπαλ-
λάττειν τὰ καθεκόντα. i. officio defungi:
ἀπὸ παντὸς αἵεται ὅτι ἀρχῆς, magistratu defunctum
esse

VI.

Ἰσθμι, in Aorist. 2. & præterito activo, ἵσθμι, in
ac præsertim in compositis, ut καταστῆναι præter. ὅτι
eis ἀρχῶν, apud Isocrat. passim, in magi-
stratu constitui: τὰ καθεκόντα, vel καθε-
στῶτα, sæpe, id est, τὰ νομοσυστά, statum,
vel instituta reipubl. aut absolute quæcunque
de re quapiam constituta sunt. Ita συστήναι

πῶς αὖτε, id est, σὺν ὁμοθυμῇ, à verbo σὺν ὁμοθυμῇ, & συσχεομένης, conflatum esse bellum: & ὑποσῆναι ὁ κόσμος, id est, mundus conditus dicitur. Ita εἰσεῖναι adductum esse. Dem. Olyn. 1. εἰς τὸ εἰσεῖναι τὰ πρᾶγματα Φιλίππου, Philippi res eò redactæ sunt. ubi notetur dativum Φιλίππου adhiberi, non autem genitivum Φιλίππου.

VII.

μεταβάλλειν μεταβάλλειν, creberrimum est, pro μεταβάλλεσθαι mutari. Philo de Leg. ad Cajum, ἀρχόμενοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ σύννομον καὶ ὁμοθυμῇ, cum ad vitæ genus transferri inciperent, legum communione, ac mutuâ societate conjunctum. At in voce passivâ, sapius est, transfugarum more ad hostem ἀπομολεῖν deficere. Plutar. Alexan. πῶς μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτὸν, ἀδείας ἐκῆρπτεν, id est, iis qui ad se deficerent, impunitatem præconis voce promittebat, & al. passim.

VIII.

παράκειναι Παράκειναι, non tantum labefactare ac pervertere, sed etiam indecore moveri, & furore præcipitem agi significat. Aristophanes in Ranis, ἰδὲ, σκόπει μὲν με παρακινῆσαι τὰ ἴδης pro παρακινῆσθαι, affice, num tibi videar indecore moveri. Xenoph. 4. Memorab. πολλοὶ μὲν ὑπὸ παρακεκινηκότων διεφθόγονται, pro παρακεκινημένων, multi ab hominibus furore percitis occiduntur. Sic παρακινηκῶς εἶναι, Plutarcho in Solon. significat ἔξερπτεναι τὴν νῦν, mente dejectum esse. Nec alienum verbum παρακινῆναι, id est, insanire, ut ebrii solent.

IX.

Στρέφειν, maximè in Aorist. I. id est, *στρέφειν* conversus sum, aut *converti*: unde *ἐπ' αὐτὸν στρέφειν*, quod idem est, ac *ἐπ' αὐτὸν ἀμύνειν*, de quo paulo antè: & *ὑποστρέφειν*, redire: Reg. 2. quod etiam verbum militare est, significans, *repente à fugâ in hostem converti*: quod etiam dicunt, *ἔξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι*.

Apud Rhetores autem est, *refecti ad id ὑποστροφῆ* quod postremo dictum est, oratione per quamdam oratoris parentesein interruptâ: ut cum Demosthenes pro Coronâ dixisset, τὸ Φωκικὸν πολεμικόν, id est, *confluo Phocensi bello*, subiungit, ἢ δὲ ἐμέ, ἢ γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τὴν πόλιν πομπήν: non meâ profectò culpâ, qui ad Rempub. nondum accesseram: hæc verba καὶ ὑποστροφῆν inserta esse, & oratorem ὑποστρέφαι, id est, in ea quæ de conflato bello dixerat, se reflexisse, docet Hermogenes. quam etiam ὑποστροφῆν, ἐπεμβολήν, idem appellat, quasi *intercalationem* quandam.

X.

Στεῖχειν, pro *στειχόμενος* militare vocabulum est, & significat, *καὶ στεῖχαι τάδε* ordinari. id est, *aciem in varios ordines*, & quasi *versus distribui*: unde *συστεῖν*, ejusdem ordinis esse, *ἀντιστεῖν*, adversis opponi ordinibus.

XI.

Συνάπτω, id est, *firmiter adhaerescere*, & quasi *colligatus sum*: ut cum Theophrastus ait, τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις, ἢ συνάπτει τῇ γῇ, id est, *plantæ quæ in paludibus seruntur, terræ non admodum firmiter adhaerescunt*.

Significat etiam *configere*, seu *committi*, *συνάπτειν*, ut in prælio fieri solent; idq; cum dandi ca-
configere.

su, ut πῆς πολεμίοις, σὺν ἀπλῆν, vel cum accusandi casu, & præpositione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto personam significante dativo, ut apud Polyb. σὺν ἀπλῇ εἰς τὰς χεῖρας, Galli, *venit aux mains*. Eodem ferè modò usurpatur verbum πρὸς μιξῆαι, id est, proprius admoventi hostibus, muris, urbi: quæ πρὸς μιξῆις, Gallice non minus proprie, *la meslée*.

XII.

τελεῖν,
cesseri.

Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro τελεῖσθαι, id est, τῇ ἡγεσίᾳ, ἐγχαρίνεσθαι, cesseri, vel numerari. Pausanias ἱλιακῶν I. αἱ εἰς τὸ Αἰαῖκὸν τελεῖσθαι πόλεις, id est, τῇ Αἰαίᾳ προσνεμόμεναι, urbes Achaia contributæ. Sic τελεῖν εἰς ἀνδράς, viris accenseri, quod Romani dicebant, virilem togam sumere. Sic πόλεις εἰς τὸ Ρωμαίων σὺν τελεῖσθαι, Romanorum municipia dici potuerunt.

XIII.

Aorista in
δύω αἰτίαι,
signific.

Aorista, maximè prima, verborum in ομαι, quæ vocem activam non habent, activè ut plurimum significant, atque interdum etiam passivè, ut à verbo διδῆχθαι, διελίχθην, id est, *differui*; ab ἰδοῦμαι ἰαδῆς, .i. *curans*, vel *curatus*; à παρὰ δέχουμαι, παρὰ δέχεις qui excepit, vel exceptus est, à θεωομαι, ἐθεαθῶν, *contemplatus sum*, vel *lustratus ab alio*.

Præter.
pass. act.
signific.

Quæ observatio, Præteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari potest. Dicunt enim διέλιξμαι, pro *diffusi* vi: imò quibusdam prætereà, quorum in usu activum est, ut ἐνέδειξμαι, pro ἐνέδειχα, id est, *ostendi* à δέχουμαι apud Demosthen. pro *Coronâ*, & alibi passim: πεποίημαι, pro

pro ποίηκα, sepiſſimè: ἡγορήσμαι, pro
ἡγορήκα, instruxi, ab ἐντομίζουαι.

XIV.

Verbum activum, maximèque sensum,
aut affectum significans, cum suo casu jungi-
tur, licèt casum alium more Latino postu-
laret: ut θαυμάζω σε, ὅτι, vel εἰ ὁ αὐτός
ὢν θαυμάζει, διαπλῆις, pro θαυμάζω ὅτι
σύ· id est, miror te tui semper similem esse. Sic
apud Xenoph. 4. Memorabilium, γῆν, ὅπό-
ση ἔστιν, εἰρήναι, verbatim, terram, quanta est,
nōsse: Latine verò melius, nōsse quanta ter-
ra sit. διδά σε, ὅτι καὶ ποτε ἡσυχάζεις, ver-
batim, novi te, quod nunquam quiesces, id est,
novi te nunquam quieturum. Ita, μέμνημαι
σε, ὅπως ἀπαχρίναι, verbatim, memini tui;
quomodo responderes.

XV.

Verba interrogationibus & responsioni-
bus servientia, tum etiam cū illa à tertio
quodam referuntur, eodem planè modo
cum sequentibus ordinantur, quasi interro-
gatio & responsio fieret, potius quam nar-
raretur. Plutarch. in Alexandro, ἐπερωτή-
σθαι Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμολογίας πρὸς
ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες: pro πῶς αὖ ἔχουσιν;
verbatim, quærente Philippo, quàm bene Gra-
eci inter se convenit? id est, conveniret.

Verba in-
terrogandi
& respon.

Sic dum narrant quid nuncius dixerit,
eodem modo loquentem illum inducunt,
quo Dominus rem ipsi mandaverat: ut in
Evangelio, cū se illi à Pharisaïs, ad Joan-
nem missos esse dicerent, ut ex eo quære-
rent, *Tu quis es?* Græcè, σὺ τίς εἶ, id est,
ὅστις. αὖ αὐτὸς εἶναι, quinam ille tandem esset?

In responsionibus similiter, ut de eodem B. Joanne dicitur, respondit, *quia non sum ego Christus*, ὅτι ἐγὼ εἰμι ἐγὼ Χριστός. pro ὅτι ἐγὼ Χριστός. id est, *se non esse Christum*. Quo loco verba sonare videntur, responsum à Joanne fuisse, Nuncium ipsum; aut Evangelistam non esse Christum: proindeque hæc loquendi ratio, ad tollendam sensus ambiguitatem diligenter observanda erit.

XVI.

Digna hoc in genere sunt, quæ observentur ex Demosthen. exempla duo, orat. pro Cor. Καὶ νῦν εἰπὶ πε λέγων, Ὁ ἄ Αλεξανδρε ξενίαν ἀναδύζων ἐμοί. verbat. *Et nunc dicebat, qui Alexandri hospitium exprobrabat mihi*, id est, *Et verò jam jam dicebat, sibi abs me Alexandri hospitium crimini dari*. Nam ὁ πῶ, ὅς. ipsissima verba sunt, quibus Æschines adversus Demosth. usus erat. Ibid. Philippi literas explicans, Ἀνάτι, ὡς σαφὺς εἰναι οἱ, καὶ διορίζεαι, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πε τοίνυα ἀκέντων Ἀθηναίων. verbat. *Auditis, ut aperte declarat, ac profitetur, quòd hæc ego feci, invitis Atheniensibus*, id est, *hæc abs sese facta esse*: alioqui sensus esset, rerum illarum Demosthenem ipsum auctorem fuisse. Quo in exemplo, aliisque similibus, nota etiam, conjunctionem ὅτι, omnino περιέλειν, hoc est abundare.

XVII.

Singularis pro plurali.

Singularis numerus a Poëtis, nonnunquam pro plurali usurpatur; quod tamen non nisi sobriè admodum imitandum. Pindarus, μελῳδαίους ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τίλλετω, pro τίλλονται, id est, *mellius hymni posteriorum carminum principia sunt*.

Quod

Quod interdum etiam à solutæ orationis auctoribus usurpatur. Aristot. ἐν ἐνέχουσιν τοῖς ὅμοις αἱ τελεῖαι, τοῖς δὲ τὰ πλεονάζοντες, pro ἐνέχουσιν: non innascebantur aliis pili, aliis penne.

SECTION II.

De idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi propriis.

REGULA. I.

INDICATIVUS sæpe pro subjunctivo & optativo usurpatur, idque per omnia ferè tempora, ubi αὖ συννηκὴ particula commode adhibita fuisset. Ac primùm quidem in præsentī. Xenophon: Hystor. 6. παρ ἑμοῦ ὅστις μισθοφόρος; ὅστις μὴ ἰκανός ὅστις ἴσως ποτεῖν ἐμοί, id est, mercenarius apud me nemo est, qui non idoneus est, pro, qui non idoneus sit, eadem facere quæ abs me fiunt. Quo loco verbum, ὅστις, pro αὖ ἢ, vel αὖ εἴη, positum est. Philo de Legat. ad Cajum, διασφαλίσους ἐν τῷ, ὅτι νοσεῖ, φήμους: verbatim, nuntiata igitur, quod agrotat, famâ, id est, vulgarâ de ipsius morbo famâ: ubi, ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὡς αὖ νοσεῖ, positum est.

II.

In Imperfecto: Idem Xenophon 7. ejusdem operis, ὅστις ὅτω βροχὸν ὅταν ἐγὼ περὶ εἶχεν, ὡς ἐκ ἐκινῶντο ἀλλήλων, id est, nullum utrisque tam breve telum erat, quo non

se mutuo attingebant, id est, attingentes: ubi
ἐξικλύντο, pro αὐ ἐξικλύντο sumitur.

III.

Item prae-
teritum.

In Praeterito perfecto Demosth. Olynth.
2. ὅστις ὄρνυα ἔπερανέκευ, nemo est
quem non deceperit, pro deceperit, ubi περανέ-
κευ, pro αὐ φερανέκευ, usurpavit.

IV.

Item Aori-
stum.

In Aorist. Xenoph. ὑπομνημ. 2. ὅτιν πο-
ποτε αὐτὴν ἔτε εἶπα, ἔτε ἐποίησα, ἐφ' ᾧ ἡ-
γέσθην, hoc est, nihil unquam ei, vel dictum
ab me, vel factum est, quo erubuit, pro erubu-
erit. ubi ἡγέσθην posuit, pro αὐ αἰχρυνθείην.

V.

Item futu-
rum.

In Futuro saepissimè, Aristoteles 8. Hi-
stor. Animal. ἡ Κάμηλος, inquit, ὑπὸ τῷ
ποταμῷ ὁ πίνει πρῶτον, ἢ σιωτᾷ, hoc est,
id est, Camelus è fluvio non bibit, antequàm
eos conturbabit; pro αὐ σιωτᾷ, vel
σιωτᾷ, conturbabit.

Id quod apud Atticos frequentissimum
est, etiam praecedente si, significante, si qui-
dem, si modo, si tamen. Quae loquendi ratio
etiam Ciceroni mirum in modum placuit.
Demosthen. Olynth. I. ἐστὶς περὶ ὑμῶν προ-
σέχεις τὸ νοῦν, si quis vobis mentem adhibebit:
quae locutio satis obscura, clarior erit, si re-
solvatur hoc modo, εἰ μὴ περὶ ὑμῶν προ-
σέχεις τὸ νοῦν, id est, si quis de vobis cogitatu-
rus est: quod idem est, ac si diceretur, εἰ πο-
τε αὐτοὶ βούληται τοὺς ἄλλους ὑμῶν προσέχειν τὸ
νοῦν id est, si alios vobis studere volueritis.

VI.

Imperativu.
per se positi.

Imperativus apud Græcos nudè usurpa-
tur, ubi Latini praemittunt verbum, noli.
Demosthen. passim, μὴ γὰρ οἶσθε, nec enim
puta-

putatore, id est, nolite enim existimare: ubi Græcè barbarus esset, qui diceret, μή γοί-
εσθαι βέλεσθι.

VII.

Imperativo Poëtæ nonnunquam utuntur, maximèque in Aoristo, pro persona 2. pers. fut. secunda futuri indicativi. Euripides, οἷδ' *turi indic.*
ὅν ὃ δ' ἐράσων, pro ἐράσεις, id est, scis ergo
quid fac, pro quid facturus sis.

Imò & pro infinitivo Oratores. Demost. Philipp. I. ἀνδρῆς ὁ μὲν πᾶσι, ἐπειδὴ
ἅπαντα ἀκούετε, κρίνατε, μὴ πρέτερον
προλαμβάνετε id est, id à vobis unum pre-
catius, ut auditis solùm omnibus, iudicium fe-
ratis, nullumque præiudicium afferatis. ubi
κρίνατε, pro κρίνειν, & προλαμβάνετε, id
est, προλαμβάνειν.

Imperativo poëtæ nonnunquam utuntur, maximèque in Aoristo pro persona se-
cunda futuri indicativi.] & vice versà, se-
cunda persona fut. indicativi, sæpe pro im-
perativo usurpatur: ut Mat. 15. 21. ἢ ἐόνδ-
σεις, &c. non occides, pro μὴ ἐόνδσθον, ne occi-
dito: sic apud Latinos, valebis & salvebis,
pro salve & vale. Virg. Æn. 2.

— referes ergò hæc & nuncius ibi

Pelidæ genitori. —

VIII.

Optativus Atticè vicissim pro Indicativo Optat. pro
passim usurpatur, quod præcipuè Xenophonti placuit: ut 2. histor. Græc. Λύσαν-
δρ' ὁ δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὅς
τὸν Ἀνδρίας & Κορινθίους κατακρημνίσσει,
τί εἰν ἄξιον πεδεῖν. &c. id est, Lysander
eum ex Philocle, qui Andrios & Corinthios
præcipites egerat, quaesisset, quâ pœnâ dignus
esset.

effet, &c. ubi καταρηνύσεις, pro indicativi plusquam perfecto κατακηρύξεις, posuit.

Sic Plato, in Protagorâ, ἔλεγες ὅτι Ζεὺς ἤ διγαίουσιν ἡμίσει τοῖς ἀνθρώποις, ubi ἡμίσει, pro ἡμίσει, id est, à Jove dicebas immisam hominibus justitiam fuisse: Atque hic usus crebrior est, præcedente una ex sequentibus particulis ὅς, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, ὅτι, & ὡς. Exempla passim obvia.

IX.

De Subjunctivo pauca hæc notanda. Subjun. & opt. sine αὐ. Primum est, αὐ in subjunctivo sæpius, quàm in optat. prætermitti, ut ἐκ οἴδα, ὅ, π τῷ λόγῳ χησώμαι, καὶ ποῖ τεύωμαι. nescio quid dicturus sim, aut quam in partem me conversurus. Sic εἶσα βύλη, pro αὐ βυλθείης, quacunque volueris. Prætermittitur tamen etiam cum optativo, ut reg. super, τί εἴη ἄξιον παθεῖν, pro τί αὐ εἴη.

X.

Subjun. sine ὅπως, ἵνα, ὡς. Secundò ὅπως, vel ἵνα, vel ὡς non rarò, subauditur in subjunct. Chrysost. 2, de Facto, ἐπείρας λυμῆνεται, πείθειν ἐπιχειρῶν, pro ὅπως αὐ λυμῆνεται, id est, aggressus ei suadere, ut alia quadam ratione noceret.

XI.

Tertiò, per sese aliquando sumitur pro futuro indicativi: ut π λέγω; pro λέξω, quid dicam? & βέλεαι εἶπω; vis dicam?

SECTIO

SECTIO III.

De idiotismis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.

REGULA I.

DE Infinitivo pluscula sunt observati-
one digna. Primò, interdum à Geni-
tivo ad accusativum eo in modo transitus
fit. Isocrates cùm dixisset, *Ἄλλοι μὲν οὐκ ἔχουσιν*
ἐνδομηθεύειν, addit *ἐνδομηθεύετε*,
vos obsecramus, ut cum benevolentia audiat, cogitantes, &c. V.
cap. 3. de Nomine, Sect. I. Reg. I.

Cum accusat. pro al. casu.

II.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accusativo ab Atticis usurpari,
etiam cum *οἷς*, & *ᾗ*, Xenoph. de Socrate,
ὥς πᾶν κεκτημένον, *πᾶν ῥαδὺς ἔχειν ἀρκούντα*,
ubi *κεκτημένον*, pro *κεκτημένον*, id est, cùm valde pauca possideret, facile tamen iis contentus esset. Demosthen.
cum artic. neutro, nominativum etiam conjungit: ut pro Coro. *σημνύνουμαι*, & *τὸ γρηγορίαις εὐφραίνειν*,
glorior, non quòd ab accusatione absolutus fuerim.

Infinit. cum nomin. & accusat.

Rariùs etiam quod ibid. sequitur, cum eod. artic. *τὸ μὲν μυριάσις μυρίαις κεκρωσμένοις*, *παράλειπω*, & *τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐστρωμέναις πρέττειν*, id est, mitto infinitos centies proclamatos esse: ac me ipsum antea sapius coronatum: ubi licet accusativus *μυριάς*

εἰς praecefferit, sequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐπιφανῶσαι, pro τὸ ἑμαυτῶν. Contrà etiam accusativus pro nominativo eleganter ponitur, cùm aliquem citamus, ac ferè cum particulà δὴ, vel γὰρ, ut φαῖναι δὴ, vel γὰρ ἡ Πλάτωνας, id est, φησὶ τοῦτον ὁ Πλάτων, ut quidem ait Plato.

III.

X Tertiò, usurpatur hic modus, ubi Latini supino activo utuntur; ut ἡκουσθαι ἀσπάζεσθαι, veniunt salutatum: Qui Gallorum etiam idiotismus est, ils viennent saluer.

IV.

X Quartò, etiam pro supino passivo ponitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, pulcher videre, id est, visui; quod & Galli dicunt, beau à voir; & beau voir. Lucianus ait paludem, βαθεῖαν πῖς ποτὶ διαβαίνειν, verbatim, profundum superare pedibus, id est, profundiore, quàm ut commodè à pedite trajici posset.

V.

Quintò, cùm gignendi casu articuli ponitur, praeceffentibus, ἐν καλῷ καλλίσῳ, διακρίῳ δέοντι, προσήκοντι & similibus: ut ἔστι ἐν καλῷ τὸ ποιεῖν verbatim, est in bono facienda, id est, commodum fuerit hoc facere. Sic, optimum factu id fuerit, ἐν καλλίσῳ τὸ ποιεῖν, κατὰ γένειτ' αὖ.

VI.

Sextò, pro participiis impersonalibus, vel indicativo, cum ὡς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἐμοίγε δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκεῖν, vel ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, ut mihi quidem videtur.

VII.

Septimò, usurpatur etiam pro gerundiis in dum, ut *ἑδωμί σοι χρῆσασθαι τὸ βιβλίον*, *librum tibi commodo*, verbatim, *do tibi tui librum*, quod & Latini Poëtæ imitati sunt, ut Virgilius, cum ait, *magnum dat ferre talentum*.

VIII.

Octavò, cum particula *ὥς* sumitur pro indicativo, tam præsentis, quàm præteriti: ut *ὥς ἰδέν & ἐχθρόν*, verbatim, *ut vidisse inimicum*, id est, *ὥς εἶδον*, *ut vidit*.

Nonò, interdum subauditur, ex solâ dictionis consequentiâ intelligendus. Demosth. Olynth. 3. *ὅτε Φίλιππος ἰδὲ ῥῆσαι τέτυς, ὅς' ἔτοι Φίλιππον*, id est, *neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum*; supp. *laceffere*.

IX.

Decimò, cum mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præscripta denuntiantur; infinitivus ferè usurpatur pro subjunctivo, vel optativo cum *ὅπως*, vel *ὥς*, aut simili partic. Exempla passim. Demosth. pro Cor. *τὸ ψήφισμα τῷτο χεῖρ πλεῖν ἐπὶ τοῖς τόποις, ἐν οἷς αὖ ἡ Φίλιππος*, id est, *hoc decretum edo, navigare ad ea loca*, (id est, *ut navigaretur*) *in quibus Philippus esset*.

X.

Jam ut de temporum aliquot Idiotismis dicamus: Primum quidem, Imperfectum, præter illud quod in conjunctione *αὖ*, infra monebimus, sæpe pro Aoristo sumitur, & cum eo simul conjungitur. Demosthen. passim, ut *ἐχθρῶ τε προσεφύετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κακὰ αὐτὴν ἐποίησεν*; ubi *προσεφύετο*,

φίετο, cum ἐποίητε conjungitur, id est, acerbè inimico usus est, ac multum eum affecit calamitatibus.

XI.

Aorist. pro praesenti.

Aoristum utrumque, aut praesentis saepe significationem habet, aut per verbum solo reddi debet, tam apud Oratores, quam apud Poetas. Demolthen. Olynth. 2. μικρὸν πλῆγμα ἀνεχαίπσε, καὶ διέλυσε πάντα, id est, exigua belli offensio cuncta saepe, reitro flectere solent, atque dissolvere. Sic, ὡς τὸ πλείστον, ἢ παρ' ἑλκεὶ ὁσὺν οὖς ἐκράτισεν, ut plurimum cogitabundus praecipiti superavit, id est, superat, aut superare solet. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametsi rariorem.

Per Enallagen Atticam saepe usurpatur *Aor. primus* Aor. primus vel secundus pro praesenti: exempla nonnulla ex Isocratis parænesi, quod familiarius pueris in scholis innotescat, subijciam.

διέλυσε. Καὶ τὰς μὲν οὖν φαύλων σωτηρίας
ὀλίγον κέρυνθ' διέλυσε· τὰς δὲ οὖν σω-
ταίων φιλίας ὅδ' αὖ ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν.
ἔξαλείψειν. ὅδ' αὖ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν.
ἐπορεύθη. ἢ βίη ταύτην πᾶν ὁδὸν ἐπορεύθηται,
ἢ τοι μόνον τ' ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως
ἠδυνήθηται, ἢς ἑδὲν κτήμα σεμνότερον,
ἢ δὲ βεβαιότερόν ἐστι. Καὶ μὲν γὰρ
ἀνάλασιν, ἢ χρόνον ἀνάλωσιν, ἢ νόστον ἐμάσανε.
ἐμάσανε. Πλεῖστον δὲ κακίας μάλλον ἢ καλονόμου
διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν
ὠφέλησεν. φρονήσεως ὠφέλησεν, ἀνευ δὲ ταύτης πλείον
ἔβλαψε. πῶς ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα
ἐκόσμησε, οὖν ἀσκήτων ἐκόσμησε, ἢ δὲ τ' ψυ-
χῆς

ἤσεν ἐπιμελείαις ἐπισκόπῃσιν. ubi ἐπορεύ- ἐπεσκόπη-
σαν pro πορεύονται ingrediuntur. ἤδυν- σεν.

ἡδύσας (pro ἡδυνήθησαν, ē Atticorum
more, in η mutato) ponitur pro δύνανται
possunt. illud præterea observandum τὸ
ἡδυνήθησαν in formā passivā activam
habere significationem. ἀνάλωσεν, αορ. α',
pro ἀναλίσκει consumit. ἀνέλωται verò sine
augmento pro ἀνήλωσα. & per metathesin
ἠνάλωσα, sicut & præt. ἀνέλωκα sine
augm. pro ἀνήλωκα. & per metathesin
ἠάλωκα ἐνάσαις αορ. β'. pro μαρῖναι
marcescere facit. ὠφέλησιν. αορ. α'. pro
ὠφέλει prodest. ἐβλάψεν αορ. α'. pro βλά-
πτει nocet. ἐκόσμησεν αορ. α'. pro κοσμή-
ornat. ἐπεσώπῃσιν αορ. α'. pro ἐπισκοπῇ
tenebras offundit. notavit hoc Servius ad
illud Virg. Æn. 6. v. 78.

—magnum si pectore posset

Excussisse Deum.~ excussisse inquit pro
excutere. Tempus pro tempore. Matth.
3. 17. ὅς ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν
ᾧ ἐυδόκησα. Hic est filius meus dilectus
in quo acquiesco: ἐυδόκησα Ἀπικῶς ἀντ'
ἐυσεκέω.

Aliquando præsens pro futuro ponitur. Eurip. Præs. pro
in Hecuba. futuro.

ποιῶν ἢ ταύτας ἢ κείνας

σείξω; ποῖ δ' ἔγω;

Quo an hanc an illac

Ibo? Quò sedebo?

Hic σείξω pro σείξω: Joann. 16. 17. με-
κρόν, καὶ ὁ θεὸς ἔτι με, καὶ πάλιν μικρόν,
καὶ ὁ θεὸς με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸ πα-
τέρος. ubi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε: &
ὑπάγω pro ὑπάξω.

Ἐ

*Præt. pro
præsenti.*

‘E contrario *Præt. pro præsenti.* Demost. pro Cor. οἰκοδομήσαι τὰ προγόρους ἡμῶν πάντα τὰ δικαστήρια ὑπέλαβα. *Majores nostros existimo istius curias ædificasse, hîc ὑπέλαβα ἀπὸ τῆς ὑπολαμβάνου* ponitur. Isoc. ad Demonic. statim ab initio : πολὺ δὲ μείζων διαφορὰν εἰλήφατον, &c. *pro λαμβάνουσιν*

*Præt. pro
futuro.*

Præteritum aliquando pro futuro ponitur. Hesiod. ἔργ. 332,

‘Εργων αὐτ’ ἀδικῶν χαλεπὴν ἐπέθηκεν αἰμοσίην.

Pro operibus iniquis gravem exhibebit talionem.

‘Επέθηκεν hîc positum est *pro ἐπιθήσει*. loquutio emphatica, & summam rei futuræ indicat certitudinem : nempe hanc rem tam certò futuram, ac si jam facta esset.

*Imperf. pro
præs.*

Imperfectum etiam nonnunquam ponitur *pro præsenti.* Hom. Il. α. 65 καὶ θεοὶς ἐπιπείθηται, μάλα τ’ ἔκλυον αὐτῷ.

Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt, eum. ἔκλυον imperf. est verbi κλύω audio.

XII.

*Aorist. infi-
nit. & imp.
pro præs.*

Eadem *Aorista*, vel activa, vel media, in imperativo & infinitivo sæpissimè *pro præsenti* usurpantur : ut ποῖσον, *pro ποίει*, ποιῆσαι, *pro ποιῇν*. Quod rarius in passivis locum habet, præterquàm in verbis activâ voce carentibus, in quibus hîc etiam usus est creberrimus : ut περὶ τὸ διαλεχθῆναι, *ad differendum*, quia διαλέξαι in usu non est.

Aorista

XIII.

Aorista secunda verborum quartæ conjugationis, in *δν*, & derivata inde temporæ *δν*.
ra, vix in usu reperiuntur, ut *ἐνόμισδν*. à *νομίζω*, *puto*: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in *κα*, apud elegantiores authores. Quorum temporum in locum succedit sæpissimè Aoristum primum longè usitatissimum.

Plusquam perfectum, pro perfecto quibusdam in verbis usurpatur, maximè apud Poëtas, ut *εἰρήκειν*, pro *ἔσκηκα*, *ἦειν*, pro *ἦκα*, à *ἔμι*, *eo*.

XIV.

Parciùs quidem, aliquando tamen, Aorista etiam, & Præterita passiva, pro activis aut mediis sumuntur: ut *δαπτω* *δεῖς*, pro *δαπτῆσαι*, qui consumpsit: *διαλεχθῆναι*, pro *διαλέξασθαι*, disputasse: *ἐνλαβῆθην*, melius quàm *ἐνλαβῆσθαι*, consideratè, aut vrecundè me gessi: *ίαδεῖς*, pro *ιατάμεν*, qui sanavit: *παράδεχῆς*, pro *παράδεξιμεν*, qui excepit: *ἐργαδῆς*, pro *ἐργασίμεν*, qui fecit: *διανοηδῆς*, vel *διανοησίμεν*, qui excogitavit: *δυνθῆναι*, pro *δυναδαι*.

Quorum verborum pars maxima voce activâ caret: quædam Præteritum passivum eâdem significatione habent, ut *δείλεγμα*, *παράδεξιμα*, *εἰργασμα*, imò & *πεποίημα*, pro *τεποίηκα*, *διανεόημα*, & cætera, quæ docebit usus. Monuisse sat est.

XV.

Futura verborum in *εω*, quando gemina Futura sunt, sæpiùs & elegantius in *ίσω* desinunt, ἥτις & *ίσω*: quàm in *ήσω*, cum temporibus inde derivatis, quæ ferè vocalem *ε*, retinent. *ἔπιυνίω*,
ἔπιω

ἐπαυέσω, νεκα, γέθλω. δι' εἰσῶ autem licet ab εἰσῶ, δι' ῥήσω habeat, & δι' ῥηκῶ, & δι' ῥηκῶ Aoristum tamen passivum δι' ῥέθλω habet per εἰ: indèque δι' εἰθήσομαι: & verbum ἐρίω, licet habet ἐρήσω. & εἰρηκῶ, habet tamen εἰρέθλω in Aoristo passivo.

— Et verbum ἐρέω, licet habet ἐρήσω, & εἰρηκῶ, habet tamen εἰρέθην, in Aoristo passivo,] hujus verò verbi formatio sic se habet: εἰρώ ὅτιν ἄχρησεν ὁ μέλλων-ἐρώ. Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω: καὶ μετὰ γέλωι ἀπὸ τῷ μέλλοντι εἰς ἐνεστώτα, ἐρέω: καὶ κατὰ ἀφαιρέσειν ῥήσω (ὡς ἀπὸ τῷ ἐρύω ῥύω) ὁ μέλλων ῥήσω--ὁ παρακείμενος ἐρρήκῶ. Ἀπικῶς-εἰρηκῶ (ὡς ἀπὸ τῷ λείληρα ὑπὸ Ἀπικῶς λέγουσιν εἰληρα.) ὁ παρακείμενος τῷ παθητικῶν-ἐρρήμαι--ἐρρήται--ἐρρήται (ὁ δὲν ῥήμα, ῥήσις, ῥήτωρ) αὐτοῦ. ἀ-ἐρρήθην, καὶ ἔπειτα ἢ εἰς εἰ, ἐρρέθην: ἢ μετὰ τοῦ ῥηθῆναι-εἰσα-εἰν. τὸ ῥηθῆναι, dictum, responsum: τὰ ῥηθέντα pronunciata, ἀπαρτίφασιν-ῥηθῆναι. Ἀπὸ τῷ παρακειμένῳ Ἀπικῶς εἰρημαι αὐτοῦ. ἀ. εἰρήθην καὶ ἀναυξήτως-ἐρήθην ἢ μετὰ τοῦ εἰρημένῳ τὰ εἰρημένα dicta. Hæc ex Eustathio in Hom. colligere licet.

XVI.

Futura λέξων, φεράων, ἀτηγυσίμενος, & similia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maximè conjunguntur. Herodot. sæpe l. 2. μακρὸς ἔγωγε δὴ π καὶ στενός, ὡς ἔρχομαι φεράων, id est, ita longus & angustus, ut jam jam dicturus sum. Gallicè, comme ie m' en vay dire. Ibid. τὸ δὲ (supp. κόλπον) Ἀεφείον, τὸ (proδόν) ἔρχομαι λέξων, i. alterum autem, (sinum) Arabicum, quo de jam jam dicturus sum.

εἰρηκῶ
prat. Atti-
cum ἀ ῥέω.
ἔσ.

sum. Ita Pausanias. ἔρχομαι ἀρνησοῦ-
μαι, jam jam narraturus sum.

XVII.

Verba passiva utrumque Aoristum habentia, sæpius utuntur secundo, ut πλήθομαι ἐπλάγην, sæpius quàm ἐπλήχην. Sic ἐρράδην, fractus sum, ἡρπάγην, raptus sum, ἐτρέπην, conversus sum, vel in fugam versus: à verbis ῥήγνυμαι, ἀρπάζομαι, τρέπομαι.

XVIII.

Aoristum primum medium, utrâque significatione creberrimum est: at secundum longè sæpius activè significat, quàm passivè, ut εἰλόμην, accepi, vel delegi: rarò captus, vel delectus sum, ab αἰσέτομαι.

*Aorista
media.*

SECTIO. IV.

De verbis ἀκούειν, ἀγαπᾶν, εἰσρεῖν, ὑπο-
ρχῆν, ἀγειν καὶ φέρειν, ὑπολαύειν.

REGULA I.

Verbum ἀκούω, quando dicor ὅτι vocor ἀκίσω, significat (sicut verba nuncupandi) vocor. utrinque nominativum admittit, ut Nazianz. de Christo: Σαμάρειτης ἀκούε καὶ δαιμονιον, Samaritanus vocatur & Demoniacus, Thucid. ἐσθλὸς ἀκούω, bonus perhibeor. sic apud Latinos audio. Hor.

Turelle vivis, si curas esse quod audis.

Verbum ἀγαπάω duos præcipuè usus habet, observandos. Primum enim idem est sæpius, quod αἰρεῖσθαι, id est, eligere; adde-

adeoque cum præpositione *πρὸς*, vel *ἀντὶ*, & gignendi casu, significat, *alicui antepone- re*. Demosthen. pro Corona, ἀγαπᾶν τὰ δῶρα ἀντὶ τῆ κοινῆ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφέρειντων, id est, *munera communi Græcorum omnium utilitati anteferre*. Plutarch in Camillo, ἀγαπᾶται τὸ ἡπείαν πρὸς τὸ ἐλευθερίας, id est, *viçtoria jacturam libertate potior- em ducere*. Ita, quod Demosthenes habet initio primæ Olynth. ἀντὶ πολλῶν ἀν χρηματῶν ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, dicere potuisset, ἀγαπᾶσαι. pro ἐλέσθαι, id est, *multis vos pecuniis antiquius habituros existimo*.

II.

Contentum esse.

Deinde sumitur pro *contentum esse*, *aqui boni que consulere*. Quā in significatione primum per se solum ponitur sine ullā præpositione; at ferè sequente particulā *εἰ*. Xen. 3. hist. εἰς τὸ πεδῖον ἢ κατέβαινεν, ἢ γὰρ δι, εἰ δύνατο ταῦτ' αὐτῷ τὸ χῶμα ἀδύνατον διαφυλάττειν, id est, *in campum non descendebat, sed contentus erat, si modò regionem illam à direptione immunem servare posset*.

Cum accusat.

Secundò, cum accusandi casu jungitur *ut ἀγαπᾶν τὰ πάλαι νομοισμένα, antiquis institutis contentum esse*.

Cum dativo.

Tertiò, cum dandi casu, Lyfias, ὃ τὴ Ἀσίᾳ, Βασιλεὺς ἔκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθῶς, id est, *Asia Rex, qui bonis presentibus contentus non esset*.

Quartò, cum præpositione *ἐπὶ*, & eodem dandi casu, ut *ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθιεσθῶσιν ἀγαπᾶν*, *contentum esse, vel acquiescere in iis, quæ constituta in republicâ fuerint*.

Ἀγα.

Ἀγαπῶν scribendum sine i subscripto, ἀγαπῶν si-
non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. *per i subscr.*
A veteribus enim Græcis hujusmodi tradi-
tur regula. Τὰ εἰς αὐτὰ παρὰ μέματα ἔχει ἔχει καὶ αὐτῶν τῶν
τὸ ἰσοσχεῖται μὲν· ὅτι τὰ εἰς τὴν ἀνέκ- παλαιῶν
τα ῥήματα ἔστι ποτε ἔχει πρὸς τὸν τὴν ἀνέκ- Veterum
φάνητον: hoc est, Infinita in αὐτῷ desinen- Græc. re-
tia non habent i subscriptum: quia verba in gula.

αὐτὰ finita nunquam habent ante τὴν quicquam
non-prolatum. Quicquid enim in verbis
præcedit τὴν plenè profertur, quod exemplis
patet; ut τὴν πῆν, ἐπὶ οὐδὲν, ἐπὶ πῶν, τὴν
οὐδὲν, τὴν πῶν, πῶν ἴν, ἐπὶ οὐδὲν-ἐπὶ ἴν:
ἐπὶ οὐδὲν-ων: ἐπὶ οὐδὲν, ἐπὶ οὐδὲν. Sic
Etymologus, eumque secutus Urbanus, alii-
que Grammatici: quod etiam in correctis-
simis libb. exemplaribus accuratissimè ob-
servatur.

Notandum etiam περὶ σκευαμῖν
idem esse apud veteres Græcos, quod σκευ-
αμῖν, apud recentiores: veteres
enim ad latus scribebant, hoc modo: ΙΩΙ,
ΔΟΓΩΙ: recentiores sic, πρὸς λόγῳ.

III.

Eadem in significatione, propè synony-
ma illa sunt σκευαμῖν, ἀποσχεῖν, ἰσχυρᾶν, σκευαμῖν,
ἐνασμενίζεν. Ac σκευαμῖν quidem omnibus Græc.
modis constituitur, quibus ἀγαπῶν: ἀποσ-
μενίζεν verò, & ἰσχυρᾶν, ferè tantum cum
ὅτι & dativo casu: ἐνασμενίζεν denique
cum solo & dativo casu.

Ἀποσχεῖν etiam, cum dativo personæ, ab-
solutè ac per sese, idem propè significat.
Demosth. Philipp. I. εἰ γὰρ ἔχων ἀποσχεῖν
εἶν, ἰσχυρᾶν ἔχειν ἐδεῖν, ἀποσχεῖν ἐπὶ οἷς
ὅτι αὐτῷ μοι δοκεῖ, si enim iis quæ jam cepit,

contentus, quiescere deinceps vellet, nonnullos
vostum æquo animo justius futuros existimo.

IV.

ἄγειν, *cum δια, U genit.* Ἀγεῖν, tres præcipuas acceptiones habet.
Prima est cum gignendi casu, & præpositio-
ne δια, cujus significatio petenda est ex ge-
nitivo adjuncto. ut ἄγειν πατέρα δια πύρας,
aliquem honorare: ἄγειν δια θροῦν πύρας,
curare: ἄγειν δια μνήμης, mentionem facere;
ἄγειν δι' εὐχῆς, in votis habere: ἄγειν δι' αἰ-
δῶς, venerari.

V.

ἄγειν, *cum ἐν U dat.* Secunda est, cum dandi casu, & præpo-
sitione ἐν in quâ ferè significat ducere, id est,
habere, censere, numerare, ut τὸν εἰλος ἐν δέ-
λεφοῖς ἄγειν, id est, amicos fratrum loco du-
cere: vel cum præpositione ὧς, & accu-
sandi casu, nam παρ' ἐδὲν ἄγειν πύρας, idem
est quod παρ' ἐδὲν πύρας, nullo loco aliquem
ducere: ἄγειν ὧς πολὺ, plurimi facere:
ἄγειν ὧς πλείον, pluris facere.

VI.

ἄγειν, *existimare.* Tertia est, pro existimare, idque ferè tan-
tùm cum accusandi casu. Xenophon de Age-
silao, τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρᾶν
ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μαγὰς ἦγε id est,
privatorum hominum peccata leviter ferebat,
Principum verò magna ducebat.

VII.

ἄγειν, *χὲ ἐρεῖν.* Quarta est, cum verbo, φέρειν, pro diri-
pere, populari, vastare; idque tam de perso-
nis dicitur, quàm de rebus aut locis. Iso-
crat. in Archid. ἄγειν χὲ φέρειν τὸν πολε-
μίαν, χὲ χεῖρ γῆν, χὲ χεῖρ θάλασσαν, hostes terrâ
marisque vexare, agitare. Demosthen. Phi-
lipp. 3. ἡ φύσις τῶν ἐκείνων ῥέερος, ἢς ἄγειν, χὲ
φέρειν

φέρειν ὅτι πᾶσι, καὶ κατὰ πείθει, *Ejusmodi est regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vastare liceat. ubi ἡ φύσις, pro τοῦ τῆ φύσις ὅτι, & πολλὴν, pro πολλὰν ἀνείδω* ponitur. Ita Livius non semel loquutus est, & Virgil. ipse, *Æneid. 2.*

Alii rapiunt incensa feruntque Pergama.

VIII.

Ἀπολαύω, fruor, particeps sum, fructum ἀπολαύω, aut detrimentum capio, in bonam & in malam partem variis modis usurpatur. Primo, cum solo genitivo rei, ἢ διαλλαγῶν ἀπολαύειν, induciarum opportunitate frui: ἢ καὶ τῶν ἀπολαύειν κακῶν id est, μετρίχειν, communiū malorum participem esse.

Secundo, cum solo genitivo personæ, ἀνδρὸς ἐνδὲς αὐτοῦ φρονέειν & ἀπαντὶς ἀπολαύειν, pro ἀνδρὸς ἐνδὲς φρονήσεως, unius hominis ex prudentia fructum universi percipiunt. Sic ἐνδὲς μοχθηρῆς ἢ πῦρ ἢ πύλις ἀπολαύει, unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit. Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Idque nostra fruitur*, id est, fructum capis ex irā; & ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Dis iratis*.

IX.

Tertiò, cum utroque genitivo simul. *Cum utroque genit.* Plutarch in Antonio: ἀπὸ λαμπρῶν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ οἱ πολέμοι. i. ex illius ambitione commodum ipsi quoque hostes perceperunt.

Quartò, cum solo accusativo rei, non personæ. *Cum accusat. rei.* Isocrat. de pace. *Νέμειν, μὴ περὶ σάμῳ ὑμᾶς ἐισργετῆν, αὐτὸς ἀπολαύειν φλαδρον*, vereor ne dum vobis prodesse studeo, damni aliquid capiam. Sic ἐλπίζω ἀγαθὸν πᾶσι ἀπολαύσειν, spero me aliquid boni con-

secuturum; Ille autem accusativus, boni aut mali aliquid per se significare debet: male enim diceretur, ὑπολαύειν τὸ σωσίαν, pro *fructum aut damnum ex consuetudine percipere*.

X.

Cum accusat. & gen. Quintò, cum accusativo rei, & genitivo personæ, vel rei; vel rei simul & personæ: ut φιλομαθῆς ἦν δὲ μερκεῖς μίγα π, πάντες οἱ συμμαθητὶ οὖν τες ὑπολαύουσιν, *adoleſcentis unius ex studio, condiscipuli omnes fructum maximum capiunt*. Lucianus in Timone, ubi de improbis, fulmen Jovis irradientibus; μόνον ὃ ὄτεο οἰεῖται ὑπολαύειν τὸ τραύμα-τῶ, ὅπ' αὐτὸ ἀπαλλοτρίωνται τὸ ἀσέβειον, id est, *sed hoc unum se putent, ex eo vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur*.

XI.

Cum gen. & accusat. Sextò, in qualibet ex his constructionibus additur nonnunquam πρὸς, & accusativus rei, ad quam fructus damnumve pertineat: ut, τὸ φιλοπόνων πρὸς τὸ μίμνησιν ὑπολαύειν, *diligentium exemplis ad eorum imitationem juvari*. Plutarc. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν ἐννοίας, καὶ εἰλίας ὁ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπ' αὐτοῦ: *Ex Socratis erga se benevolentia, & amicitia, baud parum existimationis & gloriæ consequutus est*.

XII.

Obleſtationem capere. Septimò, cum genitivo præterea vel personæ, vel rei solo, est *obleſtationem capere ex aliquo, prendre son plaisir de quelqu'un*. Plutarch. Pomp. πολλὸν δὲ χρόνον ὅτε καπι-ρωνευσάμενοι, καὶ ὑπολαύσαντες τὸ ἀνδρῶπιον, *cum per diu hominem ludificati essent, eoque sese obleſtassent*.

SECTIO

SECTIO V.

De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διώκων,
 εὐχόμεν, ἐπιζέειν, γεννᾶν, τίκτειν,
 γίγνσκεῖν.

REGULA. I.

Latissimus est verbi γίνεσθαι usus, qui-
 que certis finibus haud satis includi
 possit: ubicunque enim præsentiā quædam
 significatur, τῷ γίνεσθαι locus esse potest.
 Præcipuè tamen notanda sunt, quæ sequun-
 tur, præter ea quæ in participio γινόμενον
 dicturi sumus, & creberrimam acceptio-
 nem, quæ pro εἰμί sumitur; ut cum dicunt,
 ὅτι τὸ γινώμενος γίγνεται, in ea opinione ver-
 sari, γίνεσθαι ἐπὶ τῷ ἐλπίδι σπεμ concipere.

II.

Primò, cum præpositione διὰ, & gi- Cum διὰ,
 gnendi casu eleganter jungitur, ac per ver- U genit.
 bum illud redditur, cuius nomen signif-
 cationem habet: ut ψυέσθαι διὰ φόβου, id
 est, timere: ψυέσθαι πρὸς δι' ὀργῆς, irasci
 alicui: ψυέσθαι δι' ἔχθρας, inimicum esse.

III.

Γίνουαι, cum præpositione ὅτι, & dan- Cum ὅτι,
 di casu, est παροιδίαι, inniti, vel confide- U dativo.
 re: ut ψυέσθαι ἐπ' ἀνδρεσπέτει, τὸ ἀν-
 τιστάσαν κατεγέλα, fortiorum prasidio con-
 fusus, adversarios irridebat.

πολλοὺς τῷ φίλῳ, id est, Alexander autem à busto illo rediens, convocatis amicorum quàm plurimis. Idem Themistoc. ἡ δὲ πόλις καὶ τὰ πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνων simul atque rebus illis persun. tus esset.

VIII.

Ἐκποδὴν γίνεσθαι, pro ἐκ, vel ἀπὸ πο- Cura in po-
δῶν, vel ἀπὸ τῶ ὧς, est ejici, quasi lon- δῶν ὧς sine.
gè à pedibus removeri. Philo. Jud. de Le-
gatione ad Caium, εἰ βραχὺν ἐπέβη χρό-
νον Τιβέριον, ὁ μὲν αὖ ἐκποδὴν ἐγείνητο
Γαίον, si modico adhuc tempore Tiberius su-
perstes fuisset, summotus quidem esset depulsus-
que Caius, &c. V. infra, Sect. 10. Reg. 12.

IX.

Γενέσθαι ἐαυτῷ vel ἐν ἐαυτῷ, apud se esse, Cum-
vel ad se redire, vel sui juris esse, vel suis vi- ἐαυτῷ.
ribus considerare. Demosthen. Philipp. I. ἵν
ὁ μὲν αὐτῷ ἐδιδάσκῃτε γενέσθαι, id est, si
modò apud vos ipsos esse volueritis. Contra
γενέσθαι πρὸς, in alterius esse potestate; ut
servi in dominorum potestate versantur, οἱ δὲ
λοιοὶ γίνονται τῷ δεσπότην.

X.

Διαχερσίν, de nummis, id est, avoir διαχερσίν X
cours. Lucianus dialogo de luctu, ubi eos εἶν.
ridet, qui mortuis obolum in os injicerent,
ἔπειταρον ἐξέτιπαιτες, ὁποῖον τὸ νόμισμα
νομίζεσθαι, καὶ εἰ διαχερσίν ὅρα πῶς ἔδ-
τω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις, id est, Qui
non prius expenderint, cujusmodi nummus hoc
in genere legitimus habeatur: (hoc enim est
νομίζεσθαι) neque utrum apud inferos admit-
tatur, ac valeat: ubi Erasmus, nimis leviter,
ambuletique apud inferos.

XI.

διώκω.

Verbum διώκω, interdum non tam persequendi, quam festinandi, ac properandi significationem habet, idque ferè cum participio futuri temporis Plutarch. in Pomp. πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε ρονδήσων, ad primum ejus rei nuntium, opem ferre continuo festinavit. Dicere potuisset, ἡλαυνε ρονδήσων.

διώκω, de
re, seclor.

Illud etiam natandum est verbum διώκω tam de personâ quàm de re dici. De re dictum significat singulare studium ejus obtinendæ, & ferè semper in laude ponitur, & tum Latinè vertitur seclor, assequi conor. Xenophon τὸ ἐυγνώμην διώκειν, consecrari bonos, seu bonâ mente præditos.

Isoc. μιμῶ τὰ βασιλέων ἦδη. ἢ διώκει τὰ ἐμείνων ἐπιτιμώματα: imitare mores regum, & sequere eorum studia. & in epigr. GREEC.

Ἐπεις ἀπὲς γήμας πάλι δὲ περὶ λίκτρα διώκει.

Ναυηγὸς πάλαι δις βυθὸν ἀεζα ἔην.
Qui sequitur rursus thalamos, uxore sepulta,
Naufragus horrifono bis perit ille salo.

De Perso-
nâ, perse-
quor.

De Personâ notat nocendi cupiditatem, & vertitur persequor, propriè expello persequendo, à διώ, & in mediâ voce δίωμαι expello, verbo poetico, & adverbio ὤκα celeriter; & accuso, unde ὁ διώκων accusator vel actor,

XII.

Idem verbum in re forensi, accusare significat: & accusator, ὁ διώκων, quasi persequens dicitur: quod etiam Gallicè dicimus, poursuivre sa partie en jugement. Ergo, διώκω.

διόκειν τ. να' φόβου, id est, φόβου δ' ἑλκευ εἰπάειν
 τινί, aliquem cadis reum agere. Vicissim
 φεύγειν, fugere, id est, reum esse, causam dicere: Φεύγειν
 ὁ φεύγων, reus, proprie dicebatur; unde
 ἐπεξιώναι, & ἐπεξίρχεσθαι τῷ φεύγοντι, est
 reum peragere, id est, eum non ante dimittere,
 quam damnatus fueris. Αποφύγειν autem,
 est ἀπολύεσθαι, absolvi.

Quemadmodum verbum γεννᾶν pro-
 prium viris καταχρηστικῶς tribuitur foemi-
 nis: eodem etiam modo verbum ἤκειν ἤκειν.
 foeminis peculiare apud bonos authores de
 viris dictum invenitur; & gignere significat.
 Lucian. ἀδύσειν, ἀδύ τ' πρὸς τ' ἀνδρά ο-
 μιλίας ὑπνέμιον πῶδα τὴν Ἡραν γεννήσα-
 δαι τ' Ἡραίων, canunt absque virili con-
 versatione, subventaneum puerum Juno-
 nem edidisse Vulcanum.

Hesiod. in Theogon. passim.

Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλὺψ' ὦ

δία θεάων

Γείνατο, Ναυσίθόον τιμιχέος

ἑρσὶν ἐιλόπῃ

Αὐτὰς μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσι

ἔωκε θεῶται

Ἀθάναται, γέναντο θεοῖς

ἐπὶ μέλα τέκνα

Naufithoum v. Vlyssi Kalypso excellentis-
 sima dearum Genuit Naufithoúmque, apud
 mortales viros cubantes Dea, pepererunt
 Diis pares filios.

Hom. Il. β'.

ἡὸς Πυριθοῖ ο τ' ἀθάνατ' ὦ

τέκετο Ζεὺς.

Filius Pirithoi, quem immortalis genuit
 Jupiter.

Τὸ μὲν γεννᾷν ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίας λέγε-
ται, τὸ δὲ πικτεῖν ἐπὶ γυναικῶν. Ὅμηρος
δὲ πολλάκις τὸ πικτεῖν ἐπὶ ἀνδρῶν πάηι.
Μαροπόλ. Ὅμηρος ταῦτα Dupontius
clariss. ling. Gr. apud Cantabrigienses Pro-
fessor, in præclaro illo poemate, Homericο
filo contexto, (quod inscribitur Σολομῶν
ἑυμειος, dignissimūmque est sanè quod
omnium juvenum manibus teratur) hoc
vocabulum tribuit Davidi. Proverb. cap. I.
vers. I.

Αἱνοῖ Σολομῶντα ἀγαυὸν
βασιλῆα

Δαδίδος ὃν ἔπικτεν. —

Proverbia Solomonis incluyit regis,

Quem David genuit. —

γινώσκω Γινώσκω inter cætera significat scisco,
scisco, unde ἐγνωσμένα scita, decreta. Plutarchus,
ἐγνωσμένα ἐγνω κινδυνάειν, statuit dimicare. Julia-
nus. καὶ δ' ἐγνωκας ἢ μετέπειτα ἀχειρήρας
προσκαρτεροῖν: si decrevisti in studiis con-
fenescere.

SECTIO. IV.

De Verbo εἶμι.

REGULA I.

GRæci dicunt, ἔστιν οἵτινες, vel εἰς τὴν οἴαν- ἔστιν, εἰς τὴν
 ves, pro πᾶσι simpliciter: ut ἔστιν οἵ οἵτινες, ali-
 nte, αὐτὸν τὸν ἐν χειρὶ σου τῷ περὶ μα- qui.
 η, id est, nulli hoc negotium aggredi ac sus-
 cipere potuerunt. Sic ἔστιν ὅς, aliquis, ἔστιν ὅτι,
 aliqui, ἔστιν οἷς quibusdam, per omnes casus,
 numeros, & genera.

II.

*Εστὶν ὅτε, quod verbatim significat, est ἔστιν ὅτε;
 quando, sumitur absolutè pro ποτέ, vel ἐνί aliquando,
 οτε interdum, tam initio periodi, quàm in
 medio: ut ἀδυναστεῖν, ἔστιν ὅτε, οἱ σφοδρε-
 τήτας αὐτῶν προκαταρχὰς ἀποδείξαντες:
 id est, interdum animo concidunt, etiam qui
 se longè vehementissimos sub initium ostende-
 runt: tuncque ἐστὶ penultimam acuit. Sic ἔστιν ὥς;
 ἔστιν ὥς, cum accentu acuto in ὥς, id est, quodam-
 quodammodo, & ἔστιν ὅν τέρον. Sic ἔστιν modo.
 ὅπως, fieri potest: ut ἔκ ἔστιν ὅπως εἴσο αὐτῶν ὅπως;
 ποιήσης, hoc facere non poteris. Sic ἔστιν ἔπει, fieri potest.
 alicubi, vel aliquando. Im. etiam interrogan-
 do, ubi, vel, quando tandem? Demosth. pro alicubi, ali-
 Cor. ἔστιν ὅ πᾶσι παρὰ τὴν ἡγανέκτιστος; ubi, quando.
 vel, quando tandem id te molestè ferre osten-
 disti.

Tertia.

*Εἰν ὅτε aliquando : sæpè vero scribitur,
ἐν ὅτε.

III.

ἔσ. v. omit-
tur.

✠ Tertia singular. ἔσιν, aliquando Atticè, brevitatis causâ omittitur, cum quibusdam præcipuè nominibus, ut ἀνάρχῳ, ἐλπίς, δέσπο, λόγος, εἰς, τῦτο, vel τῆν γε ὅς, & aliis quibusdam lectione observandis. v. c. δειδὼν γὰρ τῆν γε. Supp. ὅςιν, vel αὖ εἰν, id est, *grave enim hoc est, vel fuerit* : vel δειδὼν solum Demosth. pro Coronâ; καὶ τὸ μὲν δὴ φαιεῖς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δειδὼν μὲν ὡς γὰρ καὶ Θεοί. Enimverò, palam Philippo studere, indignum, ὁ τόπος, ὁ Superi, *facinus!* μηδὲν ὅς τῦτο ποιεῖν sup. ὅςιν verbatim, *nihil quale hoc facere*, id est, *nihil velut hoc facere*. Vide sup. cap. de Nomine. cap. 3. Sect. 6. Reg. 8.

IV.

✠ Sic ἐλπίς ἀεὶ μεγαλύνει, αὐτὴν τὰ πράγματα διαπραξέσθαι, id est, *maxima spes est, futurum ut negocia conficiat*; ὡς λόγος; ut *fama est* : hoc autem in alias personas convenire non potest, nisi fortè in tertiam pluralem εἰς; at longè rariùs.

V.

ἔσ. v.

Ita se res
habet.

*Εἰ δὲ initio periodi, apud Oratores, sine alio adjuncto, absolutè ponitur pro *Εἴη δὲ ὕτως. Atqui res ita se habet. Demosthen. de Chersoneso, adversus eos, qui dicerent Oratorem, absolutè aut belli, aut pacis auctorem esse debere : *Εἰ δὲ ἐν μὲν ἡσυχίᾳ Φιλίππος ἀρεῖ, &c. ὅτι δὲ λέγειν, ἀλλ' ἀπὸ τῶς ἐπελυσίου ἀκρίβους. Atqui ita se res habet : si Philippus quiescit, nihil verbis opus est; pax simpliciter inexcusable. Sequitur. Εἰ δὲ. *scilicet* autem.

*Εἰ,

VI.

Ἔσσι, vel ὡς, cum pronomine ἔτῳ, & ἔσι Νῶ; substantivo aliquo, novum habet signifi- *metuendum* candi modum. Demosthen. Olynth. I. *est*.

ὅς ἐστι μέγιστος τῶτο Νῶ, μὴ πινύσῃς ὧν
καὶ δυνδὲς ἀνδρῶν πῶτος χρεῖται. &c.
verbatim, nam *est maximus hic metus*, id est,
valde enim hoc metuendum est, ne vaser, & in
rebus tractandis acer. Eodem modo dici pos-
set. ἔστιν μέγιστος ἔτῳ ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος,
αὐτὴ ἡ ἔλπίς, & similia.

VII.

Imperfectum ὡς, aliquando pro ὅτιν ut ἦν, pro ὅτι. *X*
ἐχρήν, & χρεῖν pro χρεῖ. ἔσει, pro εἴ, oportet: προσήκειν, pro προσήκει convenit. Sic apud Poetas ἔπλετο, & ἔπλετο, sæpissime, pro ὡς αἰσχεῖς, & ὡς αἰσχεῖς, es & est. Exempla possum obvia.

VIII.

Εἴην tertia optativi, maximèque initio *εἴην, utinam.* *X*
periodi, videtur interdum reddi debere per *utinam*, vel *optandum fuerit*, sequente infinitivo. Plutarch. in Theseo: Εἴην μὲν, ὅτι ἐκκαθάσαι μὲν λόγῳ τὸ μυθώδες, ὡς παύσαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὅτιν. Atque utinam quicquid fabulosum inest, oratione purgatum, votis nostris obsequatur, & aliquam historiæ speciem induat.

IX.

Εἴην, tertia pluralis ejusdem optativi, per εἴην, per se. *X*
se sola, servit transitioni, quâ pars aliqua *positum*. concluditur, & sequens inchoatur, ut, *Esto*, apud Latinos: vel, *Ac de his hactenus*. Demosthen. sæpe, ut Philipp. I. ubi absolvens partem aliquam bellici apparatus; εἴην, inquit, πὶ περὶ τούτοις ἐπ; *Esto*: quid præterea?

terea? Plato l. 8. de Rep. sic orditur; Εἴη
πάντα μὲν δι' αἰμολόγηται: Hoc igitur ma-
neat: Si quidem inter nos jam convenit, &c.

X.

ἐκὼν, ἢ,
libenter.

Infinitivus ἢ, apud Atticos, presertim
cum voce ἐκὼν, id est, *libens, libenter*, inter-
dum abundat, ut ἐκὼν αὖ ἢ τὸ τοιοῦ-
τον, id est, *libenter hoc fecerim*: quod
etiam in plurali locum habet, ut ἐκίντες αὖ
ἢ ὅλον τὸ κίνδυνον ὑπομένειν, *libenter*
totum periculum subirent.

XI.

τὸ ἢ ἐπ'
τῷ.

Aliquando jungitur cum τὸ & præposi-
tione ἐπ'. Thucyd. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπ'
ἐκείνοις ἢ καὶ ἀκριτεῖ αὖ, καὶ βιάσθαι
ὑποθνήσκειν, id est, *quidam sub illorum im-*
perio, vel quantum ad illos attinet, (ὁλεσθαι
καὶ intelligit,) se cum indistincta causâ, tum in
etiam crudelius perituros esse: ἀκριτεῖ enim
pro accusativo ἀκρότες, Atticè cum infini-
tivo conjuxit.

XII.

ἢ, filium
esse.

Significat aliquando *filium esse*, idque vel
cum genitivo πατρὶς, vel sine illo. Cum
illo quidem, ut apud Isæum, οἱ συνδρακόντες
αὐτῷ, Σμικρὲ πατρὶς εἶναι εἶπαι τὸ Νικόστρα-
τον, id est, *qui eum defendunt, Smicri paren-*
tis filium esse dicunt Nicostратum. Sine illo
autem: Ibidem, φασὶ μὲν ἐν ἢ Θερασ-
μάχῳ Νικόστρατον, αἰοῦντι quidem Nicostra-
tum Thrasymachi filium esse. idque in parti-
cipium etiam redundat; Pausanias in At-
ticis: Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἡγά-
γετο. Πτολεμαίῳ καὶ Εὐρυδικῇ ἔταυ, id est,
Agathocli Lysandram uxorem dedit, Ptolemai
& Eurydices existentem, id est, filiam.

Per

XIII.

Per se quoque εἶναι, significat, *servum εἶναι*, *ser-*
esse: ut ἡμῶς καλὸν τι ποιηκότων, *όμο-*
vum esse.

λογυῶν εἶναι, id est, *eorum à quibus aliquid*
beneficii accepimus, servos nos esse profiteamur.

Contrà verò εἶναι ἑαυτῶ. idem est quod αὐ-
 τεξύσιον εἶναι, id est, *sui juris ac potestatis esse*.

XIV.

Præterea εἶναι, tametsi rariùs quàm ὄχι, *εἶναι*,
 pro *licere*, aliquando sumitur. Demolthen. *licere*.

in Timocratem, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ἕξο
 ὁκεῖν, ἐγγυητὴς καταστῆσαι τὸ ὀφειλόμενον,
 id est, *licere ipsi, aut alterius ejus nomine, debiti*
sponsores dare.

XV.

Per se, aliquando idem est quod *salvum εἶναι*, *sal-*
esse. Demolthen. oratione de pace, loco *vum esse*.

admodum notando, ubi de naturà socio-
 rum in bello; ἕκαστος τῶν ἑκαστῶν ὄντων
 εὖν, & ἑθ' ἡμῶν, ὅτε Ὀνταίοις, ὥστε εἶναι,
 καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id est, *nemo, vel nostri,*
vel Thebanorum usque adeò studiosus est, ut
eosdem pariter & salvos esse, & alios superare

velit. ubi εἶναι, idem est quod σῶς εἶναι, &
 ὁμοῦ τῶν ἑκαστῶν, usque adeò, vel ex æquo. Id quod
 etiam Tullius offic. I. expressit, dum ait,
 Sic cum Celtiberiis, cum Cimbris bellum, ut
 cum inimicis gerebatur; uter esset, non uter im-
 peraret. Atque id eo loco significare τὸ εἶναι,
 constat ex sequentibus. Addit enim De-

molthen. Ἀλλὰ σὺς μὲν εἶναι ἀπαντες αὐ-
 βύλοι, ἐνικα ἑαυτῶν κρατεῖσθαι τὰς δὲ πρὸς
 ἐπὶ τοῖς δεσπότης ὑπάρχειν αὐτῶν, ὅτι εἶς,
 id est, *At suâ quidem causâ, incolumes esse*
facile omnes patiuntur, aliis verò superatis, vel
alterutros autem superiores factos, sibi domina-

ri, ne unus quidem, ubi quod ante dixerat ἵ), explicat per σω; ἵ), id est, salvos esse.

XVI.

ἵ) εἰς ἀρε-
τῶν.

Εἶναι εἰς ἀρετῶν, id est, ἐπιδύναμι, seu προχωρεῖν, in virtute proficere: quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere potest: ut ἵ) εἰς παιδείαν, aut πολυμασίαν, in eruditione proficere. Ita Gregor. Nazianzenus oratione 26. ὥστε εἰ καὶ μὴ αὐτὸ πρὸς πᾶν ἦσαν εἰς ἀρετῶν, πάντας ἑαυτοὺς τῇ εὐτυκρίᾳ, id est, ut quidem ipsi, non tantum in virtute profecissent; omnes tamen liberorum felicitate superarent.

XVII.

εἰμι, cum
dativo par-
ticip.

Item verbum εἰμι, in tertiâ personâ singulari præsentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicativi modi, sed etiam optativi, & subiectivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi significantium, pro verbis ipsis usurpari solet. Participia illa tria præcipue sunt, βελόμην, ἠδόμεν, & χθόμεν, quibus nomen ἄσμεν, adjungitur.

Xenophon. 4. Ελλωμεν. Τί ἔν ἐ πυνθάνη, εἰ καὶ ἐκεῖ φ βελομένη τῷ τῷ ὄν; Quin tu ergo sciscitaris, num hac illi etiam placeant? Plato in Phædone, ὅθω δὲ ἀπερίποιον, ἐπαιέλωμεν, εἰ σοι ἠδόμενον ὄν. Fari eo redeamus, ubi sermonem abruptimus, si quidem id probas.

Xenoph. 4. παιδ. ὅτῳ οὐκ ἔστι μὴ ἄχθόμενον εἶναι, cui vestrum id molestum non erit,

Homer, Iliad. Ε. ἡμοὶ δὲ κεν ἄσμενον εἶναι: Mibi quidem gratum fuerit. Ita Tacitus in vitâ Agricolæ. Quibus bellum volentibus erat. De infinitivo rariora sunt exempla.

SECTIO

SECTIO VII.

De Verbis εἰπεῖν, ἐξέρχεται, ἐξίνααι,
ἵστα, ἕχω.

REGULA I.

INfinitivus εἰπεῖν, sæpissimè apud Atti-
cos, παράκλις, id est, ornatus solum causâ
adhibetur. Ita Xenophon. πυσθίας. I. ἔχον
ἐξέρχεται σὺν ταῖς εἰπεῖν ἕχοντες, φά-
ναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ; Non vides, inquit
Astyages, hominem irridens, quàm bellè
quàmque eleganter vinum fundat? ubi neces-
sariò, vel εἰπεῖν, vel φάναι abundat. Imò,
quod etiam admirabilius est, hic infinitivus
cum aoristo ejusdem verbi φημί conjungi-
tur, maximè apud Dialogorum Scriptores.
Ita Plato sæπε, ἔ; δ; ἔφη, εἰπεῖν, ὡς αὐτῷ,
id est, ille autem, nequaquam, inquit, ubi sine
dubio, ἔφη, satis fuisset.

II.

Sæpe hoc verbum significat, sententiam εἰπεῖν;
dicere, vel statuere. Passim apud Demosth. sententiam
εἰπεῖν, id est, hanc sententiam dixit: quod dicere.
etiam γνώμην λέγειν, & ποφάινεσθαι dice-
batur.

At γνώμην εἰπεῖν, sæpiùs est authorem γνώμην
esse alicujus sententiæ. Plutarch. Pomp. ὥς εἰπεῖν, αὐ-
τῷ αὐτῷ ἑαυτῷ, Ἀδελφὲ Φιλίππῳ florem esse.
γνώμην εἰποῖν, id est, donec imperium ipsi
decernerent, auctore L. Philippo. ubi malè In-
terpres, Philippo referente. Nam v. c. quod
Latini

Latini dicunt, *Senatusconsultum in Ciceronis sententiam factum est*, Græcis diceretur, *ἡ-μα ἡ βουλὴ ἐψηφίσατο. Κενέσαν δ' ὑνωμένω ε-πώντ' ὅ*. At referre, seu rogare: Græci, *ὑνω-μας προσηνῆναι, ἀπαδιδέναι, ἐπαγαγεῖν, ἐπιτρέπειν*. Quod aliàs, etiam dicitur, *προσιέναι, vel προσελθεῖν τῇ βουλῇ, vel ῥη-μαπίζεν ἐν τῇ βουλῇ, vel ἡ βουλὴν προδέναι*. Et Latinæ dictioni propius, *ἀναφέρειν πρὸς ἡ σὺνκλητον*, nec male *εἰσάγειν*, maximè ad populum. Dicunt præterea, *ἐπιψηφίζεν εἰς ἡ βουλὴν*, ac ferè cum infinitivo; ut *ἐπι-ψηφίζειν εἰς ἡ βουλὴν, ἡ πολεμὼν ἀνελθεῖν*, id est, de suscipiendo bello ad *Senatum* referre.

III.

*ἐξέρχεται
ἢ ἐξίεναι
verba mili-
taria.*

Εξέρχεται, & ἔξιναι, absolutè posita, sunt verba militaria, quæ significant *ad bel- lum proficisci*: vulgò, *sortir en campagne*. De- mosthen. Olynth. 2. *Ἐξαλευτόων ὑμῶν ἀξίως ἡ πόλεως*. vobis ad bellum pro hujus urbis dignitate profectis, id est: eo modo, eoque apparatu, quem urbis dignitas postulet. Paulò post, *εἰσφέρειντας, ἐξίόντας, ἢ πᾶσι τοῖς πο-ν-τας ἐπιδόντας*, id est, contribuendo, ad bellum exeundo, omnia promptè faciendo.

IV.

*ἔοικα, πα-
ratus sum.*

Ἔοικα, præter vulgares acceptiones qui- bus significat *similis sum, videor, & similia*: conjunctum cum infinitivo, maximè que fu- turi temporis, deliberatam aliquid jam jam faciendi voluntatem ostendit. Lucianus in Charonte: *Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβῆσεσθαι, ὡς κἄλλω βλέποιμι καὶ ἀκούωμι*. id est, *ie pense que ie m'en vay descendre tout bellement, afin de mieux voir ὅ & entendre*: Loquitur Charon, qui è summo monte, quæ infra vel

hiebant

hiebant, vel dicebantur, minus commodè videre, aut audire posset.

V.

*Εοικε, cum dandi casu, sæpe vertentium videtur, *convenit, consentaneum est*: atque adeò, *tribuendum est*: quod postremum & rariùs est, & præcipuè observandum. Demosthen. Olynth. 2. *δαιμονία πρὶ, καὶ θεία πρὸς τὸ πῦρ τὴν εὐεργισίαν*, fortunato cuidam, planèque divino beneficio tribuendum fuerit.

VI.

*Ὡς εἰοικε, non tantùm significat, ut videtur, ut par est, & similia: verùm etiam *planè*. sumitur interdum, pro *utique, planè, & similibus* adverbiiis. Plutarch. in Theseo, *ὁ γὰρ δὴ χεῖρ' ἐκεῖν' ἔλκεσεν, ἀνδρώπυος, χειρὶν μὲν ἑσθλῶν, καὶ ποδῶν τὰ χεῖρ' ἐσθλῶν Ῥωμαῖς, ὡς εἰοικεν, ὑπερβαίνει καὶ ἀκαμάτες*, id est, *tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximias planè atque invictos*. Amiotus vertit, *grandement*.

VII.

Aliquando commodè reddi possit, *videlicet, nimirum, quippe*. Idem Plutarch. ibid. *Πρώτῳ γὰρ, ὡς εἰοικε, κεφαλῇ πρὸς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλλυεν*: *Videlicet, aut quippe, Termerus enim ille incusso capite occurrentes perimebat*. Quas ibi voces addidit Plutarch. ut ostenderet, quàm iustè à Theseo simili mortis genere occisus interierit. Demosthen. pro Coronâ, *ἀλλ' ἐκ τῶν ταῦτα, ὡς εἰοικε, πῶς Ἀθηναῖοις πάρεστι, ἐδ' ἀνὰ, ἐπ' ἑμυρτα*. At hæc, *nimirum, Athenienses à majoribus non didicerant*,

rant, nec omnino, vel ferenda, vel moribus suis consentanea existimabant.

VIII.

ὥς ἴοικε, *ut aiunt.* Aliàs vertere malle, ut perhibent, ut fama est, ut aiunt, aut simil. Plutarch. Ibid. λέγεται δὲ καὶ ἐκ τῆς Χαίρωνειας ἐπέρας (Αμφοτέρων) ἐπιφανῆναι, καὶ παλιῶσαι ἐκ τοῦ πρηνυάπτον, ὃ παλαι μὲν, ὥς ἴοικε, Θερμόδων, Αἴλαι δὲ νῦν καλεῖται, idest, ferunt circa Cbaroneam alias etiam interiisse, ac secundum eum rivulum sepultas esse, qui olim ut perhibent, Thermodon, nunc verò Hamon vocatur. Interdum, ut credo, ut mihi persuadeo. Demosthen. pro Coro: μέλων δὲ ἰδίῳ βίῃ παντός, ὥς ἴοικε, λόγον δίδοναι τῷ με. ζον, cum autem privata totius vitæ reddenda, ut credo, mihi hodie ratio sit. Interdum significat, ut video: Plautus, ut hoc natum intelligo. Platonis in convivio, cum unus diceret aliquid se puero factum esse, Infert alter, πάντῃ ἄρα παλαι, ὥς ἴοικεν: Pervetustum id quidem, ut video: quo modo etiam superius illud Demosthen. reddi posset. Idem Demosthen. ibid. Καὶ, ὥς ἴοικεν, ὃ σῶμα καὶ ῥήτωρ ἐγώ, τῷ μὲν ἐκ λόγου, καὶ τῷ βουλευέσθαι, περὶ χρίντων, ἕξεν δὲ αὐτῷ συναίνεσθαι. Ἰδὲ δὲ καὶ. Atque, ut video, consiliarius ego cum sim ὁ orator, nihil ipsi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel consilio meo perfecta sunt, contulisse videor.

IX.

ἔχω, cum adverb. ὅθεν. Verbum ἔχω, notandos habet usus, qui sequuntur. Primò cum his præsertim adverbis, πῶς. ὅπως ὡς ἔστιν, ἃ, καλῶς, κακῶς, & genitivo casu, eleganter Atticéque conjungitur: ut ἔπῳς ἔχω τὴν γνώμην, ejus sen-

sententiae sum. Plutarch. Camillo, ὡς ἔκ-
αυτος ἐπιμύπτει, ἢ βελήσεως ἔχει, ut quis-
que paratus, aut animatus fuerit, verbatim, ut
quisque promptitudinis, aut voluntatis habue-
rit. Sic δὲ ἔχειν τὸ ρώμης, aut τὸ σωίσεως,
robore aut prudentia valere. Sic ὡς εἴχε τά-
χος ἔκαστος, ut habeat quisque celeritatis,
id est, pro sua quisque celeritate; licet cum
δὲ, καλῶς & κακῶς, saepe accusativum ad-
sciscat.

X.

Secundo, cum praepositionibus ἀμφὶ & ἔχω, cum
ἐστὶ, postulat accusativum, & significat, particip.
διατρέχω, versor, occupor: ut ἀμφὶ τοῦ νῦν
ἔχω, nunc quidem in eo sum, aut versor.

Tertio, cum participiis quibusdam, maxi-
méque aoristi temporis, explicatur per aor-
istum Indicativi, & verbi, cujus participi-
um adjunctum habet: ut μαθὼν ἔχω, id est,
ἔμαθον, didici: συλλαβὼν ἔχω, id est, συ-
νέλαβον, comprehendit: ποιήσας ἔχω, id est,
ἐποίησα, ut Gallicè dicimus, J'ay appris, j'ay
fait. Demosthen. in Leptin. τὰς μὲν καθ'
ἑκάστην ἑαύτω, μίαν δ', ἢ συλλαβὴν τὸς ἄλ-
λοις ἔχει, διήμι; id est, singulas omitam re-
censere, unam iliam quae ceteras omnes compre-
hendit, exponam. Rariùs cum participio prae-
sentis temporis. Aelianus lib. 4. Ἰκανὸν ἰδὲ
πιδιμαί, ἐν ταῖς παροιμίαις τὸ κατ' αὐτὸν
σχεῖν τὴν ἔχριν, satis meo iudicio tum fuisset,
in tantâ ejus temulentia, quietum se ac silentio
tenere: se tenir coy.

XI.

Quarto, ἔχειν πρὸς, vel ἔς, id est, ressi-
cere, spectare, pertinere ad; ut ὅδε ὁ λόγος πρὸς
ἔχει πρὸς σε, id est, hac ad te spectat oratio.

Sic

Sic ἔσεν ἔχει πρὸς ἐμὴν, τὸτο δὲ ποιήσων, id est, ἐμὴν γὰρ ἔνεα, meâ quidem causâ, hoc facito; id est, per me licet hoc facias. Quo sensu eleganter de oraculorum explicati-
one usurpari solet. Pausanias Heliacôn. I. Κρεσφ, ὄντι δὲ συμπερίπατος, ὡς ἐς τῶν
τ' ἀνδρῶν ἔχει τὸ μέγιστον, id est, cumque
Cresphontes, re secum expensâ, coniecisset, ad
istum hominem oraculum pertinere, id est, de
illo intelligendum esse: ubi obiter notandus
usus verbi συμφορεῖν, pro diligenter secum
expendere, vel conijcere de sensu oraculi, de
quo infra, Sect. II. Reg. 3.

XII.

Quintò, ἔχειν est παρέχειν, cum dandi
casu, personæ, & accusativo rei, ut πολὺν
κίνδυνον ἔχει τὸτο τῇ πόλει, verbatim, mul-
tum hoc periculum habet civitati, id est, civi-
tatem in magnum discrimen adducit: ποῦα
πράγματα ἔχειν πνὶ, vel πα-ἔχειν, aut
παρέχεται, plurimum negotii alicui faceffere:
εὐνοίαν ἔχειν τνὶ, aliquem benevolentiam pro-
sequi: συγγνώμην ἔχειν πνὶ, id est, alicui
veniam dare.

XIII.

Sextò, cum accusativo temporis con-
jungitur, sequente participio præsentis vel
aoristi, ad significandum intervallum
temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel
infecta, ut πολὺν ἥλυ τ' ἔχον ἔχω, μὴ
πρὸς αὐτὸν ὀπίσκει λα, à longo jam tempore
ad eum non scripsi. Ita Chrysost. loquitur in
Epistol.

XIV.

Septimò, ἔχω ἔχω, non tantum significat,
nescio. non possum, ut ἔχω, sæpe loco τὸ possum u-
fur-

surpatur: sed etiam nescio; idque cum ὅπ, vel ὅπως, interdum solo, interdum unâ cum verbo ἔχῃ, sequente infinitivo: ut ἔχῃ ὅτι λέγω ἐν τῷ παρόντι, in presentia quid dicam, nescio. Plato de Rep. 2. ἔτε ᾧ ὅπως βουδῶ ἔχω, ἔτ' αὐτὸ ὅπως μὴ βουδῶσιν ἔχω, nec video quemadmodum opem feram, nec rursus quemadmodum non feram, intelligo. Sic ἔχῃ ὅτι, πᾶσι ποιεῖν. Quid agendum sit, nescio.

XV.

Cum multis accusativis jungi solet. Ra-φύσιν ἔχῃ. prior illa est cum accusativo εὐστίν, conjunctio, quam habet Demosthen. Olynth. 2. ἀλλ' ἔτ' εὐλογεῖν, ἔτ' ἔχῃ ὅτι εὐστίν τῷ νόμῳ. At hoc quidem neque rationi consentaneum est, nec habens naturam, id est, neque cum naturâ congruit: præter naturam est Herod. lib. 2. εἷνα ὄντα, καὶ (pro πῶς) εὐστίν ἔχει πολλὰς μυριάδας τοιαύταις; Quomodo verisimile sit, eum, unus cum esset, multa millia interfecisse?

SECTIO VIII.

*De Verbis ἤκω, λανθάνω, μίλλω, νικῶ,
νομίζω, οἶδα, ἵδμι, οἶμαι.*

REGULA I.

PRÆTER ea quæ attigimûs cap. 3. d:
Nomine, Sect. 7. Reg. 5. & Sect. 9. 6.
ἤκω, cum particip. Primùm, ἤκω Atticè quemadmodum ἔχω,
jungitur etiam cum participio præsentis,
præteriti & futuri temporis. Præsentis,
ἤκω φέρων, venio afferens, id est, affero.
Itæus, τῶν περὶ τῶν πραγμάτων χαρμῶν ἤκει
εἰρων, rerum nunquam gestarum schedulam
affert. Præteriti, Demosth. ἤκειν δ' αὖ ἐπι-
τας, id est, ἀνέστη, rediit. Idem Olyn. I.
initio, ἡν περ χεῖνσιμον ἐσμεν αὖτε ἤκειν περ.
ἤκειν, cum Si quis huc veniat, utile quid meditatus. Futu-
ri, Demosthen. ἔρπε, ἤκω συμβουλεύσων,
huc, consilij dandi causâ venio.

II.

πέρρω, & simul. Secundò, cum πέρρω, δὲ, δὴ & πολλοῦ,
gaudet genitivo, ut πέρρω τῆς ἡλικίας ἤκων
admodum ætate provectus; πέρρω, vel δὲ
ἤκειν vel δὴ πολλοῦ τῆς παιδείας verbatim,
longè, benè, ad multum venire doctrinæ:
id est, multum in doctrinâ profecisse: est
bien, ou be aucoup avancé. Sic δὲ ἤκειν τῶν
χρημάτων, apud Herodotum, pecuniis abundare.

Λαν-

III.

Λαθάνω, cum participio jungi solet, λαθάνω, tuncque Latine per adverbium *clam* explicatur, ut ἐλαθεν ὑπεκρυψών, *clam aufugit. cip.*

Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἐλαθεν εἰς μέσους ἐμπειν τοῦ πολεμίῃς, id est, *imprudens medios in hostes incidit.* Imò, per partic. κ' cum alio verbo conjunctam, redditur etiam *clam*: ut ἐλαθον κ' ἀπέκταναν, *clam interfecerunt*, verb. *latuerunt, & interfecerunt.*

Aliquando λαθάνειν ἑαυτὸν, absolute, est *sui, munerisque sui*, vel *orationis*, & cæterorum id genus, *oblivisci.* Eusebius Præparat. 3. de Porphyrio loquens, ὁ δὲ παρ' Αἰγυπτιακοῦς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σωμάτων αὐτοῦ ἑαυτὸν, id est, *Ille autem Aegyptiacas fabulas ad naturas corpore vacuas transfert; in quo suimet ipsis homo consultissimus obliviscitur.*

IV.

Μέλλω. in vulgatà significatione, nunquam nisi cum infinitivo jungitur, licet infinit.

reddatur per futurum participij Latini: ut μέλλω ποιεῖν non ποιεῖν, *facturum sum*: quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio conjungunt, quod Græcos φιλομυστικούς esse audierint. Infinitivus autem, aut præsentis, aut futuri, aut Aoristi esse potest.

V

Secundo, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Josephum, 2. in Appionem, τί γὰρ ἐκ ἐμελλον, ὅποτε μὲν ὁ πρεσβύτατος ἐδυνήθη ἐπιχεῖν τὸ ὄρυμν; id est,

G

Nam,

Nam, quid facturi non erant, cum omnium
 nato maximus impetum cohibere non potuerint?
 ubi post ἔμελλον, vel παθεῖν, vel ποιεῖν
 intellige. Demosthenes in Leptinem, Φη-
 μι πίνω ἐγώ· (ὃς πρὸς Διός, ὃς ἀνδρες
 Αἰθαῖοι, μισοῖς φθόνῳ τὸ μῖλλον ἀκύν-
 σῃ) ἀλλ' ἀν' ἀληθείᾳ ἢ, σκοπεῖτω: ubi τὸ
 μῖλλον significat, τὸ μῖλλον λαχθήσεσθαι,
 id est, Dico igitur: (ac nemo per Fovem,
 Athenienses, cum invidiâ quod abs me dice-
 tur, audiat:) sed utrum illud verum sit,
 attendat. Idem pro Coronâ, Τότε πίνω,
 τὰ μὲν ἔμελλον, ὡς ἐδύκει, τὰ δὲ φειγῶν, τὰ δ' ἢ δὴ
 παρῆν, id est, Atqui tunc ex calamitatibus,
 uti videbatur: imminuebant aliæ, aliæ jam præ-
 sentes erant. Post ἔμελλον, supp. ἔμελλεσθαι,
 συμβήσεσθαι, aut al. sim. id est, eventura erant.

VI.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo
 præcedente subaudiri debet. Isocrates in
 Helenæ laud. τὸς μὲν ἐπύρθαν, τὰς δὲ ἔμελλον,
 τὰ δὲ ἢ πύρσαν τὰ πύρσαν, urbes alias vastabant,
 alias vastaturi erant, aliis denique minabantur;
 ubi post ἔμελλον, subaudi πορθέσθαι, ex præ-
 decedente verbo ἐπύρσαν.

VII.

Quartò, reddi Gallico idiomate potest,
 ie dois: quod etiam Latinis inusitatum non
 est Hom. Iliad. ξ.

μῖλλον.
 debeo.

Τὰ δὲ μέλλει ἀκούειν, ὡς ἐπὶ οὖν περὶ
 vulgò, vous devez desia avoir entendu cela:
 Latini dicerent, hæc vos jam audisse miki per-
 suadeo, aut verisimile est. Ita etiam Lucian.
 usurpat. Sic, ἔμελλον ἀρετῆς ἢ μετὰ τοῦτο
 μεῖζον σπουδάζειν, ὅσῃ καὶ τὰ μετὰ τὸ ἐκ ἀκ-
 νῆς μαρτυρεῖν. Verisimile adnotandum est, cum ma-
 joribus

ioribus non mediocrem operam daturum fuisse, qui non dubitavit in longe minoribus studium collocare. Hoc ipsum Tullius imitari voluit, epistolà quadam ad Lentulum: dum ait, certiorum hominum, quos jam debes sufficari, sermones referebantur ad me: τὸ δεινὸν αὐτῶν, ὥς γὰρ οὐδ' ἴσ' ἔσονται ἔχειν ἢ ἐν μένῃς: Eodem pertinet illud Deltolth. pro Coronà cum futuro conjunctum, πῶς ἐμελλον κελύσειν; ἢ πῶς συμβελεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; quid me jubere oportet, quid me eadem consilii dare?

VIII.

Quintò, apud Aristotelem potissimum, οἱ μέλλοντες, opponuntur τοῖς ἔσχατοις: quemadmodum apud Romanos designati magistratus opponuntur magistratu jam perfunctis. Dici ergo potest, οἱ τε ἀρχεῖν ἔσχατοις, καὶ οἱ μέλλοντες, ταῖς qui magistratu abierunt, quam qui magistratus designati sunt.

IX.

Sextò, passim apud Demosthen. & alios Atticos, pro βέλεσθαι velle, aut ὀπιδυμεῖν, cupere: ut καὶ φιλομαθεῖς εἶναι τοῦ πολυμαθεῖς ἐσθαι μέλλοντας, studiosos oportet esse, qui docti esse velint, aut quos doctos esse velis. Sic εἰ τυπνὶ ἢ κίνδυνον, ἀποσάδασ μέλλετε, si de amoliendo hoc periculo cogitatis. Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laërtium, εἰ μέλλεις ἐκποδῶν πάντας ποιῆσθαι, καὶ αὐτὸς θάνατος, si omnes expellere statuis, nunquam voti compos eris.

X.

Hoc sensu ἥλω, etiam inanimatis tribuitur: ut εἰ μέλλῃ ὑρθῶς διοικεῖσθαι ἢ πῶς

αις, verbatim, *si rectè administranda est respublica*, id est, *ut rectè administretur*. Quam sæpe tum adhibetur dat. personæ, ut *εἰ μίλλε καλῶς ἡμῖν φέρεται τὰ πράγματα*, *si res feliciter nobis cedere capiamus*.

Contra ἐθέλιν, *velle*, interdum pro μέλιν, usurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur. Herodot. sæpe: ut lib. 2. *Εἰ ὅν δὲ ἐθέλησει ἐκπεύσαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος*, *Quod si aliquando Nilus cursum aliò velit avertere*, id est, *si avertere contingeret*: vel, *si quando averteret*. Idem ibid. *εἰ σπιν ἐθέλησει ἢ χέσῃ, ἢ ἐνερθε Μίμφου*, *εἰς ὕψος αὐξάνειν*: verbatim, *si eis voluerit regio infra Memphim, in altum attolli*, id est, *si quando regio illa in altum attolletur*, *εἰ μίλλε αὐξάνειν*.

XI.

Postremò, μέλλειν significat *existimare*, vel ita se gerere, ut meritiò existimari possit. Hom. Odyss. σ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ πολὺ ἔμελλον εἰς ἀνδράσιν ὀλβίος εἶναι: *Ejusmodi eram, qui jure beatus esse viderer posse.*

XII.

Νικάω, quod universè *vincere* est, ac propriè, *in judicio causam vincere*: quatuor præterea usus habet observandos. Primus est, ut cum accusandi casu, sententiam aut decretum significante conjungatur: hoc modo, *νικάω τὴν γνώμην*, vel *τὰς γνώμας περὶ τινος*, verbatim, *vincere sententiam*, vel *sententias de re aliquâ*, id est, *sententiâ vincere*, aut *superiorem evadere*. Sic ἡγήσασθαι νικάω, *dicere* *vincere* is dicitur, *cujus sententiam populi voluntas de reum consequatur*.

quatur. Plato in Gorgia, ὅρα ὥς εἰ ῥήπερς
αἶσιν οἱ συμπαλῶντες, καὶ οἱ νικῶντες τὸς
γνώμας ἀπὸ τούτων; vides, & Oratores ii
sunt, qui his in rebus, & consilium dant, &
sententiā superiores evadunt?

XIII.

Secundus usus est, ut eadem in significa- γνώμη
tione, dicatur sententia ipsa νικῶ Thucyd. νικῶ.
lib. 2. καὶ δὲ Περικλῆς γνώμη περὶ τῆς νει-
κηκῶα: Præ enim Periculis sententia vicerat.

Tertius, eadem item significatione, est, ut νικῶν, cum
absolutè cum infinitivo conjungatur, qui infin.
loco τὸ γνῶμης, & cujuscunque nominis
usurpatur: ut, ἐνίκησε τὸ Περικλῆος θαλά-
σσης κυρίον ἀναγορεύσας. id est, vicit ea sen-
tentia, quæ Pompeio maritimum imperium de-
ferri jubebat. Plutarch. Pomp. p. 660. ὥς δὲ
ἐν ἐνίκησιν φέρειν εἰς τὸ Αἴγυπτον: Cum ergo
sententia illa vicisset, quæ fugam in Ægyptum
suadebat.

XIV.

Quartus usus est, ut simplex νικῶ & νικῶ in-
composit. ἐννικῶ, sumatur pro invalescere, valescere.
vel obtinere: idque duobus modis.

Primò, casu præcedente, nominis ejus,
quod invaluisse, vel obtinuisse dicitur; ut
τὸ δὲ τὸ ἐθὺς ἐνίκησας, vel ἐξ ἐνίκησας hic mos
obtinuit: ἢ φήμη, ἢ δόξα ἐνίκησας: fama, opi-
nio invaluit. Quo sensu jungitur etiam
cum Infinitivo: Aristid. Panathen. De At-
ticā regione, ὅπως πᾶσι τοῖς ἐπαγείοις ἐστὶν
ἢ πᾶσι γῆ, τὸ τοῦ πέν ἐνίκησας ἢ τῶ τὸ ἀν-
δραπῶν γῆς μήτηρ καὶ ἑσθλὴ κοινή: id est,
Quod terrenis omnibus, terra est universa, id
ipsum ut hominum generi terra hac esset, mater,
communisque nutritrix, obtinuit.

Secundò absolutè, ac verborum imperfonalium more. Pausan Messenic. καὶ δ' αὖ δὴ καὶ τὸ ὅτι Ἰλίου, (sup. πόλεων) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ ἔχ' Ἑλληνικόν, Ἐξέλικσε. Quemadmodum invaluit, ut bellum, quod apud Ilium gestum est, Trojanum diceretur, non Gracum. Sic, ἐνίκησε καὶ ἔτ' ἡμέτερον ῥητὴν ἡνέδα καὶ παύσιν. Invaluit, uti quotannis certo die, solennis ac publica celebritas fieret. Quod hac reg. de verbo νικῶν dictum est, id de verbo κρατεῖν, dictum putetur.

XV.

νομίζω.

Verbum νομίζω præter vulgarem acceptionem, primò, sumitur pro νόμος δύναιτο καταστῆσαι, aut εὐλαζέσθαι: Legis instar constituere, vel observare; unde τὰ ἐν πόλει νομιζόμενα, id est, τὰ νόμιμα, instituta Reipubl. vel mores acriter in eâ observari soliti. Thucyd. lib. 2. ὡς ὅτι καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν ἱερεῖς ἐπὶ καὶ νῦν νομίζουσιν, id est, quemadmodum ipsi quoque Fones ab Atheniensibus oriundi, hodieque celebrare solent; prisca scilicet Bacchanalia.

Rariùs quod sequitur, ac parciùs imitandum, cum solo dandi casu, Ibid. ἀγῶσι μὲν καὶ θυσίαις διετητοῖς νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐφρίσιν id est, patrio more nos exercentes cum ludis & sacrificiis antiquis, tum etiam privato, sed honesto apparatu.

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Ἀμυώνιοι, ἔοντες Αἰγυπτίων τε, καὶ Αἰθιοπῶν ἀποικοι, καὶ φωνῶν μετοξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες, id est, Amonii, quippe qui Aegyptiorum atque Aethiopum coloni sint, ac linguam utroque cum populo commune aliquid habentem instituerint.

Secundò

Secundò propriè, de justis exequiarum denominomiamur, ut vocantur a Tullio, hæc enim ab-
solutè vocantur, τὰ νενομισμῆα, hoc est, stis funebr.
τὰ ἐναγίσιατα.

Tertiò, νομίζεσθαι, est illustri existimatio-
ne præditum esse. Plato in Gorgia, Ἀρ' ἔν σο-
δοται, illustri-
κῦσ' σοι, ὡς κόλακας ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι, opinione
νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ Ῥήτορες; (ita enim di-
stinguendum est, alioqui pravus omnino
sensus existeret.) id est, Num ergo tibi vi-
dentur, ut solent nequam assentatores in civi-
tatibus, ita boni Rhetores, clari & illustres
haberi?

XVI.

De verbo οἶδα, duo præcipuè notanda οἶδα, pro
sunt. Alterum est, illud magis in usu esse, οἶδω.
quam præsens εἶδω, ut novi, apud Latinos,
quàm nosco: unde illud tam frequens οἶδα
γδ, οἶδα σου, ὡς, ὁστί enim, ὁστί planè: &
compositum σὺ νοῖδα, pro συνῶδω, vel συ-
γινώσκω, quæ vix nunquam usurpatur.

Alterum est, idem præteritum sequente
ᾧ, & præcedente δ', parenthesi sæpe in-
cludi, ac tum, aut vacare omnino, aut verti
posse, sat scio. Demosthen. πρὶ τ' παρα-
φρεσ. Βέβαια, inquit, πρὸ πάντων ὧν
μέλλω λέγειν μνημονεύοντες, (δ' οἶδ' ᾧ)
τὸ πολλὰς ὑπομῆσαι, id est, antequam ea,
quæ ad rem meam pertinent, dicere aggredior,
eorum vos admonitos esse volo, quorum tamen
optimè, sat scio, meministis.

Rarius est exemplum quod sequitur, ex
eodem petatum, ὡς ἅπαντες, δ' οἶδ' ᾧ,
ὅσον τ' λόγον ἀκούετε, nam vos omnes, sat
scio, aliquid hac de re jam audistis, quæ phrasis
ita ordinanda esset, δ' οἶδ' ᾧ ἅπαντες, &c.

XVII.

ἐμὲ ἰδοὺ, Eodem ferè modo usurpatur, ἐμὲ ἰδοὺ, ver-
mibi crede. batim, bene-scito; ut apud Lucianum, αἰ-
σχυροῦμαι αὐτῷ, ἐμὲ ἰδοὺ, ἐπ' αὐτῷ. id est, hu-
jus causâ erubescerem utique: nam ἐμὲ ἰδοὺ,
verti debet, profectò, utique, enimverò, mibi
crede, ut apud Tullium in Verr. fuit tamen,
mibi crede: Græcè, προσεν, ἐμὲ ἰδοὺ διανή-
νοχα, aut particulæ istæ omnino vacant.

XVIII.

οἷμας, uti-
que. Oīuas, inclusum parenthesi, non minùs
ironicè, quàm serio usurpari solet: ut credo,
& opinor, Latinè. Cujus exempla obvia.

Secundò, verti potius debet, utique, nimi-
rum, plane, profecto. Demosthenes de Cher-
son. εἰτ', οἷμας, σὺν Καίρει, τῷ ὡς, ἐὶ δ' αὖ
ἐμὲ, ταῦτα ἔχειν. Ita fit planè, ut ille qui-
dem, quacumque in loca veniat, eadem occu-
pet.

Sic Olynth. 2. ὡςπερ γὰρ εἰκίνας, οἷμας, καὶ
πῶς, τὸ κατὰ δειν, ἰσοῦς ταῦτα ἵδ' εἶναι,
id est, prorsus enim, quemadmodum & domus
& navigii fundamentum firmissimum esse de-
bet. Ibid. ὅτι καὶ αὐτὸς οἷμας, προσδίδῃ καὶ μι-
κρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ, videlicet, cui-
cunque partii vel exiguas vires addideris, eam
summopere juveris: id enim est, πάντ' ὠφε-
λεῖ, Gallicè, vous l'avancez du tout. Ibid.
ἐμὲ οἷμας, νυνὶ ὡς ὁπισθοτιτῆτες τὸ κα-
τασθῆναι, sed, nimirum, hæc omnia nunc quidem
felix rerum successus regit.

XIX.

οἷας, obse-
cro. Secunda persona verbi ejusdem, οἷας, cum
aliis modis, quam infinitivo, maximè que
cum indicativo futuri temporis, aut abun-
dat, aut verti potest, obsecro tandem. Plato 6.

de Repub. ἀνόντα δὲ πονῶν, ἔκ οἷς, ἀνα-
καθίσεται πάλιν αὐτὸν μισεῖν, καὶ τὸ αὐ-
τὸν περᾶν; Qui autem rebus inutilibus va-
cat, annonis, obsecro, tandem aliquando ὅτε, ὅ-
εjusmodi occupationem odisse cogetur? Com-
muniter diceretur πονῶντα ἔκ οἷς ἀνακα-
θίσθαι, non coactum iri arbitrari? Gal-
licè, ne pensez-vous pas qu'il soit un jour con-
traint? Item lib. 7. ἔκ αὖ ποπν, οἷς, ἡ γή-
σεται ἢ νομίζοιτα θυέσθαι τε ταῦτα αἰεὶ
ἰσχυρῶς καὶ ἔλαυν ἔστιν ὀφθαλμῶν;
Nome absurdum, obsecro, eum arbitrabitur;
qui hæc eodem semper modo fieri existimet, nec
levissimam inclinationem subire?

SECTIO IX.

De Verbi καταμνώσκην, ὁμολογεῖν;
ὁρῖσκάνην, πειράναι, πᾶχεν, φει-
δῖν, φειορᾶν.

REGULA. I.

Verba, καταμνώσκην, & ὁρῖσκάνην καταμ-
in propria significatione ἀντίστοιχα νόσκην,
sunt. Nam illud cum genitivo personæ, ὁρῖσκάνην
& accusativo rei, est dignum aliquem statu-
ere eā, vel opinione, vel re, vel παρὰ, quæ
accusativo exprimitur: ut καταμνώσκω σε
ποδὶ ἁμαθίαν, dignum te judico, qui admo-
dum imperitus habere: ὁρῖσκάνην autem
significat cum accusandi casu, eā ipsā re
παρὰ dignum esse, vel damnatum. Ita
Chrysostom. πούτω πλεῖον ἢ γέλωτα
G 5. ὁρῖσκάνην

ὀφλίσκονται παρ' ἡμῶν, verbatim, tanto majorem risum à nobis debent, id est, tanto digniores sunt, qui à nobis videantur. Sic πολλὴν ἀνοιαν ὀφλίσκοντες, verbatim, multam stultitiam debes : dignus es qui stultissimus habere.

Καταγνώσκω cum genitivo, personæ, & accusativo rei, ὅς. ut καταγνώσκω σε πολλῶν ἀμαθίαν; Est tamen ubi è contrario καταγνώσκω reperitur cum genitivo rei, & accusativo personæ: ut Lysias ἐξ Εὐσταθίου, τῷ δικασταίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου-πά-
 ῖου, διαρρήδην εἰρηται τῶν μὴ καταγνώ-
 σκεν φόνα, ὅς αὖ ἐπὶ δαίμονι ἐαυτῷ μοιχὴν
 λαβὼν ταύτῃ τῷ πτωχεύειν ποιήσεται.
 in foro quod est in Areo-pago, disertis dilutū
 esse verbis, ne cadis hunc damnet, qui in uxore
 suā adulterum deprehensam, hac pœna affece-
 rit. Sed hic usus est magis Latinorum;
 ut quum dicimus, damnare aliquem furti,
 aut alligare furti, quod est apud Herodo-
 tum καταδῆσαι τὸ κλοπῆς: cui contrarium
 absolvere. Græci tamen usitatius secun-
 dum casum personæ tribuunt, quartum
 rei. Chrysost. ad pop. Antiochenum, ἐκ
 ἐπειδὴ κατέγνων ὑμῶν ῥαθυμίαν, ἀλλ'
 ἐπειδὴ τὸ πλέον κατορθώεν ὑμῶν ἔγνων:
 non quod vos inertiae condemnavi, sed quia
 maximam partem jam a vobis perfectam
 esse cognovi. Simile est illud Juliani apud
 Sozomenum, αἰέτων, ἔστων, κατέστων:
 de libello, quem ei Christianus quidem ex-
 hibuit, qui videbatur accuratè compositus.
 Dicit enim se & legisse illum librum, &
 penitus cognovisse & suo judicio damna-
 se; id est, non dignum, qui iterum lege-
 retur,

retur, judicâsse. Scitè quidem; ingenium enim huic homini non defuit. Sed non minùs scitè respondit ei Basilii Magnus, ut fertur, ἀνίγνως, ἀλλ' ἐκ ἔγνως. εἰ γὰρ ἔγνως, ἐκ αὐτοῦ κατίγνως. legisti forsan, sed non intellexisti; nam si intelligeres neutiquam condemnares.

II.

Absolute ὀφλισκόμενον, vel ὀφληκίνας δὲ ὀφλισκόμενον, id est, damnatum esse iudicio: ut ὀφλισκόμενον δίκην. ἔσται, ab arbitris damnatum esse.

III.

Notandum est Athenis dictos esse, ὀφλισκόμενον τῷ δημοσίῳ, verbatim, de ὀφλισκόμενον τῷ δημοσίῳ, qui à Romanis postea ævariij sunt appellati: & περυστῶν τῷ δημοσίῳ, dicebatur Judex, qui damnatum reum mulctam ærario publico solvere jubebat.

IV.

Aorist. secund. verbi ὀφείλω, usurpatur ὀφείλον. optando, vel solum, vel cum particulis ἢ, εἰδε, αἰδε. & ὥς: & solum quidem, Plutarchus in Bruto, ὡς εἰς ζῆλον Brutus, debuit vivere Brutus, id est, vitam Brutus videret. Demosthen. pro Coro. ὡς γὰρ ἐκαίνοισι σωθῆναι μάλιστα διέφερον, ἔτι καὶ παρόντων, ἂν μὴ ποτ' ὀφείλον, ὅτι πάντων λυσιπείρειον, id est, cujus enim maxime intererat, salvos illos esse, is, passi cum essent quia nunquam debuerunt, id est, quia vitam passi nunquam essent, omnium maxime eorum vicem doluit.

Cum

V.

εἰ ὄφελον.

Cum particulâ εἰ, Plato 4. de Republ. εἰ γὰρ, ὄφελον ὕψι, verbatim, *si enim debui, inquit, id est, utinam verò, inquit.*

Cum particulâ αἰθε, Iliad. 10.

Αἰθ' ὄφελος ὄφρα νηυσὶν κ' ἀνὰ κρυτὸν καὶ ἀπ' ἡμῶν.

Ἡδὲ utinam in navi sine lachrymis, ac sine incommodo sessitares.

Cum Particulâ ὥς, Iliad. γ.

ὥς ὄφελος.

Ὡς, ὄφελος αὐτῷ δ' ὀλίγω, utinam ibi periisses. Synesis Epist. ad Joannem, ἀπυχεῖς μὲν ἄρα δὴ καὶ ἀδίκαι; ὥς ὄφελος μὴδ' ἀπυχεῖν. Id fortunæ quidem potius, quàm tuâ culpâ contigit: utinam tamen ne fortunâ quidem ipsâ tam malâ uterere.

VI.

In exemplis allatis valde notandum est, numeri simul ac personæ rationem haberi: malè enim diceretur, ὥς ὄφελος μὴδ' ἀπυχεῖν, pro utinam, ne malâ quidem fortunâ uteretur: licet apud Latinos, utinam omni personæ numeroque conveniat.

At verò ὄφελον per ο, omnibus promiscuè numeris personisque servit. Greg. in Julianum, ἦτοι μὲν εἰς πῶς ἀδύτων, ὥς ὄφελον γὰρ, καὶ τ' εἰς αἰὲς φέρεται, id est, in obscurum aliquod adytum penetravit, qui utinam inferos quoque subiisset.

Idem, ubi loquitur de apum mellificio, καὶ δὲ μέλι τ' ἀποθήκῃς ἐναποτίθει, ὥς ὄφελον γὰρ καὶ ἡμεῖς πικρὸ λαβόντες σοφίας, ὑπόθεσιν, id est, Apis mel suum recondit in cellulis: Atque utinam nos ipsi, qui ejusmodi sapientia exemplum accipimus. Denique Suidas

dase existimat, ὅφελ' eadem significatione usurpari, quod tamen superioribus longe rarius est.

Ὁμολογεῖν significat (uti Budæus) ὁμολογεῖν, spondere: id est, roganti promittere: nam spondere. dum quispiam me ad cœnam vocat, si dico me venturum, condico & ὁμολογῶ: Plato, convivio: ὁμολόγησα δ' εἰς τιμῶν παρῖσεσθαι, nempe, ὅτι δεῖπνον εἰς Ἀγαθόν, ad cœnam domum Agathonis. Fere Synonyma sunt hæc verba, & aliquid pacisci significant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συμφιλιόμαι & συμβαίνω.

VII.

In verbis πείσμιμα & πείσμαι, pauca πείσμαι hæc verba. Primum est, πείσμαι, in vai. sistere: voce activâ, ferè sumi pro sistere: ut πῆς διδασκῆς & φάροντα παρσῆσαι, iudicibus teum sistere, πρὸ ἀναβάτη & ἵππο παρσῆσαι, seffori equum admovere.

Secundum est, pro asferre prabere, μο- πείσαι- vere: ut λόγον ὀδασῆσαι, sermonem, vel, vai, asferre. loquendi occasionem prabere, ὀργὴν ὀδασῆσαι, iram movere: ὑποψίαν ὀδασῆσαι, suspicionem prabere: ὀυαυελας ὀδασῆσαι, oportunitatem prabere.

Tertium est, pro mentem inficere, aut πείσαι- persuadere: idque vel absolute, ut παρ- vai, men- εἰσῆσι, μοι τὰτο ποιεῖν, hoc ut agam mihi per- tem injice- suasi: vel cum accusat. δόξαν, γνώμην, re. & simil. χρησιμωτάτω αὐτῷ παρῆσθαι & γνώμην, id est, ἐνέβαλον, ἐνέποιήσα, uti- lissimam ei mentem injeci. Demosthen. pro Coro. initio, ὅτι δὲ μάλιστα ὑμῶν ὅτι ὀδασῆσαι, πρὸ Θεοῦ ὑμῶν, id est, quod vestra maxime interest, hanc ut Dij volis mentem injiciant.

Quar-

VIII.

παίσα-
σαι.

Quantum est, *παίσασαι* in voce mediā, sumi ut plurimum, pro *in medium producere*, tam in iudicio, quam extra iudicium: ut *παράσσεισαι τὸν μάγιστρον*, idem quod *παραάλλεσαι*, *testes producere*.

producere.

Aliquando, pro *adesse*, *presto esse*, *favere*, *patrocinari*. Sic Apparitores dicuntur, *πῆς δικαίῳσι παίσαισαι*, *presto esse* *Judicibus*: & οἱ συνδικύοντες τοῖς ἐδύγοις *παράσσεισαι*, *patroni reis adesse*, *opitulari*.

παίσα-
σαι, in
mentem ve-
nire.

Aliquando, pro *ἐπιρχεῖν*, *ἐπιέναι*, *παρατυγχάνειν*, id est, *in mentem subire*, aut *venire*. Dicunt enim, *παίσαταί μοι τὸ ποιεῖν*, *venit in mentem hoc agere*. unde ἐκ τῆς *παίσαμινε* λέγειν, idem est, quod ἐκ τῆς *παρὰ χεῖρα*, ἐκ τῆς *παρεντίκα*, ἐκ τῆς *παρατυχόντ*, αὐτὸθεν, ἐκ χειρὸς, id est, *ex tempore dicere*: vel τὸ ἐκ χειρὸς λέγειν, τὸ *παρατυγχάνειν*, τὸ *εἰσεῖν ἐπιέναι*.

IX.

παίσα-
σαι, pra-
senti animo
esse.

Aliquando, pro *fidenti ac praesenti animo* *esse*, ac ferè cum dativo *δυσχῆ*, *δυσμῶ*, aut *senti animo* al. sim. ut ἔγω παρέσσι τῷ *δυσμῶ*, ὡς καὶ αὐταΐς τῷ *πολέμιον ἐμπορεῖν*; tam *fidenti animo constitit*, ut *hostem affectui ipso terretur*. Hinc τὸ *ἐνδοξημα*, id est, τὸ *θερηνημα*, vel τὸ *λῆμα*, *animi fiducia*, atque *praesentia*: & *παρεστικὸς ἀνὴρ*, id est, ὁ *θερηνηματίας*, & ὁ *πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόσδυμος*, *ἐπιμος*, *πρακτικὸς*, *ἐνεργητικὸς*, *βυλδπηκὸς*, id est, *in omni casu acer*, *viduus*, ac *solers*.

παίσα-
σαι, sub-
igere.

Aliquando, *in diuionem digere*, *dediuionem capere*, hoc est, *χειρᾶσαι*, *ὑποχείριον ποιεῖν*, *ὑποχείρας ποιεῖν*, ὑπ' αὐτὸν

πκα

ποιεῖσθαι : ut oī pálai áutochrátotes ἔργον
ἐποιεῖντε, ἢ οἰκωδμίῳ ἐδραστήσασθαι. Pri-
sci Imperatores id agebant, ut orbem ter-
rarum in ditionem suam redigerent.

X.

De verbo πάχειν notentur sequentia. πάχειν, ᾧ,
Primò, cum adverbio ᾧ, aut neutro ἀσάθον, ὅς,
significat *beneficium*, aut *emolumentum acci-
pere*, opponiturque, πρὸ ᾧ ποιεῖν. Aristo-
teles in Ethic. ἐλάττω, inquit, ὁ παθὼν ᾧ,
ἢ ποιήσας, id est, *inferior est qui bene-
ficio accipit, eo qui fecit*. Lysias, τίς ἐλπίς,
ὡς τῷ ἀγαθὸν πείσεσθαι; quæ spes ullius
emolumentum, ex eo capiendi? Sic ἀντὶ παθεῖν,
vicissim beneficio affici, opponitur, πρὸ ἀντ-
ὶ ποιῆσαι, vicissim beneficium facere.

XI.

Secundò, affici animo & voluntate, vel πάχειν,
aliquo sensu : idque cum adverbio, aut neu- *affici ani-*
tro, ac ferè præpositione πρὸς. Plátō in mo.
Gorgia, ὁμοίωσάντων, inquit, πάσῳ πρὸς
τὸ φιλοσοφῆντας, ὡς ἄνθρωπος πρὸς τὸ φιλοζο-
μεῖντας, καὶ πάσῳ πρὸς τὸ φιλοσοφῆντας, eundem adversus Philo-
sophos animum ὁ sensum ex perior, quem adver-
sus balbutientes, ὁ puerorum more lufantes.
ubi obiter notanda etiam est conjunctio
neutrius, ἢ ὁμοίωσάντων, cum ὡς ἄνθρωπος : quod
etiam dicunt, ὁμοίως, ὡς ἄνθρωπος : Latini, perin-
de ac, velut, quasi.

XII.

Tertiò, eadem propè verborum constru-
ctione manente, significat potiùs *facio*, quàm πάσχω, *fa-*
patior, quemadmodum apud Latinos, con- *cio*.
trà, *facere* interdum *pati* significat, ut *jaſtu-*
ram facere; Sic ὁμοίωσάντων πάχει, id est, *per-*
inde facit, verbatim, *simile quid patitur*.

Hinc

Hinc Attica illa & elegans locutio, ὅλ' αὖ πάλαι; vel τί αὖ ἢ πάλαι; id est, *quid enim agerem?* quod Galli dicerent, *qu'y ferois je?* Gallenus 10. δεραπλῆν. τί αὖ τις πάλαι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πειδῆναι δυνατόν; id est, *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipsa, nec oratione persuaderi possit?* Sic ἀπαυατίῳ πάλαι πάλαι: *absurdisimum quid passus est, id est, ineptissime fecit.*

XIII.

παθῆναι, Quarto, παθεῖν, aliquando significat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitus accidere*; vel *aliquo quid fieri*; hoc est *mori*. Tull. in Philipp. *ut si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregie voluntatis, inquam αὖ πάλαι, τὴν δὲ ἴσων ἡμετέροις αὖ, ἢ ἀξιοπαύτως ἀεικείας μάταια χρησασμένην.* Ita pro lege Manilia; *si quid eo factum esset, in quo spem essetis habituri*: Græcè, εἰ γὰρ πάλαι, ὅτι τίνα δὴ τὴν ἐλπίδα μελαρτίζετε; Dicunt etiam ἢ παθεῖν τί μοι συμβαίη, vel εἰ πάλαι αἰνέσων, *si quid patiar insanabile.* Quod etiam in rebus inanimatis usurpatur, ut ἢ πάλαι ναῦς ἀνέκεσεν, id est, *si navis naufragium fecerit.* Quæ phrasæ ὑποκεισιν sunt.

XIV.

Quinto, Attica loquendi formula, & forensis est; ὅ, πάλαι παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, verbatim, *quod oporteat pati, aut solvere, id est, quid aut pœnæ, aut mulctæ subeundum sit.* Nam κεῖναι ὅ, πάλαι παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, est *judicium subire hanc formulam, quid aut pœnæ luendum sit, aut pecuniariae mulctæ subeundum*

eundem. Sic ἐπείγειν πῦμα, ὅ, πῦμα πῦμα, ἢ ἀποτίσαι, est mulctam pro ratione criminis irrogare, seu pœna luenda sit, seu pecunia tantum persolvenda.

XV.

Πειθῶν, & πειθῶν, verbatim, circum-
ficere; vulgò & eleganter sumuntur, pro
negligere, habere sùsque deque, aut sinere ali-
quid impunè fieri, ac ferè cum accusativo par-
ticipii. Cujus idiotismi exemplis nihil fre-
quentius. Isocrat. Panegy. πῶς τὸν τὸν
μαχὼν πειθῶν ἀντις δουλοῦντας, id est,
tot socios permittere, illorum servitute, oppres-
sos tenere. Herodian. lib. 2. ἢ τὸν Ρωμαίων
ἀρχῶν μὴ πειθῶν ἐπὶ τὸν ἑρμηνεύοντα: non per-
mittere, ut Romanum imperium prostratum
jaceret.

Rariùs, aliquando tamen, cum infini-
tivo, loco participii conjungitur. Thucy-
did. lib. 1. ὅμα καὶ ἀπὸ τῶν ὑμετέρων ἀρχῶν
δύναμιν προσλαβεῖν πειθῶν: Sed etiam
ex vestrà ditione vires sibi comparare patiemi-
ni.

SECTIO X.

De Verbis ποιεῖν, ποιῆσαι, πράττειν, & περισποιῆσαι.

REGULA I.

ποιεῖν &
ἐρῶς & εὖ
benef. aut
damno affi-
cere.

Primò, ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, significant beneficio, aut damno afficere, tuncque vel cum adverbio & accusativo personæ; vel sine adverbio, cum duobus accusativis, altero rei, altero personæ, conjunguntur: ut καλῶς, vel πολλὰ καλῶς, vel καλὰ τὸ ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαι, id est, multis vel damnis, vel bonis inimicum afficere.

II.

ποιῶ, cum
adverb.

Ποιῶ, cum adverbiiis καλῶς, δικαίως, εὖ, καλῶς, δίκαιως, & si quæ sint ejusdem significationis; sequente participio, verti debet, jure, merito: participium autem sequens, per verbum ejusdem participii reddendum est; ut καλῶς ἄρα ποιεῖς, τὸ ἀδικησάντων προϊστάμενος: id est, jure omnino eos qui injuriam patiuntur defendis.

Quod autem rariùs est, interdum neutrum, τὸ καλὸν, aut aliud simile, adverbii loco ponitur, sequente τὸ cum infinitivo. Demosth. pro Coronà, χαίρειτε καλὸν μέν ἐποίησατε, καὶ τὸ σῶσαι τὸ νῆπεν, πολλῶν δὲ τῶν καλῶν, τὸ, &c. Et quidem, cum insulam illam jure defendistis, vel cum defendendâ insulam jure, præclareque fecistis, tum hoc etiam multo præclariùs, quòd, &c. Vide cap. de Particip. Sect. 4. Reg. 4.

Αγρό-

III.

Ανόνηται ποιῆσαι, cum gignendi casu est
 spoliare fructu ejus rei, qua per genitivum si-
 gnificatur: verbatim, utilitate carentem fa-
 cere. Demosthen. pro Coronâ, εἰ δ' αἰτίαν
 ἐπ' αὐτῷ τέτω ἰδὲ δὴ, πάντων τ' ἀγαθῶν
 ἀνόνητόν με ποιῆσαι, id est, Sin autem cri-
 men ei falsum impingo, tum verò uti me bo-
 norum omnium fructu spoliare velint. Est enim
 ὄναδαι, cum gignendi casu, fructum ex-
 aliquâ re capere: ut ὄναο σὺν τ' δὲ τ'
 εὐρύϊας, id est, maxime prestantis hujus indo-
 lis.

IV.

Secundò, διαδικασίαν ποιῆν, est judi-
 cium constituere, aut rem in disceparationem
 & judicium vocare. Demosthen. adversus
 Timocratem, ἐὰν δὲ ἀμφισβητήται π,
 ποιῆν διαδικασίαν: id est, Sin autem con-
 troversa erit aliqua. judicium ut de eâ consti-
 tuatur: quod simplicius dicitur, κρίσιν δὴ
 πρὶ ποιῆσαι.

V.

Tertiò, ποιεῖν, significat adoptare; ποιεῖν δὲ,
 idem enim est παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖν, adoptare.
 quod παῖδα δεῖναι, id est, filium adoptare.
 Quod etiam de patre ac matre dici potest,
 qui nonnunquam à viris principibus adop-
 tantur. Plutarch. in Alexand. loquens de
 Ledâ, ἣν ἐποίησαν, inquit, μητέρα, καὶ
 Καρίας βασιλέως ἀπιδέξαι, id est, quam
 in matrem adoptavit, & Carie reginam crea-
 vit. Dicunt etiam ἐιποιεῖν eodem sensu.
 At ἐκποιεῖν, est in adoptionem dare. Sic
 enim Isæus Rhetor, καὶ ἐν τῷ πατρὶ μέ-
 νοι πρὸ οἴκου, καὶ ἐκποιηθῆναι, id est, seu pa-
 ternis

ternis in adibus mancant, seu adoptandus alteri
detur: hinc ποιητής, & ἐκποιητής υἱός, fi-
lius à nobis adoptatus: ἐκποιητής vero,
quem adoptandum tradimus: hinc etiam ἐκ-
ποίησις, idem quod υἱοθεσία, adoptio activa;
ἐκποίησις vero passiva.

VI.

ποιεῖται
ἐν ὀργῇ.

Quartò, ποιεῖται ἐν ὀργῇ πῦρ, verba-
tim, aliquem in irâ facere, id est, alicui
succensere, & irasci. Demosthen. Olynth. I.
καὶ ὁ ὑστάτος περὶ τῶν παρασκευῶν εἰπόντας ἐν
ὀργῇ ποιεῖται, id est, iis qui de negotiis po-
stiremi dixerint, succensetis.

VII.

πίστεις
ποιεῖται.

Quinto, πίστεις ποιήματα, idem quod
πίστεις, vel πρὸς δίδνααι, vel πείθεσθαι, id est,
fidem suam alteri alterum obligare: quo
sensu jungitur potissimum cum præposi-
tione πρὸς, & accusat. casu. Athenæus
lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium
promissis ad munus explendum adducere
conabatur. πίστεις, inquit, πρὸς αὐτὸν
ποιήσας, πίμπη, id est, eum ablegat,
posteaquam suam ei fidem certâ mercedis pro-
missione obligasset. Ita Polybius lib. 5. de
Leontio verbum πείθεσθαι usurpavit. Σέ-
πτε, inquit, καὶ ἀποδύνοις τοὺς πί-
στεις πρὸς τὸν Ἀντίοχον, id est, nonnullos sum-
misit, qui certis conditionibus cum Antiocho
rege paciscerentur, ejusque fidem obliga-
rent.

VIII.

ποιεῖται
κρίσας.

Sextò, ποιεῖται κρίσας, quod Latini
quantum facere, Galli, faire son profit. Plu-
tarch. in Cicerone, ὅν τινα ἐκείνους αὐτο
κρίσας, id est, quorum nihil omnino privatum
in.

in utilitatem convertit: ubi notandum est, id etiam quod compendij fiat, in accusandi casu, quemadmodum & ipsum κέρδιον, à Græcis collocari.

IX.

Septimò, γνώμῳ ποιῆσθαι, idem est quod γνώσασθαι, statuerè, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. γνώμῳ ἐποιῆντο κηρύσσειν χρεῖσθαι ἐπὶ τῇ δέσει, id est, opportunis praconis iis statuebant.

X.

Octavò, χάειν ποιῆσθαι, id est, μετ' χάειν ἐυχαιεῖσθαι ἀπὸ δὲ χάειν, idem propè, quod χάειν εἶναι. Cui opponitur ὀργῶν ποιῆσθαι, id est, δι' ὀργῆς ἀγειν, vel ἄγειν. Demosthen. Oratione, περὶ τῆς παραπροσείας, utramque conjungit; Κὴ χάειν, inquit ille, εὖ ταύτης ἀξιῶ ἢ, καὶ τῶν ἄλλων ὀργὴν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πειστικῶς, ποιῆσθαι: id est, ei que gratiam habere, si ea dignus erit; contra vero succensere, si quid ejusmodi perpetraris, supp. cui debeatur iracundia.

XI.

Nonò, ποιῆσθαι ὑπὸ ἑαυτῶν, vel ἐκ' ἑαυτῶν, id est, in potestatem redigere. v. c. τὸ ὑπὸ ἑαυτῶν πόλιν, τὸ χάειν, τὸ ἀνδρῶν. At ποιῆσθαι εἰς ἑαυτὸν, idem est quod ἀναδύσθαι in sese recipere. Demosthen. πᾶσι τοῖς ἀνδράσι χάειν, ὅς τις ἑαυτὸν ποιῶμεν τὸ τῶν ἀνδρῶν αἰσθημάτων, cuncta illorum peccata in sese recipiens.

XII.

Decimò, ἐκποδῆν, vel ἀπὸ τῆς ὁψίως ἐκποδῆν ποιῆσθαι τινα, id est, aliquem nostro conspectui summovere, expellere, χαλῆς ποιῆσθαι τὸ κινδύνου, periculo liberare. ἀρχὴν ἐπὶ πνι-
ποι-

ποιεῖνδαι imperium in aliquem transferre. Plutarchus in Theseo. ἀλλ' ἐπὶ νῆδῳ καὶ ξίνῳ παύσθ' τιμὴν ἀρχῇ πεποινημένῳ, qui in spiritum quandam, alienumque filium imperium transfulisset.

XIII.

ἔρπον ποι-
εῖνδαι.

Undecimò, ἔρπον ποιεῖνδαι verbatim opus facere, id est, aliquid studiose conari, se mettre en grand devoir. Plutar. in Theseo. τότε πρῶτον (supp. λέγουσι τὸ Θησεῖα) ὁ δὲ γνωρίσας τὴν Ἡρακλῆα, ποικιλάων ἔρπον ἐν-τυχεῖν αὐτῷ ἐπὶ Τραχῖνα. Tum primum aiunt Theseum de vultu Herculem novisse, cum jam eum circa Trachinem convenire studiose conatus esse. Plato in Tim. τίμασον ἐπὶ φύσεως τὴν παντὸς εἰδέναι, μάλιστα ἔρπον πεποινημένον, id est, Timæum, qui proprio ac singulari studio universi naturam nosse conatus erat Gall. qui auo it pris à tasche.

XIV.

ποιεῖνδαι,
interpretari.

Duodecimò, ποιεῖνδαι idem est, quod Latine, interpretari, id est, existimare dicitur; quo sensu cum duobus acculat. ferè conjungitur. Gregorius Nazianzen. de invictissimo quodam Martyre, πομπὴν, inquit, ἀλλ' ἔσσυμποραν τὸ πᾶμα ποιῶμεθα, id est, rem eam non calamitatem, sed honorificam pompam interpretatus. Plutar. Pomp. ὥστε καὶ Πομπήιον εὐπύχημα ποιεῖνδαι μέγα, τὸ πολυδάμασκα καλεῖν, id est, Ita ut Pompeius etiam rei gerendæ occasionem summæ felicitatis loco duceret. Sic, τὸ πολέμιον ἀχρεῖαν εὐαγείαν ποιεῖνδαι τὴν ἡμετέραν, id est, Tempus hostibus

ἔξωλη
προάλη
ποιεῖν.

importunū, opportunitatem nostram interpretari.

XV.

Decimò tertio, ἔξωλη καὶ προάλη ποι-
εῖνδαι funditus

funditus aliquem perdere. Demosthen. pro Coro. Extrem. versib. τῆς τῆς ὁξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσωτε, eos funditus terra marique prostigietis. ὁξώλεις ab ἐξόλλυμι, ut προώλεις ἀ προόλλυμι: dicunt etiam ὁξώλεις ἀπολόμην, funditus inteream.

XVI.

Decimò quartò, ποιῆσαι πρὶς τὸν λόγον, id est, ποιῆσαι est, alicui orationis argumentum dare, vel alii λόγον. quem ad dicendum excitare. Aristid. Panathen. καὶ μὴν ἄλλ' αὐτὸς τε τὰτο ἔστι, καὶ τὸ μόνον πεποιηκὸς μοι τὸν λόγον, enimvero illud ipsum est, adeoque solum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.

XVII.

Πρόπειν primò verti potest, dare operam, πρόπειν, satagere, diligenter exquirere, Thucyd. lib. dare operam. 4. ἐπράωνεν ὁ τῷ ὑπὸ τὰς ἡσυχίας τοῖς μὲν tam. ἐνυμνήσεται, καὶ δι' ἀπαμείβεσθαι, id est, diligenter ac studiosè videbat, quâ ratione cum aliis celerrimè conveniret, ab aliis diffideret. hic enim futurum indicat. pro optat. vel subjunct. ἐνυμνήσεται, pro ἐνυμνήσοιτ' αὐ, vel αὐ ἐνυμνήσῃ, & ἀπαμείβεσθαι, pro ἀπαμείβεσθαι αὐ, vel αὐ ἀπαμείβεσθαι, usurpavit. De quo jam sup. Sect. 2. Reg. 5. pag. 95.

XVIII.

Secundò, occultè moliri, praestituer: cum πρόπειν, accusativo. Demosth. Philipp. I. καὶ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πρόπειν τὴν ἑαυτοῦ moliri. Θεσπείων κατάλυσιν. Philippum aiunt, unâ cum Lacedemoniis Thebanorum eversionem moliri. Affine illud Plutarchi in Cicerone, sed in bonam partem. πρόπειν καὶ δοθέν τῷ Κικέρωνι. Ciceroni reditum moliri, id est, id agere, ut rediret.

Tertiò,

ἐλλήνων. nonnunquam usurpatur; ita ut quod subauditur, ex antecedentibus intelligi debeat: Demosthen. pro Coronā. ἔσθ, καὶ τῶν μὴ ἐχθρῶς ἦς, ἐμοὶ δὲ συμμαχοῖ. (supple, ἐχθρῶς ἦν) id est, vide tu, ne horum verè sis inimicus, dum mihi inimicum esse fingis.

Idem ibidem adversus Æschinem, qui à liberalibus doctrinis imparatus cùm esset, eruditi nomen & famam ambiebat: πῶς δ' ὑπολαβεῖται μή, ὡς περ σοί, προπονεῖται δὲ καὶ ἀναμνηστικὰ, τὸ καὶ ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγῃσιν, ἢ τὸ δοκεῖν τοῖς τοῖς ἑῷ) περιεῖν· id est, derelictis autem, (id est, ab omni doctrinâ imparatus,) cujusmodi es, qui tamen eâ instruiti præ stupore videri volunt unum hoc superest, ut auditoribus suis, dum ita loquuntur, molesti sint, non tales esse videantur.

SECTIO XI.

De Verbis συμφορῶν, σπέρηζοναι;
 συμπονῶν, πένειναι, πένειναι, πέν-
 ζωνται.

REGULA I.

Συσκαροῖς, quod propriè est *complodo*, συσκαροῖς, usus aliquot notandos habet. Primò, *conflare*, quæcunque in unum coeunt, ac veluti compinguntur, atque conflantur, συσκαροῖς dici possunt. Ita literæ plures syllabam in unam coeuntes, συσκαροῦσιν. Ita *consensus*, quem

H

Tullius

Tullius vocat *conspirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συσκευροτημένη ὁμόνοια, dici possit. Ita δύνανται, aut σπατίαν συσκευροτεῖν, *exercitum conflare*. Ita συναμωσίαν συσκευροτεῖν, *conspirationem conflare*.

II.

συσκευρο-
τεῖν, exer-
cere.

Secundò, qui comparantur, instruuntur, & in aliquo diligenter exercentur, συσκευροτεῖν quoque dicuntur: Ita συσκευροτεῖν καὶ πόλεμον, *bellum instruere, aut conflare*; συρρηγνύειν verò *committere est*. Hoc sensu dictum est à Demosthen. 2. Olynth. ὅξαν ἔχουσιν, ὥς εἰσι δαυμαστὶ, καὶ συσκευροτημένοι τὰ τὸ πολέμου, *vulgo habentur egregii quidam milites, atque in re bellicâ plurimum exercitati*.

Sic καὶ πότν συσκευροῦνται, *egregiè convivium instituere, simulque ad hilariter bibendum invitare*: quod postremum sæpius dicitur, πότν συρρηγνύειν.

Huc pertinet illud Philonis, de vitâ Mo-
sis, συνακροῦνται ἄλλοι ἄλλον, καὶ ἀπορρίμνουν, *id est, sese mutuo, ne deficerent, conjuncti vocibus excitabant*.

III.

συμφο-
ρεῖν, de
sensu ora-
culi conjicere.

P. 42. 3.

Συμφορεῖν, ut obiter suprâ monui, cùm universè significet, aliquid secum animo reputare, aut etiam, ratiocinando percipere: tùm verò peculiariter est, ex certo rerum accurrentium concursu, de verâ oraculi sententiâ probabillem ducere conjecturam, cùm antè incertus omnino dubiûsque penderes. Vide sup. Sect. 7. Reg. II. p. 122.

Plutarch. in Themistoc. ὡς καὶ Δωδὺς (Dodono quodam oraculo) πρὸς τὸ ὁμῶνυμεν τὸ θεῶν βασιλεῖν, συμφορονήσῃ πρὸς ἑκείνον

ἡκείνον ἀναπόμεσθαι, id est, quomodo, iussus
cūm esset, ad aliquem Deo cognominem profici-
sci, re tandem expensā intellexerit, sed ad illum
mitti.

Dicebant etiam συμβάλλειν & συμβά- συμβα-
λεσθαι τὸ λόγον, vel τὸ μαρτύριον, oraculi λειν ἢ
mentem conjicere, vel percipere. Pausanias συμβάλλ-
in Messenic. οἱ μαρτύριον ἀπείρωτες εἶχον συμ- λεσθαι τὸ
βάλλεσθαι τὸ εἰρηκώον. Vates oraculi men- λόγον.
tem assequi non poterant. Vide Reg. 15.

IV.

De verbis πείθεσθαι, & πείθεται, notanda πείθεσθαι
sequentia. Primò, πείθεται, cum dativo casu, assentiri,
idem est, quod προσπείθεσθαι, vel καταπείθε- cum dati-
σθαι, vel συγκαταπείθεσθαι, id est, assentiri. vo.
Chrysostom. 2. ad Thessalonic. 2. οἱ μὲν ἢ
πείθεσθαι ἢ χάριν φασὶν οἱ δὲ τὴν Ρωμαί-
κὴν ὁρῶν οἷς ἐργάζεσθαι πείθεσθαι, id est,
alii Spiritus gratiam esse volunt, alii Romanum
imperium, quibus ego maximè assentior.

Eodem sensu accipi videtur, τὸ κατακω- κατακω-
μῆσθαι, cum præpositione, quod propriè com- μῆσθαι.
poni cernarique significat. Plutarch in Fabio,
p. 191. οἱ δ' ἄλλοι πείσθησαν, ἢ κατα-
κωμῆσαν πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην,
ὑπὸ μεγάλῃ αὐτοῦ τῇ δυνάμει. id est, cate-
ri verò, summā ejus autoritate, potentiāque
compulsi, ad ejus sese voluntatem adjugebant.

V.

Secundò, πείθεσθαι cum accusativo, est πείθεσθαι
moderari ac regere, μεταχειρίζεσθαι, vel δια- cum accu-
πείθεσθαι, Xenophon. Memorab. I. οἶδεσθαι sativo, mo-
χρὴν ἢ φρενίσιν, τὰ πάντα, ἔπω; αὐτῇ δαταῖ.
ἢ δὴ ἢ. ἔτω πείθεσθαι, id est, existimandum est
prudentiam, universa, prout ipsi libuerit, mode-
rari. Hinc αὐτοξοῶς, vel αὐτοκράτει-
H 2 κω;

κῶς ἢ πόλεμον πίνεσθαι, id est, *summā cum potestate bellum administrare.*

VI.

Τertio, πίνεσθαι, vel πίνεσθαι, apud Dialecticos, idem ferè est, quod λαμβάνειν, *summere*, vel υποπίνεσθαι, quod barbari *supponere* dicunt, Tullius verò *ponere*, id est, quasi *pro confesso sumere*, sed πίνεσθαι, ferè aijunctum habet ἦ, quod πίνεσθαι respuit: ut οἱ τὸ κενὸν ἦ πίνεντες, vel οἱ ἰὸ κενὸν πίνεσθαι, qui vacuum esse volunt.

Quarto, πίνεσθαι ἢ ἀγωνία, certamen *insituere*, vel *edere*. Gregorius de Martyre, ἢ ἀπὸ τῶν χηνιαίων, ἢ ἀπὸ τῶν εὐσεβῶν τόνδε ἢ ἀγωνία πίνεσθαι, non pro pecuniā, sed pro pietate hoc certamen edens, aut committens.

VII.

Quinto, πίνεσθαι, est *existimare ac ducere*: quā in significatione aliquando jungitur cum ὅδε & ἐκεῖ, vel πολὺ. nam πρὸς ἐκεῖν πίνεσθαι πᾶσι, est *aliquem nihili facere*: ὅδε ποῦ, verò, id est, plurimi. Aliquando cum solo accusativo: ut δούτερον σε πίνεσθαι τῶν φίλων, id est, *secundum tibi locum inter amicos tribuo*. Quo modo saepe δούτερον sequitur genitivus, tuncque δούτερον πίνεσθαι, est *posthabere*: ut δούτερον καὶ πίνεσθαι τῆς σεο νήσιος πλὴν ὑγίαιαν, id est, *posthabenda est prudentiae corporis valetudo*. Sic μάγιστα, vel μακρὸν πίνεσθαι, vel πίνεσθαι τὸ κέρδιον, *magnum vel exiguum hoc lucrum duco*. Frequentissimè cum praepositione ἐν, & dandi casu: ut ἐν ἐκεῖνός με, & vel ἐν ἐκεῖνός λόγῳ, vel ὑπολόγῳ πίνεσθαι *nullo in numero vel loco habere*. ἐν καλῷ, vel αἰσχρῷ πίνεσθαι, *honestam vel turpe ducere*. ἐν ἀπειρῷ πίνεσθαι, *studio dignum ducere*. Sexto,

VIII.

Sextò, τιθέναι vel τίθεσθαι, est tribuere, assignare; quâ in acceptione duobus ferè vel τίθει modis usurpatur. Primò cum accusativo δαι, tribuere, rei, quam tribuit, & genitivo rei vel personæ, cui tribuit. Demosthenes Olynth. I. τὸ πολλὰ ἀπολωλεῖναι χρεὶ τῷ πόλεμον, ἢ ἡμετέρας ἀμελείας αὐτοῖς θεῖν δίκαιως, id est, quòd multa hoc bello amiserimus, id meritis nostræ jure ac meritò tribuatur.

Secundò, cum duobus accusat. Demosthen, ibid. consequenter; τὸ δὲ μήτε πάλαι σῆτο πετονθέναι, περηνέναι τί πνα ἡμῖν (συμμαχίαν τέτων ἀντίρροπον, ἢ πορὲν κείνων ἐνοίᾳ εὐεργετήμιν αὐτοῖς θεῖν: id est, quòd autem nec idem ante nobis evenierit, & quædam belli societas his calamitatibus æqualis subito extiterit; id verò ipsorum erga nos amoris beneficio tribuendum censeo.

IX.

Septimò, τιθέναι, cum præpositione ἐς & accusativo casu, redditur per verbum affine huic accusativo. Nam τιθέναι ἐς ὅτι, id est, ὀργίζεσθαι, irasci: τιθέναι ἐς μνήμην, id est, μνησθαι, meminisse: τιθέναι ἐς ἄνοιαν, id est, ἄνυν ὑπάρχειν, bene velle. Demosthen. pro Coron. ἀλλ' ἔτι τίθει ταῦτα πορὸ ὑμῖν ἐς ἀκρίτη μνήμην, ἐδ' ἡν προσήκειν ὀργήν, id est, verùm ista vos diligenti recordatione, quæque par esset iracundiâ, non prosequimini.

X.

Τίθιναι, vel τίθεσθαι τὸ ὅτι. verbatim, τίθεισθαι ponere armis: (quâ de phrasi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli sumi posse putant, pro ὅτι κατατίθεισθαι, vel

ἑτοιμάσαι, Gallicè, *mettre bas les armes*. Quam acceptionem ipse quoque Thucydides Scholiastes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen re ipsà pugnant, ii propriè arma dicantur abjicere. Quatuor præcipuè modis usurpari reperio, quorum tres postremi, communi quodam ex fonte manant.

XI.

*Acie in-
struere.*

Primus est, pro τὰ πῆλιν, vel τὰ πῆλαι, id est, *acie in instruere, vel instrui*, Gallicè, *mettre ses gens en ordonnance, ou se mettre en ordonnance*: non tam ad certamen ineundum, (quod potius παρὰ τὰ πῆλαι, vel ἀντιπαρὰ τὰ πῆλαι, vel ἐδράξαζεν ἐν τῇ τάξει, diceretur :) quàm vel περὶ ἐπιδείξιν, pour faire montre (Plutarch. in Pomp. ἑξοπλίζεν, καὶ διακοσμεῖ, καὶ δυνάμειν) vel ad securitatem, dum verbi causà bellicum habetur concilium; aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7, pag. 395. Εἰ δὲ τῶν ἐπιθυμῶντε, δίδου τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα: *Hac si expetitis, jam jam armati ordine consistite*: ubi Xenophon Imperator vagos & inordinatos milites alloquitur. Et paulò post, καὶ ἄλλας ἐκείλῳσε πάντα παρεστῶν, καὶ τίθει τὰ ὅπλα *Alios (Duces) jubebat eadem ad suos cohortatione uti, ac milites ordinare*. Qui sensus ex sequentibus elicitur; subjungit enim de militib. οἱ δὲ ἀντὶ ὧν ἕαυτὰ ταῖς ὁμι- ναι &c. Illi autem sese ultro ac sponte ordinantes. Tum inserti ἐπεὶ δὲ ἔκλειπεν τὰ ὅπλα, verbatim. postquam arma jacuerunt: id est, postquam ordinata acies, & quies conficitur. Thucyd.

cydid. lib. 2. καὶ ἀρεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴ πε βί-
 λεται καὶ τὰ πατρια ὧ πάντων βοιωτῶν,
 ξυμμαχεῖν. πιδεῖται παρ' αὐτοῦ τὰ ὅπλα.
 Edixitque Præco, qui ex patriis Boeotiorum
 omnium institutis, in belli societatem venire
 vellent, si ut secum in armis consisterent, qu'ils
 se rengeassent avec eux en armes: non ut In-
 terpres, apud ipsos arma poneret. Melius
 Scholiast. οὐν αὐτοῖς ἐπιλεῖσθαι. Idem
 lib. 8. καὶ θύωροι τὰ ὅπλα, ἔξε κλησίασαν,
 id est, armis instructi, & ordine collocati,
 concionem habuerunt. Imminebat enim ho-
 stis.

Affini admodum sensu dicitur καθιζεῖται,
 sedere; id est, interquiescere, subsistere, faire
 alte. Thucydid. lib. 2. καὶ καθιζέμενοι,
 ἐτευμον, περὶ νῦν μὲν Ελεῦσιναι: id est, ibi-
 que subsistentes, vel castris positis, mox populari
 cæperunt, primū Eleusinem: τῶν ἐν enim
 vastare est, populari, diripere, idem quod δη-
 ῶσαι κακῶσαι, ἀρεῖν καὶ φέρειν.

Idem ibid. paulò post, καθιζέμενοι ἐς
 αὐτὸ (id est, παρ' αὐτὸ. sub. χωλεῖον) στα-
 τήσαντες ἐποίησαν τὸ ad illud (supp. oppidum)
 subsistentes, castrametati sunt: unde καθι-
 ζεῖν, obsidio, le siege, vel mora quæ in obsidio-
 ne trahitur. Ibid. ἐν ὁρῶν ὁ στατὴς ἔσχε-
 δαμον ἐν τῇ καθιζέσει. (id est, διὰ τὴν καθι-
 ζεῖν) εἶχεν. Archidamo iratus erat exercitus,
 ob longiorem obsidionis moram

XII.

Secundus usus est, pro στατοπεδεῖσθαι: Castra-
 vel καταστατοπεδεῖσθαι, castrametari: metari.
 (quod etiam στατοπεδείαν ποιεῖσθαι, χεῖρα-
 κατέλλεσθαι, aut κατατέλλεσθαι aut πιδε-
 ῖσθαι παρεμβάλλειν, aut παρεμβολῶν ποιεῖ-
 σθαι)

δου : Qui usus , inter cæteros Dionysio Halicarnass. per familiaris est. Lib. 5. p. 311. δειδωμοι δὲ (Sabini) πᾶν τὸν αὐτὸν τὰ ὅπλα , id est, juxta eos castrametati. Thucyd. lib. 2. de Thebanis, qui Platæam invaserant, δειδωμοι δὲ εἰς τὸ ἀγορὰν τὰ ὅπλα : id est, cum in foro armati constitiissent, castra posuissent. Quis ibi vertat, arma ponere, cum hostilem urbem invaderent? Scholiastes reddit, *στεινὴν δὲ δου*. id est, arma inducere : sed iis jam induti erant.

*Castra
munire.*

Tertius, præcedenti affinis ac germanus, pro *castra munire* potius quam *metari* : Gallice, *se fortifier*. Idem Dionys. lib. 8. pag. 549. οἱ ἴσον σῖτον, εἰς ὅρος κορυφὴν τινὰ εἰσαφραμόν, καὶ δειδωμον ἐν ταῦτα τὰ ὅπλα, καὶ ἐπιπύσαντες νύκτα διέμειν. Exigua manus, conscenso montis iugo, & castris eo in loco munitis, sequentem ibi noctem exegit. Et alib. Thucyd. lib. 4. pag. 282. ὑποχέουσας πρὸς τὸ λόγον, καὶ εἰδέντες τὰ ὅπλα, in collem se receperunt, ibique castra munierunt. Ubi Scholiastes perperam explicare videtur, ἀπιθύνον. Idem lib. 8. pag. 620. ἐνδὺς ἔχουσας εἰς τὸ ἄστυ, καὶ εἰδέντες αὐτὰ τὰ ὅπλα. id est, urbem continuo petiere, ibique castra muniere. ubi Scholiastes adhuc, ἀπιθύνον.

XIII.

Obsidere. Quartus usus est, cum secundo tertioque conjunctior, ἀπὲρ τὸ πολιορκεῖν, obsidere: Gall. planter son camp. deuant place. Quo sensu Thucydides lib. 8. pag. 573. præpositionem cum accusativo adhibuit, πρὸς αὐτὴν τὸ πόλιν τὴν Μιλησίων, κρατύντες ἥδην, τὰ ὅπλα τίθεν. i. προσημεινύουσι τὴν πόλιν. Ad ipsam Milesiorum urbem, jam viatores

victores castra ponunt. Herodotus lib. I. ubi de Pisistrato ab exilio redeunte, atque Athenas invadente, οἱ αὐτὸι Πεισίστρατον, ἔπειθ' ἔβησαν ὅτι Παλλήνιδος Ἀθηνάης ἱερὸν, καὶ ἀγρία ἔθεντο τὰ ὄπλα. Pisistrati exercitus, ad Pallenidis Minervæ templum pervenit, illudque castris positis obsidere cepit. ubi minus rectè Interpr. atrinsecus arma posuerunt.

Eodem modo explicari possit, quod Dionysius Halicarnass. ait, πλησίον τῷ τολεμίων ὄπλα τίθειται.

XIV.

Κατατίθειται κλέος, δόξαν, εὐδοξίαν, κατατίθειται & simil. gloriam sibi comparare. κατατίθειται κλέος, δόξαν, aut ζῆμίαν multam persolvere; gloriam vere; κατατίθειται χάριτας, vel χάριν sibi comparare, est. ὁρᾶς ἐπιφέρειν, vel ἡγεῖα φέρειν, de rare. quibus suprà. p. 56. i. se ad alicujus voluntatem accommodare, vel ab aliquo gratiam inire. At cum præposit. & accusat. κατατίθειται εἰς, vel πρὸς πνα ἢ χάριν, aut ἢ εὐεργασίαν, beneficium in aliquem conferre. Sic κατατίθειται ὁ γυνὴ εἰς πνα. Xenophonti, est iram in aliquem effundere. At συστὴν πρὸς πνα κατατίθειται, studium in aliquem conferre.

XV.

Τυχάνειν, inter alias, quandam fortuiti significationem involvit, in qua primò, cum participio conjungitur. Herodot. lib. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἄμα Δαμάρητῳ: id est, dixit se tum fortè cum Damareto fuisse.

Secundò, cum variis particulis: v. c. cum εἰς τῶς in Aoristo 2. indicativi, Aristoteles

Ethic. 3. 8. καὶ εἰ ἔ πως ἐτυχεν, ἰκα'ν νοσῆι;
id est, quod si aliquando contingat, tum verò
sponte morbo laborabit.

Tertiò, cum εἰ solo, in Aoristo 2. optativi; nam εἰ π'χοι est, si ita ceciderit, aut cecidisset, contingeret.

Quartò, cum αὖ, & Aorist. 2. optat. vel subjunct. Demosthen. Olynth. 2. ἀγα' τὰ πτω'τα, εἰς μὲν ἀπαξ, καὶ βροχὴν χέρον αὐτίχῃ, καὶ ἑσθ'ρα γὰρ ἡνδύσειν ὅτι φ' ἑλπίσιν, αὖ τυχῇ. At que hujusmodi sunt, semel, (pour une fois) ac brevi tempore consistunt, & verò magnam fortasse de se spem concitant.

Quintò, cum ἡνίκα, & αὖ, in eod. Aorist. 2. Demosth. Olynth. 1. Τὰ μὲν εἰχων, ἡνίκα αὖ τυχῇ, τὰ δ' ἀπιλω'ν, id est, nunc quidem cedens, si res ita tulerit, nunc verò minitans.

XVI.

Sextò, cum ὃ, π, & αὖ, in eod. Aorist. 2. nam ὃ, π αὖ τυχῇ, est quicquid fortè contigerit, vel pro ut se aliquid fortè obtulerit, vel quicquid in manus, aut in mentem venerit.

Septimò, cum ὅ, ὅπου, ὅπου, & αὖ, in eod. Aorist. 2. utriusque numeri, id est, ubilibet, quocunque in loco, ac sine ullo defectu, ut ἐχ' ὅπου αὖ τυχῇ, ῥαδίως διέτελλεν, non facile quovis in loco promiscuè morabatur. Dicitur etiam ὅπου, & ὅπου καὶ τυχῇ, vacante particulâ καί.

Octavò, cum ὅποθεν, id est, undelibet, ut τὰ συμμάχους ὅποθεν αὖ τυχῇ συναρ'όντων, socios undelibet, undeunque p'ruit, collegit.

Nonè,

Nonò, cum partic. ὅπως, in Aorist. 2. indicativi, id est, *fortuito, ac temere, ὅπως ἔτυχεν.*

Decimò, cum ὅποτερ, vel ὅποτερ, in Aorist. 2. indicativi, significat, *id quod æquè potest esse, ac non esse; aut vice versà, maximèque apud Philosophos.*

XVII.

Aliquando, *tritum aliquid, commune, ob-
vium, ac vile*, significat: tuncque sæpissi-
me participium usurpatur, vel simplex vel
compositum ex præpositione ἐπὶ, v. c. ὅτι
ἐπὶ τοῖς τυχόντων vel ἐπιτυχόντων, hoc
est, *τὸ ἐπιπλῶν, καὶ ἀπερίμεινον: non est
unus e populo, non vilis & contemptus ali-
quis.* Rariùs dicitur eodem sensu, ὅν ἔτυ-
χεν, Demosth. pro Coronà; ὅν ὅν ἔτυχεν,
ἢν, *nec enim erat unus & vulgus.*

XVIII.

Τυχάνην, cum genitivo, est *sortiri*, tam *τυχεῖν*
in bonam, quam in malam partem. In *sortiri*,
bonam, ut *τυχεάνην τὸ δικαίον*, *jus suum
obtinere.* Quod etiam dicunt, ἡλληστικῶς,
sine genitivo expresso. Dionysius Halicar-
nass. lib. 3. ἵνα μηδετὶς πόλεμος ἀρχῇ,
(*Albanorum & Romanorum urbes intelligit,*)
ἢ δὲ ἐξ αὐτῶν ὅ, πὺν ποτε ἀδικήματα, διχο-
ζήτουσιν ὅτις ἀδικῶσιν· εἰ δὲ μὴ τυ-
χάνῃ, τότε τὸ ἀνάγκης ἐπιφέρει πό-
λεμον. *ut neutra bellum incipiat, sed utravis
accepta qualibet injurià quereretur, ea judicio
apud injuriæ auctores experietur: quasi jus
suum non obtineat, cum necessarium denique
bellum inferat.* In malam verò partem: di-
cunt enim *τυχεάνην τὸ ὀργῆς*, *iram subito
alterius: τυχεῖν φθόνος, in invidiam adduci:*
τυχεῖν

τυχεῖν ζημίαι, multam subire: τυχεῖν τι-
μωείας παρὰ μὴταρι: Plato in Gorgia,
ἀδελιώτερον μὲν, ἐὰν μὴ διδῶ δίκην, μὴ δὲ
τυχεῖν τιμωείας ὁ ἀδικῶν, miserior quidem
fuerit auctor injuria, si pœnas non dederit, atque
omne supplicium effugerit. τυχεῖν μέμψους,
& κατηγορίας, reprehendi, & accusari. Vide
quæ supra diximus in ἑποίαις. Sect. 4. 7.

XIX.

Ἐπιτυχεῖν, absolutè sumitur, pro ἐν-
τυχεῖν, id est, conjecturâ assequi, rem tan-
gere, vulgò, rencontre. Plut. in Pericle, 155.
a. ubi loquitur de ostento quodam expli-
cando: ἐκίλυνε δ' ἑδὴν, καὶ τὸ φυσικὸν ἐπι-
τυχεῖν, καὶ τὸ μάνην. Ἐ μὲν τὴν αἰτίαν,
Ἐ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐλαμβάνοντες. Fi-
eri autem poterat, uti & Physicus, & Vates
rem attingerent: (Gall. rencontraissent bien :)
altero rei causam, altero finem assignante. Est
enim hic ἐλαμβάνειν, accipere, id est, in-
terpretari, assignare. Quo modo, etiam ἁ-
ρεῖαι & ἐκδέχεσθαι, aliquando sumuntur.
Ex quo illud Polybij citatum à Suida, ἐκ
ἑρῶς καὶ ἡματέροις ἐκδέχῃ λόγοις, id est,
voies, ὑπολαμβάνεις, uno verbo, παρακίεις.
Galli ad verbum eleganter, vous ne prenez
pas bien nos paroles.

SECTIO XII.

De Verbis ὑπαίχων, & ὑποσώζομαι.

REGULA. I.

Υπαίχων, præter vulgatam acceptio-
nem, nonnullas habet observatione
dignas. Primum enim sumitur absolute, pro
authorem esse, incipere, initium dare, tam in
bonam, quam in malam partem. Quo in
sensu, quinque ferè modis usurpatur.

Primò, per se solum, ac sine ullo casu.
Demosth. contra Neeram, ἔχ ὑπαίχων,
ἀλλὰ πτωχέμυθον, ἀγωνίζουσι τὴν ἀγῶνα
ταυτὴν: Ego non author, sed ultor injurie,
hac in causâ ὁ ἀγὼν versabor. Itaque τὰ
ὑπαίχων, in malam partem opponuntur,
τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ πωρεῖσθαι: in bonam
verò, τὸ ἀνταποθεῖν, ἀνταρραγεῖν, id est,
beneficium reponere: in utramque, τὸ ἀμεί-
γεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucydid.
lib. 2. in malam partem, διωκόντες τοὺς
αὐτοὺς ἀμύνεσθαι, οἷς ἔφ' οἱ Λακε-
δαιμόνιοι ὑπῆρξαν, id est, æquum statuentes
injuriam eodem modo reponere, quo Lacedæmo-
nii priores fecerant.

II.

Secundò, jungitur cum genitivo, benefi-
cium aut injuriam significante, & præposi-
tione πρὸς, vel σις, cum accusativo personæ.
Plutarch. Pomp. πάλαι διόμυθον χρεῖας
πρὸς ὑπάρχου, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὴν.
id.

id est, cum pridem oportet, eum sibi priore quada[m] operâ beneficioque demereri.

ὑπάρχει
χόειτο
vel ὑβρί-
αι.

Tertiò, cum genitivo rei, & dativo personæ: ut ὑπάρχειν τὴν ἐνεργείαν, aut ὑβρίαις: aliquem vel beneficio, vel injuriâ provocare.

Quartò, cum duplici accusativo; uno rei, altero personæ, cum præpositione περὶ, vel ἐν. Demosthen. de Falsa Legat. ἐν δὲ διὰ τὰς ἐνεργείας, αἱ ὑπὲρξαν εἰς ὑμᾶς, ἀπονδῶν καὶ κρατῆρων κοινωνοὺς πεποι-
ηθεῖ id est, quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum & poculorum participes esse voluistis.

III.

ὑπάρχειν
ἐνεργεί-
αι.

Quintò, cum accusativo rei, & dativo personæ: Æschin. de Falsa Leg. τὰς ἐνεργείας, αἱ ὑμεῖς ὑπὲρξατε Ἀμύντα τὸν Φιλίππου πατρί, id est, beneficia quæ priores in Amyntam Philippi patrem contulistis.

Sextò, cum participio, beneficium aut injuriam significante. Xenoph. lib. 5. de Cyri expedit. ἔστι γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ἔσθ' ἐν πο-
ποτε ὑπὲρξαμεν κακῶς ποιῶντες: nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores affecimus. Sic ὑπὲρξα καλῶς, vel ὁ πρῶτον beneficio prior affeci. Porro, quicquid hîc de ὑπάρχει dictum est, de composito ὑπὲρ τὰς χεῖρας dictum puta.

VI.

ὑπάρχειν
favere.

Secunda acceptio, ὑπάρχειν, est favere, adeste, stare a partibus alicuius, cum dativo casu. Demosthen. de Falsa Legat. δὴλὸς ὅστιν, ἐάν ποτε ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπὲρξων ἐκείνῳ, id est, liquet eum, si hoc judicium effugerit, contra vos illi adfuturum esse.

esse. Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri : ubi Timatio milites alloquens & profectio- nem illis suadens: καὶ ὑπαρχει ὑμῖν (inquit) ἢ ἐμὴ πόλις, ἐκόντες γὰρ μοι δίζονται: vo- bis etiam praeſto erit civitas mea; siquidem me libenter excipient. Gallicus idiotissimus non abludit, *ie suis à vous.*

Tertia acceptio, ἀντὶ τῆς ἰδ., quæ cum vulgaris est, tum præcipuè notanda cum gignendi casu. Xenoph. lib. 5. Memora- bilium, sub finem, ἀλλὰ καὶ παιδείας δέ τιν' φημὶ τῶν ταῦτα μέλλοντων συνήσεσθαι, καὶ εὐσεως ἀγαθῆς ὑπαρξαι, id est, sed etiam ei, qui ea posse voluerit, cum disciplinâ opus esse, tum bonâ indole præditum illum esse oportere.

V

Quarta acceptio hujus verbi, est, ἔξεσθαι, ὑπαρχει licet; συμβαίνει, contingit, ἀνάσκει, necesse impersona- est, in qua, nonnunquam absolutè ponitur *licet.*

sine ullo casu. Plutarch. τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὴν στρατὸν καὶ διασπαύσαι ἔχοντες, tunc exercitum recreare, & quiete reficere non li- cuit. Thucyd. καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τὰ χεῖρας ἔδαπανον, ὡς αὐτοὶ ὑπὸντο: mortuos ex tulerunt, ac subito sepelierunt, pro- priè licuit. Sæpius cum dativo jungitur. Pla- to in Sympoſ. ὡς ὑπαρχει μοι χαρῆς αἰ- τῶ Σωκράτη πάντ' ἀκούσαι ὅτε ποτὶ εἴη ἡ- δει, tanquam liceret mihi, ubi hoc Socrati de- dissem; quæcunque novit, audire. Æschin. ὑπαρχει αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνήσκει, id est, ipsi necesse erat, aut fugere, aut mori. De par- ticipio hujus verbi, vide cap. de Participio, Sect. 4. Reg. 9.

VI.

ὑποστέλλειν. Verbum ὑποστέλλομαι, tribus præcipue
 ὧς, *timere*. modis usurpatur: Primo, ὡς πρὸς τὴν ἑστῆσαν
 εἶναι, *timere*, cum solo accusandi casu: Di-
 narch. τὸ ἐξ Αρείων Πάγκου βουλῆς, ὅτε τὸ Δι-
 μοδένους, ὅτε τὸ Δημάδου δύναμιν ὑποστε-
 λαμίνης: Arcopagitico Senatu, neque Demos-
 thenis, neque Demade potentiam formidante.

submittere
 se.

Secundò, pro *submittere* se, aut *subsistere*,
 absque ullo casu. Philo de Mose, ἀμα τὸ
 ὑποχλῶν ἐν λαοῖς ὡς ὑποστέλλεται, cum animo
 modestus esset, ultrò se submittebat.

VII.

ὑποστέλλειν
 εἶναι, remitte-
 re.

Tertiò, ὡς πρὸς τὴν ὑπὲρ εἶναι, vel καθυφί-
 εἶναι, id est, *remittere* aliquid de contentione,
levius aliquid facere, ὅς quasi se ad vincendum
facilem præbere. Quo sensu aliquando jun-
 gitur cum accusativo, idque duobus præci-
 pue modis.

Primò, ita ut solus sit accusativus, ut Iso-
 crat de Pace, ὅς δὲν ὑποστέλλεται, μέλλω
 ποιεῖν τὸν λόγον, Ita dicam, ut nihil om-
 nino remittam, aut dissimulem.

Secundò, ita ut sequatur πρὸς, quo mo-
 do significet *contra*, vel *cum*, modò κατὰ, vel
 ἐν, *contra*; ut Demosthen. de Falsâ Legat.
 ὡς πρὸς πανταχότας ἑαυτοῦ, καὶ ἀνοσιωτά-
 τας ἀνδράποισ, μολὲν ὑποστέλλεται, utro-
 que adversus homines, qui seipfos vendidissent,
 adeoque sceleratissimos, nihil omnino remittente.
 Κατὰ, verò Idem adversus Midiam, καὶ ἐπὶ
 δίχου, τὸ τὸ παρόντι ἐν λαοῖς, τῷ μὴ
 δὲν ὑποστέλλεται πρὸς ὑβρίν, μερίδα εἰς
 σωτηρίαν ὑπάρχειν: Equum non est, ut ejus
 qui injuriam passus est modestia, ei qui nihil in
 eadem inferendâ remiserit, aliquid ad salutem

con-

conferat. Hoc modo Patronus in causâ prævaricans, atque ἐβελογκᾶν, ὑποσέλλεσθαι dicitur.

VIII.

Aliquando, cum solo genitivo, ut ὑπο- Cum gen-
σέλλεσθαι ἢ πρὸ ῥησείας, aliquid de fiduciâ re- itus.
mittere: ὑποσέλλεσθαι ἢ ὀβριως, minus
atrocem in injuriâ faciendâ se præbere. Aristot.
in Problem. δια' τὴν ὑμηνόν, τὸ ἢ ἔσθῃς
ὑποσέλλεσθαι; quare ad sanitatem conducit,
cibi parciolem esse? Sic Gregor. Nazian.
dicebat, apud Hæreticos, ἢ Υἱὸν ὑποσέλ-
λεσθαι ἢ Πατρὶ, Filium Patre inferiorem
esse: Itémque, τὸ Πνῦμα ἢ Τῷ, Spiritum
sanctum Filio.

Aliquando denique, cum præpositione
ἐφ', & genitivo casu: Demosth. Olynth. Γ.
ὃ μὲν οἶμαι γὰρ εἶναι, ἢ ἰδίᾳ ἀσέβειᾳ
σκοπῶν, ὑποσέλλεσθαι ἐφ' ὧν ὑμῖν συμ-
φέρειν ἡγήσεται, sed minimè decere arbitror,
proprie salutis causâ, quicquam in iis, quæ ve-
strâ interesse putem, prævaricari.

Tertiò, quemadmodum ὑποσέλλειν, ali- subducere.
quando est subducere, aut detrabere: ita ὑπο-
σέλλεσθαι, subduci, aut detrabi: tuncque
conjungitur etiam cum gignendi casu. Sic
apud Aristotel. ὑποσέλλεσθαι ἢ ὁγαθῶν,
aliquis dicitur, cui bonorum aliquid subtra-
hitur. Sic ὑποσέλλομαι ἢ ἀξίᾳ, aliquid
mibi de meâ dignitate detrahitur: quanquam
ita quoque reddi potest, remitto aliquid de
meâ dignitate: ὑποσέλλομαι ἢ δυναμει,
potentia mea remittitur, vel remitto aliquid de
potestate.

SECTIO

SECTION XIII.

De Verbis φαίνουμαι, φαίνομαι.

REGULA I.

φαίνουμαι,
constat.

DE Verbo φαίνουμαι, duo solùm tirones moneo. Alterum est, non minùs sæpe verbo illo significari, *liquere, constare, manifestè comperiri, ac teneri*, quàm *apparere, aut videri*. Apud Demosth. passim, ut Olynth. 2. τ' ἐμείνον, ὃ ὅρ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, θαυλὸν φαίνεται. .i. tum ut illum nequam esse, quod utique verum est, omnes perspicuè videant. Item pro Coronâ, εἰ δὲ ἴδῃς τῶν τῶν ἀκωλύτην φαίνουμαι: Sin aliquem existere, qui hac impediret, oportebat. Idem ibid. εἰ ἀπιστῶν ὑμῖν. ὥς γὰρ φαίρεται, id est, non quòd fidem vestram suspectam haberet, ut mihi omnino constat.

Affinis est significatio τ' ἔξεταζέσθαι, id est, *certis argumentis deprehendi*, tam in bonam, quàm in malam partem. In bonam, Demosthenes pro Coronâ, καὶ λέγων, καὶ χάφω τ' ἔξεταζέσθαι τὸ δέοντα ὑμῶν, ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβητοῖς videbant me omnes, in medijs etiam periculis, quæ essent è republ. dicere tum, atque decernere. In malam verò, Idem ibid. ὃ ὅρ αὖ φαυλότατος ποιήσεις, τὸ πεπινκὼς ὅτι τοῖς συμμαχῶσιν ἔξήτασται. quod pessimus quisque faceret, id te manifesto rerum exitu fecisse constat: id est, ἐξελήλεγεσθαι.

Alte-

II.

Alterum est, peculiari quadam ratione φαίνεσθαι apud Plutarch. in Ariftide dici, φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, τὰ ἱερὰ pro καλλιερῆν, id est, *litare*. *Lo-litare*.
 cus est, pag. 329. e. ταῦτα τῷ Πausanias θεοκλυτῶν τε, αἶμα δ' αὐχαι; ἐράνη τὰ ἱερὰ, καὶ νίκην οἱ μαστίγαι ἐμύνον. Cum ita Numen Pausanias obsecraret, leta cum precibus exta simul apparuerunt, & viſtoriam aruspices prædixerunt, qui videlicet pluribus ante sacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt Lexica.

III.

De verbo φέρειν observa quæ sequuntur. φέρειν, *per-*
 Primò, usurpatur interdum pro *pertinere*, *tinere*.
 aut *ininteresse*: ut apud Platonem: πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quæcunque ad beatitudinem pertinent, aut etiam, *ducunt*: Nam Tullius quidem ita vertit, *omnia quæ ab beatè vivendum ferunt*. Sic apud eundem Platon. 5. de Republ. μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν: id est, *πανν ἢ πάντως τὴ πολιτείας διὰ φέρειν*, plurimum, aut omnino, *reipublicæ interesse*, Μέγα γὰρ τοι φέρειν. inquit, οἰόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὁρδῶς, ἢ καὶ ὁρδῶς γιγνόμενον, id est, *id enim, seu benè, seu malè fiet, permagni arbitramur, imò penitus interesse reipublicæ*: Gallicè, *qu'il importe de beaucoup, voire du tout*.

IV.

Secundò, ut Latini dicunt, *molestè ferre*, *Molestè* & simil. sic Græci, χαλεπῶς φέρει: hoc *di-ferre*.
 scrimine, quòd tunc φέρειν, non tantum jun-
 gatur cum accusativo, ut Latine, sed etiam
 cum dativo & præpositione ἐπὶ. Plutarch.
 Pomp. ὅτι τέστις εἰσιγεχθεῖσιν εἰς τὸν πολ-
 λὺς,

λὺς, χαλεπῶς ἔερον οἱ πρῶτοι, id est, hæc in vulgus emanasse viri principes moleste ferebant. Imò, quod rarius videtur, cum solo dativo. Xenophon. lib. I. de expedit. Cyri. αἰδοίεσθαι τῶν, καὶ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παρῶσι πρῶτα. Nolite mirari, me præsentem rerum statum moleste ferre. Idem histor. Græc. 5. πρῶτα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔερον πρὸς πολέμῳ, id est, cùm vicissim & vexarentur ab aliis, & alios vexarent, bellum illud moleste ferebant,

V

φέρειν
νύκτα.

Tertiò, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, noctem diemve ferre, .i. traducere: διανοκτερεῖν, διημεροῦν. Plutar. in Alex. post Cliti cædem, ἐπὶ δὲ πλὴν τε νύκτα κακῶς καὶ διὰν διήνεσκε, καὶ πλὴν ὁπῶντα ἡμέραν· ubi autem & noctem illam, & diem consequentem facto ejulatu traduxisset. De participio φέρον, vide cap. de Participio. Sect. 2. Reg 5.

VI.

φέρει, age.

Quartò, imperativus φέρε, adhortantis est, ut age apud Latinos, idque vel solum, vel cum ἄγε, vel cum aliquà ex sequentibus particulis, pro sensus diversitate usurpandis, ἄγε, ἔν, τοίνυν, igitur; ἤ, verò, γὰρ, enim vñ, nunc, & similibus, ut φέρε δὲ ἐπεὶ χαίμεθα ποτε, ὅθεν ἔξῃσιν ἡμῶν, Age verò, tandem ed redeamus, unde digressi sumus.

VII.

φέρει εἰ-

πεῖν, ver-
bi causâ.

Quintò, idem imperativus cum infinitivo εἰπείν, redditur, verbi causâ, exempli causâ, ut ita dicam, quod aliàs uno verbo dicitur ὅς: tuncque si sequitur nomen aliquod, in eodem casu poni debet quo præcedens, si
ad

ad illud utrumque referatur: ut ἢ δὲ ἡ γνώμη πάντων ἀρετῇ φιλοσόφων ὄσιν, εἴρε εἰπεῖν. ἢ Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ. hæc sententia Philosophorum planè omnium est, verbi gratiâ, Platonis in Dialogo, qui Cratylus inscribitur. Aliàs εἴρε εἰπεῖν, absolutè periodum inchoare posset, ut apud Latinos, exempli gratiâ, vel enimverò: ut εἴρε εἰπεῖν, ὅσοι φιλομαθεῖς, ἔτοι καὶ πολυμαθεῖς: id est, exempli gratiâ, studiosi propè omnes docti evadunt. Atque ita εἴρε εἰπ. ἔν, per modum adverbii usurpatur: nec ulla ratio accusativi casus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur.

VIII.

Sextò, eadem voces, εἴρε εἰπεῖν, initio periodì, rariùs quidem, aliquando tamen transitionibus serviunt, red. sique possunt, *ut enim, ac fortè, sin verò & simil.* ac ferè cum ἀ. ἢ ἀ. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ sibi a Tarquinio objici potuissent, ita pergit, εἴρε εἰπεῖν ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι, καὶ διὰ βαρυτήτα ἐπαχθής, &c. *Ac fortassis arrogans sum, & propter morum acerbitatem gravis ac molestus: vel an verò? an fortè?*

IX.

Septimò, quod non minùs rarum est, εἴρε, sine εἴρε. solum accipi nonnunquam videtur, pro εἴρε εἰπεῖν. id est, *verbi gratiâ*. Sic omninò sumitur apud Euseb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis. tit. 8. εὐλόγως ἢ ἀναχαρητικῶς ὁππότε μάλιστα πῖς, εἴρε, ἢ ἡλίου αὐτὸν ἔδῃ ἢ Ἀπρίλλῳ, καὶ πάλιν ἢ Ἡακλίᾳ, καὶ αὐθιῇ ἢ Διόγυστον, καὶ ἢ Ἀσκληπιὸν ἰμοίως σποδισαμένοις, id est, *jure homines*

mines istos impudentie arguens, qui unum eundemque Solem, verbi causâ (vel ut hoc precipue seligam) non Apollinem modò, sed etiam Herculem, & Bacchum, & Æsculapium esse statuerunt. Rursus lib. 6. p. 247. b. καὶ νῦν, ὁ θρονήσιος δικεῖος, ἀφ' ἑνὸς πολλὰ καὶ ἄτε συμβεβηκός, ὁ δ' ἀπὸ πλείων ἐν ὑποκαλλήσας, οἷρε, πῶμα ὁ ἀρρωστίας, id est, & mens illa, cuius propria prudentia est. aliquo persape casu delirat, dum eam, exempli causâ, graviores corporis morbi sua de sede movent.

X.

εἰσεῖναι
καλῶς.

Passivum εἰσεῖναι, cum adverbiiis καλῶς, κακῶς, & similibus, id est, bene, aut malè tecum agitur, ut Gallicè dicitur, ie me porte bien, ie me porte mal. Plut. Alcibiad. Εὐ δὲ ἴσθη κακῶς εἰσεῖναι τῷ Νικίᾳ, παρὶντος πρίσσεις ὑπὲρ τῆς Λακεδαιμονίας. Exinde Nicias adversâ utenti fortunâ, sistent se legati ex Lacedæmone. Thucydid. αὐτὸς εἰσεῖναι ἐν στρατηγίᾳ dicitur, cui munus imperatorium bene cedit.

S E C T I O X I V .

De Verbis φθάνειν, χωρεῖν, & ἐσχωρεῖν.

R E G U L A . I .

Verbum φθάνω, ferè cum participio φθάνων jungitur, quod infinitivi loco est: Ac primò idem significat, quod significaret verbum illud solum, cujus participium annexum habet: ut ἐξέδωκεν καὶ τὸν φίλον ἐν εὐχαρίᾳ. id est, διδεδωκεν, praeteritum cursum absolvi,

I I .

Secundò, significationem suam retinet occupandi & antevertendi, sic ut reddi possit per adverbium prius, vel nomen prior: ut ἀξίεπαυρος ὅστις αὐτὸν φθάνει τὸν φίλον ἐν εὐχαρίᾳ. i. laude dignus est, qui amicum beneficio prior afficit. Quo sensu interdum, at rarò cum infinitivo jungitur. Sic Livius lib. I. Fidenates occupant bellum facere, φθάνουσι πολεμῶντες, vel πολεμαῖν.

I I I .

Tertiò, cum infinitivo, significat ut plurimùm, idem quod ἔχω. id est, δύναμαι, possum. Philo ad Legat. ad Caium, ἐπεὶ φθάνει προσηλασμένον ὁ λόγος πρὸς τὸ ἄψαυτον. καὶ ἀνὰ τὴν πάντη θεῶν: id est, nec enim potest ratio (vel oratio) ad Deum, qui nulla ratione tangi queat, aspirare.

Quartò,

IV.

Quartò, præcedente negatione *ἐκ* & sequente *ῥ*, in alio membro, significat idem quod *ἀλλὰ*, in diversis membris, (de quibus postea dicemus in adverbio) id est, ut primùm, continuo: ut *ἐκ ἴφθιμ ἐλθὼν, ῥ τὴ φιλοπρίαν ἐπεδείξατο*, id est, ut primùm venit, continuo honoris cupiditatem, quâ flagrabat, ostendit: Quo item sensu, rariùs licet, aliquando tamen cum infinitivo conjungitur.

V.

Quintò, in optativo præcedente eadem negatione, cum particula *ἄν*, significat aliquando, planè id futurum, quod participio significatur; idque affirmando, licet constructio sit negativa: ut *ἐκ ἂν ἐδάσσοι τὴ κακουργίαν τίσιν ἐπιτίσαν*, id est, nunquam effugiet pœnam sceleri suo debitam. Sic *ἐκ ἂν φθάσοι ἐπιδιδάσκων* id est, moriem nunquam effugiet. Dio Chrysostom. orat. 12. εἰ δὲ ὑμῖν ἐπαίτιος εἶμι τὸ χημεῖσθαι, *ἐκ ἂν φθάσῃτε* Οὐδὲν περὶ τῶν χαλεπῶς ἐχόντων. Quod si ejus formæ causa, (sup. quâ Jovem expressi, Phidias enim loquitur:) reus apud vos fuero, priùs omninò vos Homero infensos esse oportebat. Quæ constructione reddi aliquando potest, jam jam, illicò: ut *ἐκ ἂν φθάσῃς ἀκούων*, id est, jam jam audies.

VI.

Sextò, eadem significatione, quæ res omninò futura significatur, interdum subintelligitur participium ex priori membro repetendum: ut obsecranti alterum, *ὥς τι ληθὲς εἰπεῖν ἂν βάλῃς*, id est, verum ut dicere velit: Respondere alter possit, *ἐκ ἂν φθάσῃ*.

φθάνοιμι, id est, ego verò id omninò faciam: ubi subintelligendum est, τὴν ἀληθείαν εἰπὼν.

VII.

Aliquando, ἔκ αὖ φθάνοιμι, contrarià significatione est, nunquam voti compos esse poterò: ut ἔκ αὖ ἐτώσι φθάνοις ἢ Ἑλλάδα μελεθηνῶς, id est, nunquam hoc modo linguam Græcam perdiscere poteris, ubi aliquando etiam subintelligendū est superius aliquod participium: ut εἰ μέλλεις ἀπασιν ἀρεσκέν, ἔκ αὖ φθάνοις, supple ἀρέσκων: id est, si omnibus placere coneris, nunquam voti compos eris.

VIII.

Verbi χωρεῖν, & compositi ἐς χωρεῖν, hi potissimùm usus observandi sunt.

χωρεῖν, &
ἐς χωρεῖν.

Primus est simplicis χωρεῖν, cum præposit. δια & gignendi casu: idque vel proprie, ut δια ξίσοις καὶ εὐνὴ χωρεῖν, per ferrum ac cades viam moliri, erumpere: vel metaphoricè, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, ὁ μὲν αὖ ἐκ ποδῶν ἐκχρῆστο Γαίῳ, δι' ἰσχυρῶν κεχωρηκὼς ἀνηκίστων, summotus ac depulsus Caius fuisset, qui gravissimas in sufficiones venerat.

Secundus cum præposit. ἐπὶ & accusandi casu, id est, procedere, succedere: ut ἐπὶ τὸ βέλτον χωρὶ τὰ πρᾶγματα, res latiore cursu feruntur. Quo sensu crebrò jungitur cum πολὺ, πλεῖον, πλεῖστον, ac ferè genitivo sequente: ut ἐπὶ πλεῖστον ἢ παιδείας χωρεῖν, plurimùm in eruditione proficere: χωρεῖν ἐπὶ πλεῖστον δυνάμει, ad maximam potentiam pervenire.

IX.

Tertius est, militaris ac bellicus pro in hostem ferri, vel cum præposit. ἐπὶ, aut πρὸς,

& accusandi casu: vel cum adverbio ὁμόσε, & dandi casu, ut ὁμόσε χωρεῖν τῷ πολεμίῳ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίως & εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, ἐβύλετο μὲν εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν, πῶς εὐίσυσιν ἐναντίως, id est, cupiebat fugientibus ex adverso armatus occurrere. Quod etiam metaphoricè dicitur, ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, obijcere se periculo: ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐναντία φρονῶντι, cum eo qui contraria opinionis est, collato pede contendere: vel ὁμόσε ἰέναι, εἰεῖναι, γίνεσθαι, ὠθεῖσθαι.

X.

Quartus usus est pro *capacem esse*: idque vel cum accusandi casu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μὴδὲ τῇ ἡλικίας χωρέουσιν ἐς χλημα τοῦτον, id est, cum ne ipsa quidem ætas ejusmodi crimen caperet: vel (quod rarius est) cum infinitivo; tuncque χωρεῖν est *possum*; ut ἐχίμαρος τὰ θεῖα νοῆσαι χαρῶν, .i. divina satis intelligere non possumus.

Quintus est, cum impersonaliter sumitur, ut ἐχωρεῖ γινώσκειν τὸ τοιοῦτον, id est, ἐκ ἐνδέχεται ἐκ εἶχει φύσιν id est, non potest, aut non solet hoc fieri. Quo sensu ferè cum dandi casu jungitur, significatque locum, aut facultatem non esse, ut ἐχωρεῖ μοι πειπατῶντι, mihi satis ad ambulandum loci non est.

XI.

ἐχωρεῖν,
impersonale.

At ἐχωρεῖν, longè sæpius impersonaliter sumitur: idque, vel absolute: ut καθόσον αὐτὸς ἐχωρεῖ, quatenus licuerit: aut cum infinitivo, præcedente accusativo, vel dativo, vel utroque simul. Plato 3. de Republ. ἐργασίαν, σώματι σώμα διεργάσσεται: ἐργασίαν αὐτῶν (Medicorum corpora) ἐνεχέει κα-

καὶ εἶναι ποτε, καὶ ἡγεῖσθαι· ἀλλὰ ψυχὴ
 σώμα· ἢ ὅτι ἐσχωρεῖ κακῶς ἡγομένην τε,
 καὶ ἔπειτα, ὅτι πειραπείαν· δικαστὴς δὲ γὰρ
 ψυχὴ ψυχῆς ἀρχεῖ, ἢ ὅτι ἐσχωρεῖ ὡς νῆας ἐν
 πονηραῖς ψυχαῖς τὰ πρῶτα φανον, &c. i. nec enim
 (Medici) opinor, corpore corpus curant, (aliqui
 mala, hoc est morbis obnoxia corpora, nec
 habere, nec habuisse deberent:) sed animo cor-
 pus: qui si malus fuerit, & est; (malum au-
 tem intelligit, vel improbitatis, vel igno-
 rantiae,) recte aliquid curare non poterit. At
 Judex, animo imperat animo, quem proinde non
 oportet à juventute, cum improbis animis edu-
 catum esse. Quem locum, meo iudicio, In-
 terpretes male habuerunt.

CAPUT VI.

DE PARTICIPIO.

SECTIO I.

De participio in universum.

REGULA I.

*Participi-
um pro opt.
aut subjun.*

PLurimos eosque perelegantes, participium usus habet, apud Græcos. Primò, si cum particulâ *ὡς* conjungatur, vicem optativi gerit, aut subjunctivi: ut *ὡς ἂν ἄνθρωπος κρύβδωλον ὑπεκφυγεῖν μηχανώμενον*, quasi homo sese clam subducere molietur, aut moliretur, pro *ὡς ἂν ἀνὴρ μηχανήματα*.

II.

*Particip.
impersona-
lia.*

Secundò, sine particulâ *ὡς*, accusativus in neutro participij verbi impersonalis usurpari solet, ἑλληνικῶς, deficiente *χρῆσις*: ut *τό γα δοκῶν ἐμοὶ*, ut mihi quidem videtur: *δοξάν ἐμοὶ ἐς χωεῖον ἀσφαλίστερον μεταβλῶαι*, cum securiorem in locum me recipere statuissem. ubi tamen *δοξάν*, pro genitivo absoluto ponitur.

Idem est usus trium istorum, *ἐξδόν, ἐνδόν, παρὲν*, cum liceat, vel liceret: ut *ἔξδόν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἰσὺν ἀβδαμυλλᾶσαι*, cum

cum ei liceat, vel liceret aqvis viribus de victoria contendere. Aristid. initio Panathen. subobscurè, ἔς πινας αὐτῶν ἐσθίας πιστῆροις ὑμῶν ἀγοίης, (δοκῶν γὰρ δὴ πως εἰς Ἑλλήνας πλεῖν) ἔσθας ἰσὺν ἐν εἶν, quos vobis priores nutritios habeat, (qui quidem Græcos inter censerī possint) non facile quāquam inveniat.

III.

Eodem modo usurpatur διαρίπον, cum διαρίπον interfit, vel intercesset: ut πολὺ γὰρ διαρίπον τῷ cum interspatium, ἢ spatium ἢ αὐτὸ σωτηρίας sit.

ἡ δὲ τοῦ κοινῶν φείδεσθαι: Cum exercitus plurimum interfit, vel interesset, Imperatorem saluti suæ reipub. causā parcere. Eodem quoque modo ἐνδεχόμενον accipitur, ut ἐνδεχόμενον, τὸν γὰρ μὴ ἀδυμῦντα, ἢ πολυμῦνον.

δίας ῥάδιος δὲ ἤκειν: Cum fieri soleat, vel possit, ut qui minimè piger & ignavus fuerit, is facile ad magnæ eruditionis laudem perveniat.

Similis est usus participior. ἐγχεῖν, ἔλκεν.

ἐπαρῶν, & παρὰ τὸν, quæ pro eodem

ferè sumuntur: id est, ubi liceat, cum liceat, si quando res tulerit, & simil. ut ἐγχεῖν δὲ ἐλκῶν ἀφικίναται ἡμερῶν, cum liceat, vel liceret, paucis diebus provenire. Sic παρὰ τὸν ἀπαλλάττειν ἢ κινεῖν, si vel licuerit hoc liberari periculo. Thucyd. lib. I.

pag. 77. jungit εὖ παρὰ τὸν, id est, si res

fauste successerit: ἀνδρῶν γὰρ παρὰ τὸν μὲν

ἔστιν, εἰ μὴ ἀδικοῦντο, ἡσυχάζειν ἀγαθῶν δὲ,

ἀδικημένοις, ἐκ μὲν εἰρήνης πολέμῳ εὖ δὲ

παρὰ τὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ἡσυχάζειν, id est, παρὰ τὸν.

est, Hominum quippè moderatorum est, ubi

ladantur nihil quiescere: fortium verò, si injuriam patiantur, ex pace ad bellum se convertere:

tere: tàm, ubi res successerit, iterum ex bello in gratiam redire.

V

παρὰ
τὸν.

Sic παρὰ τὸν ἀκοντὶ ἄρσεναι ἢ νίκην, id est, cùm liceat victoriam sine pulvere consequi. Idem Thucyd. lib. I. p. 51. τὰς δὲ καὶ λόγῳ τῶν χηρῶν, ὃν ἔστεις παρὰ (παρὰ τὸν ἰσχυρὸν τὴν κτήναι) ὄρεσιν, ἢ μὴ πλέον ἔχειν ἀποτρεῖται. Nunc aqui boni rationem objicitis: quam quidem nemo adhuc (cui modo liceret, vi aliquid obtinere) ita potiore duxit, ut propter eam ab augendis possessionibus abstinuerit.

VI.

Usurpatur etiam participium pro gerundiis in do, vel pro auferendi casu, præsertim participij vocis passivæ: ut apud Xenophontem de Agesilao, αἰσείδεται δὴρόντα μάλλον, ἢ ὑπουρῶντα μάχεται αὐτῷ, id est, malle cum eo dimicare, expeditionem adversus illum suscipiendo, quàm illius sustinendo. Sic περὶ αἰρετέον αὐτὸν εἴη ὁ ἴσους πνέας φιλοποιεῖντα τῷ ἐαυτοῦ, ἢ ἐυφημίαι, ἢ καὶ πλείστis ῥαθυμύντα, δυσφημίαις ἀπολαύειν id est, præstabilius omninò fuerit, paucis annis laborando; vel paucorum annorum labore, gloriam, quam multis otiosè traductis, ignominiam reportare.

VII.

Participium aliquando jungitur cum nomine τίς, interrogante in omni genere, numero & casu, more Latinis parum usitato: v. g. τίς ὢν, καὶ πῶς ἐπιχειρεῖς τιπῶν; quis existens, id est, qui homo, ὅθεν, hoc aggredieris? Sic τί βυλόμην αὐτίκ' ἀποδοῖς; quid volens ipsi conviciaris? quid

quid sequeris eo conviciis afficiendo? Sic, τί ποιήσας κατεγνώδη δύναιτον, quodnam ob facinus morte damnatus est? Sic τί παθὼν, τίς τῆτο ἢ ἀναδείας ἤλθεν quid passus, id est, quo animo, quo sensu, vel quo affectus incommodo, eo devenit impudentiae? Demosthenes cum illo τί, genitivum absolutum participij conjungit; Olynth. 2. τί πείνταν υμῶν ἅ τας ὁ χρόνος διεήλυθεν ἔτι; Quid facientibus vobis hoc tempus omne consumptum est? id est, quid egistis toto hoc tempore? aut quā in occupatione vestra, &c.

VIII.

Sic apud Atticos maximè subjunctivus articulus, aut vox ei significatione respondens, ut οἱ, ὅποῖ, ὅσ, praemittitur participio, in eo casu, quem participium exigit, praecedente sit plurimum aliquā praepositione: ita ut vix Latine phrasis reddi possit. Demosthenes pro Coronā, ἔδ' ἔσθ' οἷα πεποικύτων ἀνθρώπων κινδυνύσιν, διαλογισάμενοι. nec reputantes ipsi vobiscum quidnam egissent illi, quorum causā periculum adiretis. Ita enim haec locutio resolvi debet, οἷα προσηκούεν αὐτοῖς ἀνθρώποις, ἔσθ' ὧν κινδυνεύσεται. Sic, λόγον ἑαυτῶν διδοῖς, πρὸς ὅτι, vel οἷα καταρωδύμενα στρατηγὸν ὁ πόλεμος ἔειπεν, secum diligenter aestimans, quā multa feliciter peregisset Imperator, quo cum id bellum gerendum esset.

Participium, in oratoris praesertim interrogacionibus, respondens praecedenti nomini, vel pronomini eodem in casu; resolvi debet per verbum, cujus participi-

um est. Demosthenes sapiens, ut orat. pro Coro. Ἐγὼ σοι ξενίαν Αλεξανδρου; πῶς λαβόν; ἢ πῶς ἀξιοθύν; Ego ut tibi hospitalitatem cum Alexandro necessitudinem obijciam? (subauditur enim ἀναιδέως,) unde tu tandem eam tibi parare, vel eā dignus esse potuisses? ubi πῶς λαβόν; pro πῶς αὐτοῦ σὺ γὰρ λαβόν; Gall. Et où l'aurois-tu prise? Sic πῶς ἀξιοθύν; pro πῶς αὐτοῦ πόλ' ἀξιοθύν;.

Idem ibid. σοὶ δὲ τ' ἀρετῆς, ὃ κρῖμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετεσία; ἢ μὴ τιέτων, τίς διδάσκει; πῶς λαβόν; ἢ πῶς ἀξιοθύν; Tibi autem, ô lazes, vel etiam tuis, quodnam esse possit cum virtute commercium? aut qui tandem eos, qui tales non sint, designare posses? &c. Ubi hoc etiam notandum, πῶς λαβόν; & πῶς ἀξιοθύν; ad pronomen σοὶ tantum referri; licet, interjectum sit; ἢ τοῖς σοῖς.

X.

Participium cum verbo λαμβάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum verò λαμβάνω, per adverbium *clām*, & occulte, ut ἔλαβε τ' ἐκκλησίας ὑπεκρυβὲς sese *clām* e concione subduxit. Sic ἐλαβάνοντο τὸ ἐν τῷ τέλει, *clām* s. ac furim in magistratum benevolentiam insinabat.

XI.

Participium masculinum, multitudinis numeri, cum nomine singulari & foeminino, sed multitudinem significante, jungi potest: ut apud Lucian. ἡ πόλις ἀπαντα κεχρηότες ἀκούσι, pro κεχρηῶτα ἀκούσι, urbs universa hiantibus audit auribus.

Ali-

XII.

Aliquandò, sed rarius, participij casus in accusativum mutatur, licèt præcedat nomen, aut pronomen, aut aliud participium in diverso casu: Idque vel cum particulâ *ὡς*, vel sine illâ. Cum illâ quidem: Aristotel. *ὅς τῃ τοῖς συνδιδόμενοις ἐν θάπυρξαις, ἀξιοῦσι πιστεῖν*, *ὡς ἔλαπτῶντας*, pro *ἔλαπτῶσι*: nec iis, qui simul in calamitate versantur, fidem habendam putant, quasi fallentibus. At sine illâ, Demosthen. Olynth. quad. *ὃ προσεκτίον ὑμῖν τοῖς τῶν λόγους, εἰδέναι*, &c. pro *εἰδέναι*, nam præcessit *ὕμῖν*, id est, negligenda vobis illorum ratio est, cum sciatis.

XIII.

Participium aliquando pro infinitivo usurpatur, ut apud Isocrat. *ὅτι τὸ ἀπὸ τῆς Σκοπόμενῃ*, inquit, *δεισὸν ὑδαμῶς αὐτῷ* *ἄλλως τὸ το διαπραξάμενῃ*: id est, Dilegenti maturòque iudicio, reperi, me non aliter rem illam esse confecturum: ubi *διαπραξάμενῃ*, pro *διαπραξάσθαι*, & aoristum cum particulâ *αὐτῷ*, pro futuro sumitur V. cap. 8. sect. 2. Sic Demosthen. de Falsâ Legat. *ἵνα*, inquit, *ὅτι ὑπερχόμεν, ἀρχόμενῃ* *τῷ λόγῳ, δεῖξω πεποιηκῶς*, pro *πεποιηκέναι*: id est, ut quacunque vobis sub initium orationis promisi, ea me perfecisse demonstrarem. Sic, cum audissem, nullo alio modo cum in gratiam cum. *ἔσσε rediturum esse*: *καταμαθὼν ὑδαμῶς αὐτὸν αὐτῷ ἄλλως, τὰς πρὸς τὸ ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον*, pro *ποιήσασθαι αὐτῷ*, vel *ποιήσασθαι*, sine particula *αὐτῷ*. Sed firmanda usu hæc regula, ne Trones dicant, ut solent, *ἔλαττω ποιῶν*, pro *ποιῆν*, & simil. quæ mera solæca sunt.

XIV.

Sæpe participium, ac præsertim in Aoristo, Latine per verbum elegantius redditur, additâ conjunctione ὃ, ac simili verbo sequente. Demosthen. pro Coro. Ἀλλ' αἰνασάμεντες κατὰ ψήφισαδι ἤδη, *sed consurgentes, condemnate jam*: Elegantius, *sed consurgatis, ac me jam damnetis licet*.

XV.

Idem Aorist. activ. participij, cum suo casu, elegantius verti Latine solet, per ablativum absolutum participij passivæ vocis. Demosthenes pro Coro, πύτοις ὕστερον χεῖροις, αἰτίαι καὶ σκαῖμματα, καὶ λοιδορία συμφροσύνης, ὑπεκκλίνεται, id est, *tanto post, criminibus, disleriis, contumeliis quo congestis, histriionem agit*. Græcè, vix diceretur, σκαῖμματα συμφροσύνηντων.

XVI.

Participium, cum verbis aliquem animi sensum significantibus, usurpari potest, in nominativo casu: ut μῆμνημαι ποιήσας, *memini me facere*: αἰδάνουμαι διαμύρτων, *sentio me aberrasse*. Si tamen alius casus præcessisset, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum significantem conjunctum, in eodem, quo præcedens casu ponetur. Demosth. pro Coro. Συμ-βέβηκε τοῖς περὶ ἐπὶ σὺν, πρῶτος ἐαυτὸν πεπεγαλόν ἡδύδω. *Iis qui præcunt contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent*.

At cum præterito medio σύννοια, poni solet participium, vel in nominativo, vel in accusativo: imò etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit. e.g. σύννοια μοι δὲ ὅλα τὰ ἐπὶ διλωκῶς προσηλωθεῖς, *vel*

vel προσλωθέντα, vel προσλωθέντι τις βιβλίοις. *Conscius mihi sum, quàm toto anno libris affixus fuerim.*

XVII.

Participium aliquando, pro optandi vel subjungendi modo, cum particula ei, usurpatur: ut τὰ πρὶ τοῦ λόγου, τῆς ἐρρωμένης προσέχειν βουλοίνοις, εὐπόιστα φαίνοντ' αὐ, id est, *literarum cognitio, si qui modò constanter in eas incumbere voluerint, satis ad parandum facilis videatur.* ubi τοῖς βουλοίνοις, pro εἰ τις βέλοιτο. Exempla passim apud authores omnes, ac præsertim Atticos.

XVIII.

Interdum apud Atticos maximè participium neutrum accusat. casus, ita pro verbo ipso usurpatur, ut omninò sensus pendere videatur. Thucyd. lib. I. pag. 27. τεία μὲν ὄντα λόγῳ ἀξία τῆς Ἑλλήσι ναυτικῆς, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τούτων δ' εἰ θεόψεσθε τα δὴ εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθεῖν, &c. id est, *cùm tria sint apud Græcos digna memoratu navalia, vestrum, nostrum, & Corinthiorum, ex iis si duo in unum coire patiemini.* Hic. τεία μὲν ὄντα, pro τεία μὲν ἔστι· quod etiam dici posset, τείων μὲν ὄντων. alioqui, ἢ sequens post τούτων, aut omninò vacat, aut sumitur, pro δὴ, ut infra observabimus. Hæc, & similia, intelligenda potius, quàm temerè imitanda,

SECTIO

SECTIO II.

De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.

REGULA. I.

Participia quædam eleganter in oratione παρέλκυσιν, atque uni decoro serviunt. Ejusmodi sunt ἀνύσας, ἀπὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρον. Hinc illud frequentissimum. ὦ χετο ἀπὼν, ὦ χετο ἀπὼν, *abii discedens*, id est, *discessit*; satis enim esset ὦ χετο, sine participio.

I I.

ἀνύσας, *cum imper.* Ἀνύσας, Aorist. I. particip. verbi ἀνύω, *perficio*, cum imperativo tantum, sic abundat, ut tamen aliquam ei promptitudinem addere videatur; tuncque vel adjunctum habet *n*, vel eodem caret, Aristophanes sæpe. In pace, ἐκὼν δὲ τ' ἐκ Λακεδαιμονίου μίτην ἀνύσας *n*: id est, *ergo age*, & *alterum quantocius affer*, vel *adduc Lacedæmonia*. Nec enim video, quemadmodum eo loco *n* interroget, & ἀνύσας, pro ἤνυσας, positum sit, ut innuit Scholiastes.

Idem in Ranis, sine *n*, usurpavit: Ἰδὲ, πῶραινε σὺ, Αἰγυλ' ἀνύσας, id est, *Age* Æschyle, ad alterum transi quantocius.

Lucianus in Piscatore, sive, Reviviscantibus, ἐκὼν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσθδδας μοί τινες εἶς, ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τ' χευσίη. Ergo, *Sacerdos, cedo aliquot mihi caricas*, & *pauillum auri*: sed *propere*.

Par.

III.

Participium ἔχων, sæpissimè jungitur ἔχων, cum verbis παύζειν. id est, *jocari*, φλυαρεῖν, *abundans*. id est, *nugari*, ληθεῖν, id est, *delirare*, aut *somnare*. Exemp. causa, παύζεις ἔχων ἔφη, ait Lucianus, *Jocaris*, inquit, *enimvero*. Sic apud Platonem in Gorgia, ποῖα ὑποδύματα φλυαρεῖς ἔχων; quos tu mihi calceos blateras? Demosth. orat contra Leptinem, cum illo verbo participium hoc conjunxit, nimirum παρὰ τὰ ἥε δαι, in acie opponere, dum ait. ὃν μὲν ἔσπον ὑμᾶς ἔχων, πρὸς ἀπῶτας Πελοποννησίους παρετάξατο: quo modo vos cum universis Peloponnesiis commiserat; nisi malumus, ἔχων eo loco, idem esse, quod vulgò dicimus, vous ayant en sa conduite.

IV.

Λαβών, apud Demosthenem maxime, λαβών, non semel abundat, aut vertendum est, *abundat*. cape si, *prenaz moy*, & ante imperativum præcedens explicandum. Pro Coro. καί μοι λέγε ἥ χαρὴν λαβών, pro καί μοι λάβε ἥ χαρὴν, καὶ λέγε. *prenaz-moy cesse accusation, & la lisez*. Similia passim exempla.

V.

Φέρων, eodem quoque modo usurpatur, φέρων; ut apud Æschinem contra Ctesiphontem, *abundat*. εἰς τὸ το φέρων ἀπείκασε τὰ πρᾶγματα, eò res adduxit nostras: tolle, φέρων, idem sensus integer remanebit. Ubi tamen notandum est, Participium illud, nescio quam verbo significationem addere, aliquando *voluntarii*, aliquando *præcipitis*, aliquando *fatalis impetus*: ut apud Plutarchum in The-

Themistocle, ubi de eodem loquens, μάλλον, inquit, φοβηθεὶς συσχυνῇ, καὶ πρόσφατον φθόνον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταῦτην φέρον ὑπὲρ πάντων αὐτῶν: Cum vehementius civilem ac recentem invidiam metueret, quàm antiquam & regiam iram, huic sese prudens volensque submisit.

SECTION III.

De Participiis γυνόμενον, ἐνδεχόμενον & ἀποκλειστικόν.

REGULA I.

Participium γυνόμενον, variis & elegantibus modis reddi potest.

γυνόμε-
νον, legi-
timus.

Primò enim significat *justum*, aut *legibus quasi constitutum*: ut γυνόμενον τιμὴν, *justum pretium*; & γυνόμενον τίμαμα, *multa legibus constituta*, vel *justa legis affirmatio*. Sic γυνόμενον χάρις *justa & quasi debita gratia*. Demosth. pro Coro. Ἐκ δὲ τῶ ἐμῶ νόμου, τὸ γινόμενον, καὶ πᾶσι ἰσὶα ἐκαστον πδίναι, id est, *legis autem meae vi*, vel *ex praescripto legis meae*, quod *aquum & justum est singulos pro facultatibus suis pendere, vel contribuere*. Sic ἀγῶνις γυνόμενοι. *Iudi solennes & certo quodam solenni-que tempore recurrentes.*

II.

γυνόμε-
νον, pro-
prius.

Secundò, *naturalem*, aut *proprium*; quo pacto Atheniensium civitas ab Aristide, in Panathenaico dicitur, τὸ γυνόμενον τῆς πόλεως ἔχουσα.

ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, prima
Gracarum urbium, naturali quodam & proprio
situ, ad solem orientem conversa.

III.

Tertiò, verum germanumque, non ficti-
um, & adulterinum. ut ibidem, διδὲ καὶ ἀνδραῖς γυνόμε-
νον, inquit, κρατίστους, καὶ τὸ γυνόμενος ἀρετῆς
ἐπὶ πλείστον ἥκοντας ἠνεσκεν. id est, quare
viros etiam ferre vulgò solet, cum robustissi-
mos, tum ejusmodi, qui maximos in vera ger-
manaque virtute profectus faciant.

IV.

Quartò, γυνόμενον ἀργύριον, pecunia non
modo proba, sed etiam integra summa, & nullâ
ex parte decurtata: nam τὸ γυνόμενον ἀρ-
γύριον, est integram justamque pe-
cunie summam persolvere. Quod Tullius
dicit, rectè dare: Titus Livius, rectè restitu-
ere: Ulpianus, rectè præstare.

V.

Quintò, τὸ γυνόμενον, absolute, id est, γυνόμε-
νον ἐν τῷ ἀργύρῳ κέρδι, usura credita pe-
cunie legitima: qui etiam τόκοι γυνόμενον
dicebantur. Quamquam etiam pro justâ
mercede sumitur: ut τὸ γυνόμενον φέρεται,
justam auferre mercedem.

VI.

Sextò, τὸ γυνόμενον in universum, est
id omne, cui nihil omnino ad perfectionem &
integritatem desit. Sic Aristides loco cita-
to ait, τοὺς διμορίας τὸ γυνόμενον πεπα-
ρωκίνας, cursores justum & integrum curricu-
lum absolvisse. Quo sensu eleganter sumi-
tur, ἀντὶ τοῦ καὶ ἡκοντος, pro officio omni
ex parte cumulado: ut μηδὲν ἑαυτοῦ σύννοια,
τὸ πρὸς σε γυναιμένης μηδαμῶς ἐλλείλειται:
Con-

γυνόμε-
νον, abso-
lutum.

Conscius mihi sum; nihil à me penitus officij erga te mei pratermissum fuisse.

VII.

γινόμε-
νον, facul-
tas.

Septimò, idem est, quod τὸ μέγθ' τὸ ἐπὶ ἄλλον, de quo in capite de Nomine supra diximus: non tantum *rata portio*, sed etiam *virilis pars* ὁ facultas: ut πάντες οἱ ἀληθινῶμαι τὸ γινόμενον ἐκομίσαστο, id est, suam quamque partem heredes omnes abstulerunt. Sic τὸ γ' ἐπ' ἐμὰ γινόμενον, διαπερᾶσθαι πειράσσομαι, id est, quantum in me erit, rem perficere conabor.

VIII.

γινόμε-
νον, cohæ-
rens.

Ὁκτὰνδ, γινόμενον, est cohærens ὁ consentaneus, vel etiam cum decore ὁ dignitate conjunctus, unde oppositum, ὁ γινόμενον, significat absurdum, commentitium, inanem, ὁ indignum. v. g. ἐμπλεως θαυνέῃ ὁ γινόμενον ἐλπίδων, spes inanes absurdasque fovet, quæ etiam ἐλπίδες μὴ ἔσσι spes nullæ dici possunt.

Hinc fit, ut τὰ γινόμενα in neutro, dicantur, ea quæ decent, atque debentur: ut apud Aristidem loco citato, τιμὰν τῆς γιγνομένης πόλιν, dignos civitate honores persolvere: nisi malis significare proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad singularem ipsius civitatis rem conditionemque pertinent.

IX.

γινόμε-
να, commo-
ditates.

Nonδ, τὰ γινόμενα proprias commoditates significant, quarum amore ac studio quisque ducatur: ut apud Demosthen. Philipp. 2. ubi de Philippo Rege loquitur; τὸ ὀνείδαντες ἡγεῖται, inquit, ἀντὶ τῶν αὐτῆς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ εἰσὶν ὅπως βούλεται περὶ τῆς

τῆς.

τῶν αὐτῶν, id est, Thebanos existimabat propriis commodis conciliatos & allestos, integram sibi liberamque reliquorum omnium potestatem esse permissoiros.

X.

Participium ἐνδεχόμενον, primò idem ἐνδεχόμενον, promptus, ad manum, cujus copia nobis est. Hinc apud Antiphontem, τοῖς ἐνδεχομένοις ἐκείλας τιμωρίας, quibus licuit, affecere suppliciiis. Ita contrario sensu, πῶς ἀπένειμας τὰς ἐνδεχομένας, πῶς αὐτῶν καταρτίζομενοι. id est, quibus potuerunt honoribus res ab eo praeclare gestas prosequuti sunt.

XI.

Secundò, aliquam facilitatis ac probabilitatis significationem habet: ut ἐνδεχομένην πίσιν, fides quæ satè facile ac probabiliter habilis, adhibeatur, apud Herodianum lib. 2. initio. Sic ἐνδεχομένην πέφασας, color, & pratextus vero similis: ἐνδεχόμενον ἔσκλημα, crimen probabile: ἐνδεχομένην ἀπολογία, defensio bonæ fidei, vel digna quæ utcunque probetur.

XII.

Tertiò, jungitur etiam eleganter cum superlativo, idemque tum ferè est, quod ὤς, vel ὅτι, quàm apud Latinos. Aristoteles 7. Politicorum, ἡ πόλις καὶ νόμιμα τις ὅτι ὁμοίων, ἔνεκεν δὲ ζῶντος ἢ ἐνδεχομένου αἰείας: Civitas quadam similium communitas est, ad vitam quàm optime fieri potest instituendam comparata. Sic τὴν περὶ μιαν ἐπὶ δεξιάδα ἐνδεχομένην σασιμωτάτην, constantissimam alacritatem ostendere.

Quartò,

XIII.

ἐνδεχόμε-
νον, facul-
tas.

Quartò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam superius aliquid attigi, est perficiendæ rei facultas qualiscunque, ut καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, pro virili parte; quod etiam efferri solet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. 5. ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβελδύσατο. Rex opportunum pro tempore concilium cepit, vel per genitivum pluralis numeri, sed neutrius generis, cum præpositione ἐκ: ut ἐκ τῶ ἐνδεχομένων τοῦ πολεμίου ἡμῶνατο. qua potuit ratione hostes propulsa- vit. Thucyd. ferè dicit: ὡς ἐκ τῶ ἐνδε-
χου.

XIV.

ἐνδεχόμε-
νον, contin-
gens.

Quintò, apud Philosophos illud est, quod contingens dici solet; quod nimirum tam fieri, quam non fieri ex sese potest: ut in bello vincere, aut non vincere, ἐν τῷ ἐνδεχο-
μένων vocatur: quo sensu opponitur, τὸ πᾶν ἀναγκάειν, id est, tam rei necessaria, καὶ τῷ ἐπ' ἡμῖν, quàm ei, quæ in nostrâ potestate sua est; καὶ τῷ καὶ περιείρεσθαι, id est, & ei, quam sponte ac deliberatè suscipimus.

Ἀπολελημ-
μένον, ig-
narus.

Ἀπολελημμένον — ignarus, ut ver- tit Budæus. Sophocles Oedipo-tyranno: Quum Oedipus Tiresiæ cæcitatem exprobrasset, hoc illi Tiresias respondit, Tu & vides; nec tamen cernis in quanto es malo: fuit ergò Oedipus πολὺ ἀπολελημ-
μένον τῷ ἑαυτῷ κακῷ, nesciebat se pa- trem occidisse, ex matre liberos suscepisse. Iloc. καὶ ἀντιθέτως, ὅτι παιδείας ταύτης ἐκ αὐτῶ ἐγὼ φανέλω ἀπολελημμένον. ego non possum videri ignarus huiusce disciplina. Ἀπολείπομαι propriè relinquer a tergo, non assequor;

assequor; cui notarium ἀσσεκολουθῶ. sed utrumque verbum ad intelligentiam sæpe transfertur; ut is dicatur ἀσσεκολουθῆν, qui rem aliquam *assequitur atque intelligit*: ἀπολῆπειται, qui minùs intelligit, sed est rei penitus ignarus: is enim quasi relinquitur & deferitur à re, quæ illum fugit. Hinc Latini dicunt, *boc me non fugit*; id est, ἀσσεκολουθῶ, non sum ignarus hujus rei. Hinc εὐπαρακολουθεῖν, facile intellectu: δυσπαρακολουθεῖν, difficile intellectu.

SECTION IV.

De Participiis Verborum ὀνομάζω, παρίχω, περιέχω, ποιεῖν, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἶμι.

REGULA I.

NOtandus usus participii ὀνομάζων, præcedente adverbio. Demosth. pro Cor. de Æschine, qui dixerat ὁικειόγηται, *necessitudines*, non tam verbis, quàm communī utilitate βεβαιῶσαι, *firmari*: addit, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων, *admodum graviter nominans*, id est, specioso admodum nomine, vel etiam oratione usus.

II.

Ὁ ὄρεσθων, & τὸ ὄρεσθον, rariùs quidem, aliquādo tamen, idem videtur esse, ὄρεσθον, τὸ quod παρὰν γεμερὸς, *presens occasio*: sic enim ὄρεσθον. intelligo illud Aristidis in Panathenaïca: ἐλαργῆ, inquit ille, καὶ θαυμαστὰ τ' αὐτὸν ἐπι-

ἐπισημαίνουσι τὰς ἐξωγενεῖς, ἐν παντὶ τῇ
ἐξουσίᾳ, illustra prorsus, atque egregia
æquiditatis sue documenta dederunt, quodis se
dedit occasio. Vide Sect. I. Reg. 4.

III.

ὁ αἰχλόν,
aër.

Participium αἰχλόν, id est, continens,
cum articulo junctum, sæpè pro aëre sumit-
tur, quod is inferiora omnia complectatur.
Plutarchus in Alexandro, λέγειται, inquit,
πρὸς δειπνον, ὡς ὁ αἰχλόν, ὡς καὶ αἰχλόν, ὡς αἰ-
χλόν, λόγων ὄντων: ferunt, cum aliquando
super cænâ, de tempestatum variatate, de que aë-
ris temperatione sermo incidisset. Ibid. παύειν
φθορὰν ἀπολαύειν τὴν ἀναγκαίαν, καὶ δυσπρα-
σίαν τὴν αἰχλόν, ἀπαραίτητον τὴν ἐπα-
πᾶς, id est, stragem exercitus maximam, cum
verum necessariorum penuria, tum cæli gravior
temperies ediderunt.

IV.

καλῶς
ποιῶν jure.

Participium activum verbi ποιῶ cuius-
cumque temporis fuerit, junctum cum ad-
verbio καλῶς, significat jure ac merito, sedque
vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam
disjunctâ. Et continuatâ quodiam, ut κα-
λῶς δὲ ποιῶν αὐτὸν συγγνώμην αὐτὸν εἶχον, τὸ
ὡς γινώσκω ἡμῶν τιμῆν, merito sane, pec-
cati præter voluntatem admissi veniam ei dede-
ris: quod vulgò satis feliciter dicimus,
vous ferez ben de luy pardonner. Sic apud De-
mosthen. oratione I. ἵνα ὡς πολλῶν, ὧν,
καλῶς ποιῶντες, εἴχουσιν, μικρὰ ἀναλίσκον-
τες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδελφῶν, id est, ut
eorum, quæ jure obtinent, plurimorum loco,
paucis quibusdam impensis, reliquorum fructu
securè potiantur.

Distinctâ verò, ut τὸν δὲ φίλον ἀπὸ πάντων ἔλαστο τὸ χημᾶτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσωτες, id est, hominis amicitiam divitiis omnibus potiore habuerunt, & meritò quidem: quod sæpius dicunt, καὶ μάλα γε εὐκρίτως: Vide cap. 5. de Verb. Sectione 10. Regulâ. 2.

V.

Secundò, hujus idiotissimi usus est, ad-junctio etiam, illustrioris significationis gratiâ, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ καδῆκοντα, vel τὸ καδῆκον: quæ voces jus officiumque significant: dicunt enim καλῶς γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem planè sensu.

VI.

Tertiò, negationem aliquam præmittunt, vel continuatâ, vel disjunctâ similiter oratione: ut τὸ ἀνταρξάτορα, τὸ μεγίστης ὅσους αἴπων, τὸ εὐτυχίᾳ ἡνδμενων, τὸ πατρίδῃ, ἢ καλῶς ποιῶντες, Ἐξείσωτο: Imperatorem, cujus virtute parva Reipublicæ felicitas magna fuerat, è patriâ per summam injuriam expulerunt. Vehementior autem oratio distincta esset, hoc modo, τὸ πατρίδῃ Ἐξείσωτο, ἢ καλῶς ἄρα ποιήσωτες, ἢ μάλιστα τὸ πόλεως σωτηρίας, id est, ejecerunt, & injuriâ certè quidem, per ipsam Reipublicæ salutem.

VII.

Aorist. 2. participii verbi τυγχάνω, ferè τυχών, significat obvium ac tritum aliquid, aut abso-
lutè, fortuitum quidlibet. Sic τυχόντες ἀνδρες οἱ homines ex trivio: ἢ τυχόντα ζημία, prænâ qualibet, aut vulgarî: τὸ τυχόν πᾶσ-
μα, quelibet offensus. Demosthenes epist. ad Philipp. μικρὰ πρέφασις, καὶ τὸ τυχόν πᾶ-

πῶσ' αἵματα διέπεισε, καὶ διέλυσεν, le-
vis praeclusus, & qualibet offensio cuncta suc-
cutere ac dissipare solet: quod ipsum dixerat,
Olynth. 2. ἡ πρώτη πρὸ φασίς ἀπὸ αὐτῶν ἀνε-
ζαίπσει, καὶ διέλυσεν: Est enim ἀναχαί-
ζειν, arrepto quasi capillo retrahere.

VIII.

τὸ τυχόν;
casu.

Aliquando τὸ τυχόν, in neutro, significat
casu, fortè, fortunâ; cui opponitur, τὸ ἐκ προ-
νοίας, quod certo consilio, & providentiâ sit.

τὸ τυχόν
fortè.

Aliquando, idem est quod ἰσως, fortè.
Synes. Epist. ad fratrem: τυχόν δ' αὖ καὶ τὰ
πρωτῶν συγχωρηθείημεν, id est, quin &
primæ quoque partes nobis fortè concederentur.
Quo sensu, apud Atticos dicitur conjun-
ctim, τυχόν ἰσως.

IX.

De participio verbi ὑπάρχω, pauca hæc
notanda. Primò, præter vulgarem acce-
ptionem, quâ τὸ ὑπάρχοντα, ponuntur
ἀπὸ τῶν ὄντων, vel τῶν ὄσων, id est, pro bonis &
facultatibus: Idem neutrum plurale, sumi-
tur loco τῶν δυνατῶν, καὶ ἀτομῶν, vel ἐν δι-
χομένων, id est, subsidiis & opibus. Thücy-
did. lib. 6. ὁρᾷ τε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἵτη
ἔσπευ ἡλιστα ἀμυνεῖσθαι αὐτοῖς. videte,
quâ ratione pro viribus, opibusque vestris, eos
quàm optime propulsare possitis. Cui loco in-
est etiam significatio præsentis rerum sta-
tus. Sed clarius lib. 7. præmissis οἷς, & ἐν,
pro ἀπὸ. ὁρῶν δὲ ὁ Νικίας τὸ στρατόμαχος ἀνι-
μῶν, οἷς ἐν τῶν ὑπαρχόντων ἰθαῖς οὐκ ἐπὶ, καὶ
παρεμυθεῖτο. Nicias exercitum videns ani-
mis consternatum, eum tamen, prout ferebat
præsens reum status, confirmabat, atque sola-
batur. Et lib. 8. sub initium, ὁμῶς δὲ, οἷς ἐν

ὑπάρχον-
τα, subsi-
dia.

τὸ ὑπαρχόντων, ἐδόκει χεῖρα μὴ ἐνδιδόναι.
Sed tamen, ut in presenti rerum statu, vel pro-
ut præsens rerum status pateretur, cedendum
ac remittendum nihil visum est.

X.

Secundò, idem neutrum plurale non ab-
simili sensu, sed constructione dissimillimâ,
pro Deo ipso, vel fortunâ, vel alio quovis po-
nitur, quo authore, talis, aut talis sit rerum
nostrarum status. Demosthen. Olynth. 2.
cùm dixisset Deos, & fortunam populo
Atheniensi favere, eum, ne sibi desit, cohor-
tatur, μὴ χεῖρας εἶδεν δόξωμεν ἐπὶ νῦν
αὐτῶν τοῦ ὑπαρχόντων, ne deterius nobis,
quàm Dii ipsi, à quibus ea habemus præsidia,
consulere videamur, aut simplicius, dexterius
quàm præsens rerum status exigar.

XI.

Tertiò, ὑπαρχοντι μὴ, eadem signifi-
catione dicebatur, quâ μὴ νομῶντι μὴ, id
est, iusta rei aestimatio: ut ὑποβόλαι π
τὸ ὑπαρχόντος μὴ, vendere aliquid iusto
pretio.

Quartò, ὑπαρχων χρόνος non tantum
pro præsenti statu, vel tempore, sed etiam pro
illo, quod tunc præsens erat, cùm aliquid fiebat.
Dem. pro Cor. eleganter, ἀναστὰς ὡς καὶ
ἐκείνης τῆς χρόνος εἶχε τὰ πρᾶγματα, ἀνα-
μνησται νῦν, ἵνα πρὸς τὸ ὑπάρχοντα κα-
εὖν ἔκαστα θεωρῆται: necesse est, quomodo
tunc sese res haberent, vobis in memoriam revo-
care, ut suo quaque tempore spectare possitis, id
est, de singulis pro suo cujuscunque tempore ju-
dicare; hoc est, habitâ ratione temporis, quo
fiebant.

XII.

ὄν, partici-
pium signif.
ζῶντα.

ὄν, participium verbi εἶμι (quo de supe-
rius aliquid obiter aspersimus) primò signi-
ficat ζῶντα, viventem, ὁ μὴ-ὄν, idem est
quod θανὼν mortuus. Thucydides lib. 2.
τὸ δ' ἐκ-ὄντα ἀπας ἠώδων ἐπαιεῖν mortuum
enim laudare omnes solent. Et τῶν ἐλ-ὄντων
λήθων οἱ διαγυρόμενοι πῶς ἐσονται, mor-
tuum oblivio, qui postea nascentur, quibus-
dam erunt, id est, futura soboles extintorum
liberorum oblivionem afferet.

XIII.

Idem participium significat aliquid ἀκ-
μαζον ἐν κ' κατ' ὄν, florens adhuc ac vicens.
Sic dicitur, ἀρχὴ ἔσται, magistratus, aut princi-
patas existens, id est, florentis adhuc vigori
aeroboris. Sic ἔσται δίκη, causa vel lis, quæ de
re ipsâ disceptatur, vel nondum iudicata, vel
composita. Sic ὄν τις νόμος, hoc est, ὡς εἶπε, ut
ante diximus, cap. 3. Sect. 5. Reg. 15. leges,
quarum integra vis est.

XIV.

Contrà, negatione præmissâ, extintum
aliquid, vel ἀλωεν, & abrogatum significat.
Nam ἀρχὴ ἐκ ἔσται, sublatus, extintusque
magistratus, aut falsus, ἐκ-ὄν τις νόμος, an-
tiquatæ leges: μὴ-ἔσται δίκη transacta contro-
versa, vel iudicium nullum, id est, nullius au-
thoritatis ac momenti: quod etiam ἢ μὴ-ἔσται,
tantum dicebatur, sine nomine δίκη. Hinc
τῶν μὴ-ἔστων ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνι, apud Athe-
nienſes ille dicebatur, qui priore iudicio, vel
arbitrio damnatus, quod se tempori non sti-
tisset, intra duos menses, auctorem in ius voca-
bat, & priorem sententiam nullam esse debere
comendebat.

XII.

Eodem pertinent, quæ dicitur, ἡ ἐξ ὑποθέσεως verbatim, non existens argumentum, vel materia, id est, alienum, minimeque ad rem pertinens argumentum. Demosth. initio Olynth. 3. ἡ δὲ ἄλλοι μοι δοκῶσι οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ πλὴν ὑποθέσεων, ὅτι ἡ βουλή ἐστι. ἡ δὲ ἡ ὑποθέσεων παρὰ τὴν οὐκ ἔστιν αὐτῶν. Quæ oratio nonnihil Attico more trajecta, sic ordinanda est, ἢ παρὰ τὴν οὐκ ἔστιν αὐτῶν πλὴν ὑποθέσεων, ἡ δὲ ἡ βουλή ἐστι, id est, Qui hac utuntur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quàm alienum à vestra deliberatione argumentum vobis obgignendo aberrare. Quo sensu dici potest, ἡ ἐξ ὑποθέσεων ὑποτίθεται, μεταχειρίζεται, alienum, aut commentitium tractare argumentum.

XVI.

Eodem ex fonte oritur, ut τὸ ὄν, & τὰ ὄντα verum significant: ut αὐτὸ χαρὸν ἀπὸ τῶ ὄντος ἐξέρχεται id est, facultatem omnem superat veri investigatio. Sic ἡ γὰρ τὸ ὄν, vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ταῦτα περὶ φιλοσοφῶντες, id est, si tamen verum dicunt, qui hoc modo philosophantur. Aliàs τὰ ὄντα, id est, ἡ ἐπα, vel τὰ ὑποκείμενα, id est, res familiaris. Hinc & dativus singularis τῷ ὄντι, idem est, quod ἐν τῷ, ἀπὸ τῶν verè.

CAPUT VII.
DE ADVERBIO.
SECTIO I.

*De certis aliquot Adverbiorum terminatio-
nibus.*

REGULA I.

ADverbiorum quidem, cum inter sese, tum verò cum aliis orationis partibus implicata sæpè ratio est. Quæ tamen eorum propria magis, ac singularia videbuntur, seponere conabor: ubi verò plurium concursus erit, tum illud feligam, cujus præcipua vis in quolibet idiotisini genere fuerit.

Ac primum quidem, Adverbia quæ proprium gentis idioma significant, in *σι*, in acutum serè definunt, ut *עֲצֻמָּה* Hebraicè, *ἰσχυρῶς*, Gracè, *Ρωμαῖς*, Romanè, *Κλησί*, Gallicè: melius quàm *Ἐβραϊκῶς* &c.

II.

Secundò, præcipuè venustatis & elegantia sunt, quæ in *δν*, acutà ultimà terminantur: ut *ἀγελῶδν* gregatim, *ἀνακαδν*, scansem, *βοτρυδν*, racematim, & in usu morem, *ἐπανακαδν*, obvolutim: ut *ἐπανακαδν* ἢ *ἐδῆτα φορεῖν*, veste obvolutum esse, *ἐμεδυναδν*, uno consensu, *στεινδν*, ordine in

in versus quasi distributo: ut δένδρα στή-
 δέν πούτ' ὀμείν' α, arbores in versus digestæ:
 συσπλύν, cominus, (de quo in capite de No- pag. 80.
 mine diximus, ubi de ὁμοχειρῶν.) σπρη- reg. 3.
 δέν, cumulatim, νεφέλῃσιν, nubium instar.

III.

Tertiò, nec minoris elegantiae sunt in
 τῇ, vel in α desinentia. Prioris generis ex-
 empla sunt, ἀκοιτῇ, sine pulvere: ἀνιδρωτῇ,
 sine sudore: ἔποντῇ, sine labore: ἀμέτε-
 σπῇ, nusquam respectando, sans iourner la
 teste: ἀψοφῇ, sine ullo, vel tenuissimo stre-
 pitu: ἀσκαρδαμυκτῇ, vel ἀσκαρδαμυκτιῇ,
 vulgò, sans filler: ἀκηρυκτῇ sine tracois vo-
 ce: πῦσρατῇ, & πῦσρατῇ cum toto exercitu.

IV.

Posterioris, quæ sequuntur: ἀκλαυσεῖ,
 vel ἀκλαυσεῖ sine fletu: ὠπλοεῖ, id est, primo
 clamore, vel primo impetu: ut αὐπλοεῖ ἢ πο-
 λυν ἐλαεῖν, primo impetu urbem capere: αὐπι-
 ψεῖ, primo, vel proprio intuitu: παρυσεῖ,
 vel παρυσεῖ apud Thucydidem maximè,
 idem, quod apud Poëtas, παρυσῇ viribus
 omnibus omnique impetu: παρυσεῖ publice.

V

Quartò, notanda præterea sunt, quæ in
 δύν acutà penultimà terminantur: quo-
 rum ego, saltem præcipuorum, brevem, nec
 inutilem seriem hîc attexo. Primum est
 ἀρδύν, quod aliquando significat υπερ-
 βως, sublimè, ut ἀρδύν φέρεσθαι, sublimè fer-
 ri: Aliquando funditus, malam in partem,
 id est, ut Græci loquuntur, ἀναστρεφῶς,
 vel ἀφανιστικῶς ut πόλιν ἀρδύν ἑξολοθρῶ-
 σαι, urbem funditus evertere.

VI.

Secundum, ἀεικνύσθω, quod nullà voce Latinà reddi potest : significat enim optimos quosque deligendo : virum è viro lectum, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, senes Lacedæmone ἀεικνύσθω ἀεικνύσθω dicuntur, ita deligi, ut non nisi optimi quique capiantur.

VII.

Tertium, ἀνάσθω, quod propriè sensim, ac pederentim, reddi potest ; idem ferme quod ἡρεῖα, hoc est, tranquillè ac placidè. Inde compositum ἀναβάσθω, (quod tamen paulò ποιητικώτερον videtur,) Aristophani tritum, in Comœdiis, ac potissimum in Acarnensibus ; est pedibus sursum versus extensis, pendente ac supino capite. Unde etiam negligentè & perfuntiorè significat, non autem (ut nonnulli perperam) studiosè & quasi totum aliquà in re occupari. Euripides certe quidem ab Aristophane carpi videtur, quod ἀναβάσθω ἐποίησεν, hoc est, carmina sua pedibus sursum porrectis, otiosè, negligentè-que scriberet ; eique καταβάσθω opponitur, id est, corpore honestius composito, quòdque liberaliorem animi contentionem ostendat. tametsi per ἀναβάσθω, locum superiorem ; per καταβάσθω, locum inferiorem intelligere possumus.

VIII.

Quartum, ἐμπνέειν, quod idem est, ἀλίσθω, ἐπιλίσθω, ἐπιλάσθω, & ἀπροσῆγος, strictim, oliter, & quasi ἀποσπομίνης, id est, perfuntior : ut ἐμπνέειν ἀπὸ τοῦ ἑλέδου ἢ ἑλέδου, strictim linguam Græcam attingere.

Quinto,

IX.

Quintò, ἐπιθῆναι, hoc est, *cursum*, vel *expeditè*: quo Poëtæ quidem sæpius, aliquando tamen Oratores utuntur.

X.

Sextò, κρυφῶς idem est, quod κρυφα & λαθρόνως, *clam* & *occultè*: junctumque cum verbo substantivo, adjectivè sumitur; ut apud Demosthen. ἡ δὲ ἐν κρυφῶς ὄριον ἡ ψήφος, λίποι τοῦ Θεοῦ, *suffragium, quasi obscurum est, Deus tamen latere non potest.* Quod etiam Latini dicerent, *clam esse*, ut κρυφῶς η κακουργήματα, *clam scelus aliquod moliri.*

XI.

Septimò, περὶ πᾶσι, magis Poëticum, & ab Homero sæpius usurpatur: ut περὶ πᾶσι τοῖς ἐν δυνάμει, *fuir à van de route.*

XII.

Octavò, ἀπὸ παντὸς. *sparsim* hic illuc, *passim*, ac temerè: ἀπὸ παντὸς ἐκείνου ἀντὶ τοῦ πᾶσι οἱ στραῶτες, *sparsim fusi per campum milites jacebant.*

XIII.

Nonò, ἐκ χειρὸς αἰαντῶν de eo dicitur, qui aut lecticâ, aut alienis manibus efferatur: ac ferè cum verbo κομιζέσθαι, jungitur: ut ἐκ μάχης τραυματίαν ἐκ χειρὸς αἰαντῶν κομιζέσθαι, *è pugna manibus alienis vulneratum auferri.*

XIV.

Decimò, ἐν συνθήκῃ, id est, *mixtim*, seu *promiscuè*: quod etiam περὶ μίαν, à verbo ἐμύω dicitur: de iis propriè, quæ simul subiguntur, & quasi macerantur: tum metaphoricè de iis, quæ distinguere cùm deberent.

perturbantur & confundantur. Cui non abſimile $\chi'δλω$, & $κεχυδ'ως$, hoc eſt, temerè, ac ſine delectu, $ὡς ἐπὶ χαν$: ut $\chi'δλω$ λέγειν, $καὶ γεγράφειν$, id eſt, temerè dicere ac ſcribere.

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum ſingulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotiſmos, alphabeticò, quantum fieri poterit, ordine proſequamur.

SECTION II.

De Adverbiiς ἀκρίβως, & αἴμα.

REGULA I.

ἀκρίβως,
severè.

AΚΡΙΒΩΣ præter notam ſignificationem, pro exquisitè & accuratè; ſignificat etiam, Primò, $ἀνενδ'ως$, id eſt, *severè omnino*, ac veluti *summo jure*; idemque, quod Tullius ait, *ad vivum reſecare*: ut $ἀλαν ἀκρίβως ἐλάττει τὸν ὑπὸ πικρῶν ἔξειν$, id eſt, quosvis errores nimis ad vivum reſecare.

II.

ἀκρίβως,
justement.

Secundò, quod vulgò dicimus, *justement*, *autant qu'il faut* & *non plus*, cujus ſignificationis inſigne eſt exemplum illud Plutarchi, in Alexando: ubi de Alexandri galeà loquitur, $τὸ δὲ κερὶν θ'$, inquit, $περὶ τὴν πηγὴν ἀκρίβως, καὶ μόλις ἀντέχων$, ὡς $τὸ πύτων λαῶναι τειχῶν τὸ πύμωγα τὸ κερὶν θ'$, id eſt, Galea vix quantum opus erat, illi reſtitit, ut ſummos ei capillos ſecuris alaſtrinx-

strinxerit. ubi Interpres ἀνελῶς, ceriò reddit. minùs aptè, meo iudicio, πῆρυγᾶ verò, mucronem vertit, cùm sit ala, id est, pars latior ejus instrumenti ad secandum apta, & in ala morem expansa.

III.

Tertiò, parcè: quæ significatio superiori affinis est: parcè enim est vix tantum, parcè. quantum necesse sit: ut ἀνελῶς τὸ πρὸς τὸ μέιον ἀναλῶσα χορηγεῖν parcè res ad vitium necessariis suppeditare. quo sensu ἀνελῶσα quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus adolescens profusus, χαλεπῶς ἐρεπε τὴν τὸ πατρὸς ἀνελῶσαν, γλίχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγῶντο. nimiam patris, sordidè ac minutatim pecuniam suppeditantis, parcimoniam agrè ferebat.

IV.

* Ἄμα, cum dandi casu, tempus significante, eleganter conjungitur: ut ἄμα τῷ δατιβο. καμῶν, id est, commodè, vel ut primum se dedit occasio: ἄμα τῷ πρώτῳ, id est, summo diluculo: ἄμα τῇ ἑσπερίᾳ, sub primam vespèram: ἄμα τῷ ἔαρι, θέρεϊ, χειμῶνι, primo vere, primâ æstate, primâ hyeme.

V.

Non absimili modo, cum infinitivo, ἄμα, cum nominis instar jungitur: ut ἄμα τῷ συ- κινῶντι τῇ δα, vel συρράγῳ αἰ τὸ ἀγωνᾶ, ut primum certamen commissum est: ἄμα τῷ αἰδέσθαι τὸ σκευερῆμα τῷ, ut primum fraudem sensit. Quo sensu, jungi etiam solet cum Indicativo, sequente particulâ καὶ, & verbo rem factam significante: ut ἄμα ἐπέτυχε αὐτῷ, καὶ πικρὸς ἐν τῷ προσεγγίζετο, ut primum in eum incidit, continuò.

gravius ipſus appellavit. Tum verò particula, *τε*, ſæpe huic adverbio poſt ponitur: ut *αμα τε το ροδωνον ακηκα*, *ε*, *βοηθων ειδικα*. ſimul atque rem audiui, ſtatim ad opem ferendam equum amiſiſi.

VI.

Poteſt & cum duplici participio jungi, ſequente *ε*, ut *αμα τε γεγονεν. ε* *λεγον* *ακων*, ſimul *ε* ſcribens, dicentem audiens: vel cum uno tantum participio, ſequente verbo, ſine *ε*: ut *αμα γδ παυτα απελων*, *πληγω ειπιτεινατο πικρον*. id eſt, hæc enim interminando, grave ſimul infixit vulnus.

VII.

**Αμα επε*, *αμα εεγον*, verbatim, ſimul dictum, ſimul opus; quod Latini brevius adhuc, nec minus eleganter, dictum, factum: Galli, *aussi toſt fait, que dit*.

SECTIO III.

De Adverbiis ἀμίλει, ἀπαρῶ, ὅ αὖ-
παρῶ.

REGULA I.

AΜΙΛΗ, factum ex imperativo verbi
ἀμάλιω, quasi dicatur, *securus esbo*: ἀμάλει,
Primò, eleganter ponitur confirmandæ & utique.
illustrandæ rei gratiâ: quo modo Latini,
certè, professò, utiquè, planè, omninò, usur-
pare solent: ut τὸ το γδ, ἀμίλει, τῷ γὰρ τίω
ἡλικίαν περὶ βεβηκόσιν ἀπρεπείσιν φαίνοιτ'
αὖ, id enim professò homine jam ætate maturo
indignissimum habeatur.

II.

Secundò, ἡρωικῶς ponitur, ut *nimirum*, ἀμάλει,
scilicet, videlicet, apud Latinos: e. g. ὅ αὖτε
γδ ἀμίλει, ῥεμείνων ἀπὸ, καὶ ἀνακαλλόμεν
ὅ
ἱς τὸ πόνον, συμπεραννείς καὶ γνώμῳ τὸ πρῶ-
μα, ita enim, videlicet, dum fluctuas conti-
nuò, dùmque procrastinas, rem ex animo con-
ficies.

III.

Tertiò, etiam initio membri aut periodi, ἀμάλει,
est enim verò, ὅ quidem, quippe, enim ut quippe.
ἀμίλει, τίς γδ ἀνημερώς τοιῶτά πνα πά-
σοι αὖ; enim verò, quis enim hac negligenter,
ac dissolutè ferat?

IV.

Quartò, non absimili modo usurpari *fiducie* ju-
potest, cum nostrà ipsi fiducia dubitatio-
nem.

nem alteri omnem eximimus, ut τὴν ἐρῶ-
 δὲ τὸ νῦν; τὴν δὲ ἀποκρίσ; ἀμείλει, οἷοις
 γε καὶ πρότερον, συμπεσεῖν ἐχθρῶς μίλλο-
 μῶ. Quid metuis nunc? quid hasitas? nem-
 pe cum iisdem nobis, quibuscum antè, hostibus
 futura res est.

Tale videtur illud Aristophanis in Nub.
 actu primo: ubi cùm ex Strepsiade quo-
 dam, ridiculo ac joculari homine quærere-
 tur, quomodo tandem aliquid discere pos-
 set? respondet ille fidenter, ἀμείλει καλῶς:
 Ego vero praeclare scilicet: tametsi Scho-
 liaſtes velit ἀμείλει παράλκην, vel ἀπικῶς
 esse, μὴ ἀδύμει, ne labores, soluto es animo,
 ne vous en mettez pas en peine, laissez moy
 faire: quo modo Imperativi significatio-
 nem retinebit.

V.

ἀμείλει,
 verbicausâ

Quintò, ac postremò, cùm exemplo
 rem illustramus, idem ferè est, quod ὅς:
 quasi dicas, *exempli causâ*: ut si quis dixis-
 set naturam, ἀμείλει χάριν πρὸς χεῖμα θάινειν δα,
 superari non posse; dicti firmandi causâ sub-
 jungeret, ἀμείλει, τὸ ὅς ἀπαλῶν διεσφου-
 μένα τῇ δυνάμει, ὅδε μὲν ἀμείλει χάριν ὅς δα τὸ
 λοιπὸν ἀποφάνειν, id est, *exempli gratiâ*, tra-
 vas ab tenerioribus usque radicibus arbores,
 nullâ deinde vi erigere possis.

VI.

De Adverbiis ἀντικρὺ, acutâ ultimâ, &
 ἀντικρὺς, acutâ antepenultimâ, Notan-
 dum primò, tametsi ἀντικρὺ sæpius è re-
 gione, vis à vis, significet: ἀντικρὺς verò,
 palam, & aperte: tamen alterum pro al-
 tero usurpari apud Oratores simul &
 Poetas.

Secundò,

VII.

Secundò, utrumque apud Homerum; sæpe idem esse, quod vulgò dicimus, *de part en part*: tametsi ἀντι, potius, ἀντικει, quàm ἀντι, hoc modo usurpet: unde *de part en part*. creberrimum illud, ἀντι δὲ αὐχένῳ part. ἡλθιν ἀκονί, id est, διαπερὲς, & διὰ τοῦ: cùm significat teli cuspidem alicujus cervices omnino penetrasse.

Ita videtur accipiendum illud Thucyd. lib. 2. ubi de Thebanis, qui Platænsium in urbe malè habitì, in muri arcem subierant; cujus portas, extra murum, exitum aperire putarent: οἰόμενοι πύλας (τῶν τειχέων, vel τῶν πύλων) τοῖς θυραῖς τῶν οἰκημάτων (τῶν οἰκῶν), καὶ ἀντι δόδιν ἐς τὸ ἔξω, id est, rati fores hujus aedificij, (muri aut urbis) portas esse, atque ulteriorem aperiri extra urbem exitum dare: Scholiast. etiam annotat, hìc τὸ ἀντι, esse ἑναντίον, non alio sensu.

VIII.

Tertiò, ἀντι, in acie potissimùm & certamine est, καὶ πρόσθεν à fronte, opponiturque τὸ καὶ ὀπίσθεν à tergo. Dionys. Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀντι ὀπίσθεν, οἱ δὲ πρόσθεν, ἢ τε σὺν πολλῇ κατεφρονήτει ἐπ' αὐτοῦ. id est, alij à fronte, alij a tergo invadentes, ite porro, atque illos omnino contempnite.

IX.

Quartò, ἀντι, apertè eleganter ali- ἀντικει, quan' o reddi potest, per id quod parum pupalamque, vulgò dicimus: ut ἀντι διακολῇ ταῦτα supple ὅτιν, hac verò pura pura calumnia est; Gallicè, c'est une pure calom-

nie que cela: hoc est aperta, & perspicua. Sæpius palam, & γυμνῇ κατὰ λῆν. Dionys. Halicarnass. lib. 7. de Coriolano, ἔκρυψα, καὶ δὲ ἐν λαβρίαις ἢ ἐαυτὸς γυμνῶς ἀποκαυδύμηνε, ἀλλ' ἀνπερὶς καὶ ἀρασίως non clam ac verecundè sententiam dicens, sed palam ac fidenter.

X.

Quintò, ἀνπερὶς apud recentiores, (vix enim antiquiores sic usurparunt) aliquam habet comparationis, & proportionis significationem. Cujus hæc duo præcipua exempla sunt: Alterum apud Aristidem in Exordio Panathenaici, τοὺς μὲν ἄλλους χρεῖταις, inquit ille, ἔτ' ἀπερὶς αὐτῶν ἀνπερὶς ἴ) συμμέτρηται, id est, alia gratiarum genera, vix rebus paria, vel coherentia, vel congruentia fuerint: loquitur autem de Athenis, quas oratione potissimum, tanquam orationis parentes, celebrandas esse putat.

Alterum apud Themistium, Oratione 9. ἀλλὰ, inquit, τὰ νῦν καὶ ἀνπερὶς ἢ Σωκράτους ἐν σαλονύχαις, ἐχ' ἡρώσει ἢ χρεῖν βυλιμῶν: quem locum eleganter, ut omnia, Interpretis ita reddit; sed ut in presentia sese gerit, planè Socraticam illam constantiam, atque animi robur expressit: non enim occasionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret. Brevius tamen Tyronum causâ, ita verti possit; At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem amulatus, urgente licet gravi fame, non statim occasionem arripuit: ubi τὸ ἀνπερὶς, insar significat.

XI.

Sextò, sumitur etiam ἀπικρις, pro πρὸ ὄν- ἀπικρις;
 π, vel ἀπικρις id est, vere, proprie, planè. pro verè.
 Eusebius Præparat. II. παρὰ θεοῦ ὃν τὸ
 Θεὸν μόνον ἀπικρις ὄντο. cumque Deum u-
 num ex omnibus verè ac proprie esse declarâs-
 set. Idem Demonstrationis lib. I. πρὸς τὸ
 δὲ καὶ ἔτ. γινώσκων, (de Enocho loquitur)
 ἀπικρις Χριστιανικῶς, ἀλλ' ἔτι καὶ Ἰουδαϊκῶς
 ζῶν ἀναπαύσασθαι non Judaico, sed plane Chri-
 stiano more vixit.

XII.

Septimò, reddi potius debet, diserte, vel
 conceptis verbis. Demosth. de Falsâ Legat.
 καὶ ὡς ὅτε νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν ἔτως
 ἀπικρις: quod ego decretam, totidem planè,
 quibus nunc dico verbis, conceptum edidi.
 Dionys. Halicarnass. lib 5. Ρότολοι δὲ
 Λατίνους ἐπικρυΐαν πέμπειν ἀπικρις ὑ-
 πέρβοντο. Rutuli autem, se auxilia Latinis
 missuros diserte promiserunt. Idem lib. 4.
 ὁ δὲ τις ἀπικρις πρὸς αἰτίαν τὴν διὰ τῆς, ὅτι
 δῆλον ἀδικῆσαι id est, Hanc diserte accusa-
 tionis causam proferens, quod populum viola-
 rent.

SECTIO IV.

De Adverbiis ἀσφότως, ἀτίμα, ἀτίμας,
αὐτίκα.

REGULA I.

ἀσφότως,
firmicer.

Aσφότως (quod Adverbium à vulgatis Lexicis, atque omnium amplissimo Stephani thesauro abesse miror) à præterito med. ἀσφωός, id est, *firmus*, atque *compactus*, *firmitatis* etiam, atque *constantis* significationem habet, maximèque militaris. Dicunt enim Græci, ὡς ἐν ἐσχηέναι, εἰς τὴν ἀσφότως, *gradum* *figere*, & quasi ἐν προβολῇ, *in procinctu stare*. Plutarchus utrumque jungit in Pompeio: παρογγέλμα, inquit, πῶς προεταψάλλοις εἰσπεῖν, ἐστὼτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντες ἀσφότως, δέχεται τὸν πολεμίοις, *in mandatis Pompeius dederat Antesignanis, ut in procinctu stantes, pressòque vestigio, hostem exciperent*. Eadem repetit in Cæsare. Ita Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferocissimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures movet, καὶ δὲ τὰς μάχας, inquit, ἰσχυρὰ ἀσφότως; *at ubi pugnandum, fixa cornua immotaque tenent*.

II.

ἀτίμα,
accarate,

Ἀτίμας, & ἀτίμας, idem ferè sunt; nec enim tantum significant *absque motu*, aut *sensim* ὁ *placide*, sed etiam *παραπαισιν ὀρμίζοντες*, καὶ ἀκλειδῶς, *convenienter*
omnino

omnino & accuratè, nihil ut non suo loco & ordine positum sit. Plurarch. in Themistocle, πῶς ἡγορικοῖς δοκῶν ἡμῶν Θεμιστοκλῆς συμπεριέειπαι, καὶ ὅτι ἐν αὐτοῖς ἀπείμα συνταγομένοις: id est, magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tamen si ne secum ipsi quidem in omnibus omnino consentiant: vel tamen si non satis exquisitè ac diligenter confecti sint. Ubi meo iudicio Stephanus malè vertit, sensim & placidè: nisi (quod tamen ipse reprehendit) placidè factum id dicatur, quod non tumultuariè, sed otiosè diligentèrque factum sit. Melius Amiotus, *encor qu'elles mesmes nescient guerres bien faites.*

III.

Dicitur etiam ἔχε ἀπείμα, Homero ἔχε ἀπείμα & Aristophani: vulgò, *ne vous bougez, ne vous mettez point en peine.* Quomodo usurpavit etiam Lucianus in Charonte, cui descendere cupienti, quod eminus non videret, Mercurius, ἔχε ἀπείμα, inquit, καὶ τὸ τοῦ ἰατροῦ σοι, id est, *mane modo, nam huic etiam incommodo probè medebor.* Dixit eodem sensu Xenophon. In titut. 9. ἀπείμα ἔχειν, ubi equites aliquot jubet sub aliquam speculam provectos, ἀδύνατος τοῖς πολεμίοις ἀπείμα ἔχειν, *efficere ne ab hoste conficerentur, ac tantisper immotos ibi consistere.*

IV.

Ἀυτίκα, præter communem acceptiorem, quàm *mox*, vel *statim* significat; in cuius vix majoris gratiâ, nonnunquam adjunctas etiam habet particulas, ὡς μάλιστα, vel γὰρ μάλιστα.

Primò,

ὁ αὐτίκα,
præsens.

Primò, interdum cum articulo præpositivo, & nomine, significat præsens: ut ὁ αὐτίκα φόβος, præsens metus; τὸ αὐτίκα δεινόν, præsens calamitas; αἱ αὐτίκα ἡδοναί, præsentia voluptates: quo etiam modo compositum παρὰ αὐτίκα usurpatur: Imò ἐν τῷ παρὰ αὐτίκα, significat etiam in præsentiarum.

V.

αὐτίκα τε,
καὶ.

Secundò, cum particulis τε, & καί, sumitur eodem sensu, quo adverbium αἶμα: ut αὐτίκα τε ἢ ἐχθρὸν ἐώρεκε. καὶ πρὸς ταῖς διαλλαγὰς ὤρμησεν, id est, simul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire voluit.

VI.

Tertiò, apud Thucydidem sæpe opponuntur, τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον: ut τὸ μὲν αὐτίκα, δίσμαχον· τὸ δὲ μέλλον, ἐγκαταλείψειν αὐτὸν ἤσκητο, in præsentia quidem, agere superari queat: in posterum tamen, facilius expugnabitur.

VII.

αὐτίκα γὰρ
τοῖς initio
periodi.

Quartò, αὐτίκα, & αὐτίκα γὰρ τοῖς, & αὐτίκα δὴ πρ, initio fermè periodi, significant, Ac primum quidem, vel Atque ut inde ordiar: præsertim, ubi res exemplo confirmanda est. Sic apud Lucianum, αὐτίκα γε ὁ μὲν ἦν ἰσχυρὸς ἐπὶ τοῖς ὄσπον καὶ ταῖς δαῖταις (φασὶ) χρὴ μὲν ἄγων: Ac primum quidem, ut inde ordiar, sol, qui ne tantillum quidem vacat, ut aurem scalpat. Ita sæpe, Ἀπὸ αὐτίκα γὰρ. Principio enim, cum primam confirmationis nostræ rationem allaturi sumus.

SECTIO V.

De Adverbiis αὐτόθεν, ἔτι, & ἔπειτα.

REGULA I.

AΥΤΟΘΕΝ, præter vulgarem significatio-
nem, pro, ex eodem loco, aut tempore. αὐτόθεν,
Primò, sæpe idem est, quod ἐκ τῆς παρ- ex tempore.
χρήμα, in promptu, ex tempore. Hermoge-
nes, ἐν δικάστικῇ ἰδέᾳ λόγῳ, καὶ ἐσκεύασ-
μένῳ ἡκῆς, προποῖα αὐτόθεν λέγειν,
id est, in forensibus causis, ut maximè paratus
venias, finge tamen ex tempore te dicere. Sic
αὐτοπαθὲς αἰχόματα omnia, quæ tumultuariâ
operâ sunt, αὐτόθεν fieri dici possent.

II.

Secundò non prorsus abâmili significa- αὐτόθεν,
tione reddi potest ἐκ natâ, vel per se, vel ἐκ re natâ.
ex iis quæ sunt ad manum, quæ oculis tenen-
tur ac manibus: quomodo Tullius, rem
ipsam per sese loqui dicit. Ita Chrysostomus
tom. 5. ubi de sancti Babilæ miraculo,
τότε δὲ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δα-
μόνων ὑπὸ ἔργα, τὰ τελέματα, τῇ τῶ ἄλλῃ
ἀπάτη, καὶ τῇ θυσίαις αὐταῖς, ubi vocem
hanc Interpres omisit. Sensus autem est,
Tum verò demonum opera esse quæ fiebant,
res satis ipsa, càm aliis fraudibus, τὴν sacrifici-
orum genere loquebatur, id est, ἀδρωπο-
θυσίαις.

Ita

Ita sæpe Eusebius: ut primo Præparationis, αὐτόθεν δὲ ἐν τῷ, καὶ ἐκ ἐκ μακρὰ διελέγξομαι: Atque hoc commentum promptis & obviis, non longius arcessitis rationibus refellemus. Ibidem: καὶ τὸ αὐτόθεν δὲ πρὸς ἐνζῶντων πᾶσιν ἀνθρώποις προσεγγιζόντων: id est, jam verò illud ipsum, quod omnibus per sese hominibus ad bene beatèque vivendum propositum est.

III.

αὐτόθεν,
palam.

Tertiò, interdum idem est quod manifestè, sine larvâ, ultro, ac de industriâ. Ita sumere videtur Plutarch. in comparatione Solonis & Publicolæ: cùm enim dixisset Solonem πεινάς νυκτὶ ὕπνῳ, καὶ πρὸς πόινυα μακρὰς ἀναΐδοντα, joco, & quadam furoris simulatione, ad rempub. accessisse; de Publicolâ subjungit, ὁ δὲ αὐτόθεν ἄρ' ἔπειτα καὶ δὴ μεγάλων κινδύνων, ἐπεὶ ἐν Ταρακυνίῳ, Ipse autem ultro, sine larvâ, ac simulatione, jam de maximis rebus aleâ in Tarquinium consurrexit. Tametsi Latinus & Gallicus Interpres, illico, vel ipso statim initio, reddere maluerint: sed meo judicio, non ita hoc sensu Publicola Soloni opponeretur.

IV.

εἴτε, quid
ergo?

Εἴτε quod propriè deinde significat, Primò, ab Atticis oratoribus, initio periodi ἐνδομακρῶς, id est, argumentis premendo, usurpatur; at ferè ὀργικῶς, iracundè; præsertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent: tuncque reddi potest, quid ergo? ergone? itane verò? & tu? nunc demum? an verò: Exempla passim apud Demosthen. obvia: ut pro Coronâ, in Æschinem, ea sibi tum

tum obijcientem, quæ cum fierent, ipse tacebat; εἴτε, inquit, ὃ τί αὖ εἰπὼν σὲ περὶ ὁρῶς προσέειπε; ἔστω ὅπερ σὺ πρῶτον, τηλικαύτω περὶ αὖ ὁρῶν ἀπαρῶν ὅν με τὸ πόλειω; ἠγασάκητας. Quid ergo, vel an verò tu, (ὃ quo te nomine appellem?) tu ne, inquam, præsens cum esses, cum abs me tantâ commoditate rempublicam spoliari videres, significationem indignationis ullam dedisti?

Ibidem, cum ex eo quaesisset, sibi ne, an urbi hostis esset, ac sibi potius esse responderet; subdit, εἴτε, ἢ ἢ καὶ πρὸ ἐμῷ δίκῃ τῶν τούτων λαβὴν, ἢ ἐλπίς; ἢ δ' ἐγὼ ἀδῶμαι πάντα πρὸς, ἐν ταῦτα ἀπὸ τῆς; Quid ergo, vel si ne verò? ubi pœnas horum abs me criminum repetere potuisses. dissimulasti: ubi nullus in me culpæ locus esse potest, tum me demum aggredieris? Quo loco Gallus ita verteret, *Et cependant.*

V.

Secundò, eodem ferè sensu in medio membro usurpari potest. Demosthen. ibid. εἰ μὲν ἐν τῇ τε, εἴτε ἰδὺ λέγεις; homo stupidissime, nunc demum hoc dicis?

Tertiò, sine interrogatione, initio periodi, reddi potius debet, *Et tamen.* Gall. *Et cependant.* Demosthen. ibid. Εἴτε τὸ μὲν ἔχ' λέγεις τὸ ψήφισμα εἰ δέ, &c. *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quòd autem, &c.*

VI.

Quartò, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulò interdum mitius est, vertique potest, *Age ergo:* Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cum ostendisset, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum,

rum, & egisse libenter, & fortior sustinuisse, concludit. Εἴτα, ἐγὼ τεθιωρηκώς, ἐν πύλαις καὶ πύργοις ἢ πόλιν, ὑπὸ ἧν τοῖς ἄλλοις συμπερόντων ἐθέλωσαν ἀγωνίζεσθαι ὑπὸ αὐτῆς ἔσπον πνὰ τῆς συμμάχης ἔσται, τί ἐμελλον κελύσσειν; &c. Ige ergò, cùm viderem hanc urbem, tot atque huiusmodi occasionibus, aliorum causâ dimicationem adire voluisse: cùm ejus ipsius gratiâ suscepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?

Ibidem, cùm διὰ τί, commotius redderetur, cur ergo? Εἴτα παρών, ὅτε αὐκλήρον οἱ λογισαί, διὰ τί ἔκαστος; Quidni ergò, præsens cùm esses, quo tempore me rationibus exigendis propositi, ad eas reddendas fisterent, me accusabat?

VII.

Ἐπειτα compositum, eundem etiam usum habet, tametsi rariorem. Demosth. ibid. ἔπειτα, ὃ κατέρχεται σὺ τὸ ἴδιον παρὰ τῶν πῶς ἐμὲ ἀποσεῖν καλούμεθα, ἔσπον, καὶ μάχαι, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγχος: Et tu, homo execranda, quò me civium honore spoliare, trophæa, pugnas, antiqua facinora prædicabas!

S E C T I O VI.

De Adverbiis ἐπεὶ, & ἐπικεινός.

R E G U L A. I.

EΠΕΙ quod propriè, vel postquam, vel quandoquidem significat: sæpe tamen significantius redditur, nam: idque vel per se solum, quod usitatissimum est, vel cum particulis τί γε. Demosthen. Philipp. I. ἐπὶ τῇ (unicâ voce) ἐπὶ πάντα ἀποσπῆκε, ἀποσπῆκτων, ὅπως εἴχα, nam si, cum ea vos quæ oporteret, omnia præsaretis, res tamen ita se haberent.

II.

Idem adverbium tres alios potissimum ἐπεὶ τὰχιστα, ut prius, ut cum adverbiis ἐνδύσε, τὰχιστα, & aliis mûm. similibus, reddatur Latine, cum primum, vel simul atque. tametsi ἐπεὶ δὲ, pro ἐπεὶ hoc sensu non rarò usurpetur. Exempla apud Xenophontem præcipuè obvia, ut ἐπεὶ ἀρχισαντο εἰς αὐτοὺς, id est, cum primum suspicari cœperunt: ἐπεὶ δὲ ἐνδύσαντο ἡδονῆς, simul atque senserunt, vel subodorati sunt. Quo etiam modo, sæpe adverbium utrumque cum infinitivo modo conjungitur, ut ἐπεὶ, vel ἐπεὶ δὲ ἐνδύσαντο ἀνίστανται.

III.

Secundus est, Plutarchi serè proprius. ut ἐπεὶ δὲ, sequente particulâ δὲ significet ἀνὰ, id est, verumtamen: alioqui sensus hæreret in pleniorisque.

risque. Sic accipe locum illum in Theseo, p. 1. ubi cum dixisset tempora supra Lycurgum & Numam fabulosa esse; subdit, ἐπεὶ δὲ τὸ ἀπὸ Λυκούργου, καὶ Νουμᾶ λόγον ἐκείνου τις, ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ ἀλόγως τῷ Ρομύλῳ προσαβλήσθαι, id est, *veruntamen, vulgatā jam à nobis Lycurgi Numæque historiā, visī nobis sumus, non abs re ad ipsum usque Romulum aspirare posse.* Quo loco si veritas ἐπεί, *postquam*, pendebit omnino sententia. Obiter quoque hīc nota, Latinum Interpretem male reddidisse, αὐτὸ προσαβλήσθαι evasisse; cum significet *evadere*, seu *pervenire posse*, ob particulam αὐτῶν.

IV.

Tertius eidem Plutarcho familiaris, & in Stephani notis observatus, est, ut initio periodi, pro ἐπειτα. id est, *deinde*, absolute sumatur. Sic in Publicolā, ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον, inquit, μὲν ὁ δῆμος; ἀρχῶν ὑποστάσεως ἔλαβε τὸ Λυκρετίαν πάθος, id est, *deinde vero, vel deinceps, perosus Tarquinium populus, defectionis ansam ex Lucretiæ casu arripuit.* Quo loco Interpres Latin. quod ἐπεί, vertisset *postquam*, ne hiaret sententia, particulam consequentem unam alter, alter alteram omisit. Amiotus longè consultior, dum vertit: *Si advint que Tarquinius fut si bay & mal voulu du peuple.*

Quòd si ἐπεὶ significaret *postquam*, mallem ego primùm καὶ consequens, *vertere tum*: qui usus est hujus particulæ non insolens. Item in Pompeio, ἐπεὶ δὲ περὶ Κινναν πορεύσθαι, ἔξ αἰτίας τινὸς ἐδοκίμουν, καὶ τοῦ λαοῦ ἐν τοῖς ἐπὶ ἐκείνῳ ἐπὶ ἐκείνῳ ἐπὶ ἐκείνῳ, id est, *Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod*

Aliquando, *satis commodè* potiùs, quàm, *admodùm commodè*: Idem ubi de Philippo convalescente, ἐπὶ ἀνιλασθῆναι αὐτὸν inquit, καὶ ἐπιφικῶς ἔχει τὸ σῶμα, id est, ubi se recreare capit, & corpore esse firmo satis ac valente.

VIII.

ἐπιφικῶς,
satis.

Quartò, red li potest *satis*, absolutè. Plato in Phœdone, τὸ μὲν σῶμα ἐκ ἐνδὺς ὁδὸν πίπτονδε, ἀλλ' ἐπιφικῶς συχρὸν ἐπιμέλει χρόνον. id est, corpus nihil quicquam istorum continuo subire solet: sed potiùs satis multo tempore incorruptum manet. Quo loco istud ἐπιφικῶς Ὡς. Gallicè reddi potest, un affez bone space de temps.

IX.

ὀπλήκως,
circiter.

Quinto, significat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodùm* exprimere solent. Polyb lib. 6. de sociorum equitatu, ejùsque distributione loquens, ἐκ δὲ τῶτων λαμβάνουσιν, inquit, τὸ μὲν ἰππίων, εἰς αὐτὸ ὀπλήκως, ἐπιφικῶς το τετὶν μέρους: id est, Ex eâ sociorum multitudi-
ne, sumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam. Gallicè, bien la troisieme partie.

Quam eandem sententiam aliter expressit Plutarchus in Lycurgo, particulis usus (πρὸς & μάλιστα) ἑπεί πρὸς μάλιστα τετακέντα καὶ ἑκατὸν, μὲν δὲ Λυκῆρον, id est, annis post Lycurgum admodum triginta supra centum.

X.

Sextò, ac postremò, reddi potest, *bonâ fide*, *ex animo*, *serio*, ac *sine fūco*; eodem fere sensu quo εὐγνωσκῶν. Plato in Alcibiade I. καὶ ἐν τούτῳ μὲν ἡμῖν ἐς τὸ πέ-
τερον

ἐν πίπτειν ὁ γὰρ ἐσθλὸς, ἐπισκῶς ὡμο-
λόγη, id est, *hactenus igitur id a nobis ef-*
fectum est, ut quidam simul sincere a nobis
ac bona fide statueretur. Sic, quod ait Plau-
tus in Captivis; *Bonâ fide, tu mihi isthac*
verba dixisti? Gracè reddi posset, *ὡς σὺ γὰρ*
ἐπισκῶς, vel ἐπισκῶς μὴ ὡς τὸς δὲ πρὸς λό-
γους ἔλεγας;

SECTIO VII.

De Adverbiis ἐπιπροσδιεν, ἢ, ἢ, cum alijs
particulis.

REGULA I.

EΠΙΠΡΟΣΔΙΕΝ ἢ, cum dativo, idem est
quod verbum ἐπιπροσδιεν, id est, *lumi-*
nibus officere. Plutarch. in Pericle, *τοιαῦτα πύ-*
τη χαλεπὸν ἢ, καὶ συνήρατον ἰστέλα τ
ἐλπίδας, οἷον οἱ μὲν ὕστερον γαυρόντες, ἢ
χρῆνον ἐπιπροσδιεν ὄντα τῇ γνώσει τ' ἀρε-
τάων ἔχουσι. Quæ postrema verba malè
accipit Latinus Interpres, dum reddit, *ante-*
quam res cognoscant, pravonkuntur tempore.
Integrum locum sic verto, *Agre omnino*
potest historia verum investigare & consequi,
quod posteriorum cognitioni, ac veluti lumi-
nibus, quo minùs res gestas intelligant, elapsum
tempus officiat.

II.

Particula ἢ. cum accentu acuto, præter ἢ, an.
vulgaria significat, *quàm & vel:* Primò
saepè reddi debet, an, cum dubitatione,

L quando

quando diversa orationis, & opposita membra proponuntur. Demosth. pro Cor. nī, τὴν πείαν μειδῶν ἡρώδης τὴν πόλιν ἐβόλετο αὐτῷ; πότιεν τὴν σωατίαν τὴν συμπεδικότων πῆς Ἑλλήσσι κακῶν; ἢ ταῖς πελωρετικαῖς ταῦτα γυγνόμενα; virius parisi urbem hanc fuisse vellet, ejusne, quæ conjuncta quædam malorum, quæ Græci evenerunt, causa esset? an illius, quæ mala ista fieri negligenter permisisset.

III.

ἢ αὐ, alioqui.

"H, cum particula αὐ, significat alioqui. Plato in Phædro, πᾶσα ψυχὴ εὖσσι θεῶνται τὰ ὄντα, ἢ ἐκ αὐτῆς ἡλθεν εἰς τὸδε τὸ ζῶον: id est, omnis animus res suapte naturâ contemplatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus venisset. Quo sensu additur interdum γε, post aliquid aliud interjectum. Demosthen. πρὸς Βιωτ. ἢ δεινὸν γε αὐτῷ ὅτι, alioqui grave sane id fuerit. Interdum etiam additur ᾧ non tantum absolutè & seriò, sed etiam per ironiam: ut apud Lysiam, πρὸς Σίμωνα ἀπολογία, ubi cum dixisset, exilium indictum esse, non tantum adversus mutua certamina, rationem dicti reddens subjungit, ἢ πολλὰς γὰρ ἐξήλασεν: id est, alioqui multos videlicet exilio damnavissent.

IV.

*H ε, tam initio periodi, quàm in medio, ἢ ε, nonne? significat, nonne? ut apud Plat. ἢ εἴχῃ οὐδὲς, ὅσον ἐργον περὶ πῆς; nonne vides quantum, & quàm difficilem rem imperes?

V.

ἢ γ, nonne? Item quoque significat ἢ γ cum accentu circumflexo. Plato in Hippia minore, ἢ γὰρ, ὡς ἰππία, σὺ ταῦτα ἢ ἂν εἰλεγες; nonne,

nonne, mi Hippiā, ejusmodi erant quæ dicebas?
respondet ille, ἔγωγε, id est, planè istuc ipsum
dicebam.

Idem sit præmissa propositione, cui as-
sensum impetrare volumus: ut ibid. δεινὸν,
inquit, ὡς ἑοικάν, εἰσι, καὶ τὸν σε λόγον; καὶ
πλὺς ὅποι, ἢ γὰρ; id est, versuti, ut videtur,
illi sunt, atque, ut ex oratione tuā colligo, va-
fri & versipelles, nonne?

VI.

Tertio, ἢ γὰρ αὖ, significant etiam alio-
qui. Chrysostomus 2. de Providentiā, ταῦ-
τα μὲν ἔφανερως προσέθηκε τὰ ῥήματα.
ἢ γὰρ αὖ, ὑποπτεύουσιν αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν,
ἔφυγον. His quidem verbis palam & aperte
non utebatur; alioqui suspectum eum, tanquam
inimicum habentes, protinus aufugissent.

VII.

Ἢ πῶς, circumflexa penultima initio pe-
riodi, significat primò, utique, enimverò, ἢ πῶς enim-
verò.
bercle, nimirum, idque ferè sequentibus par-
ticulis ὅπῃ γε, id est, quandoquidem. Plato
in Phædone, ἢ πῶς χαλεπὸς αὖ τὸν ἄλλος
αὐτῶν πεῖταιμι, ὅπῃ γε μὴδὲ ὑμᾶς δύνά-
μει πεῖδειν, id est, agere enimverò, vel uti-
que aliis id persuaderem, quando ne vobis qui-
dem persuadere possim.

VIII.

Secundò, in mediā periodo, eodem sen-
su accipitur, præcedente εἰ, & sequente γε,
idque ferè post aliam particulam. Demosth.
in Aristocratem εἰ καὶ τὸ ἀνδροδόνειον, καὶ
ἡ θηκαχρὶ δῖον ποταμὸν περὶ γένεταί, ἢ-
πῶς καὶ γε καὶ μῆτε ἐλαχέτω, μῆτε κα-
τεγνωσώμε, πάνθενον χάφειν id est, si de
homicidis jam dominatis usque adeò cautum est.

profecio longè indignissimum fuerit, hoc de illo
jancire qui neque convictus, neque condemnatus
fuerit.

IX.

Tertiò, eodem loco reddi potest, multo
ἥπε, multo magis; dum ait, εἰ τ' ἀφόρων ἐστὶν ἐὰν ὅ-
στιον ἐὰν ἀκρίτων ἥπε, τ' ἀνθρώπων γε ὄντα,
magis. ἀνόλων καὶ θείων, ἀνδ' λόγος, καὶ ψίχου ποιεῖν
ἐκδοτον, id est, si nefas est inanimatum quidpi-
am legitimo iudicio spoliare, multo sanè magis
impium ac sceleratum fuerit, hominem indictâ
causâ atque indemnatum dedere.

X.

Quartò, eodem aliquando sensu, absque
ἥπε, ὅπε. particulâ γε, respondet præcedenti ὅπε,
quod, si, vel quandoquidem significat. Iso-
crates de pace, ὅπε γὰρ οἰκῶσαι πόλεις οἰοί-
τε μέγιστα, ἥπε βεληδέντες ἡμεῖς πολ-
λὰς αὖ τόπας πύργους δυνήσασθαι κατὰ χεῖρ'
id est, si urbes edificare potuerunt, multo ma-
gis, si modo voluerimus, loca ejusmodi plurima
tenere poterimus.

XI.

Quintò, in mediâ quoque periodo, vel
ἥπε, multò
minùs. solum, vel additis particulis γε, & καὶ, con-
trarium significat, id est, multò minùs, vel
nedum; καὶ γε Plutarchus in Politicis
præceptis, ἐν τούτων ἐπιμελητέον ὅτι πα-
ρίεργος ἥπε ὅτι τ' βίον ἀμελητέον, id
est, ne horum quidem perfunctiorè suscipienda
cura est: multo minus quæ ad vitam pertinent
negligenda. ubi particula ἐν verti debet,
ne quidem, quemadmodum & alibi sæpè.
Dicere autem poterat, ἥπε γε καὶ ὅτι τ' βίον ἀμελητέον.

XII.

Id etiam fit, præcedente ὅτι. Plutarch. ibid. ὅτι, inquit, τὰνδεῖ τ' ἄλλα θαυμα-
σίω. μὲν ἔτι φιλανδράπειμα θαλα-
σθῆ, ὅτι ψαλιώγει δόξαν ὅτι κολύων
αὐτοὺς ἀξίωμα συνάχοντες, ὅτι κηδὺς αὐ-
τῶν. id est, si vero aliàs planè singulari,
omissum tam exiguum humanitatis officium, ar-
rogantiæ sufficionem attulit, multo sanè minus,
qui collegæ dignitatem infringat, vir bonus ac
civilis habeatur: ubi alterutrum αὐτῷ abun-
dat, de quo infrà.

XIII.

Aliquando verò πᾶσι ὅτι, additur ὅτι ἢ πᾶσι ὅτι
γὰρ, tuncque vel ὅτι abundat, vel ὅτι af-
firmat, significatque profectò. Sic supra di-
ci posset, ὅτι ὅτι γὰρ κολύων.

XIV.

At ὅτι acutè penultimà, significat, ὅτι,
id est, siue, quemadmodum ὅτι, & ali-
quando tantum ὅτι, quàm. Exemplà passim
obvia.

SECTIO VIII.

De Adverbiis μάλλον, & μάλιστα.

REGULA I.

Mᾶλλον, ut primum adjunctam habet conjunctionem ἄν. nec tamen verti debet, potius verò, sed Latinà phrasi, seu potius, vel potius: quod nunquam Græcè dicitur, ἢ μάλλον.

II.

Idem adverbium junctum cum αἰ, significat magis atque magis, vulgò, de plus en plus. ut πρὸς αἰ μάλλον, id est, indies magis magisque proficiebat. Quo sensu τὸ αἰ, non raro additur enclitica π.

III.

Jungitur interdum comparativo, ut apud Ilium, πολὺ μάλλον ἐτοιμότες ν, longè promptius. Apud Isocrat. κρείττον ἐὶν τεθναῖαι μάλλον, id est, præstare mori. Ita Tullius non semel ait, potius malo, cum malo satis esset.

IV.

Ingitur etiam eleganter cum genitivo πατρὸς, ad exprimendum singularem aliquem excessum: vulgò diceremus, plus que tout autre: ut πατρὸς μάλλον πλεονέκτης ἢ νίκη μεθ' ἡμεῶν ἢ ὅτι αὐτὸν, id est, hoc modo facilius, quam alio quolibet, victoriam consequi poterimus.

V.

Postremò, sæpe μάλλον subauditur, in μάλλον; verbo βέλους. sequente tantùm ἢ. id est, *subintelligitur*, cum tamen verbum illud cum eâ particulâ verti debeat, *malo quàm*, ut βέλους σε ἀπέναι, ἢ παρέντα ῥαθυμεῖν, id est, *abire te malo, quàm præsentem otio languescere.*

VI.

De adverbio μάλιστα, quatuor notanda sunt. Primò, sæpe jungitur cum articulo neutro plurali τῶ, tuncque significat *præsertim*, aut *maximâ ex parte*; ut ὁ σὺλ τῶ μάλιστα θεωρεῖν, *classis maximâ ex parte, consumpta est.* Sic ὑπὸ ἄλλων μὲν ὕσαν, τῶ δὲ μάλιστα, ὑπὸ ῥαθυμίας ἡμῶν ἐρρη τὰ σπέρματα, id est, *cum alijs plerisque de causis, cum inertia maximè res nostræ pessum eunt.*

VII.

Secundò, idem ferè est, quod ὀλίγον. id est, *admodum*, vulgò, *bien jusques*; apud Atticos præsertim, ut apud Thucydidem, Xenophon. & alios. Sed tunc ferè, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις, *diebus admodum, vel omnibus quadraginta.* Quo sensu non rarò adjunctas habet particulas πῶς, τῶς, aut πῶς, aut πῶς, encliticas.

VIII.

Tertio, μάλα σα μὲν, sequentibus postea, εἰ δὲ μὴ reddi potest, participio, vel ante omnia. Sic Terentius in Andrâ, Τὸ per amicitiam obsecro, principio ut ne ducas; (*uxorem scilicet*) Græcè red li potest, μάλιστα μὲν ἢ γυναικί: Sequitur, sed si id non potest, Græcè tribus eis voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc est, *sin minus.*

minius. Ita ut per *μάλισα μὲν* significetur, id quod omnino vellemus fieri, si quo modo fieri posset: tum per *εἰ δὲ μὴ* subjiciamus id, quod saltem ejus vice fieri cupimus: vulgò, *au de faut de l'autre*. Ita planè accipiendus Platonis locus in Menekeno, ubi præclaram illam ad liberos superflites, defuncti parentes exhortationem habent, *πάντα πάντως προθυμίαν ποιῶντες ἔχειν, ὅπως μάλισα μὲν ὑπερβλέψωμεν, εἰ δὲ μὴ, ἵνα ὡς ἡμῖν ἢ νίκη αἰσχύνην φέρει* id est, *omni studio contendite, principio quidem uti superetis; sin minus, intelligite, hanc nobis victoriam pro-*

IX.

*μάλισα,
φάσκω.*

Quartò, *μάλισα*, cum verbo *φάσκω*, & similibus, videtur significare *παρρησίαν* quandam: ut vulgò dicimus, *baut & clair*. Plutarchus in Alexandro de Clyto indignantem, quòd Macedones in convivio deriderentur, *ἡξανέκτει, μάλισα φάσκων, ἡ γὰρ ὡς ἐν βασιλείᾳ ὑβρίζουσιν Μακεδόνες*, ubi *μάλισα*, cum sequente *φάσκων*, non cum præcedente *ἡξανέκτει*, jungit. Etiam Amiotus *disant tout haut, que c'estoit une grand hont d'injurier les Macedoniens, parmy les Barbares*. Ita Lucianus in Charonte, *ὅτι δειπνόν, ὅμως κληθεὶς, ἐς τὴν ὑπερφίαλον, μάλισα ἦξω, ἔτη*, ad canam, opinor, invitatus, *magnâ voce, cras inquit, veniam: nisi quis, μάλισα, jungat cum ἦξω*, tunc autem significabit, *omnino, libentissimè; vulgò, sans faute*.

X.

Quintò, præcedente, vel sequente, *ὁμοίως*, cum dandi casu, reddi potest, *quàm*, vel, *ut qui*

qui maximé. Demosth. de reditu suo, Εὖνεν
 ἐμὲ δ' ῥήσεται τῆς πλῆθους, τοῖς μάλα δ' ὁ-
 μοίως id est, *me tam populi studio sum reperie-
 tis, quam qui maximé.* Contra dici posset,
 ἥκιστα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, *quam
 minimé*, quod sup. cap. de Nomine, diceba-
 tur, ὡς ὁ δὲν χεῖμα.

SECTIO IX.

De Adverbiis μεταξὺ, μέχρι, οἷος, ὁμοῖ;

REGULA. I.

Mεταξὺ, cum participio eleganter μεταξὺ,
cum parti-
cip. conjungitur, eo in casu quem sen-
 tentia postulat; ut *inter*, apud Latinos, cum
 gerundiis in dum; ut *μεταξὺ φειπαῖτο*,
 τῷ ἐχθρῷ ἐνίτυχαν, *inter ambulandum in
 hostem incidit.* quod dici posset, *μεταξὺ φει-
 πατόντι ἀπλωτῆς ἐν ὃ ἐχθρὸς*, *inter ambu-
 landum ipsi hostis occurrit.*

II.

Aliquando, sed rariùs sumi videtur pro μεταξὺ,
cum.
 καὶ, ut apud Plutarch. in Theseo, καὶ
 μεταξὺ τῆς δυνατῆς δύναμιν ἔχοντες, *pruden-
 tiam cum potestate conjunctam habentes.*

III.

De adverbio μέχρι, adverte sequentia. μέχρις.
 Primò, μέχρι, vel ἄχρι ante consonantem, πίνθη,
 ut μέχρις, vel ἄχρις ante vocalem; cum quousque.
 interrogativo πίνθη, vel πῶ, significat quo-
 usque; ut μέχρι πῶ, vel πίνθη, πῶς θεάσασθαι
 ἀνεμῖνος χρυσόμεθα; *quousque tandem res
 negligenter curabimus?*

IV.

μέχει πρ. Secundò, μέχει πρ., & ἀχει πρ., sine interrogazione, cum infinitivo jungitur, significatque, ut etiam; ut μέχει πρ. καὶ ἐπιδαιρύνου, τάνδεϊ προσέπαθεν, tanta eum cepit homini commiseratio, ut ejus quoque malis illackrymaretur; vulgò, jusques aux pleurs, jusques a en plurer.

V

μέχει

πρὸς, ἄσφρ.

Tertio, additur etiam πρὸς, quemadmodum Latini dicunt, usque ad; μέχει πρὸς τὰς οὐραμίους ἐξαπὰς διεφοίτησεν ἡ φωνή, ad ultimos usque orbis fines ea fama peruenit.

VI.

μέχει

ὅδε, κα-
θενus.

Quartò, cum aliis adverbis & particulis jungitur, ut μέχει ἐπιταῦδα, hactenus, vel huc usque, μέχει τῷδε, vel μέχει δαδῶ, huc usque, hactenus, eatenus; cum de oratione vel disputatione aliquatenus progressà loquimur. μέχει πορρω, longè, vel diu: μέχει τῷ νῦν, id est, μέχει τῷ παρὲντι, in præsens usque tempus: μέχει σήμερον, jusques à auiora' huj: μέχεις ἐχθέρ, jusques à heit: μέχεις ὑπὲρ, quod Latine vix exprimi potest, jusques à avant heit. Synes. ἀπενθὲς μέχρι ὑπὲρ δα δαδῶ, verbatim, cum usque ad nudius tertius luctu caruisset.

VII.

μέχει ἄν.

ἄν. verbis
tenna.

Quintò, cum genitivis quibusdam, ut μέχει τῷ ὄγῳ, vel τῷ λίγειν, verbis tenuis: μέχεις ἡμῶν, ad nos usque, id est, ad nostram usque aetatem: μέχεις ἡ, donec, vel quo ad; μέχεις τῷ ζῳῆς, id est, διὰ βίης, per totam vitam: ut μέχρι ζῳῆς ἀγγεῖον οὐκ ἔλαττον, tota
vita

uita in magistratu fuit; μέχρι ἑκοστί ἐστὶ
id est, ab anno 20. & infra. Demosthen.
Olynth. 3. Ἐφ' ἡλίσσας, τὸν μέχρι πέντε καὶ
τετταράκοντα ἐστὶ, αὐτὸν ἐμὲ αὖνεν. De-
crevistis ut qui essent intra quintum & quadra-
gesimum annum, in naves conscenderent, quo
numero comprehendebantur, qui annum
illum 45. attigerant, quique infra illum
erant, modò aetate militari essent.

VIII.

Sextò, apud Herodotum maximè, &
alios Jonicos, μέχρι ἑ, simul jungitur μέχρι ἑ.
cum alio gignendi casu; particula ἑ, pror-
sus abundante; ut μέχρι ἑ τὴν ἑλλά-
ζων, id est, usque ad gratiæ reconciliatio-
nem.

IX.

Οἷον. interdum cum verbo βαίπω, aut οἷον.
alio simili, verbatim est, quo quidem respec-
tio, vel specto: Sicque apud Atticos, impe-
ditam efficit orationem, & significationem
habet ab sequenti aliquà voce pendentem.
Aristides in Panathenaico, ὃ μὲν ὁ οἷον
βλέπων, τὸ δὲ δὲ πρὸς ἐπιούριον, καὶ ὅτι ὅς
εἶχεν ἐν τῷ ἑσπέρῳ εἰπεῖν. Quo loco inter-
pres, Jam, inquit, ejus alimenti, de quo, cū
eò tenderem, & in animo habebam dicere,
Quis hoc intelligit, cū eò tenderem? De-
inde τὸ δὲ πρὸς ἐπιούριον omittit. Fortè ita
reddi possit: Jam verò illius alimenti, quo,
dum in illum intuerer, hujus orationis aequitatem
maximè nūi arbitrabar; de quo etiam mihi
propterea dicendum esse statuebam. Quà in
oratione οἷον, pendentem significationem
habet ex sequenti voce, ἑσπέρῳ.

Ὅμως,

X.

ὅμῃ, circi-
ter.

Ὅμῃ, propriè *simul*: aliquando tamen, *circiter*, aut *ferè*, significat: ut apud Dionys. Halicarnass. ὅμῃ πενταχόσια ἔτη, *anni circiter quingenti*. Quo sensu dicitur, etiam ὅμῃ π. Apud eundem ἐπὶ ὅμῃ π πενταχόσιων: quod Thucydides, alique Attici, per adverbium ἐγγύς, efferre solent.

S E C T I O X.

De Adverbiis ὅπῃ, ὅπου, ὅπως, ὅτω, ῥαδίως.

R E G U L A I.

ὅπῃ, πῶς,
παρεῖκοι.

Ο Πῃ, cum verbo παρῖκοι in tertià personà optativi, vel etiam subjunctivi, & particulà αὐ, significat propriè, *quocunque*, vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo* liceat. ut ὅπῃ αὐ παρῖκοι, αὐτοματῶς πρᾶσσομαι, *ut primum licebit, vel quomodocunque licebit, rem aggrediar*, ubi παρῖκοι est impersonale, quemadmodum per sese est etiam apud Atticos, sine particulà ὅπῃ, tuncque significat *promptum, facile, integrum est*. Plato Legum 5. Βελόμηνον ἢ δέας ζῶν, ὃς ἂν παρῖκος ἐκδυτα γέ ἀκολάστως ζῶν, id est, *qui suaviter & jucundè vivere velit, ei non tam facile, aut integrum erit, sua sponte intemperanter vivere*. Eodem modo usurpatur ἐγχοῦσιν, de quo cap. 5. Sect. 14, Reg. 11.

II.

Eodem ferè sensu, ὅπῃ δοκοῖ, à Thucidide, ὅπῃ δοκοῖ, & aliis Atticis usupatur, id est, *ubi commodum visum*.

visum est: ut ὅπῃ δοκοῖ, ὁλίγοι πρὸς πολλοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὸ στρατὸν τῶν Θρακῶν id est, commodum visum est, vel quâ parte commodum visum est, pauci licet adversus multos, in Thracum aciem impetum fecerunt.

III.

*Ὅτι ἔν, vel ὅπῃ αὖ, duabus vocibus, vel ὅπῃ ἔν, ὅπῃ δὴν, ὅπῃ δὴ ποτε, & ὅπῃ δὴ ποτεν, unico quoque verbo, id est, quoquo modo, vel quomodo cunque, modo. ut περὶ τοῦ αὖ ὅπῃ ἔν τὸ ἀχθῆναι ἀποστείλας, conabor id oneris quoque pacto excutere.

IV.

*Ὅπῃ, præter significationem ubi, & eam ὅπῃ, quousque. quæ paulò antè in ἥπῃ, allata est aliquando reddi debet, quo usque, sine interrogatione, vel eo usque dum. Plutarchus in Publicolâ, ubi loquitur de arboribus & aliis quæ ex agro Tarquinio in Tyberim projecta fuerant: ἡ γὰρ ὁ ῥῆς, ἢ πολὺν τόπον, ἀπὸ ὅπῃ τὰ ὄρεα σωεὶν χθίντα, καὶ ὡς πρὸς τὰ τοῖς στεροῖς ὡς, id est, fluxus amnis haud procul detulit; sed eo tantum usque, dum primi manipuli vadis illisi, & incurrentes subsisterent. Hic enim ὡς αἰεῖν, est secundo amne deferre: συμμέσσειν verò, & ὡς πρὸς εἶν, incurfare, rencontrer; τὰς γὰρ denique quod vulgò dicimus, terre ferme.

V.

*Ὅπως, Primò, interdum, licet rariùs, pro ὅπως, πῶς interrogante sumitur, ac ferè respondendo ei, qui per illud πῶς interrogaverat: ut si quærenti. πῶς αὖ αὐτὸν προσέπυμι, quomodo eum appellem respondeas, ὅπως vel ὅπῃ αὖ; quomodo? quasi dicas, quarene quomodo.

Secundò, præcedente & χ, licet aliquando nativam significationem retineat: sæpius

ſapius tamen ſignificat, non ſolùm, vel non ſolùm non, vel ne dum. Non ſolùm, ut ἔχ ὅπως τοὺς πολεμίους ἐπείλατο, ἀλλὰ καὶ τὸ αὐτῷ ἐκείκασεν, non tantùm hoſtes fugavit, ſed etiam eorum regionem vaſtavit. Demotheſes in Midiam, ἔχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβελῆσθαι πνθ ταύτης ἡμέρας ᾗδε χεῖναι, id eſt, non modò cuiuſquam per ens dies corpus non violandum eſſe putaviſtis.

Non ſolùm non. Demotheſen. pro Coro. ἔχ ὅπως χάρις ἐν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μωδώς σεαυτὸν καὶ τῶν πολιτῶν, non modò nullam iis gratiam habes, ſed etiam mercede corruptus, rempubl. horum in perniciem geris.

Ne dum, Lucianus Prometh. ἔδ' ἀμνηſεύσειν ἐπὶ μὲν τῷ Δία ἔχ ὅπως καὶ τῶν ἀγαθῶν κτήσιν. id eſt, eorum ne recordaturum quidem ampliùs fovem putabam, ne dum adeo graviter indignaturum.

VI.

ὅπως, de-
feſtivum.

Tertiò, ὅπως, ſeu præcipiendo, ſeu vetando, ſæpe uſurpatur ἐλλειπτικῶς, idque ut plurimùm præcedente ἀλλὰ, vel καί, vel ſequente γε, δὴ, δέ, ἄρα, πίνω, αὖ, & ſimilibus: tunc autem conſtruitur vel cum futuro indicativi, vel cum ſubjunctivo, vel cum optativo, Plato I. de Republ. καὶ ὅπως αὐτὸ μὴ ἐρίῃς, ac vide ne mihi dixeris. Demotheſes de Falsâ Legat. καὶ ὅπως γε, αὖ π τῶν γίγνηται, τῶν ἐπώνυμοι καὶ μύθοι, καὶ π τῷ ἐναντίον ὅπως τῶν οὐ μύθοι, at videte, ut ſiquid iſtorum fiat, vos lauderis; ſin contrarium quid, ut iis irasmini. Ἄταρ eodem modo uſurpatur. Ita Gal-

ἀτάρ.

Gal-

Gallicè, qu'on ne face pas cela: ὅπως μὴ γὰρ οὕτως πρὸς τοῖς αὐτοῖς.

VII.

Οὕτως, vel ὅπως, etiam ante consonantem, Atticè idem ferè est, quod apud Latinos, *ita demum*, vel *tum demum*: ut apud Xenophon. πῶς δὲ 2. πρὸς τὰς ἀμφοτέρωθεν, ἰλαίως καὶ ἐνδομῆς πέμπειν στρατὸς, ὅπως δὲ ἔβαινον ὄρεα, id est, cum vota Diis nuncupassent, uti ab iis volentibus ac propitiis mitterentur, ita demum fines transierunt. Apud Demosthenem passim obviam.

VIII.

Secundò, cum eo adverbio particula ὅπως, πῶς, vel πῶς, sæpe ornatus causà tantum conjuncta, παρέλκεται: ut ὅπως πῶς ἐλάττω ἰσοδυναμῶν καὶ ἀντιπαραστήσει, Ita clam omnibus sese in Imperatoris gratiam insinuat.

IX.

Tertiò, significat *temerè*. Demosthen. I. Philipp. ὑμεῖς δὲ ὅπως πῶς ἀνδρῶν πρὸς τὰς λαμβάνετε εἰς τὰς ἐργασίας. Vos autem pecunias temerè, nec rebus exigentibus, in festo impenditis.

X.

Quartò, eleganter Attici præsertim cum eo Adverbio jungunt ὅπως οὕτως, & alias οὕτως, similes pro diversitate personarum loquendi formulas: Eodem sensu quod Latini dicunt, *mañe animo*, idque ferè cum gignendi casu: ut ὅπως ὅπως οὕτως καὶ δὲ τὴν φιλοπονίαν, id est, *mañe animo*, & hanc diligentiam novis semper incrementis auge.

Inter-

XI.

ὅπως,
ἔτως.

Interdum præcedente ὅπως, vel ὡς, respondet, verboso quodam orationis tractu. Demosthenes Olynth. 2. φημι δὲ ἵν' ὑμεῖς τοῖς Ολυθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λήξει χάρις καὶ τάχιστα, ὅπως ἀρέσκει μοι: dico oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissimè, ac diligentissimè faciendum esse dixerit, ita mihi placuerit maxime.

XII.

ἔτω ῥαδίως.

Quintò, etiam ῥαδίως cum ἔτω jungitur, significatque temerè. Plato 2. de Republ. αὖ ἐν ῥαδίως ἔτω παρήσασθαι, τοῦ ὅτι πύχυντας μύθοις ἀκούειν τοῦ παιδείας; id est, an igitur passim ac temerè adeò, quasvis fabulas à pueris audiri patiemur?

XIII.

ῥαδίως,
temerè.

Hoc ipsum etiam ῥαδίως, per sese aliquando significat. Demosthenes Philipp. I. sub finem, ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ὅτε ὦν αὖ ἀκούετε, ὅ, πᾶν τὸ καὶ ῥαδίως ψηφίζετε, τί καὶ χρὴ προσδεχᾶν; id est, Cum vos ex iis modò, quæ audieritis, quicquid in mentem venerit temerè statueritis, quid tandem expectandum vobis est?

XIV.

ῥαδίως,
admodum.

Præterea ῥαδίως, interdum est facile, admodum, interdum verò admodum solum: ut apud Lyfiam, ἀσεβὲς τὰ πάντα ῥαδίως ἀξιοῖ, id est, agrum talento facile, vel admodum aestimandum.

XV.

ῥαδίως
ἔχειν.

ῥαδίως ἔχειν, idem quod meliusculè, vel satis commodè habeo: ῥαδίον ἔχειν, commodius habere.

No-

XVI.

Notandum postremo etiam ῥᾶδιον, se- ῥᾶδιον ἢ, quante ἢ. *quā*m, usurpari pro ῥᾶον, ut apud pro ῥᾶον. Plutarch. in Pompeio, ὃ δὲ ῥᾶδιον οὐδὲ μὲν, αὐτῷ καὶ ταλῦσεν τὴν δύναμιν πολεμῶν, ἢ τὸ σῶμα λήψεται φέρωντες: ille autem ratus, sese facilius, ejus bellum gerentis copias profigare posse, quam fugientem comprehendere.

SECTIO XI.

De Adverbiis πῶς, ὡς, ὅτε in quibus approbamus aliquid, aut improbamus.

REGULA I.

Πῶς γάρ; & πῶς γὰρ αὖ; usurpantur πῶς γάρ. ἑλληνικῶς, ubi aliquid antè negavimus: ut τὸ ἀεισυνόταν ἐκ αὐτοῦ ποτιγένοιο. πῶς γάρ; vel πῶς γὰρ αὖ ὃ γὰρ πρὸς ὀνναῦν κατὰ πηχέας κίνδυνον; nunquam ex strenuissimis futurus est, quomodo enim? (sup. id fieri possit) qui ad quodvis periculum animo concidas?

II.

Secundò, πῶς ὅ; in consequentiā dictionis verti potest, nonne? aut quis neget? nonne? ut πῶς ἐκ ἀδικεῖς, τὸ το ποιεῖν; verbatim, quomodo non injuriosus es, hoc faciens? id est, nonne injustus es, dum hoc agis?

At in periodi vel membri clausulā, reddi potius debet, quidni enim? vel quis enim hoc negat? ut ἐκείνα μὲν ἀξία καὶ εὐπρεπὲς καὶ ἐπὶ τῷ καίῳ.

κεῖνο, πῶς γὰρ ἔστι illa quidem gratiarum actione,
 & laude digna esse judico, quidni enim, vel
 quis enim hoc neget? tuncque, ἔστι acuitur.

III.

πῶς, certo
 modo.

Tertiò, licet non interroget, accentum
 tamen retinet, cum significat certo quo-
 dam & peculiari modo; nam cum ἀποφω-
 ρως ponitur, pro aliquo modo, (tunc encliti-
 cum est.) Aristoteles ita sæpe usurpat, ut
 Ethic. 2. ἔστι ἀγαθὸν ὁ ἀνὴρ ὁ δὲ γὰρ οὐδὲν ἔστι,
 ὁ δὲ πῶς: id est, Non reprehenditur,
 qui absolute irascitur, sed qui certo quidam
 modo.

Quo sensu, πῶς μὲν, & πῶς δέ, sæpe
 opponuntur. Themistius de illis, ὡς Ari-
 stotelem putabant duplicem intellectum
 statuere, illorum ex opinione ait, πῶς μὲν
 δύο φύσεις ἔσονται, πῶς δὲ μία,
 id est, certo quodam modo duos illos intelle-
 ctus, duas esse naturas, alio verò, tantum
 unum; licet eadem particulæ reddi quoque
 possint, partim, vel interdum, ut πῶς μὲν,
 πῶς δέ: ὅτε μὲν, ὅτε δέ: ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.

Aliquando certus ille modus, ἐμπασι
 addit. Sic ille apud Aristophan. in Pluto,
 cum dixisset, κατεῖς γὰρ ἀνδρὸς ἐν ἐπίτιχτι
 πῶς πῶς, quippe nunquam modestum in homi-
 nem incidisti, subjungit de seipso, ἐγὼ δὲ
 τὸν γὰρ ἔστι πῶς εἰς ἀνδρὸς at ego, singulari
 quodam modo, iis semper moribus fui.

IV.

πῶς; ubi? Πῶς; interrogativum, propriè quidem
 est, ubi? Aliquando tamen sumitur, ἀντι-
 ᾧ, πῶς; Ita Demosthen. pro Coro. Πῶς
 δὲ πῶς εἰς ἀνδρὸς; quomodo
 autem eruditionis tibi meminisse fas sit?

At

At πῶς encliticum, est particula παρα-
 πληρωματικῇ, id est, ornatus causâ tantum
 adhibita; eodem ferè sensu, quo γὰρ, δὲ,
 πῶς. Plena exemplis omnia.

V.

Adverbium vocandi ὦ, jungitur inter-
 dum cum pronomine ἔγῳ, eo dem sensu,
 quo apud Latinos, *heus tu*, & apud Gallos,
vo tel: etiamsi verbatim sonent ista duo, ὦ
hic. Imò quod magis mirum est, illud ἔγῳ
 sine adverbio vocandi ὦ, cum nominativo
 ejus, qui vocatur, eodem sensu conjungi
 solet. Plato initio convivii, ὅτι δὲν κατὰ δὲν
 με, πόρρω δὲν ἐκάλεισε· ὁ Φαλαρεὺς, ἔφη,
 ἔγῳ Ἀπολλόδορον, ἔ. πρὸ μακρῶς; id est,
me à tergo conficatus, vocavit à longè: heus
tu, inquit, Pharelæ Apollodore, non expecta-
bis? Arnobius amat hunc idiotismum, ut
 lib. 2. *Et tamen ὦ isti, qui pollutas res nostras*
vitiorum criminamini fœditate, jungitur etiam
 ὦ cum voce ἐγὼ: sed per aphæresim ὦ τῶν,
 vel ὦ τῷ, vel ὦ τὸν. ὦ τὸν, ut significetur,
amice bone vir, & alia id genus.

VI.

Observanda quoque adverbia sunt, qui-
 bus ferè in dialogis, ad probandum quod
 ab alio dicitur, vel ad improbandum uti
 solent. Prioris generis sunt, Πῶς γὰρ ἔχῃ; πῶς γὰρ
ἔχῃ;
Quidni enim? Quod tamen Plutarchus in
Pompeio, ironicè usurpavit, πῶς γὰρ ἔχῃ
ἡ συναιεῖα ἐν ταῦτα (forte legendum τῶντα)
ἔ. καλὰ; quis enim egregria hæc & præclara
esse neget? θαυμάσιος: mirum quàm id verum
sit. Ναί etiam, ἰα. Ὁρθῶς præclarè. Οὐτως,
ita est ut dicis. Πάντως δὲ πῶς, utique, vel
omnino sanè. Πάνυ γὰρ, vel πάνυ μὲν ὦν.

Eodem.

Eodem sensu, πῶς δ' ἔ, vel πῶς ἔδ' ἔ;
quidni enim? vel *qui enim aliter fieri posset?*
 Quomodo, aliis etiam adjunctis usurpatur:
 Demosthen. pro Coronâ, σὺν ἀγωνίζεσθαι
 Φιλίππῳ, δεινὸν, ὃ γῆ καὶ θεοί! πῶς ἔδ' ἔ;
 καὶ τὸ παρὰ δ' ἔ. id est, Philippo studere, in-
 dignum, ô terra, vósque ô Superi, facinus: cui
 enim aliud videri possit, cum adversas patriam
 id fieret? Στόμα γὰρ, equidem perlibenter,
 vel, ὅ quidem admodum, Τῇ μὲν; *quidni*
enim? vel, ut Plautus, quippeni. ὡς φησὶ
 δὲ, majorem in modum probo; vel etiam, atque
 etiam probo.

His adduntur aliæ voces; quæ adverbia
 non sunt: ἀνάγκη, prorsus necesse est: ἕγωγε,
 equidem ita sentio: ἐμοί γε δοκεῖ, mihi qui-
 dem ita videtur: εἰς γὰρ, vel εἰς τὴν,
 vel ἵνα, vel ἵνα δύνῃς, vel φαίνε; quæ
 omnia reddi possunt, simile vero est: vulgò,
 ily a bin de 'l apparence: πάντα καὶ μὴ ἔν,
 idem quod πάνυ μὲν ἔν.

VII.

Alterius generis pauciora sunt, ac fere
 quæ sequuntur, καὶ πῶς; quomodo enim id esse
 posset? ἔδ, & ἔδ' ἔν, nequaquam hercle:
 ἔσχατος, nullo planè modo: ἔδ' ἔν, ἔ μὲν
 δὲ: neutiquam sanè: ἔγωγε, ego verò,
 nequaquam. Absolutè autem ἔγωγε est, non
 igitur: at ἔγωγε, igitur, affirmando. Οὐκ
 ἔγωγε, vel ἔ φαίνεταί, il n'y a pas d' apparence:
 πῶς γὰρ; quorsum enim? vel, qui enim id
 esse, vel fieri possit?

SECTIO XII.

De Adverbiis, quæ præcipuam in negando vim
ac suavitatem habent; ac nominatim de
iis, in quibus $\mu\eta$ præcedit.

REGULA I.

ADverbium negativum aliquando $\epsilon\kappa$, postposit-
verbo postponitur, licet constructio tum verbo-
& Latinitas, ut præponatur, exigat. Plato
de Republ. 3. $\delta\eta \delta\epsilon \text{ } \epsilon\chi$, $\omega\varsigma \epsilon\sigma\tau\iota \eta\mu\acute{\iota}\nu \delta$
 $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\varsigma$, $\epsilon\sigma\tau\iota\mu\alpha\iota\epsilon\nu$, pro $\epsilon \delta\epsilon \delta\epsilon$: id est, non
oportet autem, uti paulò antè à nobis dicebatur.
Demosth. in Midianà, $\epsilon\chi\epsilon\iota \delta\epsilon \epsilon\chi$ $\epsilon\tau\omega\tau\alpha\upsilon$ -
 $\tau\alpha$, $\epsilon\delta' \epsilon\sigma\tau\upsilon\varsigma$, pro $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$, $\delta\epsilon \epsilon\chi$ $\epsilon\tau\omega\varsigma \epsilon\chi\epsilon\iota$:
id est, hæc autem non eo se modo habent; ac
ne ad eum quidem propriùs accedunt: De illo
 $\epsilon\delta' \epsilon\sigma\tau\upsilon\varsigma$, & simil. paulò post. Sect. 13.
reg. 18.

II.

Secundò, notandum est, plures negatio- *Negationes*
nes interdum vehementius negare: ut $\epsilon\delta\epsilon$ plures.

$\mu\acute{\omega}\nu \epsilon\gamma\omega\gamma\epsilon$, $\mu\eta \epsilon \chi$ $\tau\acute{\alpha}\pi\pi\omicron\iota\eta\tau\omicron\mu\iota$, neque
egi id unquam fecerim: quod Tullius ipse
cum alibi, tam etiam de Finibus 3. imita-
tus est, dum ait, *Quanquam negent, nec vir-*
tutes, nec vitia crescere: quod Græcè reddi
possit, $\kappa\alpha\iota \epsilon \chi$ $\tau\alpha\sigma\iota\mu\epsilon\tau\alpha \tau\acute{\alpha}\varsigma \alpha\gamma\epsilon\tau\acute{\alpha}\varsigma$, $\mu\eta$
 $\delta\eta \tau\acute{\alpha}\varsigma \kappa\alpha\iota \epsilon \chi$ $\alpha\upsilon\gamma\alpha\iota\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$

Aliquando tamen, licet rariùs, more La-
tino affirmant. Demosth. $\mu\eta \epsilon\nu \delta\iota\alpha \tau\acute{\omega}\delta'$,
 $\epsilon\nu \eta\mu\acute{\alpha}\varsigma \epsilon\tau\omega\varsigma \epsilon\zeta\eta\pi\acute{\alpha}\tau\eta\sigma\epsilon$, $\mu\eta \delta\acute{\omicron}\tau\omega \delta\eta\kappa\lambda\mu$.

id

id est, ne verò propterea, nullas eorum quibus nos decepit, pœnas persolvat: id est, aliquas persolvere debet.

III.

Negatio cum interrogatione affirmat. Tertiò, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare. Xenophon in Agesilao, τὸ δὲ γε μὴ πᾶς ἔστω πρὸς τὸ ἕνα αὐτὸν ἔγνω; id est, quis prò non videat, hoc eum generosâ prorsus animi inductione sensisse? verbatim, hoc autem quomodo non apertè secundum fortitudinem sensit?

IV.

μὴ ἔ, quin nisi. Μὴ ἔ, μὴ ἔκ, & μὴ ἔχ', sequente participio, redduntur, quin, vel nisi: ut ἔκ αὐτοῦ αἰετοῦ πρὸς τὸ εἶναι, τὸ τοῦ λέγων, μὴ ἔχ' πρὸς τὸν ἀληθὲς αὐτὸν: id est, dignus non essem, cui hac in re fides haberetur, nisi jam antè vera dixissem.

V.

μὴ ἔχ' ἔ, quin. Additur etiam ἔ, post ἔ, vel ἔχ': ut ἔχ' γὰρ αὐτὸς ἔκ τῶν ἀνδρῶν, μὴ ἔχ' ἔ Τροίαν αὐτὸς συμπίσσης: nec enim Hector interfici poterat, quin Troja simul cum eo rueret. Tullius sæpe dicit, ut non, pro quin.

VI.

μὴ ἔ, cum infinitivo. Interdum infinitivo jungitur: ut ἔδραμὸς ἐνδέχεται ἢ διωκεῖται φιλοπονῆντα, μὴ ἔχ' παιδείας ἐπιτυχεῖν, fieri nullo modo potest, quin eruditionis compos fiat, qui assidue in labore versatur. Atque hæc constructio sæpe obscuritatem affert, quæ tamen tolletur, si præmittamus particulis negantibus, ἐφ' ἑταῶ, vel si phrasim resolvamus per μὴ μὴ, id est, nisi, & subjunctivum aut optativum: vel denique mutemus infinitivum in participium.

cipium. Synesius ad Euoptium, νόμους ἀ-
 δαστείεις αἰδέσθαι, μὴ ἔχεις μὴ ἐν τῇ μέρῃ
 ἀποδιδάσκου τῷ χειρομένῳ τὸ πολλοπλά-
 σιον· id est, divinae justitiae leges, verebitur
 nisi partem quasvis aliquam in eum derivaverit,
 a quo tanto plura perceperit. Locus erit cla-
 rior, si legas, ἐφ' ὅτῳ μὴ ἔχει ἀποδιδάσκου το,
 vel μὴ ἔχει ἀποδιδάσκου.

VII.

Μὴ & ἔκ, ante verba quaedam, ita con- μὴ ἔκ;
 strui debent, quasi sequerentur. Verba verbis qui-
 illa ferè sunt, λέγω, φημί, φάσκω, προσποι- bus.
 ὕμῃ, ἀξιώ, δίδωμι: ut ἔκ φημί σε πῆσθαι
 ὅ ὅτι ἐχέμενον ἐνδυπορεῖν: pro φημί ἔκ: id
 est, nego te hac viâ posse rectâ progredi.

Sic in προσποιῦμαι apud Aeschinem in
 Ctesiphontem ἐὰν δὲ μὴ προσποιῇ ὕμῃς
 ἀκούειν, pro ἐὰν προσποιῇται μὴ, id est, sin
 autem vos audire se dissimulabit. Gallicè
 commodè ques'il ne fait pas semblant ne vous
 entendre. Interdum verò, μὴ προσποιῇται,
 absolutè ac per se solum, pro dissimulare;
 Gallicè, n'en faire aucune semblant. Ita Thu-
 cydides, δὲ ἴδ' εἰ ἐδίκηται μὴ προσποιεῖται,
 id est, ut illi nos injuriis affecerint, dissimulan-
 dum tamen est.

VIII.

Sic verbum ἀξιώ usurpatur: nam ἔκ ἀ- ἔκ ἀξιώ.
 ξιώ μὴ, cupio, volo, aequum censeo, ne, vel, in-
 dignum censeo ut. Demosthen. ὕμῃς ὧ σπα-
 τῷ σωματεύεσθαι, ἔκ ἀξιώ τὰ μὴ δεῖν αἰ-
 ἐν ἱπποδία ἔχειν, id est, vos ego milites con-
 venire jussi, quod indignum censebam, vos ubi
 nihil gravius subesset, timere. Hic ἔκ ἀξιώ,
 pro ἀξιώ ἔκ. Sic apud Poëtas, ἀνάγω,
 jubeo passim construitur. Iliad. ε.

Οὐτ'

Οὐτ' ἐν' ἔξοπίσῳ νεκρῷ χαζέει δαυ ἀνέ-
γει, pro ἀνάγει δὲ ἔπνα, id est, jubebat, ne
quis a cadavere recederet.

IX.

Μὴ γὰρ γε, & μὴ γὰρ δὴ, id est, absit enim,
ut τοῦ ἐνσταθεῖς περιερίῃται τὰ βέλπεα ὁ
δαίμων ἐκ ἀφαιρήσεται· μὴ γὰρ δὴ καὶ τὴ
γνώμης ἡμῶν καποχύσεν: fortuna viris for-
tibus rerum optimarum nunquam optionem eri-
piet: absit enim ut nostrā sit voluntate potentior.
Ita Demosthen. pro Coro. τίς ἐχέει κατι-
πύσεν αὐτὸς; μὴ γὰρ τὴ πόλεως γε μηδ' ἐ-
μῆ, id est, quis te non execratus esset? absit
enim, ut id, vel in tempubl. vel in me ominari
velim: cui orationi deest, καταπύσσει αὐ-
τὸν.

X.

μὴ δῆτα. Eodem ferè sensu, μὴ δῆτα. Synesius,
μὴ δῆτα, ὡς πάντων ἐμοὶ προσελέαται·
absit vero, ὅτι mihi mortalium omnium suavissime.
Quod etiam in fine periodi absolute ponit-
ur: ut ἐκ αὐτοῦ ποτε παρ' ἐξοδίου καταισχ-
ραίμι τ' ἐνδοξίαν, μὴ δῆτα: Nunquam fama
a majoribus accepta, per me obsolescet; absit
enim: vel, Superi meliora.

XI.

Μήπ, μήπγε, μήπ δὴ, μήπγε δὴ, ἔτοι-
μήπ, μή- γε, ἔτοιγε δὴ, μὴ ὅπ, μὴ ὅπ, μὴ ὅπ γε,
πγε, &c. μὴ ὅπ δὴ μήπγε, vel μήτοιγε δὴ, signi-
ficant ne dum. vel non solum non: Plato in
Epistolā ad Dionysium, ἐγὼ καὶ δὲ ἀνδράπων,
μὴ ὅπ δὴ Θεῶν, ἄρα καὶ δαδούλω αὐτὸν δέον
εἶπε, id est, ego ne hominem quidem id facere
juberem, nedum ut Deum aliquem. Cicero,
quo minùs, ait lib. de Fato.

SECTIO XIII.

De Adverbio ἔ, vel ἔκ, & particulis cum eo conjunctis.

REGULA I.

ΟΥκ, aliquando in fine periodi, aut ἔκ, in fine vehementioris negationis, aut periodi. ornatûs causâ ponitur.

Primò, cum accentu, absolutè atque indefinitè: ut ἔκ αὖ ποτε τότο ποιήσωμι, ἔκ ἔτι μαινόμεαι, ἔκ. Nunquam id faciam, nec enim tantùm insano: qui Idiotismus Gallorum maximè proprius est; dicunt enim, *ie ne suis pas si fol, noe.*

II.

Secundò, ἔ γάρ, sæpissimè interrogat, ἔ γάρ, significâtque, *nonne?* Plato 6. de Republ. *nonne?* ἔ γάρ πάντα μέγιστα ὄντιν; ἐμὲ ἐπὶ τι μείζον; id est, *nonne hæc maxima verè sunt? an aliquid aliud majus esse potest?* Quo modo sæpe indignationi servit. Lucianus ἔ γάρ ἐχέοντες ἄνδρα ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, ὅρα χαρῆς οὐκ ἔστιν; id est, *Quid? malum nonne oportebat hominem senio confectum ex vitâ discedere, locoque junioribus cedere?*

III.

Aliàs ἔ γάρ, sine interrogatione, initio periodi, sequentibus, ἤ & καί, in diversis membris, orationem efficit, Latinis auribus parum usitatam, quæque satis explicari non possit, nisi posterius membrum ante prius

M

expo-

exponatur, idque additis aliquot vocibus. Demolthen. pro Coronâ inlignie exemplum suppeditat, ἔ γάρ δ' ἵπ' κτισφῶντα μὴ δ' αὖ α' ἰδωκέν δι' ἐμῶν ἐμῶν δ' ἵπ' ἐπερ' ἐξελίσκην ἐξ ὁμίζεν αὐτῶν, ἐκ αὖ ἐγχαίλατο. Ad verb. Non enim videlicet, Ctesiphontem quidem propter me accusare potest: me autem, si quidem convincere se posse putavisset, non accusasset. Quæ oratio sic ordinari supplerique potest, Nec enim profectò credibile est, ab eo me ipsum accusatum non iri, si convincere posse credidisset, qui nunc odio mei, Ctesiphontem accuset.

IV.

ἔ γδ' ἀλλὰ. Tertiò, ἔ γάρ α' ἀλλὰ, apud Atticos affirmat, idémque est, quod ἔ γάρ, etenim. Aristophanes in Ranis, μὴ σκῶπῃς με ἔ γάρ δ' ἡ' ἔχω κακῶς: ne me irrideas, malè si quidem habeo.

V.

ἔ γάρ τοι ἀλλὰ. Quartò, ἔ γάρ τοι ἀλλὰ, eodem ferè sensu dicitur, addito etiam, γ. post aliam vocem. Plato in Euthydemo, ἔ γάρ τοι ἀλλὰ, σῆτιν γ' ἔ λόγον, πλλῶν δ' ἡ' καὶ πολλὰς ἀκηκῶς, αἰεὶ θαυμάζω: id est, quippe, hoc enim dictum, ut saepe jam à multis audierim, mihi tamen semper mirum videtur. Reddi etiam aliquando potest enimvero.

VI.

ἔ γδ' αὖ. Quintò, ἔ γδ' αὖ, id est, alioqui non: ut ἔ γδ' αὖτ' ἐβονδεῖς ἐτυχεῖς, ἔ γδ' αὖ τοσούτων ἐξ ἡ' χρίστας. id est, ejus auxilio usus es: alioqui tamen perficere non potuisses. Lucianus in Timone, ἡ' π' φιλόσοφος ὅστις, ἔ γδ' αὖ ἔ τως ἀσεβείας τοῦ λόγου διεξήκει καθ' ἡ' μῶν: id est, utique Philosophus est, alioqui nunquam

etiam impiis adversum nos verbis uteretur. Demosthenes eodem modo usurpat, εἰν γὰρ αὖ, pro Coro. εἰν γὰρ ἦν αὖ εὐσταμογισέγγυ πρὸς δὲ, alioqui nihil proditore felicius.

VII.

Additur interdum ποτε, Plato Reipubl. 5. εἰ γὰρ αὖ ποτε ἐκλήμων ᾤεσθόν τι καὶ μητέρα κείνην: nunquam enim alioqui nutritricem matremque tondere, id est, diripere ausi essent.

VIII.

Οὐ γὰρ αὖ πῃ significant absque enim. Plato in Symposio, ὅπως αὖ φαίνεται χαλκὸς πῖς μὴ γυγνώσκουσιν· εἰ γὰρ αὖ πῃ πῖς γὰρ εἰδόντες, ut videlicet iis, qui minus hominem norunt, optimus appareat: absit enim, ut iis qui norunt: supple, talis videatur.

IX.

Οὐδὲν, unicā voce, accentu in antepennult. tribus præcipuè modis usurpatur. Primo, pro, Atqui non, Demosthen pro Coro. οὐδὲν ἦν εἰπὲν ἐτέροι· atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus, verti etiam posset, Et tamen non.

Secundo, pro non utique, non sanè: ut εἰ ταῦτ' ἔστις ὅστις ὁ ἡμέτερος; οὐδὲν ἄλλ'· numquid socius iste noster est? profectò, non alius. Quo modo eleganter includitur parenthesi. S. Gregor. Nazian. de S. Basilio? Πάντα γὰρ ᾧ ἀνδρὸς θαυμάζον· (οὐδὲν ὁπόσον εἰπεῖν θαυμάζον.) Nam cum in omnibus virum hunc admiror, (quantum profectò dici non possit.)

X.

Tertiò, fumitur, pro εἰ μὲν πῃ, vel εἰ μὴ: id est, verum tamen non, neque tamen.

Ita Pausanias de incendio, quod in Praxitelis officinam incubuerat; Tum enim servus casum hunc nuncians, addebat, ἔμψεν πάντα καὶ ἀφανιδύσαι, id est, neque tamen consumpta esse omnia.

XI.

Οὐ μὴν, neque verò, neque tamen, ἔμψεν, ἔδεν, vel μὴν ἔμψεν, ἔδεν, verum enim verò non, aut ne, at ἔμψεν ἀλλὰ, vel ἔμψεν ἀλλὰ καὶ, verum enim verò, affirmando; in periodorum initiis. Exempla passim.

XII.

Οὐχ ἥμισυ, non minimè, sæpe apud Atticos sumitur, ὑποκοειστικῶς, pro μάλιστα, maximè; quemadmodum, ἔχ ἥπρον, non minùs, pro λίαν ἄγαν, id est, valdè.

XIII.

Οὐχ ὅπ, ἔκ ὅπως, vel μὴ ὅπ, μὴ ὅπως, μόνον, μόνον καὶ, sæpe significant non solum, vel non solum non: utrùm verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & consequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, non modo, utrumque significat.

XIV.

Οὐχ ὁρᾷς; verbatim, non vides? ferè apud Oratores parenthesi includitur, & cum interrogatione conjunctum ironicè usurpatur, pro οἶμαι, videlicet, nimirum. Demosth. pro Coronà, in Æschinem genus suum despicientem, ἀγαθὴν δὲ, inquit, (ἔχ ὁρᾷς;) τυγῆ συνβεβιωκῶς, ἢ εὐνὴς ὅς παύλιν κατηγορεῖς: id est, Egregià scilicet vita fortunà usus, meam ut humilem obscuramque traducis.

Ibid. Æschini, verbum quod sibi exciderat, irridenti, πάνυ γὰρ, inquit, ὧς ἴσθαι (ἔχ

(ὅχ ὁρᾷς;) γάρ οὐ τὰ τῶν Ἑλλήνων προσημασία,
 εἰ τὸ ἐπὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τὸ ἐπὶ διελέχθαι
 ἔγωγε. .i. In hoc enim, videlicet, posita erant for-
 tunę Gręcię, quod hanc, non illam vocem usur-
 parem. Galli hunc idiotismum egregie re-
 præsentant: ne voyez vous pas? nisi quod
 verba illa parenthesi non includunt, sed ora-
 tionis initio collocant: v. c. ne voyez vous
 pas comme il tremble? de homine admodum
 securo, μάλα γάρ, (ὅχ ὁρᾷς;) ὅμῳ κε-
 τνῆς.

XV.

Οὐδὲ, per se solum, reddi sæpe debet, ne ὅδῃ, ne
 quidem: barbarus enim esset, qui deceret ὅ
 μιν. Demosth. pro Coronā, ὅτοι δὲ, ὅδῃ
 γὰρ Ἰανίθ' ἐμῷ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησιν, .i.
 at isti, ne decreto quidem per me edito, hæc fa-
 cere voluerunt. Idem Olynth. I. εἰ μὴ χει-
 σόμενοι τοῖς χειροῖς ὀρθῶς, ὅδῃ εἰ συνήκει π
 ὅδῃ τῶν θεῶν χεῖρας, μακρονοῦσι, id est,
 qui occasione bene usi non sunt: ii ne si qui-
 dem a Diis bonum aliquod acceperint, memine-
 runt.

Dicitur etiam μὴδὲ. Demosthenes pro
 Coronā. εἰ μὴ ἴτε με πιάσαν, ὅς ἔτῃ
 ἦτατο, μὴδὲ φωνὴν ἀνέχοντα, μὴδὲ εἰ
 πάντα τὰ κοινὰ ὑποτάσσεται πολιτεύειν: ubi
 utrumque μὴδὲ, nequidem, reddi debet; sic
 me si talem esse nōstis, qualem iste criminibatur,
 ne vocem quidem meam audite: ne si quidem,
 vel (ut etiam) in publicis omnibus negociis sum-
 μά fuerim cum laude versatus.

XVI.

Μὴδὲ, & ὅδῃ, sequentibus αὐ, εἰ π, vel
 ὅ, πῶν γινώσκω, vel γινώσκω, vel ποῖν, vel si-
 mili, nonnihil orationem intricatam effi-
 ciunt; μὴδὲ αὐ.

ciunt; ac ferè construenda sunt, cum verbo aut participio, voces illas consequente. Nazianz. 2. in Julian. *ὥς ὅτ' αὖ ὁ, πῦν ἤντα, περιώσουσι* & *ἐν τ' αὐτῇ δυνατείας πόλιν* id est, ut pote qui urbem ab ejus potestate vindicaturus non esset, quicquid demum eveniret. Quæ oratio ita construenda est, *ὥς ὅτ' αὖ περιώσουσι* &, &c. ὁ, πῦν αὖ ἤντα: non autem, quod ista omnia; *ὅτ' αὖ ὁ, πῦν ἤντα*, significant quicquid evenerit: alioqui sensus esset planè contrarius, & affirmaret, non negaret.

XVII.

ὅτ' εἰς.

Ὅτ' εἰς, μὴδ' εἰς & αὐτὲ εἰς, pro *μὴδεῖς*, & *ἐδεῖς*, sæpe apud Atticos usurpantur, tam in fine, quàm initio periodi: imò etiam inter utramque vocem inseritur aliquando αὖ. quod ad sequens verbum refertur. Demosthen. contra Leptin. *ὁ μὲν πέρων ὅτ' αὖ εἰς ὅτ' ἐν ὧν ἰδ' α πνὶ δέιν, τὸ τ' ἀφ' ἐλοῖτο πέλιν*, id est, nemo quidem vestrum quicquam ulli unquam abstulerit, quod ei semel dederit. ubi etiam *ταῦτα*, videtur abundare.

XVIII.

ὅτ' ἐγγύς.

Ὅτ' ἐγγύς & μὴδ' ἐγγύς: (quod secundum rarius est,) verbatim, neque propè; Galli feliciter, *κ' ε peu pres*, id est, *multum abest*. Demosthen. sæpissime, ut in Midiana *ἔχει δὲ ὅχ' ἔγω ταῦτα, ὅτ' ἐγγύς*: atqui hæc non ita se habent: *multum abest*.

Quo sensu creberrimum etiam est, *πολλὰ γὰρ αἶν. & πολλὰ γὰρ ὅτ' αἶν*: Gallicè, *il s'en faut bien*. Sed Plato cum interrogatione conjungit, ut legum 7. *Βάλεθι ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι, ὅτ' ἐγγύς, ἢ πολλὰ γὰρ αἶν*; *Placet*.

cet ne vobis, ut multam adversus eos qui hoc non fecerint decernamus, an longè secus videatur.

XIX.

Eodem significatu dicunt, ὅδ' πολλῶν ὅδ' πολλῶν δὲ : sed (quod à tironibus diligenter observandum) illud ὅδ' cum superiore verbo potius construendum est, quàm cum πολλῶν δὲ. Demosth. de Falsà Legat, ὅ γὰρ ταῦτα αὐτ' ἐκείνων γέγονεν. ὅ δ', πολλῶν δὲ : non enim hac illorum vice contigerunt, multum abest. Quam orationem sic ordina, ὅ γὰρ ταῦτα αὐτ' ἐκείνων γέγονεν, πολλῶν δὲ : alioqui si construatur cum, πολλῶν δὲ, vel ὅδ' affirmabit, vel sensus erit planè contrarius. Exemplum illustrius est contra Leptin. φανήσεται γὰρ ὅδ' πολλῶν δὲ, τ' ἄντιστοιμένης ἀξίων αἰσχύνης, id est, nec enim id cum futurâ ignominia compensari poterit : multum abest : ordo igitur est, ὅδ' γὰρ φανήσεται, πολλῶν δὲ, τ' ἄντιστοιμένης ἀξίων αἰσχύνης, vel πολλῶν δὲ in finem rejiciendum est.

XX.

Dicunt præterea, ὅδ' ὀλίγου δὲ, sed tunc ὅδ' ὀλίγου ὅδ' construitur cum ὀλίγου δὲ, non autem δὲ. cum alio verbo. Demosthen. de Falsà Legat. ὅ δ' γέισον ὅτιν ἀσίκημα, ὅδ' ὀλίγου δὲ, nec par sanè flagitium id fuerit, neque parum abest, id est, multum abest, vel imò plurimum inter utrumque discriminis est.

prosus: estque tunc concedentis potius; aut indulgentis, quàm refellentis. Xenophon. lib. 7. expedit. se ipsum inducit, militibus ut occasionem arriperet, urgentibus, ita respondentem: Ἀλλ' εἴτε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα, &c. Enimverò recte loquimini, atque hæc libenter fecero.

III.

Tertiò, idem est quod, at certè, vel saltem; ἀλλά, saltem. quo tamen sensu particulas καὶ ἔν, vel ἔν, καὶ, vel γέν, sæpius adjunctas habet. Aristoteles, εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ τοῖς φυλάξι: id est, si minùs hoc universi possunt, ac certè per tribus. Galenus ad Glaucon. Εἰ μὴ δεινότερον ἢ ἡμῖν ἐν τῷ πρώτῳ, ἀλλὰ τῇ δευτέρῃ καὶ περὶ αὐτοῦ ἐξελθόντι ἢ ἰσχυρῇ πυρετῇ: id est, si minùs primo die licebit, at secundo quidem conandum est, ut febris speciem cognoscas: ubi ἀλλὰ & καὶ interjectâ voce aliquâ seperantur. Ita quod Tullius pro Cluentio: ait non timuisse, si minùs vim deorum, at illam ipsam noctem! Græcè dici potest, καὶ ἄρα φοβηθῶμαι, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τίω αὐτὸν καὶ νύκτα!

IV.

Quartò, ἀλλὰ, sequente ἄρα, vel ἢ, vel καὶ, vel καὶ, καὶ interrogat. Plato Legum 10. ἀλλ' ἄρα πᾶσι προσεγγίξουσιν τῷ ἀρχόντων, ἢ πᾶσι τέτοις; utrum tandem similes (Dii) sunt principum quorundam, an potius Deorum, principes aliqui? Idem in Gorgiâ, ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατὰ πῶς ἐστὶν ἡ κοινὴ; an verò (quod aiunt) post festum venimus? Xenophon. 4. Memorabilem, ἀλλὰ μὴ γεωμετρικῆς ἐπιθυμίας ἡμέτερον ἀγαθόν; an verò cupis bonus esse geometra? Sæpiissimè

tamen, 'αὐτὸς' ἔχει citra interrogationem, verti debet, *non autem*. Demolthen. pro Coro. εἰ τι περὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διελεχθῶ ἐγώ· *si hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim*. Barbarum enim esset, ἔδῃ.

Aliquando etiam, 'αὐτὸς' ἦ, Periodorum initio, citra interrogationem, verti debet, *Enimvero, uique, planè, profecto*. Ita Dio Chrysostom. novo sanè more, duodecimam orationem exorsus est. 'Αλλ' ἦ, το λεγόμενον, ὡς ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῶν, καὶ παρ' ἑτέροις πλείοσι, πίποντα τὸ ἴγλαυκός, ἀπὸν καὶ παρὰ δέξον πάθῃ: id est, *Mihi quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud alios plerosque, id ipsum usu venit, quod nocturne contigisse ferunt, absurdum uique, ac præter expectationem*.

VI.

† 'Αλλὰ γὰρ, & ἀλλὰ δὴ, sæpe etiam interrogant. Plato 2. de Republ. ἀλλὰ δὴ θεοὺς ἔτι λανθάνειν, ἔτι βιάσασθαι δυνατόν; id est, *an verò Deos, nec latere, nec cogere quisquam potest?* Sæpius tamen non interrogant, & significant *ac enim*, nec aliter Græcè dici potest, *non autem*, quàm, ἀλλὰ μὴ, vel rarius, 'αὐτὸς' ἦ.

VII.

✕ 'Αλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλὰ, ironice pro *ac enimvero, scilicet, nimirum*. Demolthen. in Lept. 'Αλλὰ, νὴ Δία ἐκεῖνο αὐτῶν; εἴποι πρὸς ταῦτα, *at enim verò, id fortè nobis objiciet*.

VIII.

ἀλλὰ δὴ καὶ, imò. 'Αλλὰ δὴ καὶ, imò etiam, vel usque adeò καὶ, imò. significant. Libanius εἰς ἀδελφὸν ἐχθρὸν ἀπὸν.

ἀπύγαι ὅπου αὐὸ βέλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ
 πρὸς πολεμίοις. id est, liberam, quocunque
 vellent abeundi potestatem habuere, atque aded
 ad ipsos hostes.

IX.

Πάλω ἀλλὰ, ferè significant tamen, *veruntamen*, ut etiam πάλω καὶ. Lucian. πάλω ἀλλὰ, τί αὐτῷ ποιοῦμι; *veruntamen* quid agem.
 rem? Quomodo interdum repellentis est,
 ac resellentis: interdum approbantis, &
 concedentis.

At verò πάλω ἢ redditur, nisi, ut
 πάλω εἰ, & πάλω ἐν Aristot. I. Metaphys.
 εἰ γὰρ ἀνθρώπων ὑγιαίνει ὁ ἰατρὸς, πάλω
 ἢ καὶ συμπεσυχός. id est, nec enim sanat
 Medicus, nisi per accidens.

X.

Ἀλλὰ τοι, & ἀλλὰ μὲν atqui, at certe,
 at verò. Exempla passim obvia: sed ἀλλὰ
 μὲν, in assumptionibus dialecticis usurpa-
 tur, quo modo atqui apud Latinos. unde est
 hoc Luciani argumentum: εἰ γὰρ εἰσι βω-
 μοί, εἰσι καὶ θεοὶ ἀλλὰ μὲν εἰσι βωμοί
 εἰπὼν ἄρα καὶ θεοί. si enim aræ sunt, sunt etiam
 Dii; atqui aræ sunt, ergò & Dii.

XI.

Ἀλλὰ ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ ἢ ὅτι, nisi quòd,
 Synesius. Epist. ὁ δὲ πρὸς πένδης ἐποιοῦτο
 κίνδυνον, ἔχον ἕτερον ἢν, ἢ ὅτι πῶσιν
 ἰστίαις ἢ ναῦς ἐοίσετο, quod præsens periculum
 intentabat, aliud erat nihil, quam quòd passim
 velis, navis ferebatur.

XII.

Ἀλλὰ, interdum adhortantis est; tunc
 que ferè conjungitur, cum ἄγε, vel ἄγε δή,
 vel imperativo verbi εἰμι εἰ; nec quicquam.

quam per se significat. Dionysius Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ὀπίσθεντος, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν, ἄλλοι ἰτε οὖν πολλὰ καταφρονήσαι ἐπ' αὐτούς. id est, *Alii à fronte, alii à tergo ingruentes, ite porro, atque illos omnino contemnite*, ubi ἄλλοι ἰτε, pro ἰτε δὴ.

† Eadem conjunctio, ita nonnunquam post comparativum adverbium sequitur, ut summi videatur pro ἢ, *quàm*. Thucydides sæpe ut lib. 2. τὸ τῶν ἐπισημώτατων (ἐλάμ-
καρον) ἢ ἐν ᾧ κείνται μᾶλλον, ἄλλοι ἐν ᾧ ἢ δὲ αὐτῶν ἀειμνῆς καταλείπεται. id est, *sepulchrum illustrissimum; (supple habuerunt) non illud potius, in quo jacent, quàm in quo perpetua eorum gloria remanet.* Latini tamen potius dicerent, *tam quàm*.

‡ Idem paulo post, ἢ γὰρ οἱ κακοπρα-
γῶντες διωρότερον ἀφειδοῖεν αὐτῶν βίην, ἄλλοι οἱς ἢ ἐναντία μεταβολὰ ἐν τῇ ζῆν ἐπι-
κινδυνεύεται id est, *nec enim, qui duriorē fortunā utuntur justius vitam profundant, quàm qui de adversâ quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.* Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt, in continuo adversæ fortis periculo versantur.

SECTIO II.

De Coniunctione αὖ, spectatâ in primo
& secundo usu.

REGULA I.

Coniunctio αὖ, (præterquàm quòd sæpe sumitur pro εἰ: & præter alium vulgarem usum, quo ferè cum optativo & subiunctivo coniungitur:) apud Græcos Oratores maximè, usus habet tam elegantes, quàm varios, quod etiam apud Poëtas, κε & κεν, encliticæ repræsentant. Nos facilitatis causâ, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus est ἀόριστος, id est, indefinitus: secundus συνηπικὸς, αὖ, quasi potestativus: tertius ὑπερπληρωματικὸς, id est, abundans: quartus ἐλλειπτικὸς, id est, deficiens.

II.

Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, maximèque contritus est, cum indefinitam loci, temporis, ac cæterorum id genus significationem habet: quomodo ferè cum optativo, vel subiunctivo construitur: ut ὅ, τι αὖ λέγοις, πλεον ἔσται) μὴδὲ ἐν, vel μὴδὲν: quicquid dicas, amplius fiet nihil, id est, nihil propterea consequere.

III.

Secundus συνηπικὸς, amplissimè patet; itaque dicitur, quod ferè sententia commodè, per verbum σύναδς declarari possit; licet

licet etiam per verbum, ὀφείλων, debere, id fieri queat.

IV.

αὐ, cum im-
perf. indic.

† Primū igitur, cum imperfecto indicati-
vi seu præcedat, seu sequatur, assert signi-
ficationem præsentis, & imperfecti optati-
vi: ut εἰς τὴν ἐσθλὴν ἀδικοῦντα, ἢ αὐτὸν ὀφείλων,
si viderem injuriis afficientem, non paterer:
pro αὐτὸν ὀφείλων, αὐτὸν ὀφείλω.

† Sæpe etiam pro plusquam perfect. quia
imperfectum pro Aoristo poni solet. De-
mosth. initio Philipp. I. ἡσυχίαν αὐτῷ ἦγον,
quiescissē, vel quiescerem.

V.

† Secundū, cum aoristo utroque indicati-
vi, sumitur pro aoristo, vel plusquam perfecto
optativi: ut ἐκείνον αὐτὸν ἐξέβαλον εἰ πα-
ρυσσεύσατο: ubi ἐξέβαλον, idem, quod
ἐκβάλοιμι, id est, illum ejecissē, si clam se
ingessisset. Demosthen. Philipp. I. ἰδὲν
αὐτὸν ὅτι νυνὶ πεποίηκεν, ἐπεξεν, id est,
nihil eorum quæ nunc fecit, præstississet.

VI.

† Tertiū, cum plusquam perfecto indicat.
pro eod. plusquam perf. optativi. Demost-
hen. pro Coro. ὥστε τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἀνυψώ-
τηκε, Ita pacem non obtinissēt. Ibidem,
ὅτι τὰ ἀδικημάτων αὐτὸν ἐκέλευτο τὴν εὐαγ-
δίαν, id est, quia suarum etiam injuriarum, id est,
nobis ab eo illatarum meminissēt. Ibid. in voce
passivā, ἐξήρατο αὐτὸν πᾶσι, id est, Homo
ejusmodi ereptus fuisset; nempe, Judicum
manibus.

VII.

† Quartū, cum præterito, etiam medio,
tametsi rar. us. Demosthen. ibid. ἐπεὶ δὲ διὰ

γὰρ ὑμᾶς αὐτοῦ, πάσαι αὖ ἐπολάλατε· id est, *Alioqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periiſſetis.*

VIII.

Quintò, non tantùm cum imperfecto, vel aoristis indicativi, sed etiam cum optativo sæpius, quàm cum subjunctivo: vim habet supprimendi aliquid, sed tamen *δυνητικῶς*: ut τὲτο μὲν παρ' ἀνθρώπων ἐκὼν αὖ συσχωροίμην, τὸ δ' ἔτι εἴσα, ἐκ αὖ, supple, συσχωροίμην, id est, *hoc quidem adverbisario libens concesserim, alia verò non item.*

IX.

Sexto Latini vim illam *δυνητικὴν*, ferè αὖ, cum per futurum optativi, vel per aoristum subjunctivi exprimunt: ut patet superiori exemplo. Tullius pro Coelio, *Fam ista deseruerit, jam atas omnia, jam dies mitigabit*: τὰ πάντα μὲν αὖ ἤδη ἀρείν, πάντ' αὖ ἤδη ἡλικία πε καὶ χρόνῳ καταπραυνέειν.

Aliquando per imperfectum, aut plusquam perfectum optativi: ut *ires tu verò, obsecraves, obtestarere, pro ire, obsecrare deberes aut debuisses*. ἀμίλει, σὺ μὲν αὖ πρὶς χρόνῳ τε, καὶ ἀνθρώποις, καὶ καταμύπτῃ σοο.

X.

Septimò, cum interrogatione, ac ferè particula γὰρ, & optativo, indignationis sensum aliquem indicat, & contemptus. Æschines in Ctesiph. σὺ γὰρ αὖ (Demostenem appellat,) καί μιν ἀποστήσεις; σὺ γὰρ αὖ πρὸς αὐτοῖς, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπως κίνδυνόν παύσει; Τι, καὶ vel.

vel unum virum ad defectionem impellores? tu, ut adires, non dico urbem, sed domum unam, ubi aliquid subesset periculi? Quasi dicas, nunquam id faceres. Sic apud Latinos cum indignatione: tu, ut id feceris? ut præsente me verberaris? οὐ γὰρ αὖ τὸ τοιοῦτον ποιεῖσαι; σὺ γὰρ αὖ καὶ παύεις; ἐμὴ πύξεις; Gallicè, que tu l' ayes battu en ma presence?

XI.

† Octavò, vim illam δυναμικὴν, & cum futuri significatione conjunctam habet, non modò cum optativo, sed etiam cum futuro indicativi, & aliorum modorum: itémque cum præsenti, præterito, & utroque aoristo infinitivi, & participiorum.

† At primò cum futuro indicativi. Isocrat. in Areopagitico, ἔκ ἐστιν ὁπως, ἐκ αὖ γὰρ δὲν ἅπαντα κατὰ πιθανότητα: id est, fieri non potest, quin omnia ferè malorum genera patiamur.

XII.

Cum futuro infinit.

† Cum futuro infinitivi. Idem in Busir. ἐνόμισεν τὸν αὐτὸν τέτων ὀλιγοῦντας. τοχὶν αὖ καὶ τὴν μὲζόνων καταφρονήσιν existimavit, qui hac nibili facerent, eos majora quoque contempturos.

XIII.

Cum futuro particip.

† Cum futuro participiorum, rariùs, aliquando tamen: ut αὐτὸς δὲ, ὡς μάλα φιλοφρονητικῶς αὖ δεξιωσάμενος, ἀπὸντισεν, obviam ei profectus est, quasi eum peramantiter excepturus.

XIV.

Cum præs. infinit.

† Cum præsenti infinitivo sæpius. Xenophon. Παιδείας I. δοκῇ μοι ἅθλα προπταίς,

πρὸς, μάλιστα αὐ ποιεῖν ἐνασκέσθαι ἔκα-
 σα, ὥστε ὅπουτι δέοιτε ἔχειν αὐ παρεσκευασ-
 μένους χεῖναι: id est, mihi quidem vide-
 tur, si præmia proponet, effecturus maximè,
 ut in singulis optimè exercitati sint, eosque ubi
 opus erit, maximè promptos & expeditos ha-
 beat. ubi ποιῖν pro ποιήσιν, & ἔχειν pro
 ἔξιν. Demosth. initio Philipp. I. ἡγούμεαι καὶ
 ἀναπαύσας, εἰκότως αὐ συγγνώμης
 τυγχάνειν: existimo, ut primus etiam ad dicen-
 dum surrexerim, me tamen veniam jure conse-
 quuntur. ubi αὐ τυγχάνειν, pro τείξεσθαι.

XV.

Cum Aoristis infinitivi Xenoph. Ἑλλω- Cum Aor- X
 κῶν 6. ἰομίσας ἔκ αὐ ἐπὶ συμμίξαι αὐτῷ
 τὸν μισθοφόρον, συμμίξιν: ratus merce-
 narios sese cum eo deinceps minimè conjunctu-
 ros. Idem Παυλείας 8. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἦδυν
 ἵσταναι, ὡς μνηστὴν αὐ ἐπὶ κακὸν παθεῖν, pro
 πείσεσθαι. Jam in tuto collocatus ero sic ut ma-
 li amplius pati nihil possim: quo loco maxima
 vis Δυνηπκῇ exprimitur.

XVI.

Cum participio præsentis. Idem Ἑλλω- Cum par- X
 κῶν 7. ἐπὶ δὲ γινώσκων αὐ δυνάμει & πόλε-
 ως κσατεῖν, pro Δυνασάμει, ubi se verbis sensi
 dominum esse non posse cognovit. Demosth. pro
 Cor. ἥ τότε Ἀθηναίων, πειθὰ αὐ ἐχόντων
 μνηστιακῆται καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις,
 cum Athenienses eo tempore, acceptarum à Co-
 rinthiis ac Thebanis injuriarum memoriā com-
 moveri potuissent.

XVII.

Cum Aorist. I. participii. Idem Παυ- Cum Aor- X
 λείας I. ὡς ἔδυνα αὐ λήματα τὰ τῷ μεγίσ-
 τῷ. I. par-
 τicip.

δεῖ σιμεῖα, id est, quasi neminem summi Nominis signa latere possent pro λήσονται.

XVIII.

Cum 2.

Aorist. particip.

† Cum 2. Aoristo participiorum. Idem Ἑλλωικῶν. 6. ἔλογίζοντο δὲ καὶ τῦτο, αἷς καὶ σωελθῆται αὐτὰς ἔως ἢ Λακεδαιμονίων Νόστων: id est, secum etiam ita ratiocinabantur, brevi simul coituras Lacedaemoniorum vires: ubi σωελθῆται, pro σωελθῆτομένῳ. Demosth. pro Coro. inter αὐτὸν & particip. verbum inseruit, Θηβαιῶσι δ' ἔτι, πρὶν αὐτῶν ἐπιδόξαι παθεῖσιν. Quicquid verò Thebani paterentur, id jucundum vobis futurum esset.

SECTION III.

De tercio & quarto usu ejusdem Conjunctionis.

REGULA. I.

αὐτὸν, abundat.

† Tertius usus, qui ἀπληροματικός dicitur, is est, cum particula ista περιελύξῃ, abundat. Aristoteles Ethic. 10. μάλιστα αὐτῶν δὲ νότα δὲ ἔξεν αὐτῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ. νομοθετικῶς ἡρόδοτος: id est, ex superioribus, id maxime posse videatur, qui condendarum legum peritus fuerit. ubi prius αὐτὸν abundat, nisi dicamus αὐτῶν δὲ νότα δὲ, sumi pro συνήσεσθαι.

† Aristophanes in Vesp. ἐγὼ γὰρ, ἔδ' αὐτὸν ὁρνήτων γάλα. αὐτὸν ἢ βίῃ λαβοίμι αὐτὸν, ἢ μέγαν ἄποσσοις: id est, ego quippe ne lac quidem

dem avium huic vitæ pratulerim, quam tu mihi nunc eripis.

Plato 4. Legum, τῆτο γὰρ ἔχουπα, (supple πάλι;) πολλὰ ὁξαγωγὰ αὐ παρ-
εχομένην, νομίσματα αὐ γυρῆ καὶ χρυσὴ
πάλιν αὐτὶ πῖμπαν αὐ αὐ: id est, hoc enim si
haberet, ut verum inde multarum exportatio
fieret, ita magnā vicissim auri argentique
copiā repletur. ubi αὐ, cum παρ-εχομένη
iunctum, manifestè re-lundat, vel significat
παρ-εχεν δυν-σμένην.

Demosthen. initio 1. Philipp. cum aor-
isto particip. vocem hanc ita conjunxit,
ὁπρῶν αὐ, ἔως οἱ παρ-εῖσι τὴν εἰσόδων
γνώμην ἐπεσύναντο: ubi ὁπρῶν αὐ pro
ἐπρῶν tantum: id est, ubi expectāsem,
donec eorum qui solent, plurimi sententiam dix-
issent; nisi trajectio sit, pro ἔως αὐ.

II.

Quartus ac postremus usus, ἐλλειπτικός, αὐ, deficit.
id est, deficiens, bifariam dividi potest. Pri-
mum enim, conjunctio illa præsens, vim
habet subintelligendi aliquid, quod orationi
desit, adhibitā ferè verbi ejus repetitione, in
quo vis significationis præcipua est. Syne-
sius ad fratrem, de incerto quodam cædis
authora τοῦτο δὲ ὅτι, ὡς εἰ καὶ καὶ πεποίηκεν,
ὁμῶς ἐποίησεν αὐ: ejusmodi ille est, ut facinus
etiam si non admisit, admittere tamen potuerit;
vel datā occasione, admissurus etiam fuerit.
ubi & verbum ποιῆν repetitur & αὐ, præter
vim δυν-ητικὴν, simul aliquid aliud involvit.
v. c. ἡνίκα αὐ τὸ χη, si res ita ferret, aut aliud
simile.

Ejusdem

III.

† Ejusdem ἐλλείψεως, clarius etiam exemplum hoc est, quod apud eundem Syne-
sium ibidem extat, τοὺ δὲ καὶ μηδὲ πατάτας,
(delatores intelligit; & supplendum ex
præcedentibus, οἷμα δὲ ἔνδοξοι ἀνδρες.)
ὅτι συνίπαται αὐ. Hos verò, (supple, dela-
tores execrandos puto) quòd veni, ut minùs
fortè confinxerint; confingere tamen parati per
sefe fuerint: nempe, εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ἐν πᾶσι λα-
τοῖς, si qua sese daret occasio.

IV.

† Alter modus, quo illa conjunctio ἐλ-
ληνθηαῖς usurpatur, est, cum ipsamet defi-
deratur, ac subintelligitur: tunc eodem mo-
do loca illa explicari debent, per optativum;
ac si expressa esset illa conjunctio. Ita, cum
alicui loco, vel imperfecti, vel aoristi, vel
perfecti significatio minùs conveniet, statim
conjiciendum erit, particulam αὐ subintel-
ligi: similiterque præsens, vel aorist. &
perfectum, vel infinitivi, vel participiorum,
per futurum explicandum esse. Pauca ex
Demosthene & Xenophonte subjiciemus
exempla.

V.

† De Imperfecto, clarum illud est, Olynth.

I. ῥᾶον, καὶ πολὺ ταπφοτέρω νῦν ἐχρώμεθα
τῷ Φιλίππῳ, id est, faciliore nunc, multo-
que modestiore Philippo uteremur pro
ἐχρώμεθα αὐ.

VI.

† Item de Infinitivo præsentis temporis.
Ibidem, βεβαίαν εἰκὸς ἔχθρον αὐτοῦ,
ὑπὸ ὧν φοβῶνται καὶ πεπνυμένοι, ἔχειν, pro
ῥήσιν, vel ἔχειν αὐ: loquitur enim ibi de
con-

constantia in futurum: id est, *constantes ab iis, propter illa quæ metuunt, quæque passi jam sunt, inimicitias gestum iri,*

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid. ✕
σκοπεῖτε, εἰς τὴν πόλιν ἐλπίς ταῦτα τελεῖσθαι, pro τελεῖσθαι· *videte, quem ista finem habitura speretis.* Idem pro Coronà, cum Aoristo primo medio, sequente futuro activo: ῥᾶον ἡλπίζε, τὰ ὑφ' ὧν ὀφθαλμοὶ ταῦτα δὲ πείσονται· id est, *sperabat se facilius partim in fraudem inducere, partim etiam persuadere posse.*

VII.

αὐ, cum ✕
particip.
deficit.

Denique de participio, in quo tamen id rariùs accidit: Xenophon. Παιδείας 6. ἄλλες δὲ μισθῶν, ὡς ἀμεινον μαχομένους ὑπὸ σφῶν, ἢ αὐτοῖς. id est, *alios mercede conducunt, quasi melius suâ causâ pugnaturi sint, quam ipsimet:* ubi μαχομένους, pro μαχομένους αὐ, vel μαχασομένους. Et lib. 7. in Aorist. participiorum, ὡς ἔγω μάλλον ἐπιπείσων ἀποδοκίμοις τοῖς ἐναντίοις, id est, *quasi hoc pacto adversarios magis impetio res invasurus:* ubi ἐπιπείσων, pro ἐπιπείσων αὐ, vel ἐπιπείσων μάλλον; cum de futurâ expeditione loquatur.

VIII.

Idem usus ferè perpetuus est, præcedente conjunctione εἰ, cum imperfecto vel aoristo. Tunc enim vix unquam conjunctio αὐ exprimitur; semper tamen, meo quidem judicio, subauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego sectione sextâ pauca subijciam, hîc tantum monuisse contentus.

SECTIO IV.

De Conjunctionibus αἴα, ὅ γα.

REGULA I.

αἴα ὅ γα, itaque.

A Pa acutà penultimâ, (nam αἴα circumflexum, adverbium est quod, iurum significat:) Primò, initio periodi, ac præfertim cum particulâ ὅ γα, sonat itaque, vel quamobrem. Plato 5. de Republ. αἴα ὅ γα ἐκ τούτου τὸ τοῖόν ἐστι μέγας: quamobrem ex hoc, tale quid sequitur.

II.

αἴα forte tamen.

Frequentissimè voci alteri subjungitur significatque idem quod καί, vel ἰσως, id est, fortè, vel tamen vel quodammodo: ut εἰ καὶ αἴα. ὅ γα βραχὺς ἀξίος ἐν τοσούτοις ἔσται, id est, si quis fortè, vel tamen, in tantâ multitudine premio dignus reperitur.

III.

αἴα, utique.

Non minùs sæpe significat utique, nimirum, videlicet, obsecro quasi: adeoque ornatum magis, quam novæ significationi servit. Appianus ἡ δὲ ἔγνω αἴα, εἰ μὴ τὸ ὅμοιον ἡρώας ἐπίσχοι id est, malè nimirum audisset, ni similia constanter pertulisset: hic enim ἡ δὲ ἔγνω posuit pro ἡ δὲ ἔγνω αἴα. Sic ἐν νόμῳ αἴα, cogita obsecro, νῦν αἴα πρὸς ἐξέτασιν, attende, quaeso.

αἴα, videlicet ironice.

IV.

Quo etiam modo, non rarò sumitur ironice, ut & καὶ Δία & ὅ γα ὁ θεός; verbi causa,

ἢ, εἴξει ἄρ' ἀνδρῶν θ' ἀεὶ χαυαὶ ῥίπων ἢ
 πόλιν εἰλεῖν αὐτοῖσι: poterit videlicet homo
 semper humi repens, civitatem primo impetu
 capere.

V.

Particula γε, sola cum est, fere significat *γε saltem*.
saltem aut eam atticè significationem invol-
 vit: ut τῷ τέ σοι ἰσσομαι, τὸ μὲν γε μῖς θ',
 id est, *huic malò medebor tuo, quantum saltem*
contendere potero. Atqui hic usus frequen-
 tissimus est.

VI.

Eadem cum pronominiis, ἐγὼ σὺ, αὐ-
 τὸς significat *quidem*: ut ἐγὼ γε, *equidem*:
 ubi notandum in ἐγὼ γε, & ἐμὸς γε, accen-
 tum in antepenultimam retrahi. cum in
 ἐμὸς γε, ἐμέ γε, & aliis casibus id non fiat.

VII.

Platone potissimum, solius ornatùs cau-
 si sæpissime usurpatur: ut πῖνυ γε, id est,
 admodum: sic εὐσεῖ τ' εὐφύας, *maie egregie*
iudolis.

VIII.

Præcedente ἤ, & interjectâ ut plurimum *γε imò*.
 aliâ quadam voce, significat *imò*. Plato in
 Protagorâ, εἰς ἐμὴν τῆσιν, εἰ πὺ ἀνδρείους
 λίθοι παρ' ἀλέες ὁ δὲ, καὶ ἵπας γε ἔφη id est,
 quarebam ex eo, num viros fortes audaces esse
 diceret: Ille autem, imo temerarios, inquit.

IX.

Γε δὴ, ut plurimum quoque significant *γε δὴ*,
saltem. Demosthenes in Midiani, μέτριον *saltem*.
 παρὲν αὐτὸν, τὸν γε δὴ μῖς, εἰ τ' κείσεως
 χεῖρον. id est, *moderatum ac tolerabilem sese*
præbuisse, *saltem* toto illo iudicii tempore: hic
 enim παρὲν, pro παρὲν αὐ.

Γέτοι,

X.

ἴτοι, γεῖν, ἴτε, ἴτοιπε, γεῖν, & γῖν, idem quod certe quidem. quæ significant; nisi quod sæpius reddi possint, certe quidem, vel quidem certe. Exempla passim obvia.

Nec rarò γε, γεῖν, & γῖν, redduntur, nam, vel enim: qua significatione interdum etiam apud Latinos *saltem*, *quidem* & *certe* *quidem* usurpantur: Et apud Gallos, *au moins*. Plato in Phœd. ταυτὸν γῖν ἢ λόγον θαυμαστὸς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. id est, nam hac quidem in disputatione, mirum quantum præter expectationem meam versatus es. Ubi etiam notandum, illas ὑποκοειστικῶς usurpari: nec enim in vehementi asseveratione αὐτὸν γὰρ rectè ponerentur.

XI.

ἴτοι, γε, ἴτε, & γε μὴν, aliquando significant enimverò, sanè, atqui. Plato Legum IO. ἐπὶ μὲν οἱ γε μὴν αὐτοῖς, σκεψάμεθα τὸ ἐκεῖθεν τίποτε καὶ τυχεῖνσι διανοούμενοι. præcesserat autem, εἰς ὃς ἴτοιπε σοῦς ἀνδρας ὁρῶν λέγειν: quem locum ita Ficinus vertit; *Certe non absurdum est, viros sapientes probè dixisse: quare sequamur ipsos inquiramusque, quidnam intellexerint. Ego sic verterem: Probabile sanè fuerit, eruditos homines rectè loquutos esse: nos autem eorum vestigiis insistentes, quid ii porro senserint, qui eorum ex disciplina profecti sunt, videamus.* nam per τὸ ἐκεῖθεν, illorum aut discipulos, aut sectatores intelligit.

XII.

γε μὴν, ἴτε μὴν, significat etiam præterea, vel quinetiam. Xenophon in Agesilao, ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνίκησεν, quin etiam bonæ spe omnes implevit.

SECTIO

SECTIO V.

De Coniunctionibus ὃ, ὅ δὴ.

REGULA I.

Praeter ea quæ in superioribus aspersimus; quæ sequuntur de particulâ ὃ, *ἂν δὴ, X*
notanda sunt. *enim.*

Primò, in significatione vulgari, sæpe adjunctam habet particulam δὴ superfluum. Plato in Apologiâ, ἐγὼ δὲ δὴ ἔτε μίση, ἔτε σιωπῶν σὺ νοῖδα ἐμαυτῶ: ego enim mihi nullius planè rei conscius sum.

II.

Secundò, ironicè sumitur: ut σὺ γὰρ δὴ τῶν τέτων ὀργιστῆς, ἀπαστῶ μέλλεις καταλι- *γὰρ, vide- X*
κεῖν ἢ χεῖραν id est, tu scilicet his viribus
Ἔ initis, universam occupabis regionem.

III.

Tertiò, interrogationi servit, ut apud γὰρ, *inter. X*
Latinos particulæ nam & enim: ut quisnam rogat.
hoc fecerit? τίς γὰρ αὖ τῶτο ποιήσει. Quo in
genere notanda præcipuè est hæc particu-
la, cùm indignationem adjunctam habet.
Aristophanes in Plut. τὸ δὲ αὖ πλέγειν πα-
μαὺ ὁμᾶς, ὡς ἔ πάντ' ἐς ἀγαθ' ὁμῶν δια-
τρενίαν; id est, Itæne verò, audeatis etiam
negare bonorum vobis omniam causam esse pau-
pertatem? Ita sæpe Tullius particulam enim
usurpat: ut Philip. 8. semel enim pacem de-
fendi? ἀπαῖ, γὰρ ἵνα τ' εἰρήνης ἐπεσξῶ
ἐγώ:

N

Cv

IV.

ὃ δὲ, nonne?

Οὐ γὰρ, sæpe vehementer interrogat. Chrysostom. in cap. 15. Epistolæ 1. ad Corinthios; ὃ γὰρ ἐκκοπῆσαι τὴν γλῶτταν ἐκείνῳ ἔδει; ὃ γὰρ σβειδῆσαι τὴν καρδίαν τὴν πᾶντα νεκρῶσαι; id est, quin enim? an non linguam istam exscindi oportuit? non cor istud extinguere, quod talia pareret? Contra γὰρ, interdum παρέλκεν, responsioni & approbationi servit. Plato sæpe ἐστὶ γὰρ ἔγωγε. Ita est.

δὲ; abundat.

V.

δὲ, nunquam per odorum initio.

+ Δὲ, in soluta oratione nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum: in versu, modo sequitur, modo præmittitur: & tunc utrobique significat prorsus, utique, sanè, enimverò, planè, certè: Exempla passim apud Homerum.

VI.

καὶ δὲ, affirmat.

X Secundò, (præter communem illam & contritam acceptionem, quâ significat igitur; in quâ dicunt etiam δὴτα, quod tamen sæpius significat videlicet.) Eleganter postponitur particulæ καὶ, asseverandi gratiâ: ut καὶ δὲ βυλοῖ μὲν αὖ. id est, equidem omnino vellem. Quomodo non rarò duplici καὶ includitur: ut καὶ δὲ καὶ ἀνόσιον τὰ πύργα. id est, & impium sanè id fuerit: ubi alterum, καὶ παρὲν videtur.

VII.

+ Interdum aliquid inter καὶ & δὲ, majoris elegantiae causâ, inseritur: ut τὸ περὶ αὐτῶν πᾶσι ἐλάττωμα ἐπέκει, καὶ τὸ δὴ δὴ δὴ. id est, hoc profectò liberalem hominem decet, & verò etiam iustum.

Eodem pertinent ista, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, X
 sine ullo verbo, id est, quoddamque maximum est.
 Sic καὶ τὸ δὴ μέγιστον καὶ τὰ τῶν, quoddamque potissi-
 mum, vel maximum opere pretium est; vel,
 quoddamque maximè urget: & similia, in qui-
 bus præpositivus τὸ, sumitur pro subjuncti-
 vo ὅ.

VIII.

Δὴ, præfixum particulæ πῦ, vel πῦθεν, δὴ πῦ,
 significat videlicet, nimirum, opinor, idque δὴ πῦθεν,
 tam serio, quàm jocò. Serio, ut μέμνηδε nimirum.
 γὰρ δὴ πῦ, meministi enim, opinor. Joco au-
 tem, σὺ δὴ πῦ πάλιν ὅτι ἄν, καὶ τὸ ἀνδραγατά-
 των αὐτοῦ ἀνδραγαθῶς id est, tu videlicet hac ata-
 te, fortissimos etiam superare poteris.

IX.

Interdum vel incitando, vel concedendo,
 sumitur, pro sis, verò, porro. Incitando qui-
 dem: ut εἰς δὴ, ἴδε δὴ id est, age sis, age ὁ γὰρ δὴ, X
 verò. Sic δεῦρο δὴ id est, huc age. Con-
 cedendo autem, ut εἴεν δὴ πάντα, sint ista
 verò.

X.

Post adverbium ἐν πάσῃ α videtur commo-
 dè reddi, enimvero: ut ἐν πάσῃ δὴ ἔργῳ
 δεινῶς τι παθῶν id est, tum, vel, hic enimverò
 graviter commotus.

XI.

Sæpiissime præfigitur particulæ ποτε; πὶ δὴ ποτε; X
 tuncque aut παρέλκει, aut ejus significatio
 cum vocis illius significatione confunditur: quid tan-
 reddi enim debet, tandem, vel demum: ut dem.
 πὶ δὴ ποτε σε ἔγωγε παρεξύνη; quid tandem
 usque adeò te commovet?

XII.

ἔγω δὲ, + Οὐ γὰρ δὲ, non raro verti potest, atque
atque ita. ita: ut ἔγω δὲ, πάντα διερπασαμένῳ, ὡς χαίρων
χαίρων: Atque ita confectis omnibus, exul-
tans abiit.

XIII.

δὲ, ironice + Ironice quoque per sese ponitur: ut ὑμεῖς
cum. αἶψα, εὐλοῦσθε δὲ τὴν ἐξ ὄντι, ἀσυνήτοι
αὐτῶν πωδείας ἐν τῇ πόλει ὑποκαταστήτε. id est,
vos nempe doctrina tam studiosi, ejus causā
nihil non feratis.

XIV.

δὲ, abundat. + Aliquando uni tantum elegantiae servit:
ut αὐτίκα δὲ μάλα, id est, subito admodum,
vel continuo. quā in acceptione non raro,
vel sequitur particulam δὲ, ut ἐν δὲ δὲ,
quod si: vel cum particulis similitudinem
aut accessionem indicantibus conjungitur,
ut καὶ ὁ δὲ, ὡς δὲ: sic καὶ ὁ δὲ πρὸς
τὴν ἐξῆς, id est, quemadmodum etiam ante factum
idem est, ubi fungitur vice particulæ ἐν, de
quā postea. Imo & cum ea quoque conjun-
gitur, ut καὶ ἀπὸς ἐν δὲ, eodem sensu.

XV.

+ Sed notandum hinc primò, non initio pe-
riodi hoc loquendi genus usurpari: Erra-
ret enim, qui orationem inchoans hac simi-
litudine, quemadmodum ferociens quidam leo;
sic eam Græcè redderet, ὡς δὲ δὲ, vel δὲ
ἐν λέωνος ἀγέλης: sola enim particula
ὡς δὲ aut similis adhibenda tum est.

+ Notandum secundo, cum mediis in peri-
odis usurpatur, indicari, placere admodum
ac probari comparisonem illam vel acces-
sionem; ideòque latere significationem ad-
verbii etiam, vel utique, aut alterius similis.

SECTIO

SECTIO VI.

De Conjunctionibus *εἰ*, *ὥς*, *αὖ*, *ἐὰν*, &
adjacentibus particulis.

REGULA I.

E *ἰ*, & *ἢ*. quemadmodum, *αὖ*, & *ἐὰν*,
per se solæ promiscuè usurpantur, in
vulgari acceptione, quâ significatur Lati-
num *scilicet*. Latiùs tamen patet usus con-
junctionis *εἰ*, quam cæterarum, ut constabit ex
sequentibus: ubi tum de cæteris quoque
monebimus, cùm idiotissimus aliquis æquali-
ter illis omnibus conveniet.

II.

Εἰ per se solum, aliquando sumitur pro
εἴθε id est, *utinam*; apud Poetas quidem sæ-
pius, rariùs apud Oratores, Hom. Odys. γ.

*Εἰ γὰρ ἐκεῖ πρῶτον δὲ θεὸς δὴ δυνάμει δα-
δείν, ὡς*, *utinam tantum mihi facultatis & vi-
rium Dii concederent* Xenoph. παυσ. 6. *εἰ
γὰρ ἦτορ. εἴη δ' Ἀγέλαος, δ, π' ἐγὼ στεί-
ε καὶ αὖ ἡρόκλυος αὖ χήσιμος* id est,
*utinam verò, inquit Arasbas, existat aliquid,
in quo tibi rursus usui esse possim*. Ita fortè
sumendum illud Virgil. Æneid. 6.

Si nunc se nobis ille aureus arbore ramus,

Offendat nemore in tanto.

Sæpius jungitur cum *ὥς*, id est,
utinam verò, inquit: quibus in locis parti-
cula *γὰρ*, aut omnino vacat, aut reddi de-
bet, verò: ut *δὲ* sæpe significat enim.

V.

Eadem conjunctio proprium id habet, ut per se sola imperfecto & aoristis, aliquando etiam, licet multo rarius cum perfecto conjungatur sine conjunctione αὐ. Quibus tamen in locis idem sensus est, ac si vel adhiberetur αὐ, vel optandi modus usurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demosthen. Philipp. I. quam sic orditur, εἰ μὲν οὐκ ἂν κοινῶς τὴν ὁμοῦσματ' ὁ πρὸς τῆς αἰτίας, verbatim, *si de communi quidam negotio propositum esse dicere: vel, si novum argumenti genus ad dicendum, esset propositum.*

Item Olynth. I. εἰ γὰρ πῶς αὐτῶν παροχόμεθα ἡμῖς, καὶ ἔτι ἡμῶν αὐτῶν προδύμῳ, *si enim eandem in nostrā ipsorum causā alacritatem ostendissent, ubi imperfectum pro aoristo positum est.*

Item Olynth. 2. ἀρέσθαι αὐτῶν ἡγούμενον ὁ Φίλιππον, εἰ τὰ δόγματα οὐκ ἔχοντα εὐρύω αὐτῶν ὑψηλῶν, id est, Philippum equidem valde metuendum putarem, *si cum justis actionibus crevisse cernerem.*

Similiter de Aoristo judicandum. Idem Olynth. I. εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν πεσόντες, ἀνείλουσι τὸ πόλεμον, pro ἀνέλοιτο αὐ, id est, *si enim a nobis persuasi, bellum hoc suscepissent.* Ibid. εἰ πότε τούτων ἐνὶ τῷ παρόντι προδύμῳ ἐβόησεν αὐτῶν, *si tunc uni eorum, cui primum libuisset, alacriter opem tulisset, pro ἐβόησεν αὐτῶν.*

VI.

Ei καὶ, verbatim, *si* ὅ, significat ὅ *si*; quod etiam dicunt, καὶ εἰ sed ferè interpo-

sito γδ, nam. καὶ γδ εἰ significat *et si enim*.
 Ei ἀεὶ, εἰπερ, εἰ δὴ, εἴ ποτε: vel ἢν, &
 εἰ cum iisdem particulis, sumuntur pro
si modo, vel *si quidem*, vel *si forte*: quæ po-
 strema significatio, sæpius cadit in εἴ ποτε,
 ἢν ποτε, εἰ ποτε: vel *sicubi*. Quarum accepti-
 onum trita sunt exempla.

VII.

εἰ δὲ, quod
 si.

† Ei δὲ, & εἰ δὲ aliquando significant *quod*
si, nunquam enim dicitur, ὅτι εἰ. Quæ in
 acceptione, vel plena est oratio, ut εἰ δὲ καὶ
 ἔτι το λίαν σε δόξεν, id est, *quod si hoc etiam*
nimum tibi videatur: vel aliquid ad iustum
 integrumque sensum desiderat. Demoll-
 ben. in Midiam. θαρρῶν, φήσιν ἐπεὶ αὐτὸν
 παρ' ἐπ' ὅσον ὑβριζοῦσιν· εἰ δὲ τίς οὐ-
 μεῖδε, καὶν ἀφέντες; id est, *Bono es animo*,
dicat aliquis: nec enim ullam amplius injuri-
am accipies: quod si, vel potius quid si; (sup-
 ple ἐπ' ὑβριζοῦσιν, *novam aliquam injuriam*
accipiam:) num vos ei tum demum succensebitis,
 quem nunc impune dimiseritis?

VIII.

εἰ μὴ, nisi.

† Ei μὴ, vulgò quidem, significant *nisi*:
 aliquando tamen apud Atticos, qui vo-
 cum & sententiarum traiectione gau-
 dent; voces illæ simul conjunctæ, signi-
 ficationem istam amittunt, quod ad sen-
 tentiæ totius explicationem, verbum ali-
 quod inter eas interjici debeat. Tunc au-
 tem reddi possunt, *si non jam*. Thucydid.
 lib. I. καὶ συγγνώμην, εἰ μὴ μὲν κακίας,
 δόξης δὲ μάλλον, αὐτοῖς τῇ περὶ τὴν
 ἀποελευσίν, ἐναντία πολυμῶν· id est,
 ὅς τις quidem; (supple dari nobis pos-
 sit,) *si non jam improbitate quadam, sed potius*
 cum

εἰ μὴ, si
 non jam.

cum gloriâ superioris negligentia peccato contraria moliatur. Hic enim τοῦ αὐτοῦ inferi debet inter *ei* & *μη*, ut sensus clarior habeatur.

IX.

Ei δὲ μη, & aliquando *ei δὲ* & commu- *ei δὲ μη*, ~~X~~
niter verti debet, *sin minus*: ut, ὅς τις ὁππότε *sin minus*.
eis τὸ πᾶν ματαίωτος & ἀνφαίνοιο, *ei δὲ μη*,
πικρὸς ἀσσοι ἀποσφύγγιστο id est, sed vide
sis; ut maiorem in posterum modestiam
probes; *sin minus*, acerbè tecum acturus ille
est.

Aliquando tamen illæ voces magis ἐλ- *ei δὲ μη*, ~~X~~
ληθικῶς usurpantur. Demosthen. de Fal-
sâ Legat. ὁ ὑπὸ ὑμῶν γεγῆσας *μη* ἀζειν ἐν *defectivè*.
τῷ πλείμῳ περὶ τῆς Φίλιππον ὁπλῶν *ei δὲ*
μη, θανόντων ζήμιον δαυ, ἀπὸ ὧν, & ὕβρι-
στον id est, qui vestrâ causâ decretum edi-
derat, ne quis ad Philippum belli tempore ar-
ma deferret, *sin minus* (id est, qui secus fa-
ceret) morte multaretur: is nunc periit, fœ-
dèque tractatus est. Hic post *ei δὲ μη* sup-
plendum videtur, πῶς τῷ νόμῳ πεφθαρμένη;
id est, legi quis paruerit.

X.

El δ' ἄγε, apud Poetas sæpius, rariùs *ei δ' ἄγε*, ~~X~~
apud Oratores, etiam κατ' ἐλλείπον usur-
pantur; reddique possunt, quòd si non credis, *defectivè*.
vel, non creditis, age: tuncque illud age,
sed sequentia potiùs pertinere videri possit.
Homerus Iliad. α. *ei δ' ἄγε*, τοι κετὰ λῆγ
καταδύσουμαι, ὅφρα πετοίθης: quod si du-
bitas; age, tibi jam capite annuam, ut fidem
adbibeas.

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, perti-
net *ei δὲ*, tuncque tria illa verti possunt.

age verò; vel, nunc autem age sis. Theocrit. in Pharmaceut. εἰ δ' ἄγε, Θεσάλι, μοι χαλὰ πόνον εἶς πῶχον· id est, age verò, Thestylis, gravis morbi remedium mihi aliquod excogita. Hic enim τὸ μᾶχον, posuit pro τῇ μηχανῇ id est, artem aliquam & machinam, quâ morbus ille pellatur.

XI.

† εἰ βέλεις δὲ. Eὐέλεις δὲ, vei εἰ δὲ βέλεις, verbatim, si vis autem: eleganter & Atticè; pro, vel si mavis; atque adeò. Gregorius de Athenasio. τοὺς μὲν ἐν λόγῳ θεινὸς, τῇ προῆξι, καὶ προαπαιδὲς δὲ, τῇ λόγῳ νικήσας εἰ βέλεις δὲ, ἰόςῳ μὲν τοῦ εὐσεβείας ἐν λόγῳ προῆξι δὲ καὶ προαπαιδὲς τούτοις ὑπερβαλόν· id est, qui eloquentiâ prastantes, agendi laude: in agendo excellentes, oratione superavit: vel, si mavis, imò verò, & dicendo eos qui prastarent eloquentiâ, & eos qui agendo excellerent, agendo vicin.

XII.

✕ εἴπερ, si- 5. observavimus, tres alios habet. Primus quidem. est, ut sumatur pro siquidem, instituendo comparationem inter diversa: tuncque particulas illas, sequitur καί, in opposito membro. Demosth. in Timoch. αἰξίων δὲ εἴπερ τοῖς καὶ ὁ δὲ, καὶ τοῖς τὰ δὲ διελευσίν id est, æquum autem est, si de quoquam alio, certe de hoc etiam dicere: ubi prius καὶ abundat.

εἴπερ quoniam. Secundus est, ut significet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, vel ἐπεὶ δὴ, vel ἐπεὶ δὴ περ, vel ὅτι δὴ id est, quandoquidem. Aristotel. 6. Politic. εἴπερ τὸ δέλεον ὄντι, τὸ ζῆν μὴ ὡς βέλεις id est, quandoquidem servi hoc proprium est, ut non vivat quomodo voluerit.

Tertius

XIII.

Tertius usus rarior est, ut sumatur pro sic: quod mirandum potius videtur, quam *εἴπερ, sic* imitandum. Aristid. in Panathen. ubi Athenas & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait: ὠππερ γὰρ ἐπ' ἀσπί-
 Ⓢ, inquit, κυκλῶν εἰς ἀλλήλους ἐμβε-
 ζησῶτων, περιέπλησται εἰς ὁμαλὸν πληροῖ δια-
 πάντων ὁ κόσμος. εἴπερ ἢ μὲν Ἑλλὰς ἐν
 μίσθῳ πέσκει τ' γῆς ἢ δὲ Ἀπικῇ, τ' Ἑλλάδ' Ⓢ.
 τ' δ' αὖ πλέως, ὁ μῶνον Ⓢ, legendum
 videtur ἢ ἰμῶνον Ⓢ. Ἀκρόπολιν enim A-
 thenarum intelligit, quæ ut ipsemet ait, &
 certum est, πένις vocabatur. id est, ut
 enim in clypeo, ita circuli aliis alii imponun-
 tur, ut quintus inter omnes pulcherrimus ju-
 stum compleat umbilicum: (hic enim εἰς
 abundare videtur, aut πληροῖ, pro πληρῶ-
 ται positum est.) Sic Græcia in medio uni-
 versæ terræ sita est: Attica Græcæ; Urbs
 Atticæ; Urbis demum in medio, cognominis
 ejusdem Acropolis collata est. Hic εἴπερ re-
 spondet τῷ ὠππερ.

XIV.

Εἴπερ ἀρεῶν, in medio forè periodi mem- *εἴπερ ἀρεῶν, x*
 bro, (nunquam orationis initio) ἐλλειπτικῶς *defective.*
 usurpatur. Tunc autem, quod integræ
 orationi deest, ex superioribus ferè mem-
 bris suppleri debet. Synesius Epistol. τὸ
 μὲν ἔκ ἐστὶ φιλίας ἀποπειρῶν, ὅμ' ἐχθρῶν
 ἀντipeῖν ἡμεῖς γὰρ, εἴπερ ἀρεῶν, τὸ μὴ σω-
 αλγοῦσθαι τὸ δὲ καὶ προταῖς ἴσται, πόρρω
 δεινόν id est, hoc quidem, non jam amicitii-
 am renuntiare est: sed inimicitias denuntiare:
 alioqui satis erat, non simul dolere; ac dolo-
 rem etiam addere, atrox prorsus atque indignum
 est

est. Hic εἰπερ ἄρα, commodè verti potest, alioqui, quod autem deest, ita suppleri possit: εἰπερ ἄρα μόνον ἢ ἀπειπεῖν id est, siquidem tantum id esset amicitiam renunciat.

✕ Aristotel. 10. de Coelo, τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλος, ἢ καὶ τὸ ἴδιον διαφέρει. v. 'δη', εἰπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ, id est, universum, & perfectum, formā non differunt, sed materiā tantum ubi in εἰπερ ἄρα, supplendum tantum est, διαφέρεισι.

Oenomaus apud Eusebium Præparatio.

6. ὁ δὲ Ζεὺς ἔτατο, ἢ τὸ ὑπερέειπε ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίνουστα, 'δη' ἔκ, (εἰπερ ἄρα) ἑαυτὶν. ὅτι τοιαύτως κατέδειξεν εἰ τὸ ἀνάγκη, id est, Nam iste quidem Jupiter, illa, inquam, necessitatu vestrae necessitas, quorsum in nos, ac non potius, (quando pœnas libet exigere,) in seipsum animadvertit, qui ejusmodi esse necessitatem ostenderit? ubi post εἰπερ ἄρα, subauditur, τίνουστα γὰρ ἡμεῖς, id est, siquidem punire aliquem oporteat.

Diogenianus ib. εἰ ἄρα, pro εἰπερ ἄρα, posuit: πῦ τίνουν δ' αὐτῷ σημαίνεται τὰ πάντα ἀποξαπλῶς καὶ εἰ μὴ ἄλλω ἔτι καὶ μὴ. εἰ ἄρα, τὰ πάντα μόνον, ὧν ὅστις εἰ μὴ ἄλλω; Quomodo tamen omnia prorsus fati fieri significant, ac non potius, si qua nominum istorum vis, ea tantummodo, quæ fati lege reneantur?

✕ Eὐδ' ἄρα, non absimili modo, ab Atticis usurpatur: nisi quod, εἰ δ' ἄρα, membri sequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἰπερ ἄρα. Quare, verti potest, *sin* verò, vel *alioqui*, supplendo tamen, quod

quod iustæ orationi deest, ex præcedentibus. Demosthen. in Midiam, ἐπεὶ αὐτοὶ ἴσως μὲν ὑμῶν ὕβρις οὐκ εἶδ' ἄρα, ἐλθόντων ἄξιον ἔσται τὴν μικροτάτην παρ' ὑμῶν id est, is enim facultatibus suis spoliatus cum fuerit, nulli fortè amplius injuriam faciet: sin verò, tum vilior sanè fuerit homine apud vos despiciatissimo: ubi in ἢ δ' αἰ, a, suppleri potest, ἐν καὶ ὕβρις οὐκ, injuriam facere perget.

SECTION VII.

De Conjunctione καὶ, cum particulis adjacentibus.

REGULA I.

K Aὐ, præter ea, quæ de hac particulâ τε καὶ, superiùs obiter attigimus: sequitur sæpissime particulam τε, tuncque ambæ cum & tum. reddi commodè possunt, per cum, & tum, vel duplex &: ut ἀνὴρ ὁξύς τε πλὴν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ἑρρωμένως ἔχων, vir cum acuto ingenio, tum robusto corpore.

Aliquando tamen, ac præsertim apud Thucydidem. τε solum reperitur, ut que τε solum, apud Latinos: quod tamen Poëtis longè que. frequentius est. Thucyd. lib. 2. τὰ τε ἔξω ἔλθον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν id est, ac simul ipsis denuntiârunt, ea ne laderent, quæ foris essent. Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum π. Herodotus. lib. 2. ὅς τ' ἔσονται τε ἡμερίων τε σίμων

σέρων ἀνάπλυν σενή ὄειν· id est, *sed* *na*
angusta est, ut quatuor circiter dierum na-
vigatione ambiri possit. ubi ὅσον τὸ, pro
 ὅσον π.

II.

καὶ, *etiam*. Καὶ, plerumque usurpatur pro *etiam*,
 non modò cum ἄλλο conjunctum, (quod
 nemo nescit,) sed etiam, quod raro Tiro-
 nes advertunt, per sese solum. Itaque cùm
 occurrit, nec sensus patitur, ut reddatur per
 ἔς, statim cogitent sumi pro *etiam*: ut καὶ
 ἀναι· Θ· δίκην παρέμεινε, *etiam* *innocens*
pœnas dedit. Exempla passim. Demosthen.
 pro Coronâ, καὶ ἡ εὐνοία καὶ νουὶ ὅτι
 ἔσθι. *etiam* *nunc vestram mihi benevolentiam*
concedite.

III.

καὶ, *sed*, καὶ, in parenthesis, cùm aliquid postea
 at. reddi posse videtur, *sed*, at. Demosth. de
 Cherson. Αἴτιον δὲ τούτων· (καὶ μοι περὶ
 θεῶν, ὅτις ἐν καὶ τῇ δελφῶς λέγει, ἐκ
 παρρησίας; id est, *istorum autem causâ hæc est*:
(sed per Deos, liceat mihi, ubi de re utilissimâ
dicendum est, fidenter loqui.)

IV.

καὶ, *an*
 verò. Aliquando, initio membri, vel periodi,
 aut interrogantis est, aut saltem dubitantis.
 Lucian. in Charonte, καὶ δυνάμεθα, α
 Εριῶν, δὲ ὄντες, ἀρδύμοι τὸ Πήριον καὶ τ
 Ὀάρις; &c. *An* *verò* *Mercuri, cùm duo tax-*
tum simus, Pelio ἔ *Offâ sublati, id poterimus?*
Gallicè, Et pourrions-nous bien?

V.

καὶ, *sub-*
auditur. Apud Iones aliquando subauditur, ut
 apud Herodotum, *cujus oratio interdum*
 hiatus

hiatus habet. Sic lib. 2. εἰ δὲ ἢ εὐσεῖς ἡ-
λακτο ᾧ ὡς ἐόντων, καὶ ᾧ ὑγανῶν. τῇ μὲν νύν ὁ
βορέης τε καὶ ὁ χειμῶν ἐπασι, ταύτῃ μὲν ᾧ
κότῃ ἢ εὐσεῖς. id est, *Quod si tempesta-*
tum, & cæli statâ ratio mutaretur; ita ut ubi
nunc boreas hyemsque consistunt, ibi austri situs
esset. ubi τῇ μὲν νύν, pro καὶ τῇ μὲν νύν.

VI

Contra sæpe καί, apud Atticos vacat; καί, Atticè
maximè post particulas τί ποτε. Xenoph. *vacat.*
2. Ἑλληνικ. τί ποτε καὶ καλέσται χεῖρ; id
est, *cum qmo tandem nomine appellari deceat?* ubi
planè abundat καί.

VII.

Aliquando deest ποτε, & sola particula
τί, vel similis interrogans eodem sensu ad-
hibetur: ut τί χεῖρ καὶ λέγειν; *quid attinet*
dicere? & ὑμῖν δὲ πῶς αὖτις καὶ χεῖρσαι πο;
vobis autem quo modo tandem uti quis posset?
Demosth. pro Coro. τί γὰρ καὶ βελοῦχοι,
μετεπίμπεθ' αὖ αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ;
id est, *Quorsum enim illos evocassetis eo*
tempore? verbatim *quid enim & volentes,*
&c.

VIII.

Καί, interdum significat atque, sed eo
sensu quo apud Latinos, atque, respondet
adverbiis aque, vel perinde: tuncque apud
Græcos præcedunt, serè καὶ ταῦτά, vel
καὶ ταῦτό, *secundum eadem, vel idem;* vel ἰσα
adverbialiter, pro ἴσως, *aqualiter, vel ὁμοί-*
ως, similiter. Pausanias in Atticis, καὶ ταῦ-
τόν ἐστις τε ἡχησι καὶ κινάρεα κρεδύσσα. id
est, *is perinde resonare solet, atque, vel ut citra-*
ra pulsata.

Gregorius Nazianz. πάσις τῶν παρ' αὐτῷ δεξιότατος, ἴσα καὶ παύδων ὁ πτωχότης. id est, omnem ab eo benevolentiam consequutus, perinde ac si liberorum clarissimus fuisset. Sic ἔχ' ὁμοίως διὰ κέντα πλὴν ἔξιν, καὶ ὅτε ὑμῶν id est, non perinde habitu comparati sunt, atque cum bene habebant.

Hoc Tullius imitatus est Tuscul. 5. Pythagoram, inquit, respondisse, similem sibi videri vitam hominum, ὁ mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu: Γράει, ὁμοίως πρὶν εἶναι τὸν τε βίον τ' αὐτῶν, καὶ ἀρετῶν τινά, &c.

IX.

Interdum postponitur pronomini bus ἑτέρῳ & ἄλλῳ, eodem modo quo Latine ac, vel, atque, pronomini, alius. Aristoteles 1. Politic. ἔστι γὰρ ἐτέρα ἢ χρηματισμὴν, καὶ ὁ πᾶν ὁ καὶ εὐσύν id est, ars enim quaestuaris, alia est ac divina, quae tales suapte naturae sunt.

X.

Interdum etiam duplici καὶ, nomen ne indefinitè sumptum, aut particula γὰρ includitur; tuncque posterius ἔ vacat. Pausanias in Laconicis, καὶ πρὶν καὶ ἀπὸ πολλῶν τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες id est, ὁ aliqui ex militibus fulmine illi occubuerunt; tametsi reddi tum possit, etiam, vel quoque. Sic, καὶ γὰρ οὗτος ταλαντίζουσι πλὴν γὰρ ἑμῶν, id est, nam animi pendeo ipse quoque: sic enim reddi debet nomen αὐτῶν praecedente καὶ ut καὶ γὰρ, vel καὶ ἐγώ, significat ego quoque.

XI.

Καὶ unica voce, pro καὶ αἰ, cum iota subscripto, apostrophe & accentu acuto: (nam cum solà apostrophe & iota subscripto, est καὶ ἐν, & cum dativo jungitur;) Interdum ut simplex καὶ, significat etiam, interdum etiam si: ut καὶ παρὰ τὰ παλαιὰ πείθει αὐτὸ τοῖς κομῖδι καὶ πεπαισμένοις ἰαυτὸν ἀνὰ τὴν ἀσφάλειαν id est, etiam, vel etiam si imperitus, sese tamen cum eruditissimis comparat.

Καὶ, unica voce, pro καὶ αἰ, cum iota subscripto, apostrophe, & accentu acuto: Ὡς.] — minus rectè. nam scribi debet sine iota subscripto. In huiusmodi enim vocibus καὶ pro καὶ αἰ, καὶ pro καὶ ἐν, καὶ καὶ ἐν pro καὶ ἐκ ἐν, καὶ ἐν pro καὶ ἐκ ἐν, καὶ καὶ pro καὶ ἐκ ἐν, Ὡς. — primò fit thlipsis ἢ iota sub-iunctivi vocalis: deinde crasis: nec facta crasi amplius admittitur iota, sed prorsus exteritur. In καὶ καὶ igitur & similibus contractio non fit ex αἰ & ε: sed extrito prorsus iota fit crasis vocalium α & ε in α longum: ut καὶ καὶ. iota verò nullo modo sub-scribi potest, nisi supponamus præter crasin, synæresin etiam: nulla autem est synæresis: iota enim in prædictis non sub-iungitur crasi factæ (subjungi autem oportuit, ut fiat synæresis, nam quod sub-scribitur posterius est eo cui sub-scribitur, ut apparet in omni diæresi, quæ synæresi opponitur, ubi ε sub-scribitur, ut Νηγεῖς-Νηγεῖς) Sed medium locum occupat inter α & ε ante crasin factam. At si contra eveniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente & diphthongo εἰ ἢ εἰ Sequentē fiat crasis, iota

iota tum subscribitur: unde in huiusmodi contractis exiit triplex passio: ut $\kappa\iota\tau\alpha$ per thlipsin. $\kappa\iota\tau\alpha$: per crasin vocalium $\alpha\epsilon\kappa\iota\tau\alpha$: & per syneresin, $\kappa\iota\tau\alpha$: & per synæresin α vocalis longæ ex contractione factæ cum subiectivâ vocali: $\kappa\iota\tau\alpha$: Sic $\kappa\iota\tau\alpha$: Doricè pro $\kappa\iota\tau\alpha$ $\epsilon\iota\tau\alpha$: $\kappa\iota\tau\alpha$ pro $\kappa\iota\tau\alpha$.

XII.

Planè, interdum in re vel insolenti, vel dubiâ, asseverandi causâ ponitur, vel $\pi\alpha\upsilon\tau\alpha\upsilon\mu\epsilon\iota\alpha\upsilon\tau\omega\upsilon\kappa\alpha\iota\epsilon\pi\epsilon\chi\epsilon\iota\eta\tau\alpha\pi\acute{\iota}\pi\epsilon\alpha\sigma\mu\alpha\tau\iota$, id est, vel invitis & repugnantibus omnibus, rem tamen omnino aggressus essem. Interdum est, quod si; Gal. $\epsilon\iota\sigma\iota$. Demolthen. pro Coro. $\kappa\alpha\iota\omega\phi\iota\epsilon\upsilon\lambda\alpha\beta\epsilon\omega\phi\iota\tau\alpha\tau\omega\mu\eta\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\tau\alpha\pi\epsilon\pi\epsilon\alpha\sigma\mu\acute{\iota}\nu\alpha\epsilon\mu\alpha\upsilon\tau\omega$. quod si, ut pudori consulam meo, res ab me gestas non dixero. Ibid. pro si, $\alpha\lambda\lambda\omega\varsigma\tau\iota\kappa\alpha\iota\epsilon\pi\epsilon\chi\epsilon\iota\eta\tau\alpha\tau\omega\tau\alpha\tau\omega\sigma\upsilon\mu\beta\alpha\iota\eta\eta$: præsertim si hoc ab hoste quisquam patriatur.

XIII.

Aliquando $\kappa\alpha\iota\epsilon\iota$, simul conjunguntur & significant quod si, vel etiam si autem. Demolthen. de falsâ Legat. $\kappa\iota\tau\alpha\delta\epsilon\tau\alpha\upsilon\tau\alpha\pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\epsilon\pi\epsilon\chi\epsilon\iota\eta\tau\alpha$ quod si omnia in illo essent. Aliquando sumuntur pro si, voce quoque aliâ inter utramque positâ. Ibid. $\kappa\alpha\iota\alpha\pi\epsilon\epsilon\phi\epsilon\upsilon\eta\epsilon\iota\kappa\alpha\tau\alpha\chi\upsilon\upsilon\alpha\sigma\kappa\eta\pi\epsilon\tau\pi\epsilon\pi\epsilon\sigma\beta\epsilon\lambda\acute{\iota}\nu\omega\upsilon\alpha\upsilon\tau\omega$, id est, si quis ejus legationem impietatis damnet.

Aliquando $\kappa\alpha\iota\epsilon\iota$ & $\kappa\alpha\iota$ sibi mutuò respondent, pro $\epsilon\iota\tau\upsilon$ & $\epsilon\iota\pi\iota$, id est, sive, geminato. Aristotel. $\epsilon\iota\gamma\alpha\rho\alpha\pi\epsilon\upsilon\varsigma\epsilon\iota\kappa\alpha\iota\mu\epsilon\iota\zeta\omicron\upsilon\varsigma$, $\kappa\alpha\iota\epsilon\lambda\acute{\alpha}\tau\omicron\upsilon\varsigma\phi\alpha\iota\epsilon\omega\tau\iota\upsilon$: stelle enim sive majores, sive minores apparent. $\kappa\iota\tau\alpha\epsilon\iota\mu\eta$, etiam si non.

Ka

XIV.

Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel καὶ δὴτα,
vel καὶ δὴτα καὶ, ut plurimum significant,
Et quidem, Et ceriè, quin etiam, ut Καὶ δὴ
καὶ σε ἡδέως αὐτὸν δοίμην. *Et verò*, vel
quin etiam libenter ex te quaesierim. Idque
ferè periodorum, aut membrorum initiis.
Trita passim exempla.

XV.

Aliquando καὶ δὴ, præter notata superi-
us reddi potest, vel *continuo*, vel *ideo*, vel
jamjam. Demost. pro Cor. ὡς ἐστὶν πρὸς τὴν
πρὸς εἰποι τὰ προσόντα ἑαυτῷ, καὶ εἰ ἄλλοι,
καὶ δὴ τὰτα ἕτως ἐχόντων id est, quasi si quis
ea prior objecerit, quorum ipse sibi conscius est,
ea continuo talia esse oporteat. Sic τὸ πρῶτον
ἔστω, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ πρὸς εἶναι, id
est, ubi hoc unum dixerò, jam jam ad eum me
convertam. Sic usurpatum est atque, à Vir-
gilio Georgic. I.

*Non aliter quàm qui adverso vix flumine
Iembum*

*Remigis subigit; sè brachia forte remi-
sit,*

*Atque illum in præceps pronò rapit alveus
amæ.*

hic enim atque, significat *continuo*.

XVI.

Aliàs verò, καὶ, sequentib. καὶ δὴ, vi-
detur interrogare potius, quàm affirmare.
Plato sub initium Convivii, Apollodo-
rum illum, quem μαρκεῖον, id est, *furiusum*,
vocabant, ita loquentem, introducit,
Καὶ δὴ λόγος καὶ δὴ, ὅτι ἔγωγε θανάσιμος, καὶ
ἐπ' αὐτὸν

ἐπὶ ἐμαυτῷ, καὶ ἐπὶ ὑμῶν ὑπονομαί; Ex eo ne verò insanire me constat, quòd de me simul ac de vobis ita sentiam?

XVII.

καὶ μὴ,
enimvero.

Καὶ μὴ (nam καὶ ἤ, sine voce aliqua interjecta, vel nunquam, vel rarò admodum reperias :) Primò, reddi potest. Enimvero: ὅς γε: ὅς γε. Demosth. pro Coro. Καὶ μὴ, εἰ πῦρ ἀλλαν, ὅν τινα διέσκαλε, καὶ διεζήει, ἢ καὶ ὅς γε, πῦρ ἀδινῶν. τὰ μὲς ὑμῶν ἐξέειπε id est, Enimvero, vel, ὅς γε, si quid in aliis, quæ jam jam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat. Ibid. καὶ μὴ εἰ τὸ κωλύει πῦρ ἢ ἑλλαντων κοινονίαν ἐπιπράξεν ἔγωγε Φιλίππῳ id est, Enimvero, vel, ὅς γε, si operam Philippo meam, ad impediendam Græcorum societatem, vendideram. Ibid. καὶ μὴ, ἢ τίς μὲν ἐκεῖν ὅς γε εἰσεταί, τὰ πλοῖα λαβὼν id est, Enimvero, pacem ille tum vilavit, cum hæc navigia cepit.

XVIII.

Secundò, idem est, quod profectò, vel certe quidem. Ibid. καὶ μὴ, εἰ δὲ τὰτό γε ἐδίδας αὐτὸν εἰπὴν τελευτήσας id est, Nec illud profectò dicere quisquam audeat.

Tertiò, significat porrò, vel jam vero, vel caterùm. Ibid. καὶ μὴ ὅτι πολλὰς μὲν ἐπαφανάκατε ἢ ἐν τῷ πεπολιτὸ μένων, ἀπώτες ἴσασι id est, Porrò, plerosque jam Reipubl. administratione perfunctos, à vobis coronatos esse, nòrunt universi.

XIX.

Quartò, cum primà personā junctum, verti possit, Equidem. Plato sub initium Convivii, καὶ μὴ ἐν αἰσχύς σε ἐζήτην, Equidem modò te quærebam.

Quin-

Quintò, καί κ' αὐτὸ καὶ valent. *Quinetiam*.
 Ibid. καὶ μὴ, καὶ καὶ τὸ αὐτὸ, ἄξιός
 εἰμι ἐπεὶ νε το χεῖν id est, *Quinetiam*, laude
 sum hac in parte dignus.

Sextò, καὶ μὴ γ. *At saltem*, αὶ verò Ibid.
 καὶ μὴ, τῷ γ' μὴ διαφθερῆναι χεῖμασι,
 κερδοτικὰ Φιλίππου id est, *At cò saltem*
Philippum vici, quod pecuniis ab illo corrumpi
 minimè potuerim.

XX.

Καί, cum particula πει encliticà, signifi-
 cat primò, αἰQUI: ut καίτοι ὅστις αὐτὸ καὶ πει,
 πατεῖδ' αὐτοχέματα καρπώσεται, ἔτ' αἰQUI.
 αὐτὸ πλῶναι δ' ἔχου ἥοιτο id est, αἰ-
 QUI dignus profectò est, qui pereat, quisquis
 patriæ calamitatem felicitatem putat suam.
 Demosth. pro Cor. καίτοι πρὸς ἀπασιν πῖς
 ἄλλοις δικαίοις, οἷς αὐτὸ εἰπεῖν πρὸς Κτη-
 σιφῶντ' ἔχει, καὶ τὸ ἐμοὶ γ' εὐκαὶ καὶ
 μάλα εἰκότως αὐτὸ λέγειν. Atqui præter ca-
 tera jura, (id est, defensionis capita,) quæ
 Ctesiphontis in causâ proferri possunt, hoc etiam
 existimo ἔτι quidem summâ cum æquitate urgeri
 posse.

XXI.

Secundò, significat verum, vel at, idque καί τοι
 ferè cum dubitatione vel indignatione. at.
 Demosth. pro Coronâ, καίτοι πῶς καὶ χεῖ-
 ματα τοῦ ἡγεμόνα τῷ συμποσίτῳ εἰσὶν αἰ
 δίδναι; *At quantum pecuniæ, sodalitatum*
mibi principes daturos putatis? ubi δίδναι,
 pro δίδναι αὐτὸν, id est, δάσκειν Sic Tullius
 ultimâ Verrinî. *At, quemadmodum ipse sese*
induit primâ actione? Græcè, καίτοι ποῖον
 αὐτὸς γ' ἔργον ἀνέβηεν ἐκείνῳ ἐν τῇ
 προτερολογία;

Tertiò,

XXII.

καί τις
etiam.

Tertiò, rarius sumitur pro καί, id est, etiam, Gall. *voire mesme*, affirmando. Eusebius lib. 3. Præparatio. pag. 106. εἰ δὲ τις εἰν δυνάτις ψυχῆς ἀγαθὰ, καὶ μορφῶν ἐν εἰκότι τεκνῶσθαι, δύναται αὐτῷ ἑστῶ καί τοι τὴν χρῆσιν ὁρᾶν. id est, quare si quis animi simulacrum ad speciem fingendo architectari posset, idem quoque posset superiorum ac celestium mentium imaginem aliquam fabricari, nisi fortè legatur καί τι, supple ἀγαθὰ pro καί τι.

XXIII.

καί τις,
quanquam.

Quartò, redditur, *quanquam*, vel *tamen*, in correctionibus maxime rhetoricis: ut, καί τις, οὐ γὰρ ἔγω σοφός εἰμι, ὅτι ἐν τῇ πόρῃ εἰμὶ δέησιν λόγων. id est, *quanquam* tu, qui tantum prudentiâ vales, oratione meâ non indigebis.

Quo sensu addunt plerumque particulam γὰρ. Gregor. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani Apollatæ vultu & incessu, qualis futurus esset cognovisse, addit, καί τις γὰρ ὁ περὶ τούτων περὶ πάντων εἰς ὧν, id est, *tamen* si ex iis non sim, qui artis hujus admodum periti sunt.

XXIV.

Quintò, significat, *Et quidem*, *Et verò*, initio periodi. Plutarchus in Cæsare, καί τοι καὶ λόγον τινα κατέπειρεν εἰς τὸ δῆμον. id est, *Et quidem* rumoris aliquid in populum sparserunt: ubi notandum illud τοι duplici καὶ, inclusum ac testum esse. Eodem sensu dicunt, interdum καὶ αὐτὸ καί. Demost. pro Coro. καί τοι, διὲν αὐτὸν ἀνάσσειν δαίμονα. Et verò, *Et sanè*, è duobus alterum fateatur necesse est.

Sextò,

XXV.

Sextò, redditur proinde, vel itaque, apud Isocratem sæpe, ut καί τοι, τί χρὴ νομίζεν, ποιεῖν αὐτὸν πλείστοις ἐπιχειροῦντα; proinde quid eum facturum patemas, qui talia conetur?

Septimò, καίπερ εἰ, vel, αὖ, idem est quod εἰ ὅ, quòd si, ut καίπερ, εἰ πρὸς αὐτὸν ἔγωγος διέκειτο: quod si hoc modo adversus eum affectus eras.

XXVI.

Octavò, idem est, quod, ὅτamen, Gall. Et cependant. Demosthen. pro Coro. καίπερ ὅγ' ἐφηθαί με ταῦτα λέγοντα, εἰς ἑχθρὸν ἐμὲ λαλῶν γὰρ τῆς. Et tamen, hoc me orationis genere, inimicitias istas conflare dicebas.

Non δ', καί γὰρ τοι, significat etenim. Ibid. καὶ γὰρ περ πάντες Ἕλληνας ἐστειλάτε ἐκ τῶν. Etenim Græcis omnibus ita demum ostendistis.

XXVII.

Καὶ δ', rariùs quidem, aliquando tamen, pro δ' αὖ, id est, non autem. Demosthen. pro Coron. φαίνομαι τί. οὐ ἐγὼ χέειν ὅτι τυχερῶς τότε, καὶ δ' ἐμίμνησες, ὅτι πτωχείας. Atqui tum gratiam palam consequutus sum, non reprehensionem aut pœnam retuli. Ita etiam, καὶ μὴ, usurpatur, ut Gallicè, ὅ non. Diogenianus apud Euseb. Preparat. 6. καὶ μὴ πάντα ὡς αὐτὰ, ὧν ὅτιν τιμωρ μέν; non autem ea duntaxat, quæ fati lege teneantur?

SECTION VIII.

De Conjunctionibus μέν, & δέ, cum adiunctis particulis.

REGULA I.

Particulas istas usu conjunctissimas etiam tractatione jungimus. Primum igitur, μέν cum particulâ δέ, ornatûs causâ solum adhibetur, quia μέν γάρ, idem quod γάρ, significant. At per se solum, rarius licet, aliquando tamen, eodem modo vacat, ut *quidem*, apud Latinos. Atque id Platoni frequentius est. Sic 8. de Republ. ὅταν μὲν δ' ἐγὼ. αἰσχροὺς μὲν τὴν μητέρα ἀκούειν αἰσχρόμενους. id est, *cum, inquam primum quidem matrem moleste ferentem audiet*. Ibi enim, δέ non sequitur.

Nominatim autem observandum, vix unquam reperiri ὅς μὲν, absolute positum, ut *qui quidem*, Latine. Græci enim potius dicunt, ὅς γάρ, ὅς δέ, ὅς γε. Poetæ verò etiam, ὅς τε, ut passim Homerus.

II.

In membrorum diversorum, quæ tamen ad sese mutuò referri possint, initiis, serè, semper μέν & δέ collocantur: Latine autem rarissime, *quidem, verò*, quod Latini dissolutiones ament. Itaque dum Græca-Latinè redduntur, μέν & δέ, ut plurimum omitti debent, alioqui putidam sæpe Latinitatem efficiunt: tuncque, commodè ablativus absolutus

solutus in priore membro usurpari poterit: ut, ὁ μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ ἐπαρτίως ἔσθ'. Ipse, afflicto jam hoste, presso gradu constitit.

Contra, cum Græcè Latina vertuntur, sæpe adhibendæ sunt illæ particulæ membris illis diversis quæ Latinè nulla conjunctione copulantur. Quòd si plura essent illa membra, tum sabinde addendum fuerit, καὶ, vel πρὸς δὲ, vel πρὸς δὲ τούτοις, id est, præterea, initio membrorum, ante particulam ipsam μὲν.

III.

Monendi quoque tirones sunt, licet vculæ istæ tam crebrò usurpentur, nunquam tamen simul usurpari, quin absolutè reddi possint, per, quidem, verò: ut ἔτ' ὁ μὲν ἡμῶς φενάκει, ἡμεῖς δὲ αὖτ' ἐυνδοίᾳς αὐτὸν ὑπερῶς δαΐζειν ἡμῶν οἴομεθα. id est, ille quidem fucum nobis facit, nos verò præ simplicitate, rebus cum nostris studere arbitramur.

IV.

Monendi præterea, conjunctionibus illis partes etiam dissimiles conjungi posse: (ut πῶ μὲν διὰ ἐχθρὸν, πῶ δὲ ἐφ' ἀπὸ μὲν ὁ καὶ, partim ob inimicitias, partim occasionem arripens: sed tamen prioris membri participium, cum posterioris verbo committi non debere. v. c. malè diceretur, πῶ μὲν πολεμίας ἐκβαλὼν, καὶ ὁ πατρίδ' ἡμυνάμενος nam, aut δὲ tollendum est, aut pro ἐκβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον id est, propulsatis hostibus, patriam defendi.

V.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latinè dicimus, cum, tamen; qui usus cum apud

O

cæte-

cæteros, tum præsertim, apud Isocratem longè frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Dejotaro, *Cum in omnibus causis gravioribus, C. Cæsar, vehementius commoveri soleo; tum in hac causâ ita me multa pertrahant:* Græcè reddi potest, *παρὰ μὲν ἄλλης τοῦ ἀγῶνα, Γαίε Καῖσαρ, ἐμπαδίσερον ἐὼς πρὶν διακινήσθαι, ὅθεν δὲ τῆς πνὶ, πλείους ὅσοις ἔγω πῶς διαταράσσομαι.*

Demosthen. pro Coronâ initio, *πολλὰ μὲν ἔν ἐγῶ ἐλαπύμαι καὶ τῆς πνὶ τῷ ἀγῶνα Αἰζίνῃ, Νοδ' Ἄνδρες Ἀθῆναιῶι, καὶ μεγάλα, id est, Et quidem cum Æschine, hæc in causâ, multis sum rebus inferior, cum duabus potissimum, iisque permagnis.*

VI.

Mὲν δὲ, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: tunc verò ridiculum esset, *quidem, verò* Latinis auri- bus inculcare: ut apud Xenophontem, *ἐπαινοῦ ἔνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν* id est, *laudis gratiâ labores omnes, omniâque pericula sustinere.* Sic apud Gregorium, *Ἐδεξάμην μὲν τὰ σῶματα, ἐδεξάμην δὲ καὶ τὰς ψυχάς,* id est, *corpora simul animosque curabat,* dici potuit, *ἐδεξάμην δὲ καὶ τὰς ψυχάς.*

VII.

Atticè quoque sæpius repetuntur, crebris negationibus illigatæ, ita ut & membra membris opponantur, nec commodè satis, Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosthen. orat. pro Coro. *καὶ ἡ*

πῶν μὲν ταῦτα, ἢ ἐξαίῃ δὲ ἢ ἐξαίῃ
 μὲν, ἢ ἐπεὶ βόλα δὲ ἢ ἐπεὶ βόλα
 μὲν, ἢ ἐπεισὶ ὅθι καί τις. Quæ particu-
 lis ita ut, subinde iteratis, hoc modo vertas:
Neque verò hæc ita dixi, ut eadem non proscriberem: nec ita proscripsi, ut obeundâ legatione non dicerem: nec in legatione sic dixi, ut ea Thebanis non persuaderem.

VIII.

Frequentissimus est hujus oppositionis usus, cum uno aut pluribus omissis, aliquid aliud fieri significatur: tuncque prius membrum per ablativum absolutum, & passivum reddi debet, etiamsi Græcè, infinitivus utrobique habeatur. Demosthenes pro Coronâ, ἢ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι ἐβόλαι πειν, ἐπεὶ δὲ ὅτῳ κακὸν τι δαίσομεν, (ἡγεῖν id est, non mutuâ disceptatione omissâ, quendam alium, quem laudamus, quærere: ubi observandum, membri prioris infinitivum ἐβόλαι πειν mutari posse in accusativum participii ἐβόλοι πόρτας: quod si fiat, μέν & δὲ omitti oportebit.

IX.

Nec rarò tamen, unicum μέν, plurima δὲ consequuntur: quæ si Latine omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chrys. orat. 12. Ἐνθα δὲ ὅς τις πανταχῶ μὲν ξίφη, πανταχῶ δὲ θώρακας, πανταχῶ δὲ δόρυ, πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὄπλον, πάντα δὲ ἀπλισμῶν ἀνδρῶν μασώ. Hic porro videas, ubique gladios; ubique loricas, ubique hastas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia.

X.

ἢ post
μὲν, sed.

Δὲ post μὲν, sæpissimè reddi debet, sed: ita quidem ut membrum in quo locum habet, priori adversetur: ut οὐ μὲν αἰνέεις, ἔσθ' οὐκ αἰνέεις id est, *audis tu quidem, sed non intelligis.*

XI.

μὲν δὲ, &
quidem.

Μὲν δὲ præmissâ voce aliquâ, periodorum ac membrorum initiis, aliquando significat, & quidem. Demosthen. pro Cor. ὅτι μὲν δὲ ἦν ἰσχυρὸν, ὅσα ἰσχυρὰ ἐμὲν & βέλτασφ ἡμῶν ἐστὶ ἐμῶν, id est, *ac de privata quidem vitæ rationibus, quæcunque demum in me maledicta contumeliosè contuleris.* Aliàs μὲν δὲ, id est, igitur.

XII.

μὲν τοι,
verò.

Μὲν τοι, primum in responsionibus, aut iis simili orationis genere adhibetur, approbandi atque assentiendi causâ, ut apud Latinos, *verò, sanè, utique, omnino.* Cicero Tusculan. 5. *quid igitur contra Brutum me dicturum putas?* respondet Atticus, *tu verò ut videtur, nam præfinire non est meum.* Græcè ita possit, τί δ' ἄ ποτ' ἐμὲ αὖ οἷος καλεῖται τὸν Βρῦτον: οὐ μὲν τοι ὅπως αὖ σοι δοκῇ τὸ γυν' ἐπεδοιζέειναι π, ἔκ ἐμὸν γε, vel ἔπρος ἐμὲ, vel κατ' ἐμὲ. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, ἢ καὶ ἐμὲ ἔν, ἔφη ἡ γυνὴ, δεινὸν ταῦτα πειεῖν; *An verò inquit mulier, hac etiam me facere oportebit?* subjicitur, δεινὸν μὲν τοι, ἔφω ἐγώ, ἐνδον μένειν id est, *te verò, inquam, intus manere oportebit.* Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, postquam ex Tarquinio quæ sivit, num quod sibi ex variis, quæ recenset, criminibus objicere possit, ita concludit,

cludit, *Στασιον μέν ται αὖ, εἰ τί μοι τιῦτον ἡμάς τιται, ὃ ἀρχῆς αἶμα καὶ ὃ ψυχῆς ὑποστειν- δλώαι* id est, *Fustum sane fuerit, si quid bu- jusmodi commissum abs me fuit, me regno simul, vitæque spoliari.*

XIII.

Secundò, significatione superiori contra- *At.* rià, sumitur pro *at, verum, veruntamen*, aut absolutè *tamen*: quemadmodum suprà diximus de *πλὴν ἀλλά*. Dionysius Halicar- nass. lib. 4. ubi Servius cùm quæsisset, num superbè se gereret: *τίς μιν τοι τῶν περ' ἐμῶ βασιλείων ὕτω μετρίως ἐο' ἔξουσ' αἰ διε- τέλεισι;* *At quis ex præcedentibus regibus, iam in summo imperio moderatus fuit?* Xe- nophon, *τῶτο μιν τοι εἰδὼς ὅδ' ἐν μάλλον ἐπίσταμαι ὅπως δεῖ γαυρῆν* .i. *veruntamen*, ut hoc nôrim, *nikilo magis novi, quem- admodum arare oporteat.* Quo sensu nonnun- quam *ἐλληπικῶς* ponitur. Plato in Gorg. *οὐ δὲ ἀμολόγεῖς ὅ γε γούν ὅδ' ἐν, τοι τῶν μιν ἡμπερδιν* id est, *tu verò fatebare, ex iis saltem qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse nemi- nem: veruntamen ex iis qui priùs: id est, sed tamen ex iis qui superiori tempore vixissent, nonnullos fuisse dicebas, ἔφασκες γούθ' οὐα τῶς.*

XIV.

Aliquando *μέντοιγε*, & *μέντοιπε*, unicâ voce proparoxytonâ, pro *μέν τοι* ponuntur: in utrâque significatione. Sunt qui ad- dant, *μιντ' αὖ*, eodem modo usurpari, sed meo judicio illud *αὖ* ad verbum suum per- tinet, non ad *μέν τοι*: sed *μιντ'* per apo- strophē. Demosthen. pro Coro. *ἐμὲ δὲ, τὸ τίν' ὁ φέρημα λαβόντα, ἀναλαίτην ὅτι τὸ*
Ο 3 βῆμα

βῆμα ἔσθι; τὸ τέτοιον ἀνδρία ἐστὶν; δι-
 κείως μὲν αὖ ἀπέθανον: me autem, quo
 tandem sensu conscendere suggestum oportuit?
 an ejus, qui his indigna dicturus esset? at ju-
 ste sanè periissem: ubi manifestè αὖ pertinet
 ad ἀπέθανον.

XV.

μὲν ἔν, ὅ
 quidem.

Μὲν ἔν raro admodum significat igitur;
 multo minùs, quidem igitur. At primo com-
 modè reddi potest, ὅ quidem, ὅ verò, exim-
 verò: maximè in periodorum initiis: præ-
 missâ tamen semper aliâ voce, ut ἔπα μὲν ἔν
 πρὸς ἧ πόλιν διακείμεν. αἰὲν διετέλεσεν:
 id est, ὅ quidem eo semper fuit in rempublicam
 animo, nunquam enim reperitur, καὶ μὲν,
 pro, ὅ quidem; nec καὶ δὲ, pro ὅ verò;
 nisi apud Poetas. Demosthen. pro Coro.
 περὶ σομα μὲν ἔν, ὥς μεταίωτα τὰ το
 πειεῖν: Equidem, vel, ego verò id quàm
 modestissimè fieri poterit, prastare conabor.
 Præcedente autem particulâ εἰ, verti etiam
 potest, quòd si, vel, quidem si. Idem ibid.
 εἰ μὲν ἔν ὅτι ὦν ἐσθωκε μόνον, κατηγόρησεν
 Αἰσχίνης: id est, Quod si Aeschines, quibus
 de rebus actionem instituebat, in instantium accu-
 sandis versatus esset.

XVI.

Certè.

Secundò significat quidem certè, vel sanè:
 Galli ferè dicunt, au moins, vel, pour le moins:
 interdum, ὅ à la vérité: ut ea quæ sequun-
 tur ad aliquam priorum confirmationem
 utcumque pertineant. Thucyd. lib. I. cùm
 dixisset nonnullos esse, qui scriberent quen-
 dam in Asiâ periisse; subdit ejus opinionis
 hoc argumentum; μνημεῖον μὲν ἔν αὐτῷ ἐν
 Μαγνητίᾳ ὅτι τῇ Ἀσιᾷ. .i. ὅ sanè hujus mo-
 nimen-

numentum extat Magnesie, quæ Asia civi-
tas est.

XVII.

Tertiò, redditur, porrò, vel caterùm, vel porrò.
jam verò; in iisdem periodorum initiis: ut
αὐτὸς ὅν ἔν τ' ἀρχὴν ὁρῶντων, πάντα
ὑπεκίνησεν id est, caterùm accepto imperio
cuncta movit. Demosthen. pro Coro. πολ-
λὰ μὲν ἔν ἔργῳ ἐλαττωμένα τὰ πνεῦμα
ἀρχῶν, Αἰγύπτου, δὴ οὐδ' ἀνδρες Ἀθηναιῶν, ἡ
μεγάλα. Porro, vel, jam verò, Athenienses
hac in causâ, cum aliis plerisque rebus deteriori
conditione sum, quàm Æschines, tum verò
duabus præcipuè, iisque permagnis. Quo
sensu, καὶ δ' ὑποφωτῶν, id est, per subjectio-
nem, usurpatur explicandi alicujus causâ,
quod præmissum est: ut si, cùm dixisses ali-
quid esse inutile, subjungeres, ἀχρηστὸν μὲν
ἔν φημι ἔργῳ πᾶν, ὅτι μηδὲν ἐκ' ἀρετῆς
συνπλεῖται id est, porrò inutile, vel inutile
autem id esse dico, quod nihil ad virtutem juvat.

XVIII.

Quartò, significat imò verò: ut Xeno-
phon. quærenti, οἱ ὅσοι τέτων ἐδὲν ὀπί-
στανται ποιεῖν; id est, nihilne tui rerum ista-
rum facere nōrunt? respondet. πάντα μὲν
ἔν, ὅτι imò verò inquit, omnia. Quod etiam
dicunt, μὲν ἔν γε, vel unâ voce, vel tribus
distinctis. Ita Lucæ II. 28. ei mulieri, quæ
beatam Christi matrem prædicabat, Chri-
stus ipse respondet, μακάριοι οἱ
ἀκούοντες τὸ λόγον τοῦ Θεοῦ id est, quin imò,
vel imò verò, beati qui audiunt verbum Dei.
Quæ tamen voculæ, membrorum aut pe-
riodorum initiis aliquando significant exim-
verò, ut ad Rom. 9. 20. μακάριοι, ὧς αὖ-

ἤτοι. πὲρ τίς εἴ δ' αὖτε παρὲν ὁμοῦ τῷ
Θεῷ; .i. Enimverò, ὁ homo, tu quis es, qui Deo
respondes? Hic autem notandum μὲν ἔν, sine γι.
toti membro initium dare posse, nullà voce
præmissà, quod non possunt μὲν ἔν, sine γι.

XIX.

At enim.

Quintò, ac postremò μὲν ἔν significant
at enim, serviuntque potissimum occupatio-
nibus rhetoricis. Demosthen. Olynth. 1.
τὸ μὲν ἔν ἑστημῶν, inquit, ἵστας φήσαι τις αὖ
ῥα δύναι. καὶ περὶ τὸς ἑῷ: ubi malè, meo judi-
cio, qui vertunt, igitur, vel quamobrem: sen-
sus enim est, at enim dicat fortasse quispiam,
facile admodum, ὅς cuiusvis esse.

XX.

ἔν ὅ νυν
enclitic.
pro ἔν.

Observandum hic obiter, apud Iones, ὅν
& νυν encliticum, pro ἔν usurpari: ut μὲν
ὅν & μὲν νυν, pro μὲν ἔν. Herodot. lib. 2.
τὸ το μὲν νυν τὸ ὅς ὅς, τοῦ πέν ὅς. .i. ὅς qui-
dem hic mons ejusmodi est. Ibid. paulò post,
πέντε μὲν ὅν ἡ χώρα αὐτὴ ἔστω. id est, at-
que hic natus est illius regionis situs.

XXI.

ὅν, vacat.

Apud eundem particula ista, ὅν, sæpi-
sime vacat: nam altera νυν, raro sine μὲν
reperitur. Imò, præpositiones, à verbis,
quorum partem constituerent, interjecto
ferè ὅν, dirimuntur. Ita lib. 2. εἰδε εἰ-
εργοντες ἐς πλὴν ἀγορὰν, ἀπ' ὅν ἔθεντο, pro
ἀπὸ πέντο id est, li deferentes in forum, ibi
vendere consueverunt. Ibid. κατ' ὅν ἐπάλυ-
ψι, pro κατεχάλυψι, operuit. Ibid. ἐν ὅν
ἐπάκτωσαι, pro ἐνεπάκτωσαι, connectere &
colligare solent.

XXII.

De particula δέ, seorsim hæc notanda. δέ, enclit.
 Primum illam encliticam esse non modo, cum demonstrat, ut in ὅδε ἡδε τίδε: sed etiam dum coalescit in unam vocem, cum τίς, talis, τίς, tantus, τάλις, tantus; tuncque unicus est accentus in penultima τίςδε, πόςδε, τάλιςδε. Postremo, cum fungitur vice præpositionis εις, aut similis, ut in οἶκxδε pro εις τὸ οἶκον, domum: quod etiam utuntur Oratores, & in aliis quibusdam magis Poëticis: ut, ἀγορήνδε, id est, εις ἀγορὰν, in forum & similibus.

XXIII.

Secundò, apud Aristotel. Platonémque δέ, sed, aut potissimum, aliòsque magis Atticos significare sed, aut verum: quemadmodum antè diximus, ἀλλὰ, interdum pro δὲ, usurpàri. Aristotel. Ethic. 8. ἡ μὲν δὲ αὐτῶν, inquit, ἐκ ἐστὶ φιλία πρὸς αὐτὸν ἢ δ' αὐτῶν, id est, quatenus ille servus est, & nulla cum eo amicitia esse potest: sed tantum quatenus homo est. Quod orationis genus eò nonnunquam obscurius est, quo nonnulla subintelliguntur ex præcedentibus repetenda. Plato in Gorgiâ, ἡ μὲν ὁ ψο ποιητικὴ, ἢ μὲν δοκῇ τέχνη, ἢ δὲ ἰατρικὴ. id est, condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur esse, ac medicina, supple, ars videtur.) Sic Tullius ad Lentulum; Non meum monumentum, inquit monumentum verò senatus: ubi monumentum verò, posuit, pro, sed monumentum; Græcè ἐκ ἐμὸν γὰρ μνημεῖον, τὸ δὲ βελλῆς.

XXIV.

Tertiò, δέ sumitur aliquando pro, δέ pro γὰρ. apud Homernum sæpissimè, aliòsque Poë-

tas: apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venustatem afferre putatur: adeoque altero quoque versu inculcatur: quod apud Latinos vitium esset turpissimum. Imo etiam in soluta oratione, est ubi *ſ*. reddi potius debeat enim, quam, *verò*. Demosthen. Olynth. 3. *τὸτ' ἐν δὲ πρῶτῳ τὰ δ' ἄλλα ὑποδραχ.* Hoc igitur accedat oportet: nam cetera quidem adsunt.

XXV.

ſ, pro *ſ*.

Quartò, non rarò cum aliquâ emphasi ponitur, pro *ſ*, ut apud Latinos, *verò*, pro utique, vel omnino. Tullius: quod me regas, ut in bonam partem id accipiam; ego *verò* in optimam. Græcè, ὅτι μὲν ἐν ᾧ καλὴ εἰς ἐμὲ, ἐν ᾧ καὶ μὲν ἀκύνει τὸτο, (vel λαβεῖν, δὲ καὶ τὸ γ.) ἐν δὲ καὶ μάλιστα. Plato in Phædone, οἱ δ' αὖ δόξωσιν ἀνιδίως ἔχειν, τύπος δὲ ἡ περὶ αὐτῶν μοῖρα ῥίπτοι εἰς τὸ τέτατον· id est, Qui autem videntur insanabilibus vitiis laborare, eos *verò* suum cuiusque fatum in tartarum derudit.

XXVI.

ſ, pro *ſ*
obscurat
orationem.

Hac in acceptione, obscuram interdum efficit orationem. Plato 10. de Legib. cum dixisset, νόῦν δὲ χαλεπὸν ἐστὶν ἐπὶ, *ſ* ἀπὸ ἡμῶν εἰσὶν, ὡς ἐπειδὴ *ſ* καὶ μὲν ὅτι *ſ* γὰρ ἡμῶν πάντα· id est, nunc ergo nihil amplius est, quam obrem aperte dicere veremur; quandoquidem animus is est qui circum agit omnia: subdit, *ſ* δὲ ὅτι *ſ* αὖτε *ſ* ἀνάγκη *ſ* αὖτε *ſ* αὖτε· id est, eundem certè animum, ipsius quoque cali conversionem efficere dicendam esse. Quo loco,

loco, ἢ δὲ, omnino posuit, pro ἢ ἢ, vel πῶς γὰρ, vel καὶ πῶς & παρὶν abundat: satis enim erat εἰπεῖν, sic tamen, ut sequeretur περὶ αὐτοῦ, pro περὶ αὐτοῦ, & ἢ δὲ, pro πῶς δὲ, in nominandi casu effertur.

XXVII.

Sumitur etiam pro δὲ, cum significat ὅτι, ἢ pro δὲ, vel omnino vacat. Demosthen. εἰ ῥήτωρ cum signif. ὅτι, οἷος ἐγώ, καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε id est, ὅτι. si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis. Thucydid. Νηλεὺς γὰρ αὐτοῖς, καὶ ἄλλοις δὲ ἄμα, ἢ πῶς πῶς δὲ δόξει, æquum enim est, ὅτι verò etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.

SECTIO IX.

De Conjunctionibus ὅτι, ὅτι πῶς.

REGULA. I.

Οτι quòd, præter observata superiùs, ὅτι, quòd. Græcè eleganter ac vulgò usurpatur cum nominativo ac verbo proprio, ubi Latini accusativum cum infinitivo conjungunt. Xenoph. Ἐλλωκεῖν γὰρ ὅτι βέλεται, dixit quòd vult, id est, dixit se velle: sed hoc ejus usù nihil contritius.

II.

ὅτι cum superlativo tam nominis, quàm adverbii, videtur quandam adverbii rationem induere, idémque valere, quòd apud Latinos quàm: ut ὅτι βέλτεστα, quàm optime.

μέ, ὅτι τάχα, quàm celerrimè, ὅτι πλείους, quàm plurimè. Quo sensu etiam cum substantivis quibuldam conjungitur; ut ὅτι τάχα, quàm celerrimè.

III.

τί ὅτι; cur? Aliquando interrogationi servit, *cur?* *quamobrem?* tuncque ferè præcedit *τί*, subauditur verbum *ἔστιν*. In Evangelio B. Marci cap. 9. 28. *τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐδυνάμεθα ἐκβαλεῖν αὐτό;* quid quod, id est, quid est quod, vel, *quamobrem ipsum non potuimus ejicere?*

Pro *τί ὅτι*, Aristophan. dicit *ὅτι τί δὴ;* pro quo mavult Plato *ὅτι δὴ τί;* additoe-tiam *μάλιστα*, id est, *cur tandem?* sæpius tamen *ὅτι*, (*quia*) responsioni servit, ut sexcentis exemplis patet.

IV.

ὅτι, abundat. *Ὅτι, quód:* non rarò abundat, cum aliquis verba referuntur. Demosthen. in Leptin. *ὅδε γὰρ ἰσχυρώς εἰπεῖν, ὅτι: ὅς ἐστιν ὁ δεινός, καὶ ὁ δεινός* id est, *nec enim honestè diceretur, illum & illum jam habere: vel Græco propius, atqui jam ille, & ille habent.* Quæ loquendi ratio, si verba tantùm singula cogitentur, alienum planè sensum efficiet, ut Apocalypf. 3. *ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι:* verbatim, *quia dicis, quod dives sum*, id est, *te divitem esse:* cum verba sonare videantur, eum de quo loquitur, dicere, Christum ipsum esse divitem, non se. Quo tamen loco, & aliis plerisque, rectè ac pie noster Interpres, nativum illum Græcæ dictionis candorem exhibuit.

V.

Aliquando δίοτι, unicā voce paroxyto- δίοτι, pro
 αἰ, pro simplici ὅτι ponitur, licet positum ὅτι.
 etiam videri queat, pro δὲ ὅτι, sed quan-
 tum ad usum, perinde est. Polybius Histor-
 I. εἴμαι πάντας ὁμολογήσειν, δίοτι καὶ λίαν
 πολὺν τὴν ἀληθείαν ἀπελείποντο, πρόσθεν
 id est, confessuros omnes existimo, se admo-
 dum a rei veritate prius absuisse: ubi vel λίαν,
 vel πολὺν, videtur abundare. Ibid. δίοτι
 δὲ ταχέως ὑφ' αὐτῶν ποιήσονται τῷ Σι-
 κελίαν, προθανέειν. Quod autem brevi
 Sicilia potituri essent, res per sese manifesta
 erat.

VI.

*Ὅτι μὴ, (quid non) passim pro εἰ μὴ, ὅτι μὴ,
 id est, nisi, accipitur. Aristid. Panathen, nisi.
 ἐν Ἐπιστολαῖς καὶ Ἑλληστικαῖς, ὅτι μὴ
 μὴ Αἰθίοπαι. id est, In Epistolis Græci nihil
 erat, nisi Aithiæ.

At ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipue modis ὅτι μὴ καὶ,
 reddi possint, Primo, nisi quod, vel, nisi nisi quod.
 quod etiam, vel, quin etiam, vel, imò verò.
 Gregor. Naxianz. I. contra Julian. τοῦ
 ἐλίσχους δὲ ἐδέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μάλλον
 τύπεις ἑαυτὸν ὑποδείξας ἠγνόησεν id est,
 quo minus tamen deprehenderetur, effugere non
 potuit: imò verò imprudens licet, quò certius
 deprehenderetur, effecit. Postrema verba
 sic Budæus vertit, nisi quod non intel-
 lexerat, hoc facto se diffidentiam suam pro-
 dere.

Potest etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, quanquam,
 tamen. Idem Gregor. orat 20. ubi de pro- ὅτι μὴ καὶ
 phanā scientiā: ὅσον δὲ εἰς Δαίμονας φέρεται, quanquam.
 διεπύσσετο, ὅτι μὴ χεκτητῶν εἰς θεοσι-
 βειαν

βῆσαν ὠφελήμεθα· id est, quicquid autem ad
 Demones raperet, id totum execrati sumus:
 quantaquam ex iis quoque rebus multum in divi-
 no cultu profecimus.

VII.

τοῖνον,
 igitur.

Τοῖνον. quod initio quidem periodi po-
 nitur, sed tamen vocem aliquam sequi
 debet, hos præcipuè usus habet. Primò,
 vel per se solùm (quod vulgare admodum
 est) vel, quod rariùs, præcedente μὲν. si-
 gnificat igitur. Demosthen. pro Coronâ,
 τὸ μὲν τοῖνον ἐν τῇ πρεσβείᾳ αἰσῶτην id
 est, Quod ergo primum eâ in legatione conti-
 git.

τοῖνον,
 utique.

Secundò, idem est, quod δὲ, utique, vi-
 delicet. Ibid. cùm dixisset duo esse, in qui-
 bus deteriori, quàm Æschines, conditione
 uteretur; subdit, τέτων τοῖνον, ὃ μὲν
 ἔστι πρὸς τὴν δούλῃ, τέτω δὲ δόται· ὃ δὲ πᾶ-
 σιν, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λιπὸν ἐμοί·
 id est, ex iis videlicet, quod delectationem
 afferre solet, huic tributum est: quod autem
 universis, ut verbo dicam, modestum est, id mi-
 hi restat.

VIII.

τοῖνον, ὅ
 quidem.

Tertiò, valet, μὲν ἔν, ὅ quidem, ὅ verò,
 atque. Demosthen. ibid. πάντα μὲν τοῖνον
 τὰ κατηγορημένα, ὁμοίως ἐν τέτων αἰ πρὸς
 ἰδοι, ἔτι διεγίως ἔτ' ἐπ' ἀληθείας ἐστ-
 μιὰς εἰρημῖνα· id est, ὅ quidem accusationis
 huius capita omnia, ex istis similiter quivis
 intelligat, nec justè allata esse, nec ullo modo
 veritate conjuncta. Sequitur, βέλουαι δὲ ἡ
 καθ' ἐν αὐτῷ ἕκαστον ἑξήταται id est,
 unumquodque tamen excutere sigillatim volo.
 Sic, quod Latini dicunt, Atque ut omnes
 intel-

intelligent: Græcè reddi potest, αἵ τοῖνυν
ἀπανταχοῦν ἡρώων' αὖ.

IX.

Quartò, in transitionibus oratoriis locum habet, significatque *jam verò*. Isocrates in Panegyri. ad publicos & solennes conventus, ab Atheniensibus institutos accedens, τῶ τοῖνυν, inquit, τὰς πανηγύρεις κατὰ ἡσάντων, δικάως ἐπαινεμένων, &c. id est, *jam verò*, cum il suo jure laudentur, qui publicas celebritates instituerint. Demosthen. pro Coto. ἐπειδὴ τοῖνυν ἐπειήσατο τὸ εἰρηκώλω ἡ πόλις, ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῶν εἰς τὸ πρῶτον περὶ αὐτοῦ πρῶτον id est, *jam verò*, postquam Respublica pacem fecisset, hîc mihi rursus attendite, quam uterque nostrum agendi rationem sequi statuerit. Ibid. εἰ τοῖνυν, εἰδὲ τὴν ἡπείαν, εἰ ταύτη γαυρεῖται, ἐν ἡμεῖς τὸ παρ' ἐμοὶ γεγονῆαι δεινότερον τῇ πόλει. id est, *jam verò*, vel, ceterum, porro, ne cladem quidem istam, ullâ ex re, quæ commissâ mihi fuerit, in urbem redundasse, reperietis.

X.

Quintò, in iisdem transitionibus, reddi *potius debet, at verum, sed*. Demosthen. ibid. propius accusationi responsurus, βέλουμαι, inquit, τοῖνυν ἢ ἢν, καὶ τοῖς τὸ χαρῆς αὐτῆς ἀπολογήσασθαι, id est, *at jam ipsimet accusationi respondere volo*. Ibid. βέλουμαι τοῖνυν ἐπανελθεῖν ἐφ' ἃ τάτων ἐξῆς ἐπολιτυβούλω. sed volo ad ea *jam redire*, quæ deinceps in Republicâ gessi. Et εἰ τοῖνυν μόνον τῷ μὴ καδυφεῖναι τὰ ὅσα σεμνύνουμαι, At non eò tantum mihi placeo, quod hoc in genere nihil remissem. Dixit enim καδυφεῖναι τὰ ὅσα, eodem sensu, quo καδυφεῖναι

ναὶ ἐπὶ τούτων, de quo in cap. de Verbo diximus.

XI.

τοίνυν, ὅτι Sevto, significare videtur, ὅτι tamen, vel, atqui. Demosthen. ibidem, cum dixisset Æschini, eo tempore accusationem instituendam fuisse, quo Demosthenes ipse Rempublicam læderet; subdit, ὅτι τοίνυν ἐπολιήτας ἔδωκεν ὅσοι, id est, ὅτι tamen, vel atqui nusquam id fecisti. Ibid. φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτας τετυχηκὸς τοῦ, καὶ ἐμὴ μίμψης, καὶ ἐμῆς πινυλίας. atqui me tum gratiam ex eo retulisse constat, non reprehensionem, aut pœnam.

XII.

ἐγὼ τοίνυν, Equidem. Septimò, cum pronomine primæ personæ, adjuncto ferè μὲν, commodè verti potest, Equidem. Demosthen. Ibid. Εγὼ μὲν τοίνυν ἔγραψα, βυλδίων ὑποπλεῖν τῷ παρίσταν τοῦ ἀρεσβείας. Equidem ejusmodi decretum edidi, quo auctor eram, ut legati quam celerrimè fieri posset, navigarent.

SECTIO X.

De Conjunctione ὡς, cum adjunctis particulis.

REGULA I.

DE Conjunctionibus ὡς & ὥστε, primum hoc tirones moneo; usurpari eas posse, ubicunque, ut Latinum potest: si tres usus excipias, in quibus ὥστε locum non habet, de quibus paulò post: cum ἵνα, locum ibi tantum habeat, ubi, ut, significat. Lucian. Nigrin. *οὐ γὰρ τοι, ὅφρη* (scilicet *Momus*) *τῇ προῦ ἑστῇ ἰωντε καὶ εὐδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχέλω αὐτοῦ στεῖλαι, παρ' αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, πλὴν ἀναπολῶν, ἵν' ὡς παλαιοὶ ἀνέκτων τ' ἡδυνῆς.* Nam si violarum & rosarum odore delectantur, sub naribus potissimum eos coronari oportebat, juxta ipsam, quantum fieri potest, respirationem, ut voluptatis inde quam plurimum attraherent.

Accusabat scilicet eos, qui coronas gestabant quòd locum nescirent, ubi eas adhibere deberent. Ubi notandum ἵνα, cum indicativo construi: idque fit (uti Budæus loquitur) ubi de præterito sermo est, siue sit *ἔσταντος*, siue *αἰέας*, siue *ἔσταντος*. ἀνέκτων verò pro ἀνιαιώνων.

II.

ὦς & ὅς infinitivum postulant, Plato in Prot. ἡμῖς ἐπὶ νέοι, ὥς τοσούτον ἀρετῆς μαθιέντες, nos adhuc juvenes, ut quidem est tantæ rei explicatio & judicium. Atticè tamen etiam cum indicativo junguntur, Gal. 2. 13. ὥς καὶ Βαρναβᾶς συναπύχθη τῇ αὐτοῦ ὑποχρίσει, ita ut Barnabas eorum simulatione abductus fuerit.

III.

Notandus est elegans iste usus particulae ὥς cum participio, quod enim Latini exprimunt per præteritum vel futurum infinitivi præcedente accusativo, Græci efferrunt per participium aoristi aut futuri præcedente ὥς cum genitivo absolutè sumpto, v. c. Θαῖδὲν Κλειταρχὸς ὥς αἰτίας γινουμένης ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσέσσιν ἐβόησεν. distmansit rumor quidem nos inimicorum exercitum confestim insecuturos, φήμι πρὸς Ἐπὶ λθεν ὥς ἑμὶν αὐτῇ καὶ ἡ μάλα ἀκροαθῆσόντων τῶν ἡμῶν ὑποκρίσεων.

IV.

ὦς per se posita in oratione stricta nonnunquam idem valet quod utinam, ὦ Ζεῦ, ὥς Καλυβῶν πᾶν ἀπώλοιτο γένος, Catullus, bene ad verbum reddit, Jupiter, ut Chalybôn omne genus pereat. At in solutâ, crebrò adjunctum habet εἰδε γε, tuncque ὥς abundat, (cum εἰδε per se, sit utinam,) vel γε solum, ac ferè post aliam vocem interjectam. Lucian. ὥς εἰδε γε γὰρ ὅτι εἰς ταὐτὰν ἔν, atque utinam evomere lice-

diceret. Synesius, epistola quadam, ως ἢ ἡ γὰρ
 εἴη ἡμῖν ὅτι τὸ πρὸ αὐτῆς πώποτε στρατη-
 γῶν εὐσεβέστατον· id est, *utinam verò con-*
tingat, hunc omnium, quos ab illo unquam
accepimus, religiosissimum nobis esse Ducem.
 ubi εἴη, pro αὐτῷ ἐνδέχεται, vel ἐσχάτως.
 Ita Gallicè, particula *que*, usurpari solet,
 cum dicitur, *que pleust a Dieu! que fuessès in*
bien loingd' icy.

V.

Quintò, ως & ὡς αὐτῶν vel solæ, vel cum
 particulâ εἰ, solâ, vel etiam præcedente
 αὐτῷ, ita ut unicam aliquando tres illæ vo-
 cem ὅς ἐστινον efficiant: sumuntur pro *qua-*
si, vel *tanquam*: tuncque adverbia potius
 esse, quàm conjunctiones videntur. Di-
 cunt igitur ὡς εἰ, ὡς αὐτῶν, ὡς αὐτῶν εἰ.
 sæpius tamen ως αὐτῶν εἰ, & ὡς αὐτῶν αὐτῶν εἰ, tri-
 bus distinctis vocibus: quod etiam οἷον εἰ
 dici posset. Malè autem diceretur, ἵνα εἰ
 vel ὡς εἰ. Dicunt etiam, ως αὐτῶν, & ὡς αὐτῶν
 αὐτῶν, sine εἰ, non autem ὡς εἰ αὐτῶν. Exemplis
 nihil frequentius.

VI.

Hic tamen observanda duo. Alterum
 est, quod absolutè simul, & ironicè La-
 tini dicunt, *quasi verò*: his particulis
 exprimi vulgò non posse, sed aliis quibus-
 dam, ut ἀμείλιχα γὰρ. πῶς γὰρ; μὴ οὐ γὰρ &
 similibus.

Alterum est, idem, *quasi verò*, in mem-
 brorum aut periodorum initiis, reddi posse,
 ως, ὡς αὐτῶν, ως αὐτῶν, ὡς αὐτῶν αὐτῶν, ως αὐτῶν
 αὐτῶν, ως ἀμείλιχα, ὡς αὐτῶν ἀμείλιχα, ως αὐτῶν δι-
 λαδὴν, ως αὐτῶν διήπυ, vel διήπυθεν. ως
 γὰρ, ως διή, ως ἔν, ὡς αὐτῶν ἔν, ως ἔν διή.
 &c

& ὡς ἔν δὴ: tuncque particula ei, vix unquam adhibetur. e. c. *quasi verò partium mearum esset genus omne calamitatis impedire*, ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ πατρὸς τ' θεοῦ καλυπτοῦ φαίνεσθαι.

VII.

Sextò, ὡς, (non ὡς, vel ὡς.) idem est, quod ὅτι: quā in acceptione triplicem ferè habet usum. Primus est, Gallico idiomati proprior quàm Latino, ut cum dicimus, *ie scay fort bein que vous estes invincible*; Græcè, μάλ' ἀνεύχως οἶδ' ὡς, vel ὅτι σὺ γ' ἀνέπνυτο εἰ, Latine, *ie invictum esse*. Ubi observandum, ὡς & ὅτι, eleganter præmitti posse, ut *quod*, & *quàm*, apud Latinos; *que* apud Gallos. Xenoph. Memorabil. I. περὶ πν μὲν ἔν, ὡς ἐκ ἐνδομύζεν, ἔσθ' ἡ πόλις νομίζει. Οἷός, ποῖός ποτ' ἐχρήματο περμύζω; ac *primum quidem, quod non (vel quàm non) eisdem ille, quos Respublica Deos habeat, quā tandem conjecurā probârunt?* Quanquam adjunctā negatione, sapius verti debet, *quin*. ut ὡς vel ὅτι ἐκ αὐτὸν ποίησεις; μὴ δα μὲν ἀμφοτέρω, id est, *non dubito, quin feceris, vel quin non feceris*.

VIII.

Secundus est, cum adverbiiis superlativi gradus, aut nominibus quibusdam eorum loco positis. Dicunt enim ὡς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὡς, vel ὅσον τάχιστα, id est, *quàm celerrimè*: licet ὡς τάχιστα, sit etiam, ut *primum*, nam ὡς τάχιστα ἤκουσεν. id est, *ut primum audiit*. Polybius lib. 2. sub initium, ὡς θαύτων (qui comparativus est, verbatim, *ut celerius*,) eodem significatu posu-

posuit: Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὡς θαῖνον
κατεστῆσαν τὰ καὶ τὸ Λιβύῳ, ἐνθάδε Α-
μίλκαρ Ἰαπίτιαν. Carthaginenses enim,
ut primum res in Africâ composuissent, Amil-
carem misere continuo.

Tertius est, ut ὡς & ὅτι, simul conjun-
gantur, tuncque alterutrum παράλκει· ut
cūm dicunt, ὡς ὅτι βέλτιστα, quātm̃ optimē:
ὡς ὅτι δειμύτατα, quātm̃ acerrimē. Imò,
sine adverbio nonnunquam, ambæ illæ vo-
ces conjunguntur. Dionysius Halicarnass.
lib. 9. pag. 571. ὁπρὸς ὡς ὅτι ἐν ἐχθρῶν
εἶπν οἱ κατακλειδύντες ἐν τῷ λόγῳ· ubi
cognovisset, in extremo versari periculo, qui eo
in tumulto conclusi tenebantur.

IX.

Septimò, præmittitur etiam quibusdam
adverbiis positivi gradus, quorum tamen ad
significationem nihil addit. Adverbia illa
ulteriora sunt, ἀληθῶς, verē, ἀτεχνῶς,
planē; ἐπείγως, aliter. Demosthen. pro Co-
riná, ἧς (παλίστα) τῶν ὡς ἀληθῶς τετυ-
χημάτων, ἐδ' αὖ εἰς εἰποι πρὶ αὐτῷ τοιοῦτον
ἔστω· quam (sup. eruditionem) qui verē con-
sequuti essent, horum nemo unquam de se ipso
quicquam ejusmodi prædicaret. Id. ibid. ὧν
καλορδομένων, μέγιστοι ἀναμνησθητήτως
ἐπείγαντο. ὡς ἐπείγως δὲ συμβάντων, τὸ
γὰρ εὐδοκίαν πείθειν id est, quæ si pro-
spere cessissent, absque ullâ dubitatione, maxi-
mis esse licuisset: nunc autem, cūm ea secus eve-
nerint, saltem præclaram existimationem iueri
superest. Reperitur etiam ὡς ἀληθεπείρως,
pro ἀληθεύειν, vel ἀληθῆ εἶπον, veritās.
Aristid. in Panath. ὡς κυεῖται ita conjungit:
ὅτι αὖ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυεῖται αὖ τις
φαίη

φαίνεσθαι, &c. propter quæ, soli etiam huic urbi propriè, vel, præ cæteris contigisse dixeris. Dionys. Halicarn. lib. II. pag. 723. ὡς καλῶς, id est, præclare verò. ubi Centuriones quidam adversus Imperatores suos, ita rationem ironicè ordiuntur: ὡς καλῶς ἡμεῖς ἐστρατήκατε καὶ πρῶτον, ἵνα καὶ τοὶ λαβόντες ἐλπίδας ἀκούσθωμεν ὑμῶν id est, præclaros verò Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in spem erecti, vos sequamur. Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis adverbis eodem modo conjungi possit.

X.

Ὁδὸν, adverbis itidem positivi gradus, sed ὑπερβολήν τε, excellentiam, aut excessum aliquem significantibus, eleganter & ornatè postponitur: cujusmodi præcipuè sunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως, mirum: ἀμνηστῶς, supra modum ὑπερβῶς excellenter, quasi supra naturam: quorum etiam loco, neutra θαυμαστὸν, θαυμάσιον, ἀμνηστῶν, usurpari possunt; (vix tamen ὑπερβῶς) Tunc autem particula ὡς, vel Latine non vertitur, præsertim post ὑπερβῶς, vel redditur, ut quàm, quantum. Plato in Phædro, ὑπερβῶς μὲν ἐν, ἐφ. ὡς βέλλουμαι id est, ego verò, inquit, supra modum cupio. Idem in Gorgiâ. θαυμασίως, ὡς ἀδελφὸς γέγονεν, ἐπὶ τὰ μέγιστα ἡδίστησι mirum quàm miser evaseris, postquàm gravissima perpetravit. Sic ἀμνηστῶς ὡς σφόδρα ἐπιθυμῶ dici non potest quàm supra modum expetam. Rectè etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμοστὸν, ἀμνηστῶν ὡς, vel ὅσον.

XI.

Nonò, quemadmodum ὅπ, sic etiam ὡς, fre-

frequenter usurpatur, cum alterius orationem referimus, totidemque verbis utimur, quibus usus erat. Demosthen. pro Coron. insigne hoc exemplum suppeditat. Cum enim ista de Æschine præmisisset, *πῆναι ἔν ἡμῶν οἱ ὅδε τῆς λόγου τότε ῥηθέντες*; id est, *quamnam igitur hominis tum erat oratio?* subdit, *ὥς ἔδει δορυεῖσθαι τῷ παρεληλυθέναι φίλιππον εἶπαι Πυλῶν ἔσται γὰρ ἄπαυθ' ὅσα βύλας ὕμῃς*, &c. quæ, si particulam *ὥς* excipias, verba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, quæque Latini per infinitivum melius redderent: v. c. *nihil esse, quamobrem turbaremini, quod Pylas ingressus Philippus esset: futura quippe omnia, quæ vellent.*

XII.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, *ὥς*, significans *ὅτι*, sæpius cum indicativo conjungi. Ait enim *ὥς ἔδει*, pro *ὥς ἔδει αὐτὸν εἶναι*. Quodque mirabilius etiam est, non tantum res præsens, sed etiam præterita, & futura, hoc præsentis indicat, modo exprimitur: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, *ὥς*, vel *ὅτι ἔδει* *δορυεῖσθαι*, per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potius quàm præsentis locus esse solet, v. c. *equidem statueram, nihil ultra differendum esse*; Græcè, *ἐγὼ μὲν ἔν ἐξίνωσκεν*, *ὥς ἔδει* *μηδεμίαν ἐπὶ περιεῖσθαι ἢ ἀναῶλιν*, ubi *ἔδει*, melius quàm *ἔδει*.

XIII.

Eadem significatione, *ὥς*, apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio move-

movetur loco. Demosth. Olynth. 3. ἐκ ἔστιν ὅπου τοῖς μηδὲν ἐγὼ πο.ῦσι, τὰ τ' ποιησόντων εἶπον, ὡς δὲ ἴναι. Quæ verba sic ordina, ἐκ ἔστιν ὅπου ἐγὼ εἶπον, ὡς δὲ ἴναι τοῖς μηδὲν πο.ῦσι, τὰ τ' ποιησόντων. id est, fieri non potest ut dixerim, iis qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas.

XIV.

Similiter, cùm aliquid confirmandum est, præmissâ voce argumentum significante, ut τεκμηρίον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonstratio est, ὡς, cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξον δὲ παρρησιαζέμεν, ὡς ὁ δέῖνα, καὶ ὁ δὲ ἵνα εὐθύς ἐκ παλαιῶν ὁρμησάμεθα, τὸ λοιπὸν ἀνέχου, καὶ παρὰ ταῖς ἀκρίβειαις ὧν δέπεται. id est, cujus rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, & ille, cum statim à pueritiâ orsus esset, contumax deinceps, omnino querefractarium persistit.

XV.

Decimò. Contra verò, cùm sumitur pro, ut, id est, quemadmodum vel quantum, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debeat. Ita dicunt, ὡς vel ὅπου, vel ὅσους εἰσάγει, τεκμηριάζει, υπολαβεῖν, id est, quantum conjicere, vel sufficari possum: ὡς ἕμοιγε δοκεῖν, vel ὡς subintellecto, ἕμοιγε δοκεῖν, non minùs rectè, quam ὡς ἕμοιγε δοκεῖ, ut mihi quidem videtur.

XVI.

Undecimò, tritum est, ὡς sumi sæpissimè, pro ὡς, vel πρὸς, cum accusandi casu, sed personæ; rarò enim cum accusativo rei coheret. Dixi rarò, ne penitus eum excluderem.

rem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. ως δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ, inquit, ἐξ ἑλκεδωποῦ τὸ προσεβείας μετὰ τὸν ἡμᾶς ζυγόν. sed non admittit ac suave pietatis jugum transferens.

Duodecimò, notum etiam est, significare aliquando, ἐπεὶ, quoniam, καὶ γὰρ, etenim; ac fere periodorum, aut membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Roman. ως γὰρ ἐν Νυ σου ἡγοῖται ἂν εὐταλίστητον, ἐρημω ἔχοντες τὸ ψυχῶν. nam, te quidem hoc tempore, dum nudam ac desertam habes animam, vilius nihil esse possit.

XVII.

Decimo tertio, ὡς præmittitur aliquando nomini ἕκαστος, solius, ut videtur, ornatús causà. Thucyd. lib. I. pag. 3. οἱ δ' ἐν ὧς ἕκαστοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίστανται, καὶ ξυμπάσας ὕπερον κληθῆντες. Itaque Græci, cum seorsim singuli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tùm etiam universi, hoc deinceps nomine comprehens.

XVIII.

Decimo quarto, ὡς μὲν, & ὡς δὲ, in membris distinctis, ita nonnunquam opponuntur, ut τὰ μὲν, & τὰ δὲ. S. Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, pag. 321. ἑλαστοὶ τὸ λόφον ποθὲν ἐκφράντες ἀδρόνι, ὡς μὲν εὐμεγέδεις, ὡς δὲ πίονες, ὡς δὲ πρέθυμοι πρὸς σφαγῶν. Cervi tummatim summis è collibus, apparentes, cum proceri, tùm pingues, tùm etiam ultro sese propriam ad cadem offerentes.

XIX.

Decimo quinto, ὡς πρὸς, sequente accusativo, vel personæ, vel rei, significant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς, quantum attinet, vel causâ: ut ὡς αἷα πρὸς ἐμὲ, ἀδιάφορον τῷ τόλῃ nam

meâ quidem causâ, perinde mihi est. Clemens Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respondens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruciatibus minimè liberari, πὶ γὰρ καὶ ἀδικήματα, inquit, ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτῶν. θανάτου ἀπολυόμενοι πρὸς τὸ Κύριον; quid enim detrimenti capimus, qui, quantum ad nos attinet, ad Dominum morte ipsâ transmittamur?

XX.

Decimo sextò, ὡς sequente ἐν τῷ Λυατῷ, vel ἐν τῷ ἐκδεχόμενον, vel ἐν τῷ ἐλχεύεσθων, vel ἐν τῷ ἀφορμῷ, pro viribus, facultatibus, opibus: omninò παρίσταται. Exemplum ex Thucydide unum hoc faterit. Sic enim ille lib. 2. pag. 100. ἐπὶ δὲ ὡς ἐν τῷ Λυατῷ ἔτοιμα ἦν rebus autem, pro ut tum licebat, comparatis.

XXI.

Decimo septimò, ὡς cum accentu, apud Poëtas passim pro ὕτως, sic: & quidem etiam ἐλλειπτικῶς, ut apud Hom. Iliad. α.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω θύωαι πάλην, εἰ τὸ γ' ἄμεινον· sed etiam sic .i. etiam si res ita se habeat, volo eam reddere si quidem id praestet.

Sic Iliad. σ. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνέμμεε, id est, sed etiam sic, id est, eo statu rerum, sustinuit, vel, perstitit. Ita Thucydides non semel usurpavit, ut lib. 1. ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοπονησὶες πόλεμος, καὶ ὡς ἐσεῖναι αὐτοῖς. Iis enim videbatur bellum sibi cum Peloponnesibus futurum, etiam sic, id est, etiam si eo modo sese gererent. At ὅδ' ὡς, id est, ne sic quidem.

Aliàs tamen, ὡς idem valet, ac πῶς, cum accentu, id est, certo quodam modo. Aristot. Poli-

Politic. I. ἔστι μὲν ὡς τὸ οἰκονόμου καὶ τὸ ἀρχοντος, καὶ ὅτι ὑμείας ἰστέον· ἔστι δ' ὡς, καὶ ἀλλὰ τὸ ἰατρικόν. Ad Oeconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini prospicere; certo etiam modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

XXII.

Decimo octavo, ὡς etiam absque accentu, interdum sumitur pro sic: ut apud Clem. Alexan. in Protrept. ὡς δ' ἐκ ἑστῆς Θεῆς ἢ ἄλλως, καὶ ὡς ἐκ ἑστῆς Θεῆς ἢ ἱεῖς: ut autem Dea non est Area, (meteorum intelligit) sic neque Dea Iris est: nisi secundum ὡς, accentu notari debeat. Et Stromat. 6. ὡς δὲ καὶ Ἰουδαίοις διακρίσεις τὴν παλαιὰν γραφήν, τὸ γινόν καὶ ἐν ἑστέῃ ἐκινεῖται τὴν ἐλάττω φύσιν, id est, sic etiam Judæis, patefactâ vetere scripturâ, novus generosus oliva surculus inseritur: ubi etiam alii legunt, ὡς cum accentu.

XXIII.

Dubium etiam est, utrum ὡς an ὦς scripserit Lucianus in Charonte, ubi Charon de Homero loquens, ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ᾄδειν, καὶ πάνυ αἰσὶν πνεῦμα ὦδόν τι πῆσιν, ὡς ὁ Πισισδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτέρηξε τὸ πόντον, id est, cum enim cepisset non valde latum carmen navigantibus occinere, continuo Neptunus coëgit nubes, pontumque turbavit: ubi ὡς vel ὦς, idem est, atque ἔπειτα δὴ, vel potius, ἅμα δὴ, continuo tum verò.

CAPUT IX. ET ULT.
DE PRÆPOSITIONE.
SECTIO I.

De Præpositionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀπὸ, ἀπὲν, ὑπὸ.

REGULA I.

UT præcipuos tantum in quib; libemus idiotifimos, (nam cætera Grammatici & Lexicographi dabunt :) Præpositio ἀμφὶ, & Poëtice ἀμφὶς, apud Poëtas quidem, & Jonicos Scriptores, cum genitivo casu, significat *de, per, & propter*: cum dativo autem, *de, propter, & circum*: sæpius tamen ἀμφὶς cum genitivo, est, *sine, seorsum, extra.*

ἀμφὶ, |
circa.

Apud alios solutæ orationis auctores, ferè cum accusativo jungitur, idémque valet quod *circa*. Ac primò quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφὶ π, *in re aliquâ versari*: ἔχειν ἀμφὶ πνα, *operam alicui navare, aut cum eo versari*: ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, *estare au souper*. Idem est, εἰ ἀμφὶ π. Dionysius Halicarnass. lib. IO. ἐκείνῳ μὲν ἐν τῇ ἡμέρῃ, καὶ τῇ ὀπῳσῶν νόκτῃ ὅλῳ, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν. .i. U quidem toto illo die, ac sequenti nocte integrâ, in rebus versati sunt.

Hoc

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀμφὶ
 π καθέστωτες id est, *leges aliquâ de re consti-*
tutæ. Idem Dionysius lib. 7. ἔκαστον δ' ὅπ
 κατὰ νόμους ἐγένετο, τοῦ ἀμφὶ θυρίαν ὕφ'
 Ἑλλώων κατασπαθάντας, ἐκ τ' Οὐνίφου ποιή-
 σιας γυναικὶ παίδιον· id est, *singula verò ex*
legibus fieri solita esse, quas de sacrificio Gra-
eci statuerant, ex Homericâ Poësi facile quivis
intelligat.

II.

Secundò, ἀμφὶ, cum eodem casu, est, *fe-* ἀμφὶ, *cir-*
rit, circiter, admodum. Dionys. Halicarnass. *citer.*
 lib. I. ἀπὶ γὰρ τ' ἑβδόμης ἀμφὶ τοῦ τετρακον-
 ταεπίου id est, *Româ distans, triginta cir-*
citer stadiis. Et lib. 5. τ' συμμάχων ἀπι-
 θάνον ἀμφὶ τοῦ μυρίου καὶ τετρακλίας, id est,
ex sociis periere circiter tredecim millia. Idem
 lib. 10. μάστιγα cum ἀμφὶ conjungens, τῷ
 δὲ πολιτῶν, inquit, ἀμφὶ τοῦ ἡμίτης μάστι-
 γας διασπαρήντας· id est, *civium media ferè*
pars eo morbo extincta est. Sic dicebant, ἑὶ
 ἀμφὶ δέκα ἔτη, id est, *annum circiter deci-*
um agere.

III.

Ἀνὰ, (Poëtice, ἀν', sine accentu, ante con- ἀνὰ, *per.*
 sonantes:) cum dandi casu, est, *cum, vel*
super. At longè sæpius apud Oratores si-
 mul & Poëtas, cum accusativo conjungitur.
 Ac primò significat *per*, ut ἀνὰ πᾶν ἔτος,
per singulos annos: ἀνὰ τ' Ἑλλάδα, *per Gra-*
ciam: ἀνὰ κοῦρην, *per vim*, id est, *totis vi-*
tibus. Dionysius Halicarnass. passim. ἐλάσας
 τ' ἵππον ἀνὰ κοῦρην, παρὼν ὅτι τ' χάρα-
 κα· id est, *equo summa vi admissio, in castra se-*
recepit: ubi nota, *πυρεῖναι ἐπὶ τ' τόπον,*
id est, ad locum aliquem pervenire; Gallicè

diceretur, *il fut en son camp*. Sic ἀνὰ κρητὺς πολέμαϊν & ἀνὰ κρητὺς πολιορκεῖν, *in opibus bellum gerere, obsidere*: ἀνὰ κρητὺς τὴν πόλιν εἰλεῖν, *prendre une ville par force*.

IV.

Secundò, ἀνὰ cum eodem casu aliquando sumitur pro ἐν, usúsque præcipuos habet duos. Alter est, ut dicatur, ἀνὰ στόμα εἶπεν *in ore habere*, & ἀνὰ στόμα εἶναι πιν, *alicujus in ore versari*. Clemens Alexandr. Strom. 7. οἱ τὰ μὲν λόγια τῷ Θεῷ ἀνὰ στόμα ἔχουσι, *qui Dei quidem oracula in ore habent*. Alter est, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρος, (de quo dictum est, in nomine μέρος :) id est, per partes, sigillatim, vicissim: ut ἀνὰ μέρος τοῖς μὲν ἀμὰ πόλιν, τοῖς δὲ καθ' αὐτὴν ἐγκαταλείδται, id est, *vicissim reipublica ac sibi vacare*.

Cap. 3.
Sect. 7.

V.

Tertiò, ἀνὰ, cum eodem casu, idem valet, quod inter. Xiphilin. in Domitiano, συνομώτας ἀνὰ ἀρχῶν, *μενὰ πρῶν*, *qui primos, vel primarios inter, cum aliis quibusdam conjuraverat*.

Quartò, ἀνὰ τὸ ποταμὸν, videtur potius esse, *contre mont la riviere*, quàm, *per fluvium*. Dionysius Halicarnass. lib. 5. ἀπὸ θαλάσσης ἀνὰ τὸ ποταμὸν διεκόμισαν, id est, *à mari per adversum flumen advexerunt*.

Quintò, ἀνὰ χρόνον, est, *progressu temporis*, *à trahi de temps*. Idem lib. 1. ἀπὸ λῆς ἀνὰ χρόνον ἐπὶ Τυρρῶνων ἀτρεῖδαν, id est, *quas illis urbes, Tyrrheni temporis progressu eripuerunt*. Idem lib. 2. κατέσκηψεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τὸ μὲν ἄλλως, εὐπερ

ἐυπεπίς, ἐνα δὲ τὸ πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ
 χαλεπὸν id est, progressu temporis, vel, pos-
 seà, in bella delatus est, partem quidem maxi-
 mam, levia, malè enim vertunt πολέμους ἐυ-
 πιπίς, bellum multiplex, ex quibus tamen
 unum cum Sabini gestum, & magnum fuit, &
 grave.

VI.

Sextò, ἀρὰ τὸ αὐτὸν λόγον, id est, καὶ,
 eodem planè modo, ubi comparisonem ali-
 quam, aut analogiam instituimus. Clemens
 Alexand. Strom. i. cùm dixisset, unicam
 καὶ δύναμιν, (id est, vi & potestate,) virtu-
 tem esse, quæ diversis nominibus vocaretur,
 subdit, ἀνὰ τὸ αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾷ ὥσπερ
 ἀληθείας, &c. eodem planè modo, cum una
 tantùm sit veritas, &c. Sic apud eundem.
 ἀνὰ λόγον, id est, καὶ λόγον, vel δια λόγον,
 oratione, vel ratione. In Protreptico, ὑπο-
 γυμνῶσθαι δὲ δὴ μάλα, ἀνὰ τὸ τὴν ἀληθείαν
 λόγον, πλὴν γοητείας, πλὴν ἐσκεχυμένῳ αὐ-
 τῷ id est, ego verò praestigias illis (myste-
 riis) occultatas, ipsâ veritatis oratione, egre-
 giè admodùm illustrabo.

VII.

Septimò, cùm rerum diversarum æqua-
 lem veluti distributionem significamus, ean-
 dem propositionem adhibemus, idque tri-
 plici ferè modo. Primus est, cum accusativo
 rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, κιννα-
 μώμῃ exempli causâ, καὶ γάρδῃ ἀνὰ ὀσκίαν
 μία, verbat. cinnamomi & nardi per unciam
 unam Hic ἀνὰ, pro ἑκατέρῃ, utriusque seorsim
 unciam unam, une once de chacun. Hinc & il-
 lud Xiphilini in Augusto, ὥστε καὶ δωδεκά,
 τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πίντε, καὶ εἰκοσιδραχ-
 μὰς

μας τελεῖ τῶν καταλιπεῖν id est, ut moriens,
Romanis viginti quinque drachmas legati nomine
viriis reliquerit. Hic αὐτὰ, pro ἐκείνοις.

Secundus est, cum accusativo personæ;
ut si dicamus, τὸν στρατῶτα ἑξήναι καὶ διὰ
αὐτὰ πέντε id est, milites quinos & quinos
proficisci jubet: cinq, à cinq.

Tertius est, cum αὐτὰ jungitur cum ἑκα-
στο, in alio etiam casu quam accusativo,
tuncque uni tantum ornatui servit. Sic Apo-
calypsis 21. δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μάρ-
γαρίται αὐτὰ εἰς ἑκάστο τῶν πυλῶνων ἦν
ἑξ ἐνδὲς μάργαρίτου. Duodecim margaritæ, sin-
gulæ portæ, singulis ex margaritis erant.

VIII.

Ἄνδ, cum solo gignendi casu non tan-
tum est, sine: sed etiam aliquando, præter
quàm quod, vel, præter; idque sæpe cum ver-
bo nominis instar posito: quod etiam valet
in præpositione πρὸς, ut in ejus explica-
tione dicetur. v. c. αὐτὸ τὸ ἑπὶ πρὸς ταξίδους
ἀποπεσεῖν εὐδοκίμῆσεως, καὶ μυελὸς ἐκ τῆν
ἐνέσταλτο τῆς κινδύνου, id est, præter quàm
quod prioris existimationis jacturam fecit, in-
finitis quoque periculis seipsum implicuit.

Aliquando significat extra. Plutarchus
in Pompeio, ἐψηφίσαντο μηδὲν αὐτῶν
παρετάξεως ἀναιρεῖν Neminem Ro-
manum extra aciem occidere statuerunt.

IX.

Ἄντῃ, cum solo item gignendi casu, sæ-
pissime est pro, (sed quatenus significat lo-
co,) vel instar. ut βασιλεὺς αὐτῇ μυελῶν ὄρε
στρατωτῶν, Rex sexcentorum militum instar
est: αὐτῷ ἀγάπης μῖσθ' ὁραταί, pro amo-
re odium invenire, id est, referre.

Quo

Quo sensu crebrò jungitur cum verbis, ἀγαπᾷν, amare; αἰεῖν, diligere; δέχεσθαι, accipere; ἀλλάττειν, permutare; τίθεσθαι, ponere, vel potius, ducere, id est, existimare: tuncque, non rarò verti potius debet, *præ*, quàm *loco*, ut ἀπὸ κακῶν ἀπάντων, καὶ ἀγαθῶν ἓνα πειδέμεν, id est, *præ* omnibus improbis, vel probum unum optaverim. Dionys. Halicarnass. lib. 10. φίλων τε καὶ συγγενῶν, ἀπὸ πάντων ἀγαθῶν πειδέμεν, ἐκείνων δὲ ἀδρα ἐπερεῖν. cum amici ac propinqui, omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.

X.

Aliquando tamen ἀπὸ, commodius redditur, *propter*, vel *gratiâ*. Demosthen, pro Cor. εἰπά μ' ἐρωτᾷς ἀπὸ ποίας ἀρετῆς ἀξίω τιμᾶσθαι, Deinde, vel, ὅτι tamen quaris ex me, cujus tandem virtutis gratiâ, honoris aliquid obtinere velim. Sic ἀπὸ ὧν δὲ ἐπαρχίας ἐκάλωσεν, τιμωρίας ὑποσχεῖν τὰς ἐχθρὰς Ἰσχυροῦ ἦν, propter calamitates quibus provinciam, pessundedit, dignus est qui extremas panas sustineat.

XI.

Ἀπὸ, cum solo etiam gignendi casu, præter vulgarem acceptionem, quâ respondet Latinis Præpositionibus A, Ab, E, Ex, sequentes habet notatu digniores. Ac primò quidem cum suo casu, per adverbium Latinum, sæpius redditur, Nam ὑπὸ τῷ περὶ φανῶς, & ὑπὸ τῷ φανερῷ, est πανερῶς, palam. Thucyd. lib. 1. μάλα καὶ ὑπὸ τῷ περὶ φανῶς δεξαμένους, βονδεῖν (sup. δειχθῶν) maximè verò, (sup. æquum est,) vos defensione nostrâ palam susceptâ, nobis opem
P 5 ferre.

ferre. Sic ὑπὸ τῶν τοιάτων, & ὑπὸ τῶν τούτων, for-
uitio : ὑπὸ σοφίας, & ὑπὸ μήνης εἰπεῖν,
memoriter exponere, vel recitare : ὑπὸ ἀσείδης,
id est, ἀσεδείως studiose : ὑπὸ τῷ ᾠδῶν, ἄρχειν,
ex tempore : ὑπὸ τῷ φρονίμῳ, prudenter, vel
consilio.

XII.

Secundò, cum duobus genitivis, τῷ βελ-
τίστῳ, & τῷ κατὰ τὴν ἀρετὴν, optimi ; aliquando
significat optimâ fide, optimoque consilio.
qui usus Dionysio Halicarnass. familiaris
admodum est. Nam lib. 1. pag. 62. αἰδού-
μενος ἢ ὑπὸ τῷ βελτίστῳ τῶν ἀδελφῶν
ταῦτα ἢ ἀδελφῶν, ubi sensisset hæc à fratre
animo non optimo fieri. Idem lib. 7. pag.
470. ὁ πότις ἡμῶν ἔν τῳ κατὰ τὴν ἀρετὴν
τοῦ αἰδουμένου id est, Enimverò, cum bo-
nâ fide ac syncerè, disquisitiones illæ fierent.
Et paulò post, ὁ δὲ ἀγαθός, ἢ ὑπὸ τῷ κατὰ
τὴν ἀρετὴν, πρὸς τὰ κοινὰ πράγματα id est, at vir
bonus, bonoque animo ad tempus accedens.

Aliquando, τῶν τῶν, cum τῷ βελτίστῳ
jungitur. Idem libro 3. pag. 140. τοῖς δὲ
ὑπὸ τῶν τῶν τῷ βελτίστῳ κείνῳ τὸ συμβε-
βηκός, id est, at illi, qui de illo casu, bono ac
syncero animo judicabant. Et lib. 4. pag. 221.
ὁμοστατας ἢ νόμιμον ὄρεον, ἢ μὴ τῶν ἀλη-
θῶν. καὶ ὑπὸ τῶν τῶν τῷ βελτίστῳ, τῶν τῶν, cum
solenne jusjurandum edidissent, verè atque
optimâ fide, censum illum falsum esse.

XIII.

Tertiò, præcedente articulo præpositi-
vo, sæpe conjunctionem aliquam significat
cum eo quod per genitivum exprimitur.
Nam εἰ ὑπὸ τῷ σοφίᾳ. id est, οἱ σοφῶν,
Stoici, verbatim, qui sunt ex porticu. οἱ
ὑπὸ

ὑπὸ φιλοσοφίας, Philosophi. οἱ ὑπὸ Πλάτωνος, Platonici. οἱ ὑπὸ τῆς Κελπηκῆς, Galli. οἱ ἀφ' αἱματός, sanguine conjuncti, Philo. de Legat. ad Caium, οἱ ἀφ' αἱματός πάντες, καθ' ἑαυτὸν γένος, τότε πατρῶον, καὶ μητρῶον. Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul, ac materni. Sic οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, Senatores, οἱ ἀπὸ τῆς πλήθους, plebei: οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἱώνες, Iones ab Atheniensibus oriundi.

XIV.

Quartò, contrariâ penè significatione, οἱ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, dicuntur aliquando, qui re aliqua, negotiòve perfuncti sunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo γένους. Nam v. c. οἱ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, qui à consulari, id est, viri consulares qui consulari defuncti sunt. Herodian lib. 7. περὶ τῶν ἐξουσίας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου πνί. id est, cum in aliquem ex Consularib. & Alexandri amicis, incidissent. Sic ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, imperio defuncti, vel, imperatorii, ὁ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, qui legatione perfunctus est: & simil.

XV.

Quintò, affinis usus ille est, quo significat à, vel ab, id est, post, aut statim post: ἀπὸ δείπνου, statim à cœnâ: ἀπὸ παιδων, statim à pueritiâ, vel statim post pueritiam: ἀπὸ ἐπαγγέλματος, statim à mandato: ἀπὸ σάλπιγγος, à tubâ, id est, statim à tubæ signo: ut ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐκείνου ὤπιον τοὺς πολέμους, id est, ille autem statim à tubæ signo, medios in hostes irruit. ἀπὸ τῆς πολέμου paulo post bellum: ut ἀπὸ τῆς πολέμου, τῆς κοινῆς διοικήσεως ἐαυτὸν ἐξεύλειπτο,

το, hoc bello simulatque perfunctus est, se ipsum
reip. administrationi subduxit.

XVI.

Sextò Ὁδῆ, cum genitivo, vix unquam
apud solutæ orationis Auctores, cum rebus
inanimatis conjungitur, sed tantum apud
Poëtas, ut Ὁδῆ νηῶν. à navibus, apud
Homerum. Ἀπὶ, licet rarius, aliquando
tamen etiam in prosà de rebus viventibus
usurpatur. Clemens Alexan. Strom. 2. Ἔ-
τῃ ὁ μακαρισμὸς ἐχέετο : ἐπὶ τοῦ ἐκλε-
λεγμένους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ id est, Hic beati pra-
dicantur, qui à Deo electi sunt.

Tuncque ἀπὸ, sumitur pro ἐπὶ, quod
infrequens non est, cum apud alios, tum
maximè Pausaniam. Unde in Corinthi-
acis, καὶ ταύτας (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τοῦ
ἀντιστασιῶν κατελθῆναι id est, illas
etiam (virgines) ab adversæ factionis homi-
nibus lapidas fuisse aiunt. Idem in Messenic.
ἢ καὶ ἀπὸ τῶν σκυλευμένων ἐπὶ ἐμπνόντων
διεσθῆναι id est, aut etiam ab iis, qui
foliati cùm essent, adhuc tamen spirabant,
occidebantur.

XVII.

Septimò, accentu in penultimam retra-
cto, eadem præpositio, alienum aliquid,
remotum, aut etiam invisum significat. Hinc
ἀπὸ τῆ γῆς, procul à terrâ; Xiphilinus in
Pompeio, ὡς μὲν τοιαῦτα ἀπὸ τῆ γῆς ἐχέοντο,
καὶ ὁ, πρὸ ἀνέμου ἰσχυρῶς κατέπνευχε, καὶ ὁ
κλύδων δεινῶς σφᾶς ἔσειεγενήεν id est,
cùm verò, jam procul à terrâ navigarent, &
ventus eos vehementer urgere, & tempestas gra-
viter agitare cepit.

Sic ἀπο τρόπου, à moribus, id est, alienum, & absurdum, quasi, honestis moribus minimè conveniens: cujus contrarium, πρὸς τρόπον, id est, consentaneum, & coherens. ἀπο σκοπῆς, procul a scopo; ἀπο τῆς εὐχολίας, parum admodum verisimile; ἀπο τῆς ἐξουσίας, abs re; ἀπο χρόνου, intempestivè. Huc etiam pertinet, ἀπο θυμῶν, quod de rebus injunctis, aut invisis dicitur, quæ uno verbo ἀποδύμα, ut jucunda, καταδύμα. Themistius orat. de Theodosii clementiâ ἀπὸ δειξεν ἀπασιν βασιλεὺς, ὅτι πάντα πασιν αὐτῷ ἀποθυμῶν, καὶ ἀλλοτρίᾳ ἡμίλειαν ψῆφον. id est, omnibus ostendit Imperator, nigrum calculum sibi penitus invisum, ac suis moribus alienum esse: ubi notandum, Personam, cui res invisæ est, in dandi casu exprimi. Eod. fere modo usurpatur, ἀπο γλώσσας. Ita Julianus Augustus in Cæsarib. καὶ τῶν διὰ τὸ ἐκ ἀπο γλώσσας λῶν. Neque id Jovi displicebat.

SECTIO II.

De Præpositionibus, δια, & eis.

REGULA I.

DE præpositione δια, cum genitivo casu conjunctâ, pluscula jam superius dicta sunt. Quibus pauca hæc adjungas licet. Δια, cum genitivo plurali, annum seu diem significante, & cum suo numerali conjuncto; vel cum singulari & nomine ordinem

nem in numero designante, id exprimit, quod Latini dicunt, v. c. *tertio quoque die*, vel *anno*, & simil. Nam *δια δέκα ἑτάρι*, vel *δια δέκα τε ἑταί*, est, *decimo quoque anno*; *δια πέντε ἡμερῶν*, vel *δια πέντε ἡμέρας*, *quinto quoque die*. Xiphilin. in Julio, loquens de intercalatione unius diei anno bisextili, *τὴν μὲν τοι μίαν, τὴν ἐκ τῆς τριατημωείων συμπληρωμένην*, *δια πέντε καὶ αὐτὸς ἑτάρι εἰσάγαγεν* unum porro diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus, (id est, sex horis quater repetitis) confiebat, quinto quoque anno intercalavit ipse quoque. Photius in Olimpiodori excerptis. *ἀρδύουσι δὲ τὰ γήδια αὐτῶν, ἐν δὲ τῇ μὲν διατέτρτι ἡμέρᾳ, ἐν χειμῶνι δὲ δια ἑκτῇ* rufcula verò sua irrigant, aestate quidem, *tertio quoque die*, at hieme, *sexto*.

II.

Δια χειρὸς, vel *χειρῶν ἔχειν*, non tantum est, *manu*, vel *manibus tenere*: aut etiam *manibus versare*, quòd de libris, eorūque lectione Latini dicunt: Sed etiam, *studio* sè tractare, curare, administrare, id est, *δι' ἐπιμελείας ἔχειν* ut cum Aristotel. 5. Politic. ait, *φοβούμενοι γὰρ δια χειρῶν ἔχουσι μάλλον τὴν πολιτείαν* Metuentes enim, majori cautione rempublicam administrant. Et Thucydid. lib. 2. *τὰ τε τῆς ξυμμαχίας δια χειρὸς ἔχειν* id est, resque sociorum omni provisione curare. Gallice dicimus, *tenir la main aux affaires*.

III.

Δια χάριτων ὁμιλεῖν, est, *μὴ πάσης ἀσεβήτως, καὶ παπῶν τῇ φιλοφροσύνῃ*, *sua versari cum hominibus*, ut eorum gratiam

ac benevolentiam tibi facile concilies. Xiphilinus in Julio, de Cleopatrá, καὶ συμμιλῆσαι παρὰ τὸ διὰ χαιέτων ἠπίετο, omnibus mutuo in colloquio placere nouerat. Δι' ὑπερήτων εἰπεῖν, secretò dicere: διὰ καὶνῆς, per inanem, id est, frustra. Dionysius Halicarnass. lib. 6. καὶ μετέωρος ὅλλος διὰ κενῆς ἀπέπαυτο ἡμῖν αὐτοῖς φόβος id est, infinitosque alios metuis nobis ipsi temerè finge-
 gebamus: ubi subaudiri videtur, ὑπονοίας, vel ὑπολήψεως, vel al. simil. quod suspicio-
 nem significet.

IV.

Δι' ἀδουμίας γίνεσθαι, id est, ἀδουμονεῖν, ἀπορεῖν, ἐκ ἀπορίας καταστῆναι, astuare, ac sollicitum esse. Dionysius Halicarnass. lib. 6. μέμνηται, ὡς ἐν παρὰ δι' ἀδουμίας ἐχέσθαι, εἴτε μὴ συναρξάμεθα τῷ ἀγώνων ὑμῖν, εἴτε μὴ οὐ τοῦ πολέμου τρεφόμεθα id est, me-
 ministris, quàm omnino solliciti essetis, ne vel certaminum vestrorum socii esse nollemus, vel ad hostes ipsos transiremus. Contra δι' ἀσφαλείας γίνεσθαι, securum reddi: γίνεσθαι τὸ διὰ μέσων medium aliquid esse: μὴ δὲ γίνεσθαι τὸ διὰ μέσων nihil medium superesse: quasi δυοῖν δατέον, alienum è duobus necessarium sit.

V.

Δι' αἰσχύνῃς ἔχειν, vereri: λαμβάνειν π, sibi probro aliquid vertere. Dionysius Halicarnass. lib. 6. μαδῶν καὶ ἡ βουλὴ τὰς δι' αἰσχύνῃς τὸ πρὸς τὴν ἑλπίδα Senatus ubi hoc cognouisset, rem probro sibi vertendam putauit. δι' οὐκ ἐλατύνειν misereri, διὰ χειρὸς ἔχειν π, aliquid manu tenere. διὰ στόματος ἔχειν πνα, in ore aliquem habere. δι' αἰτίας ἔχειν πνα, aliquem culpare, vel accusare. δι' αἰτίας

ἢ) culpari, accusari. δι' ὠφελείας τῷ θεῷ, lucris facere, sibi vendicare, in proprios usus convertere. Dionys. Halicarnass. lib. 7. τὰ τε χεῖματα αὐτῶν ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἰδεύτο, καὶ τὰ σώματα κατακλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ, id est, eorum, tanquam hostium, pecunias suas fecerunt, corpora verò carcere incluserunt.

VI.

Denique διὰ, cum genitivo spatium, aut intervallum significat. Nam διὰ βίου, est totā vitā. διὰ τέλους, per finem, id est, perpetuū. δι' ἑτας, totio anno. διὰ δευτέρῃ ἑτας, altero quoque anno: διὰ τρίτῃ ἑτας, tertio quoque anno, & sic de cæteris. διὰ μακρῷ, longo intervallo. διὰ βραχίων εἰπεῖν, paucis dicere: διὰ πλεόνων εἰπεῖν, pluribus dicere: πύργοι ὄντες δι' ὀλίγου. turres modico intervallo disjunctæ. Hinc illud Thucydidis lib. 7. pag. 515. ἥ δ' ἀνὰ χρόνον ἦν ἴσασθαι τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι ὠδυμείνοις, ἄλλοσε ἢ ἐς τὸ γῆν, καὶ ταῦτ' αὖ δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον, id est, nec Atheniensibus jam repulsis, aliò retrocedendi facultatem fore, quam in terram, eamque ut modico intervallo distitam, (supp. à mari.) sic exiguo valdè spatio definitam.

Κῶμα διὰ πολλῷ, pagi longo intervallo distiti. Hinc θαυμάζον τὰ διὰ πλείστον, mirari res à nobis longissimè distitas. Sic διὰ χρόνου, vel πολλῷ χρόνῳ ἐωρακίναί τινα, est longo intervallo aliquem vidisse. Aliàs tamen διὰ χρόνου, est tantum post aliquod tempus: διὰ πλείονος, sup. διὰ χρόνου, tanto, vel tantulo intervallo: nam utroque modo sumi potest.

VII.

δια, cum accusandi casu, non tantum est, *propter*; sed etiam *per*, ita ut significetur, *rem alicujus, vel beneficio, vel culpa fieri, aut non fieri*. Demosthen. pro Coro. Φωκικῆς συστάτης ὁ πόλεμος, ὃς δὲ ἐμὲ, ὃς δὲ ἐπολιτευόμενον πρόποτι, *Conflato Phocensi bello, non culpa ulla mea, qui nondum ad rempubl. accesseram*. Dionysius Halicarnass. lib. 8. ὅτι τὸ καὶ δόξα δὲ ἐκείνων τυχεῖν, ὃς τὰ πρὸς ἡδονὴν αὐτῶν διεπραγματοῦμαι id est, *quod relictum ejus opera consecutus, ejus tamen cupiditatibus obsequi* ὃ obsecundare nolum.

Quod sæpe Latinum *per* significare solet; ut δὲ αὐτὸν γὰρ μόνον ἔπευ τὸ ἐσθλὰς πυνθείας ἔτυχεν, *per eum quidem unum adhibuit, quo minus justo supplicio afficeretur*. Imò etiam aliquando, cum accusativo rei, non personæ conjungitur: tuncque necessario reddi debet, *per*, ut θεωρεῖντι μοι τὸ τροπικόν, δὲ ὃν μάλα ἔταως ἡυξήθη ὁ πόλεμος id est, *cogitanti mihi modum illum, quo tantum hostis evasit*,

VIII.

De præpositione εἰς, vel ἐς, (quæ cum solo accusativo conjungitur, vel expresso, vel in genitivo satis intellecto, ut εἰς ἁδου, sup. ἁδου, ad inferos:) observare juerit, quæ sequuntur.

Primò, interdum subauditur, maximèque apud Thucydidem; ut lib. 2. pag. III. ἐκείνη τὴ ἐγγὺς ἔσται, τὰ πλείστα ἀξία ἰχθύωντο: ubi τὰ, pro εἰς τὰ id est, *Illo*. (fonte) *quod propinquus esset, ad res maximi momenti utebantur*. At sequente membro illam

illam expressit. καὶ γὰρ ἔτι ἀπὸ τῆς ἀρχαίας, πρὸς τε γαμικῶν, καὶ ἐς ἀλλὰ τῆς ἐξ ὧν νομίζετο τὸ ὕδατι χεῖνται· id est, hodieque, iam usque ab antiquissimis temporibus mos obtinet ut aqua illa, & ante nuptias, & in aliis rebus sacris utantur. Hic νομίζεσθαι, est mos receptus esse, invaluit, ut in hoc verbo supra observatum est.

IX.

Secundò, sumitur interdum pro δια, propter: maximeque cum de laude, vel reprehensione, aut contumelia sermo est: ut ἐς τὰ πρὸς πρην κατωρθωμένα ἐπαυεῖσθαι, ob res antea praeclare gestas laudari: φέρεσθαι εἰς τὴν πρὸς πνα ὁμιλίαν, obiniam cum aliquo consuetudinem vituperari. Thucydid. lib. 8. pag. 614. Εὐλόωμεν αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις, ἐς τὴν αὐτῆς καὶ Ἀθωαίων φιλίας, ὥς μάλιστα διακάλλειν· id est, cum maximam ei vellet apud Peloponnesenses invidiam conflare, ob illius tam cum ipso, (Alcibiade) quam cum Atheniensibus amicitiam.

X.

Tertiò, sumitur etiam pro κατὰ, seu κατὰ genitivum exigat, seu accusativum. Priore modo Thucydid. usurpavit, lib. I. ἐπαιδὴ τῆς ξυμμάχων ἡκιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθωαίους· cum Lacedaemonii sociorum adversus Athenienses crimina audiissent; pro κατὰ κατὰ Ἀθωαίων.

Hoc modo eleganter dicant, αἰνέσειν εἰς πνα pro κατὰ πνα, in malam partem, vel κατὰ πνα, vel πρὸς πνα, in bonam & malam, id est, tacite aliquem indicare. Id enim frequentius est, quam αἰνέσειν πνα, sine

sine præposit. Gallicè in malam partem, *taxer quelqu'un.*

Eodem modo Plutarchus in Pericle, dixit, ἀπερὶ δούρου εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρου, ἥ ἰσχυροῦσθαι, pro κατὰ Περικλέα, verbatim, *firmans in Periclem, per Anaxagoram, suspicionem, id est, Periclem, per Anaxagoram* (cui operam ille dederat) *hac suspitione perstringens,*

Posteriore modo, Thucyd. lib. 8. pag. 564. τὸ πρῶτον, (id est, τεκμήριον, σημεῖον ἢ πίστεως) νῆες στείσι συμπίμπνιν ἐκείλων εἰς τὸ συμμαχικόν· id est, *fidei faciundæ causâ, naves secum mittere jubebant, pro inita societate iure, ubi εἰς τὸ συμμαχικόν, pro κατὰ τὸ συμμαχικόν, id est, κατὰ τὸ ἑξυμμαχίας δίκαιον.*

XI.

Quartò, sumitur quoque pro ἐν: ut εἰς ἠθανερόν, pro ἐν τῷ θανερῷ, id est, θανερῶς, & ἀντιχρὶς palam. Dionys. Halicar. lib. 4. ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες, οἱ καταλθόντες ὑπὸ τῷ Τυράννῳ εἰς τὸ στρατόπεδον; *has litteras cum accepissent, qui à Tyranno in castris reliquifuerant.*

Quintò, pro usque ad; ut εἰς ἡμᾶς, ad nos, .i. ad nostram usque aetatem. Sic εἰς τὰ τοῦ ἡμῶν ὅτι τὰ πράγματα, eò redacta, vel adducta sunt res nostræ. Sic εἰς ὃ δὴ, donec.

Sextò, idem est, quod quantum attinet; ut εἰς τὸ τολεμικὰ κατασκευασθῆναι, contemni quantum ad rem militarem attinet.

XII.

Septimò, παρῆναι, & παρελθεῖν εἰς τὸ δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν. εἰς τὸ δίκασαι, usurpat sæpe Demost. & al. pro agere cum populo, cum senatu, & in iudicium venire. Octa-

Ὀβανὸν, idem valet quod ἀμφὶ, id est, *circiter*. Zosimus Histor. 2. πενηκόντεσι μὲν εἰς διακοσίας κατιστάδηντας, *naves triginta remorum ad ducentas instructa sunt.*

Nonò, pro οὗτοι. Idem lib. 4. ὁ Βασιλεὺς ἄμα τοῖς εἰς τὴν Ἰστρον φυλάττειν στρατιώταις περὶ αὐτοῦ, *Imperator, postquam unâ cum iis qui circa, vel ad Istrum in præsidio erant, militibus trajecisset.*

XIII.

Decimò, interdum cum suo casu. ponitur ei genitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accidit maximè, cùm accusativus locum minorem designat, quique majoris per Genitivum expressi partem constituat. Thucyd. sæpe, ut lib. 2. pag. 114. ἐσβαλὼν τὴν Ἀθηναίων εἰς Ἐλευσῖνα, id est, εἰς Ἐλευσῖνα τὴν Ἀθηναίων, cùm in Eleusinem Attica irruptionem fecisset. Et pag. 116. ἄρ᾽ αὖτε παρὲς αὐτὸν, καὶ ἄρ᾽ αὖτε τὴν Ἠλείαν εἰς Φηάς, ἐδύναντο γὰρ, id est, inde solventes ulterius navigârunt, ad Pheam Eleæ, (vel ut al. Elidis) urbem appulsi, agrum illum populabantur. ubi γὰρ, pro καταγεῖν, aut κατὰ γὰρ dixit, id est, appellere: & Ἠλείαν εἰς Φηάς, pro εἰς Φηάς Ἠλείαν.

XIV.

Undecimò, tempus aliquod designat: idque vel cum adverbis, vel cum nominibus quibusdam tempus significantibus. Cum adverb. ut εἰς ἁπαλῆς, *semel. pour une fois.* Demosthen. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἁπαλῆς, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντίχει, *genus hoc rerum semel, atque ad breve tempus consistit.* Sic εἰς ἔπειτα, vel εἰς ἑπείτα, vel εἰς τὰ ἔπειτα, *deinceps. εἰς αὐτοῦ χρόνον, pour*

pour demain, à demain. Cum nominibus. εἰς ἡμέραν, postredie: εἰς τρίτῃ ἡμέρᾳ, perendie, vel tertio ab hinc die. εἰς τριακοντὸν ἔτος, tricesimo ab hinc anno, vel intra annum tricesimum. At εἰς δύο, εἰς τρεῖς, &c. id est, deux, à deux, trois à trois. ut supra in ἀνα dicebamus, & in ἐν dicemus.

XV.

Duodecimò, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιστα, id est, maximè. Postremò, cum nominibus quibusdam, adverbialiter sumitur. Dicunt enim, εἰς & πρὸς ὑψόλῳ, excellentè: εἰς καλὸν, εἰς χρηρὸν, εἰς δέον, opportunè, commodè: εἰς μακρὰν, longè, diu, in longum tempus: εἰς τέλος, omninò, εἰς πάντας ἀκρίβειας, id est, ἀκριβέστατα, accuratissimè: ἐς τὰ πολλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ, ut plurimum: εἰς ὅσον, quantum, vel quandiu. Herodianus lib. 6. ἀπρόχροντες εἰς ὅσον ὑπεδέχτο ἀδριάνως, τελούτων πάντες διεφθέρουσαν. cum fortiter, quantum, vel quandiu licuit, restitissent, tandem cæsi sunt universi.

SECTIO III.

De Præpositionibus, ἐν, vel 'Ε, ὅτι.

REGULA I.

ἐν, 'Ε:

EK ante consonantem, 'Ε ante vocalem, cum solo gignendi casu: Primo adverbialiter sumitur. Nam ἐν ᾧ φαίνομαι, vel ἐμφανῶς, vel ἐμφανῶς, est palam & aperte, ἐν ᾧ ῥάσος facillimè: ἐν ᾧ δίκαιο, justè: ἐν ᾧ ἀδίκω, injustè: ἐν πολλῇς ἐπιμαλίας, vel ἀκεχίας, est, μάλα ἐπιμελῶς & ἀκχεῶς, diligenter admodum & accuratè: 'Ε ἴσιν, equaliter: ἐν ᾧ ὁμοίω, similiter: ἐν προαγωγῇ, sensim, magis, atque magis, novâ scilicet accessione factâ. 'Ε ἐπίμω, id est, promptè, expeditè: 'Ε ἐφόδω, id est, interruptione factâ: ἐν ᾧ ἐπαλλήλω, id est, παρεπλήλω, quasi comparativè: ἐν προαρείσας, id est, ultρò, consultò: ἐν λαθραίως ἐπιδήσας, occultè irrumpendo, vel occultâ impressione: ἐν ᾧ ἐπιμαίειν, plerumque: 'Ε ἐπιδόλῃς, vel ἐνέδρας, insidiosè: ἐν ᾧ ἐνδίδω, id est, εἰκῇ, & προπετῶς, temere: ἐφ' ᾧ ἐπαρχήμα, ἐν ᾧ ἐπαρτήμα, 'Ε ὑπογῆ, ἐκ ᾧ ὑπογῆς, subito, ex tempore, & ἀσκήπως, inconsideratè: quibus contrarium est, ἐν ᾧ ἀσφαλῶς, τιντό: ἐν ᾧ ἀσφαλῆς, compositò: ἐκ τῷ ἀνελπίσῃ, & ἀπροσδοκῇ, insperatò, inopinatò: ἐκ τῷ βίαιῳ, violenter per vim: ἐκ τῷ ἀναγκάει, necessariò: ἐκ τῷ πρῶματι, fortuitò: ἐκ προ-

γούσας:

ροίας: cogitatio: ἐκ τῆ τετραρηνότου: fidenter: ἐκ τῆ πυρραίας, serio, ἐκ τῆ δραβόλου, id est, δραβόλως, temerarie: ἐκ πολλῆς ὑποψίας, contemptim admodum & superbie: ἐκ ὑπονοίας, suspiciosè, vel ob suspicionem. Et similia, quæ docebit usus.

II.

Secundò, significat post; ut ἐκ τῆ ὑπα- ἐκ, post. τίας, idem quod ὑπὸ, id est, post consulatum: ἐκ τέτυ. deinceps supp. χρέων, ut Virgil.

Ex illo, qui me casus, quæ bella sequantur:

Ἐκ τεύον. vel ἐκ τεύοντων, vel ἐκ εφεύ. πνε per vices, id est, alii post alios suo quisque ordine: chacun à son tour.

Tertiò, cum: ut ἐκ πολλῆς τῆ τεύοντος, Cum. id est, cum ingenti excessu, vel longo intervallo: Gallic. avec beaucoup d'avantage, aut brevius, de beaucoup: nam ἐκ πολλῆς τῆ τεύοντος τὸ πολέμιος νικῆται, est hostes longo intervallo, aut insigni victoriâ superasse. Ita Eutropii Metaphrast. lib. 2. ἡ κρατοῦς αὐτοῦ ἐκ πολλῆς τῆ τεύοντος. Ibidem lib. 3. ἐκ τῆ κρείσσοντος, ex meliori, id est, superiorem esse: Gall. avoir du meilleur: καί ποτε, inquit, ἀπεσθῆκεν eis εἰς εἰς ἐλθόν (de Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ἐκ τῆ κρείσσοντος ἀνεχώρησε: id est, ac semel ex improvisa cum hoste congressus ex pugná superior rediit. Il retourna ayant eu de meilleur.

Vix dubito, quin contra dici possit, ἐκ τῆ χειρόντος, du pire: cujus tamen exemplum mihi non suppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit. ἔλασσαν ἔχειν avoir de pire, verb. minus habere. ἐν ᾗ (καχῆ) ἐκ εἰς αὐτὸν ἔχειν οἱ Ἀθηναῖοι, in quâ inferiores Athenienses

nienſes non fuerant. Proprium tamen contrarium eſt, *πλεον ἔχειν* auoir l'aduantage. Ibi-
dem lib. 7. τὰς ἐν ſτρατιάς, ἐν μεγάλῃ πο-
νήσας, συμφορῶν pro μὲν μεγάλῃ expedition-
es, ex maximis fecit calamitatibus, id eſt, ſuis
in expeditionibus infeſtiſſimam fortunam paſſus
eſt.

III.

Affine eſt, ἐν φεισίᾳς. Nam quod idem
Metaphraſt. lib. 5. καὶ συμμιξας, μὲν ποτα-
μὸς ἐν ἀγῇ φεισίᾳς: id eſt, & congreſſus,
tanto ſuperior fuit. Dicere haud dubie potu-
iſſet, ἐν ποταμῷ φεισίᾳς. Simile eſt
illud Gregorii Nazianz. quod Budæus af-
fert, ὁ δὲ, καὶ μετόπισθε αἶψα, καὶ διακινδ-
νύειν ἐκ ὧς το δειν, ἐνδὲν ἐν φεισίᾳς κρα-
τεῖν, .i. ille autem à fronte petendum hoſtem,
periculũque ſubeundum eſſe non putabat, cum
facile admodũ ac ſine ullo periculo vincere
licuerit.

Sæpe autem, ἐν φεισίᾳς π ποιεῖν, eſt
aliquid facere abundantia quãdam otii: vulgò,
de gayeté de cœur, Demoſthen. pro Coron.
ἔτι δ' ἐν φεισίᾳς μὲν κατηγορεῖ. Iſte au-
tem me accuſat, abundantia quãdam otii, vel
ſecuritatis: quippè videret, quod ipſe-
met Demoſthenes inſinuat, longè gravior
fore Demoſtheni cauſa cadere, quam ſibi
non vincere.

Nec admodũ ſecũs reddi poſſit illud
ejuſdem à Budæo citatum, οἱ δ' ἐν φει-
σίᾳς πορνέει, ἐδὲ μίαν πρὸς τὰς ἐχθρὰς αἰ-
εῖν: id eſt, at qui præ, vel in rerum om-
nium abundantia, nec uliã neceſſitate compulſi,
improbe ſe gerunt, nullã ſe tueri excuſatione
poſſunt.

Quarto,

I V.

Quartò, ἐκ, significat *propter*: qui usus ἐκ, *propter*, frequens etiam admodum est. Nam ἐκ τῶ-
των, non tantum est, *deinceps*; sed etiam,
propterea, ob eas causas. Eutropii Metophrast.
lib. 7. Ἐκ τῶτων ἐπὶ ἐργῶν ἔλ' ἡμῶν ἐκ πάσης
τῇ βασιλίδι οὐκ ἔστι γῆ. Propterea toto passim
imperio detestandus habebatur.

Quintò, redditur, *pro*. Nam ἐκ τῶ ἐνόν-
των, est, *pro facultatibus, sive opibus*: ἐκ τῶ
ἀνδρῶν, ἐκ τῶ ἐνδεχομένων, *pro viribus*.

Sextò, vel per solum ablativum explica-
tur, vel pro διὰ usurpatur: ut ἐκ πωλύτης
ἐπιμελείας, *tantiâ sollicitudine*: ἐκ τῆς τῶ
λόγου, *hac ratione*: ἐκ θαλάσσης, *per mare*:
ἐκ παντός, vel παντός τρόπου, *omni modo*:
ἐκ τούτου τῶ τρόπου, *hoc modo*: & simul.

V.

Ἐκποδῶν & ἐκ ποδῶν, non tantum est, *ab* ἐκποδῶν
oculis, *à conspectu*, ut exposuimus in v. γίνε-
σθαι, sed etiam *de medio*, id est, *ἐν τῷ*. Nam
ἐκποδῶν ἐξ, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel
ποιεῖσθαι, est, *de medio tolli, & ἀναρπάξαι*:
at ποιεῖν ἐκ ποδῶν, *de medio tollere*. Philo
inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad
Cajum aliquoties, εἰ βραχὺν ἐπὶ τῷ χρο-
νῷ Τιβερίῳ, ὁ μὲν αὖ ἐκποδῶν ἐξαχύντο
Γαῖον, *si vel exiguo tempore superstes fuisset*
Tiberius, Caius de medio sublatu esset: quod
clarius postea, τοῖς, ὅς αὖ ταῖς, ἐνέρεται
αὖ, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίῳ φονεῖν: *ter, non*
semel tantum de medio sublatu esset, Tiberio
in ejus cadem propendente. Ibidem de Ma-
crone, & πολλὰς ὕστερον ἡμέρας, ἐκποδῶν ὁ
κακοδαίμων γίνεσθαι, id est, *paucis post die-*

bus infelix è medio tollitur: sequitur enim, ἡ δ' ἀσπιδὸν αὐτοχειρὶα κτείνου ἑαυτὸν, scilicet ipsum interficere coactus est. Ibidem, τὸ μιγεῖαι ἐν ποδῶν γέφυρται· id est, adolescens è medio sublatus est, quem ante sua quoque manu periisse dixerat.

VI.

ἐν.

pro ὅτι.

Præpositio ἐν, (quæ semper cum dativo jungitur, vel expresso, vel tacito: ut cum Demosthen. orat de Pace ait, εἰ γὰρ ἐν Διονύσει, παραφθὴς ἐδεύσασθε: si enim festis Bacchi diebus, ἐορτασίαις ἡμέραις, Tragedos spectassetis) aliquot etiam usus habet, observatione dignos. Primò, sumitur pro ὅτι cum genit. coram, vel apud, ut ἐν τοσούτοις μάρτυσι, vel ὅτι πύτων μάρτυρων, coram tot testibus: ἐν πῶς δικασταῖς, vel ὅτι πῶς δικαστῶν, apud iudices: ἐν τοῖς διαταταῖς, coram arbitris. Plato Leg. II. διανδιστέειν ὅτι σὶ τῷ λατῶν, ἕς καὶ ἡ προβαλλόμενοι ἔλονται· tractare coram aliquot Medicis, quos ipsimet eam in rem sponte delegerint.

Secundò, cum nomine Magistratum, aut quasi Magistratum significante, sumitur etiam pro ὅτι, Magistratus ejusdem tempus indicante. Demosthen. Olynth. 3. ἐν δὲ τούτοις πῶς νεωδύταις, μὴ διὰ νόμον μνησιν, his porro Thesmothetis, id est, quidam magistratu fungentur, vel per eos Thesmothetas, legem nullam constituatis. Sic ὅτι τῶν, vel ἐν τούτοις ἑταῖροις, his consulis.

VII.

adverbialiter cum casu.

Tertio, sæpe cum suo casu, adverbialiter etiam sumitur. Nam ἐν τῷ, est, interea: ἐν τῇ, celeriter: ἐν πῶς, studiosè ac seriò: ἐν δὲ, justè: ἐν δὲ, ἐν κατὰ, oportune.

portuē. Dem. Phil. 1. τέτων μὲν ἔδει πρῶ-
 τα, ἐν δὲ ὡν καὶ χεῖρε, ἔδει δὲ ἀπελείπετε
 Eorum (quæ ab bellum usui esse possint) nullo suo
 tempore vel utimini, vel abstinetis. Malè enim,
 ut videtur, Interpreter, postrema illa reddit,
 ὅτι νηὶν μὴ ἀκολουθεῖτε. Xenò. Ἑλληνικ. 2.
 ἐν καλῷ ὁραῖν, dixit; .i. commodò portu ὅ-
 σι ἵσταιναι. Sic ἐν ἴσταιναι. i. ἴσταιναι, vel ἱσταιναι:
 sequente καὶ. Thucyd. l. 2. p. 137. ἐν ἴσταιναι
 οἱ ἀνδρες ποιοῦσι τὸ ὑπαρχέσθαι δόξης. αἱ παῖδες
 ὅστις μαλακίᾳ ἐλλήπετο, καὶ τὸ μὴ προσηκόντος μι-
 σέειν τὸ δρασύνειν ὁρεγμένον. Quæ oratio ad-
 modum trajecta, sic ordinari debet, ὡς αἱ παῖ-
 δες αἱ παῖδες ὅστις μαλακίᾳ τὸ ὑπαρχέσθαι
 δόξης ἐλλήπετο, καὶ μισέειν τὸ τὸ μὴ προσηκόντος
 δρασύνειν. ὁρεγ. i. perinde, vituperandum illum
 existimant, qui præ ignaviâ partem gloriæ aliquid
 amittat, ut odio dignum alterum, qui non debi-
 tam temeritate quadam affecler.

VIII.

Aliquando dativum illum genitivus se-
 quitur, ejus rei, ad quam opportunum ali-
 quid dicatur. Xenò. Ἑλληνικ. 6. eleganter,
 τῶν δὲ Κέρκυρας καὶ ἱσταιναι ἐν καλῷ μὲν τὸ Κε-
 ρευθακὲς κόλπον. καὶ τὸ πόλεων αἱ ὅτι τέτων κα-
 θήκασιν, ἐν καλῷ δὲ τὸ τὸ Λακωνικὴν χώραν
 βλάπτειν, ἐν καλῷ δὲ τὸ ἀντιπύρρον ἡπείρ, &
 Corcyrae porro situm eum esse, qui ad Corinthia-
 cum sinum, & urbes ipsi contributas, (vel, ad ip-
 sum pertinentes) adeundas opportunus sit, & ad
 Laconicam vexandam commodus & ad traje-
 ctum in continentem longè commodissimus. Αἰ-
 τίται & post ἐν τέτῳ, ut ἐν τέτῳ τὸ ὁδο-
 σκεῖν ἡται. Thucyd. lib. 2. in eo tum ap-
 paratus sui versabantur.

IX.

ἐν pro
ἐξ.

Quartò, sumitur pro ἐξ. .i. ad, maxime cum urbiam, locorumve nominibus, ut ἐν τῇ πόλει, .i. ad urbem, vel circa urbem. Xen. Ἑλληνικ. 7. p. 645. ἡ πημὶν θ' μὲν ἐν Λακεδαιμονί, σὺν πολλῷ ὀπλιτικῷ ὡς ὀλίγων, ἡ πημὶν θ' δὲ ἐν Μαντινείᾳ, ἰσχυρομαχίᾳ: qui ad Lacedaemonem, cum multo gravius armatura peditatu à paucis victus esset, iterumq; ad Mantineam equestri pugna superatus: ubi nota μὲν, & δὲ, cum repetitione ejusdem participii ἡ πημὶν θ'.

Quintò pro εἰς, etiam cum nomine loci. Thucyd. l. 7. p. 449. ἀποστέλλεντες ὀπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, .i. missuros, vel, admittendos in Siciliam, gravius armaturæ milites.

X.

ἐν pro εἰς.

Sextò, ἐν πολλῷ vel ὀλίῳ χρόνῳ, id est, ex πολλῷ, vel ἐξ ὀλίγου χρόνου, à longo, vel paucò tempore, vel διὰ πολλῆς δι' ὀλίγου, en beaucoup, en peu de temps. Plato in Apol. ἐπιχειρητὶον ὑμῶν ἐξελίξαι πῶς διαβόλην, ὡς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, πῶς τὴν ἐν ἑτασί ὀλίῳ χρόνῳ, ubi prius ἐν, est ἀπὸ, at posterius διὰ, id est, conandum est vobis, quam à longo tempore calumniam retinetis, hanc ad eò brevi excutere.

XI.

Septimò, cum dativo ᾧ reddi aliquando potest, ὅπως, subaudiendo χρόνῳ. Thucyd. lib. 7. pag. 509. πὲρ δὲ ἡ θ' τὸ ἦν ὅσοι αὐτῶν, ὅμοια τῆς μάχης τῇ βαρβαρικῇ, ἐν ᾧ αὐτὴν διαγούσῃ, φονικῶς τὴν ὄρεν Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maxime proprium ac solenne est, hoc in genere per similis, si quando fiducia gliscit, credis avidissima est: ubi ὁμοίᾳ, pro ὁμοίως: at in τῆς μάχης

μάλιστα, subauditur φονικῆς ἔσιν, & in βασιλικῇ, subauditur ἡμέρας.

Aliquando ἐν ᾧ, significat διὰ, vel ἐπ' ᾧ, vel ᾧ, id est, propter quod, quo facto. Idem lib. 8. pag. 612. ἀρμαμένων γὰρ ἡδ' ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ἐπὶ σκάς αὐτῶν, (ἐν ᾧ σκάς αὐτῶν Ἰωνίαν καὶ Ἑλλάσποντον ἐκδύς ἔχον οἱ πολέμιοι.) Nam cum Athenienses, qui Sami tum erant, contra se ipsos navigare jam statuissent, in quo (id est, quod si factum esset,) hostes continuo sanè & Ioniam & Hellespontum occupassent. Idem p. 615. οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῷ ταύτῳ προσέκειντο, ἐν ᾧ καὶ μάλιστα ἐλιγάρχα ἐκ δημοκρατίας ἡγομῆν ἐπέλυται. Ipsorum plerique eam in rem incumbabant, in quâ, (id est, ob quam) maxime paucorum Imperium, ex populari natum extingui solet.

XII.

Octavò, ἐν, cum suo casu, & verbo ἔν, *ἐν cum ἔν.* duobus modis construitur: primum absolute, ac sine alio nomine, tuncque verbatim Latine reddi potest; ut ἐν φόβῳ ἔν, in metu esse: ἐν σοφίᾳ ἔν, in ore esse: quod etiam elegantius, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ. Unde Synesius Epist. 3. ἡσυχάζοντες αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ λαϊδῆς. id est, genus ejus à famosa Laide repetentes.

Deinde cum dativo alterius personæ, vel expresso, vel tacito: tuncque passivum aliquid significat. Et expresso quidem, ut ἐν ὀργῇ εἶναι πνι, in ira esse alicui, id est, sibi aliquem iratum habere: ἐν ἡδονῇ εἶναι πνι, alicui placere. At eod. tacito, ut ἐν αἰτίαις ἔν, accusari, nempe ab aliquo, ἐν ἐσκήματι ἔν, id est, ἐσκέλειδαι. crimen aliquod sustinere.

finire. At ἐν αἰτίαις ἔχειν πνᾶ, idem est, quod
δὲ αἰτίας, culpāre aliquem: ἐν ὀργῇ ἔχειν πνᾶ,
alicui succensere: ἐν αἰσχύνῃ πῖθεσθαι, ut plu-
rimūm sequente, id est, turpe ducere.

XIII.

ἐν, omitti- Nonō, ἐν, ut aliquando omittitur, sic &
τιν, redun- redundat aliquando. Omittitur, ut apud
dat. Zosimum Histor. 2. ὅπιν δὲ τὸ τοῦ καὶ πῆς
εἰρήνης, καὶ τοῖς καὶ πόλεμον ἐλουμέναισι πολε-
μασί. Id autem rebus, tam pace, quam bello,
potuisse: ubi εἰρήνη, pro ἐν εἰρήνῃ. Et lib. 3.
ὥς τε τῇ εὐχῇ, pro ἐν τῇ εὐχῇ ἐλέεσθαι
κατασφαγῆναι, ita ut in fugā Elephantum iugu-
larentur. Thucyd. lib. 2. Ἀτάλαν, pro
ἐν Ἀτάλαν, in Atalante insulā. Eadem re-
dundat, ut apud Xiphilinum in Trajano,
καὶ ὅς οἱ Παρδοί, ἐν τῇ σεπτεμῇ περὶ
ἡξάντο καταδίδου, nam ὁ Παρδοί quo-
que suis ipsi moribus regi capere: ubi ἐν, aut
vacat, aut pro καὶ, cum accusativo sumitur.

XIV.

Denique, peculiariter conjungitur cum
dativo καὶ, id est, cute, ac ferè cum verbis
καίρην, ξυρίην, ξυρᾶν, ψιλῶν, tondere: non
modò propriè, sed etiam metaphoricè. Et
quidem propriè; nam καίρειν ἐν καὶ, est,
ad cutem usque tondere: quod etiam dicitur,
ἐν καὶ τῷ κεφάλῳ εἶναι. Hinc ἢ ἐν καὶ
κεφαλή, capilli attonsis ad cutem usque facta:
quæ etiam ψιλῶ κεφαλή, dicitur, & Poëticè
καὶ ξυρίης. Hinc ὁ ἐν καὶ κεφαλή, ad cu-
tem usque tonsus: qui, etiam ξυρίης unicā
voce. Metaphoricè autem: nam ξυρίης ἐν
γυρῶ, verbat. ad cutem usque radit, id est,
summum periculum est: quod tamen Poëta-
rum potius, quàm Oratorum est.

Ora-

XV.

Oratores autem, hoc ferè modo, ad simile quid exprimendum uti solent: ἐν χρεῶν θύεσσαι τὴν κινδύνον: verbat. *in cute periculi esse.* Synes. epist. 4. ὅτι περὶ ἢ ἐν χρεῶν θύεσσαι τὴν κινδύνον ἀπίσκη τὴν διαγναμῶσαι πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις, non antiè navi cum peris luctari desistit, quàm extremum in periculum venisset. Quo eodem sensu dicitur, res ἐν χρεῶν ἀκμῇ ἵστασθαι, verbat. *in acie,* (hoc est: sub aciem) novacula constituta. Huc pertinet, ἐν χρεῶν μάχεσθαι, aut μάχην συναΐσαι, *in cute pugnam committere,* id est, *cominus:* quomodo loquitur Plutarchus in Theseo.

XVI.

Hinc, quæ contigua sunt, & proxima, ἐν χρεῶν θύεσσαι dicuntur: unde illud Thucyd. lib. 2. p. 155. εἰ δ' Ἀθηναῖοι, καὶ μὲν οὐκ ἐν τῇ πελάγει ἀπὸ τοῦ κύκλου, καὶ ἐκ τῶν ἐν ὁρίων, ἐν χρεῶν αἰὲν ὄντα πλοῖοντες. καὶ δὲ κησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβάλλειν. id est, *Arbenienses autem, navibus singulas singulis excipientibus, (vne à vne) eos in orbem circumvehebant, atque ita in angustum cogeabant, in cute semper adnavigantes, (id est, hostium classem radentes, & in eâ quasi bærentes.) adeoque impressionis jam jam faciendæ opinionem præbentes.* Virgil. 5. Æneid. *stringere, & radere,* hoc ferè sensu

Lævas stringat sine palmula cautes.

Et, Radit iter lævum interior.

Lucianus in Zeuxide, ἐν χρεῶν τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *matri proximè inbærentes.* Eidem ἢ ἐν χρεῶν πρὸς τὰ βίβλια συναΐσαι. dicitur,

citur, *intima cum libris conjunctio*. Suidæ
 οἱ ἐν χροῶ φίλοι, *intimi amici*. Quo sensu
 accipiend. Illud Xiphilini in Severo. Ἐν τῇ
 ἀγορῇ βῆμα ξύλικον, ἐν χροῶ τῷ λαοῖν
 κατισυδεδωκ. *In foro suggestum ligneum,*
in cune (idest, in summâ superficie) lapidei
excitatum est.

SECTIO. IV.

De Præpositione ἐπὶ.

REGULA I.

PRÆPOSITIO ἐπὶ, cum genitivo, dativo,
 & accusativo conjungi potest. Et cum
 genitivo quidem, ut leviora, jamque passim
 aspersa, mittam. Primò, *curam aliquam,*
aut singulare ac proprium munus signifi-
cat, quod Latini ferè præpositione A. vel
Ab, exprimere solent. Hinc illa, ἐπὶ τῷ
 ἀπορρήτων, *A secretis: ἐπὶ τῷ ἐπιστολῶν,*
Ab epistolis: ὁ ἐπὶ τῷ βασιλικῶν σφραγι-
δαν, A Regiis sigillis. Gal. Monsieur le Gar-
 de Seaux: ὁ ἐπὶ τῷ βασιλικῶν χηνυάτων,
Surintendant des finances du Roy: οἱ ἐπὶ τῷ
ικαστείων, vel ἱκατικῶν, Libellorum supplicum
Magistri, vel, A supplicibus libellis, Les mai-
stres des Requestes: οἱ ἐπὶ τῷ ἐυδυνῶν, vel
δυνασιῶν λόγων, A publicis rationibus, Les
Maistres des comtes.

II.

Aliás tamen, sine A, vel Ab, Latine red-
 ditur, ut οἱ ἐπὶ ὁδῶσι, vel οἱ ἐπὶ ἀξιώ-
 σιναι,

στῶς idem sunt qui οἱ ἐν τῷ πύλῳ, Magi-
stratus, vel qui sunt in dignitate constituti: ὁ
ἐπὶ τῷ ταμείῳ, Quaestor: οἱ δὲ τῷ πο-
λιτικῷ, rerum civilium cognitores: οἱ ἐπὶ
τῷ φονικῷ, cui adhibetur aliquando, κα-
ταστάτες, rerum capitalium iudices: ὁ ἐπὶ τῷ
σίτῳ, vel τῷ σιτωνίᾳ, cui addi potest, κα-
θεστώς, vel πτωσύμῳ, Praefectus annonae,
οἱ ἐπὶ τῷ εἰσπραγμάτων καὶ ἔξαγραγμάτων mer-
cium eorum quæ vel importantur, vel exporten-
tur curatores: οἱ ἐπὶ τῷ βασιλικῷ οἱ κο-
δομικῶν, Regiorum aedificiorum curatores.
Intendants des bastimens Royaux, & similia,
quæ faciliè cogitantibus succurrent.

III.

Secundò, crebrò simul & eleganter, de
rebus aut hominibus certum in numerum
ordinatis, ac distributis usurpatur, eodem
modo quo antè diximus, de ἀγὰ, & constat
de κατ', cum accusandi casu. Nam ἐπὶ τειῶν
exempli causà, vel τῶν αἰσίων τῶν ἐσθῶν, dici-
tur, distributos esse, ternos aut quaternos, trois
à trois, quatre à quatre: ἐφ' ἑνὸς πτωσύ-
μοι, rengez un à un: ἦν δὲ τῷ μὲν πτωσύ-
μοι, ne fs. rengez une à une.

IV.

Affinem superiori usum alterum, in re
militari, & τακτικῇ habet. unde ἐπὶ φά-
λαγγ' ἀγειν, προσβάλλειν, ὅς. id est.
φαλαγγισεῖν, vel δὲ κίρω, vel κατ' κίρω,
utroque cornu protenso movere, impetum facere.
Phalanx enim Græcis, acies utrinque longi-
or, quàm altior. Thucydid. lib. 2. eodem
modo, παεῖν δὲ κίρω, dixit: ἰδόντες
κατ' ἑαυτὴν δὲ κίρω ὁρῶντες, videntes
eos; navibus, protenso cornu, alteram alterā

sigillatim sequentibus, ad navigare. At βάλω, altitudo; id est, medium quasi phalangis corpus, dicebatur, modo ὅμι τετραγών, modo ὅμι ὀκτώ, modo ὅμι πλυνών ὄγδοά πεδαι, vel ποιεῖσαι, quaternis, octonis, aut pluribus in quolibet ordine conjunctis instrui. Hinc verbum ὑποαλαγνῶν, id est, utrinque producto cornu hostilem aciem involvere: & ὑποκρεῖν, alterum duntaxat hostilis exercitus cornu ita circumvenire. At ὅμι μετώπα, vel χθὶ μέτωπον, vel πρόπωμα, est exposita exercitus fronte. Vide Budam, p. 373, & 631.

V.

Tertiò, cùm genitivo Pronominis reciproci, idem est, quod δια: nam ἐφ' ἑαυτῷ, est, per se, aut sponte. Dionysius Halicarnass. lib. 5. τίω τ' αἰρεσιν τ' μέλλοντ' ἀρχεῖν, τοῖς ἐν τ' συνιδίῃ συνεχοῖρησιν, αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτοῖς βουλευόμεναις, ποιήσασθαι id est, simulque Senatoribus permiserant, uti re per se ipsos deliberata, (vel suapte arbitrio) Magistratum illum legerent. Idem in Excerpt. εἰς ἐμὸν δεῖ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγειν id est, nihil me per me ipsum dicere necesse est. Xiphilinus in Severo, ὥς αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ αὐμῶτως προσπαύσας ἔρεσθαι, ut ipsa per sese, ac sponte adnavigare cernerentur.

Aliàs tamen ἐφ' ἑαυτῷ, est potius, chez soy, à part soy, apud sese, ac suis in finibus. Zosimus lib. I. εἰ μὲν ἔν ἐφ' αὐτοῖς διατίλεται ὄντες (Athenienses & Lacedæmonii) Quod si apud sese, ac suis in finibus hæssent perpetuo, (non autem, ut Interpretes, conjuncti mansissent.) Idem lib. 4. cla-

clarius, 'Επὶ τῶν νυκτῶν ἡγομένης, ἐφ' ἑαυ-
τῶν ἐξόρετο τὰ στρατόπεδα' id est, cum ergo
noctis interventu, ambo exercitus in sua se castra
recepissent, Itaque ἡσίδαι ἐφ' ἑαυτῶν domum
se recipere, vel sibi vacare; se retirer à part,
chez soy.

VI.

Quartò cum suo casu adverbialiter su-
mitur. Hinc ἐπ' ὀνόματι, id est, nomina-
tim: ἐπὶ κεφαλαίων, id est, κεφαλαιωδῶς,
ἐπὶ & κατ' ἐπιτομῇ summam. Dionysius
Halicarnass. lib. 2. τὰ κυριώτατα ἐπὶ κε-
φαλαίων ἐξῶ, id est, præcipua quæque sum-
mam complectar. Sic ἐφ' ἑσθῆτος, sup. ἡμί-
ετος, idem quod καθ' ἡμέραν, quotidie, ἐπὶ
χαλῆς, otiosè; à loisir: ἐπ' ἀδίας, tuto, im-
pune: ἐπ' ἀληθείας, verè, sincère.

Quinto idem est, quod inier, vel præ. Ita
sumit Aristides Panathen. δὲ ἂν δὴ, καὶ μὲν
τῇ πόλει ὡς κυεῖας αὐτῇ περὶ τὴν συμῆναι,
ἐπὶ τῇ Ἑλληνικῇ. (sup. πόλεων, vel
χωρῶν,) Propter quæ soli huic urbi, præ cate-
tis Græciæ urbibus, id propriè contigisse dixe-
runt.

VII.

Sextò, tanquam argumento, vel teste ac
sequestre adhibito, id quo fidem facimus,
ingignendi etiam casu, cum ἐπὶ conjun-
gitur. Dicunt enim, ἐπ' ἀναμνηστῆτε
ἐπὶ κρίσεως, ἢ δὲ αἰσῶν ἐπορευεῖν, cer-
tissimo argumento calumniam depulisse. Di-
cunt etiam, ἐπὶ τῷ ὀνόματι δεικνύειν alicu-
jus quasi vadis, aut testis nomine, vel auto-
ritate adhibitâ, polliceri. Dionysius Hali-
carnass. lib. 5. πείτε δὲς ἐπὶ Θεῶν, Diis
fidei suæ testibus adhibitis, aut jurejurando
per

ubi motum illum exprimunt, ut ἐν γαυσίῳ
ἐλαύνων, id est, ad naues equum admittere.

X.

Jam cum dandi casu; Primò, jus ac
potestatem aliquam tribuit, quem dativus
indicat, quam ferè Latinum penes expri-
mere solet. Nam ἐφ' ἡμῶν ἐπαρχει, in no-
bis situm est: ἐφ' ἡμῶν ἡνδύμενον, cum in no-
bis situm esset: ὅτι τοῖς δυνάταις ὄειν, penes
plebem est: quod aliquando, sed rariùs mul-
tò, ἐν δέμῳ, cum genitivo.

Quo sensu, verbum ποιῆν eleganter ad-
hibetur. Nam ποιῆν ἐν τοῖς, est potestatis
alicujus facere, arbitrio permittere. Dionysius
Halicarnass. lib. 4. ἐὰν δ' ὅτι τὸ δέμῳ
ποιήσῃ τὴν πρᾶξιν, id est, quod si po-
pulo hanc electionem permitterent. Et lib. 8.
πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ,
id est, totam Rempublicam penes me unum
esse voluerunt. Hinc ἐφ' ἐαυτοῦ ποιῆν τι,
sibi jus ac potestatem in rem aliquam vindica-
re. At ἡνδύμενος ἐν τοῖς, alicujus in potestate
esse. Xiphilin. in Claudio, ὅτι ἐν τῷ
δέμῳ, καὶ τῇ βουλῇ καὶ τοῖς νόμοις ἡνδύ-
σθαι, sed in Populi, Senatus, ac legum potestate esse.
Zosimas lib. 5. ait, ἐν τοῖς Βαρβάροις
ἡνδύσθαι τὴν πόλιν, id est, urbem in barba-
rorum potestatem venisse. Xenophon, Κύρα-
τις. I. καὶ μὴ ὅτι μάλιστα εἶναι, id est,
nec à variis pendeas sed in eorum quasi potestate
sis.

XI.

Secundò, conditiones pactorum, simili-
umque rerum, per hanc præpositionem
cum dandi casu exprimuntur. Nam ἐν
ᾧ ποιεῖς, in dictis, id est, certis conditionibus;
ut

ut cum dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς ποίχλι διωρε-
μένοις, ἐπὶ τὸ κινδυνεύμα χωρεῖν· id est,
certis quibusdam, ac designatis conditionibus
periculum aggredi. Vide nomen ἴσθ.

Hoc sensu dicunt. ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ,
sequente infinitivo, vel optativo, vel sub-
junctivo, id est, *cā conditione*, ut: quod si
multæ sint conditiones, dicetur, ὅτι τέτοις,
ἐφ' ᾧ τε, &c. tum sequentibus membris,
adhibetur καὶ. Idem Dionys. ibid. 'Επὶ
πύκνις ἔρη χαιεῖσθαι τὰς ἀναπαύλας τῆ πο-
λέων, ἐφ' ᾧ τε μηδὲν ἔπ' ὅσκιον αὐ-
τοῦ καὶ ὅτι τῷ, &c. his se legibus requiem à
bellis indulturam esse respondit, ut ne quid in
posterum moverent, atque ut, &c.

Potest etiam ἐφ' ᾧ, solum, ac per sese,
hoc modo sumi. Idem lib. 3. 'Εφ' οἷς δικαί-
οις, quibus conditionibus: ἢ εἰρήνην εἰσέξου-
σιν, ἐφ' οἷς αὖ ποτε δικαίοις αὐτῆς τὴν χώραν
id est, futurum ut in datâ quibuscumque tandem
conditionibus pace acquiescant. Et paulo
post: Tarquinius, ἀκούσατε νῦν, ἔφησεν,
ἐφ' οἷς αὖ ποτε δικαίοις καταλύσωμαι τῇ
πόλει. Audite nunc, inquit, quibus tandem
conditionibus huic bello finem imponam. Ita
Herodian. lib. 1. dixit, πάντες τὸν ἐπὶ
λόγους δοκιμωτάτους, ὅτι συντάξεον ἔκ ἐν-
καταφρονήτοις καλῶν· id est, viros eruditio-
ne clarissimos, non contemnendos: id est, ἀρ-
δυνωτάτους, amplissimis conditionibus undi-
que accersens. συντάξας, hîc, gages, pensions.
Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλῳις μισθοῖς, ὅτι
μεγάλαις δωρεάσις, & simil. eodem sensu.

XII.

Tertiò, quæ Latini exprimunt per *in*,
& accusandi casum, vel per solum ause-
rendi

rendi casum, ubi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *lati adversive*, significant; ea Græci ferè, per ἐπὶ, cum dandi casu ut ἐπ' ἀγαθῷ, vel ἀσίστῃ τύχῃ, *latè* sorte, à la bonne heure: ἐπ' ἀγαθοῖς, vel αἰσίοις οἰωνοῖς, *bonis* & secundis avibus: μεγίστῃ τ' ἐπὶ λειῶς ἀγαθῷ, *summo* reip. bono: δὲ τ' φιλοπατοῦ δυνάμει, *in* perniciem amanium patria. Dionysius Halicarnass. lib. 7. 'Επὶ τὰς σφετέρῃς συμφέροντι τὰ δὲ δικὰ πρὸς ἑαυτοὺς suis quoque rebus consulendo, *justè* se gerent, id est, hoc in facto *aquitatem* cum propriâ utilitate conjungent. Et lib. 8. τὰ ἐμμανῆ, τ' ἀνδρὸς ἔργα ἐπ' ἑλπίδι χενεῶν ἡ ὁδὸς διεξήσαντο, *perspicua* notæque hominis gesta percensebant, quæ nihil omninò boni sequerentur.

XIII.

Quartò, idem est, quod *post*, aut *prater*, vel *ad*, cum *prater* significat. Nam δὲ τῶν ἐστίν, *postea*, id est, *deinceps*: & aliquando *ad* hac, id est. *Preterea*. Accedit quod tamen sæpius dicitur, πρὸς τῶν, vel χεῖς, vel ἀπὸ τῶν. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρίπνυτο, id est, *alii post alios* sequebantur. Synefius epist. 4. καὶ ἡ καὶ πρὸς ἄλλῃ ἐπ' ἄλλῃ, πᾶς ἐπ' ἀπὸ τοῦ, καὶ ἀντὶ ἐπὶ πᾶσι, εἰς ὧν ἀπὸ τῆς ξένου, id est, *alius alium*, puer virum, vir puerum sequebatur, qui mihi munus *identidem* aliquod afferebat.

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς *post omnes*, id est, *postremus* omnium collatus, numeratus. Idem Dionysius Halicarnass. lib. 4. τ' δ' ἐπὶ πᾶσι ταξάμενος, (sub. συμμορίαν) εἰς λόχον, ὁ τ' ὑπὸ τῶν, (sub. ἐπεὶ χεν) id est, *postremam* omnium classem *unica* egenorum implebat *centuria*. Plutarchus in Romulo, ubi

ubi de iis qui opima spolia retulerant, cum duos tantum appellasset, Romulum & Cossium, concludit: Ἐπὶ πάντις ὁ Κλαυδίου Μαρκελλῶ, postremoque Claudio Marcello, quod ipse tertius, idemque postremus ea retulisset.

XIV.

Quintò, significat propter, sed usu passim obvio, ut, ἐπὶ τοῖς γειγνημένοις χαλεπῶς φέρον' id est, quæ contigerunt, moleste ferre.

Sextò, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ πατρὶ τῶν τέκνων, ἀναπαύσασθαι, & simil. relictis liberis obuisse. Hero. lib. 3. extremo, de Severò Imperatore, Ἐπὶ πατρὶ νεανίας διασχέας ἀνεπαύσατο, id est, filiis adolescentibus Imperii successoribus relictis obiit. Et lib. 4. initio, Ἐδὲ γὰρ ὅτι Ρωμαίοις, ἐνδεσφύζον βασιλέων, τὸ ὅτι διασχέας πατρὶ τέλει τέταντας, id est, mos enim Romanis est, eos Imperatores in Deos referre, qui relictis successoribus liberis mortui sint.

XV.

Septimò, peculiariter etiam de urbibus aliisque locis, alicujus nomen ferentibus, is enim, cujus nomen loco inditum est, in dandi casu exprimitur. Idem Herodian. ibid. ἐπὶ τῷ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπετελέσθη, προσέδοσαν ποτέμωτον, ποτεῖν τὸ ἐπὶ Ἀλεξανδρείᾳ κατεσκεύασαν πόλιν id est, Alexandriæ profectus est hoc colore, quod ejus urbis, cum Alexandri nomine condita esset, designaretur. Alii ab Alexandro, alii regem Alexandro.

Quintum illud tempus, & quasi nomen, quod alia dum fieret, aut dice-

diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπ' τῷ τῷ, dicitur: Gall. *sur cela, sur, vel en ces entrefaites.*

XVI.

Nond, quæ vulgò dicimus, à l'incertain, au plus seur, à l'aduanture, à tous hazards, & simil. Græci ἐπ' ἀδύλῳ, ἐπ' ἀσφαλειτέρῳ, ἐπ' ὅτι ἐπ' ἀμφοτέρους, ἐπ' ὅτι πνίγν. Demosthen. Philipp. I. cum ἀδύλῳ jungit participium verbi εἰμὶ, dum ait, γὰρ δ' ἐπ' ἀδύλοις ἔσσι τῷς ἐπ' τῶν ἐμαυτῷ χρησιμύοις, ἔμως ἐπ' τῷ αὐτοῖσιν ὕμῃν, ἐν ᾧ ἐξήγηται πάντα, πέπιδω, λέγειν αἰρῶμαι id est, Nunc vero, cum incerta sint, quæ inde mihi eventura sunt, tamen quod ea vobis, si feceritis, usui fore mihi persuadeo, dicere statui: Gallicè, *sur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.*

XVII.

Decimò, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut διὰ, cum genitivo. Nam ἐν' ἡμέρᾳ, est, tota die: ἐπ' μῶνι, toto mense: ἐπ' ἐνιαυτῷ, toto anno.

Undecimò, apud Thucydid. maximè, sumitur pro ὅθεν, id est, juxta secus. Sic lib. 3. pag. 240. περὶ πόλιν αἰεῖσιν, ὃ ἦν ἐπ' τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ id est, Peripolium ceperunt; quod ad, vel secus Halecem fluvium situm erat. Et lib. 2. ἢ ὅθεν Λοκροῖς τοῖς Ὀπυντίοις νῆσσι, insula Locri Opuntii finitima.

Imò, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπὶ θαλάσσῃ, pro ὅθεν θαλάσσῃ, id est, maritimus. Idem lib. 3.

ἡ δὲ πλείω αἱ νῆες τῆ Λακωνικῆς τὰ δὲ
θαλάσσια, χωρία ἐπὶ ὁδοῖς, *naves oram*
istam legentes, maritima Laconica oppida vastia-
verunt.

XVIII.

Duodecimò, significat etiam *adversus*:
quâ in acceptione, duo præsertim verba
notanda sunt, φοναῖν, id est, *cadis avidum*
esse, & κηρύττειν, *praconis voce pronuntiare*.
Nam φοναῖν δὲ πνι, est, *in alicujus cadem*
avidè ferri, aut, *eum ad necem deposcere*.
Philo. de Leg. ad Caium, ἀλλ' ὡς αὖ, ἐπ'
αὐτῷ Τις αἰεὶς φονεῖν, id est, *sublatum*
utique fuisset, cum eum Tiberius ad necem de-
posceret. At φοναῖν, & φοναῖν, moriendi
cupidum esse.

Jam ἀργύριον κηρύττειν δὲ πνι, vel πνι
ἐπικηρύττειν, est, *pretio caput alicujus voce*
praconis addicere, aut *pecuniam in caput ali-*
cujus pronuntiare. Plutarch. in Pomp. 636,
ἐκείνῳ δὲ ἀπαργύριον, καὶ τὰ λοιπὰ ἐκα-
τὼν ἐπικηρύττειν αὐτῷ, quod cum veter-
et ille, atque in ejus caput centum talenta
pronuntiasset. id est, *ejus interfectori pra-*
conis voce promississet: quod Thucydides ait,
ἀντιπρὶν ἀργύριον τῷ σκοτεινῶν.

XIX.

Denique 'Επ', cum accusativo casu,
hos habet notandos usus; Primò, ubicun-
que motus aliquis exprimitur, aut usque,
aut *contra* significatur. Plena exemplis or-
nia.

Secundò rariùs multò, cum verbo qui-
etem significante. Hinc illud Thucyd. lib. I. καθίστανται ἐπὶ τῷ ἱερῶν quod est, non
tam *sedere ad focum*, ut nonnulli putant,
quàm

quàm habere illi arula, vel larario quod ad focum excitari solitum erat: ubi jus esset; ἀσουλίας, id est, unde avelli nefas esset. Eodem modo ὅτι βωμοῖς καὶ θύραις diceretur; nam & καὶ θύραις. Hesychius explicat, προσάγειν, arripere, tenere, ut solebant qui ad aras confugiebant.

XX.

Tertiò, cum verbo ποιεῖν, & pronomine reciproco, est, sibi vindicare, usurpare, in potestatem redigere: ut ἢ πόλιν ἐπ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem est, quod ἐξουσίαν ποιεῖν, aut προσάγειν, urbem in potestatem suam redigere. Nec dissimilis usus est, cum accusativo ἐξουσίαν. Nam ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν ποιήσασθαι, idem est, quod εἰς ἐξουσίαν δὲ ἑαυτὸν καθεῖσθαι summam potestatem usurpare, tam justè, quàm injustè. Herodian. lib. I. de Perennio, ποιεῖν ἐπ' αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, potestate jam usurpatâ, vel summamque potestatem assequuntur.

XXI.

Quartò, κλίνειν, στρίβειν, ἐπιστρίβειν, εὐκλίνειν, ἐπ' ὄρου, & ἐφ' ἡνίαν, aut ἐπ' ἀσπίδα: verbat. inclinare. aut flectere, in hastam, in habenam, in clypeum. de equitibus dicuntur, in dextram, aut sinistram, equos flectentibus: nam ὅτι ὄρου est, in dextram, quia hastam dextrâ tenent: ἐφ' ἡνίαν, & ἐπ' ἀσπίδα, in sinistram, quòd sinistrâ, habenæ clypeique teneantur. Dionysius Halicarnass. lib. 3. de Tarquinio Prisco adversus Latinos dimicante, ἐπιστρίβειν ἐπ' ὄρου, καὶ τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις, εἰς πλάγους ἐμβάλλειν inde cum in dextram flexisset,

flexisset, equis calcaribus incitatis, in obliquos
 itruit. Polybius, ut citatur à Budæo, ἦσαν δὲ
 κινήσεις, αἷς ὑπελάμβανεν πρὸς πάντα κα-
 ρὸν αἰσμούζον, αὐτὸ καὶ ἵππον μὴ, κλίσεις,
 ἐπ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ ἰδρυ. erant portto certi
 quidem motus, quos omni tempore opportunos
 esse statuebat, huiusmodi: in equis, flexus modò
 sinistram, modò dextram in pariem.

XXII.

Quintò, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, & ἀνα-
 χωρῖν, est, pedem referre. Xenoph. Κύρου
 παιδὶ 7. pag. 178. ὅς ἐπὶ πόδα ἀναχά-
 ζοντο, παύοντες, καὶ πευδιδμοι, ἕως ἵππο
 μηχαναῖς ἐγίνοντο id est, pedem refere-
 bant, ita tamen ut ferirent ipsi, vicissimque fe-
 rirentur, donec sub machinas se recepisset. Idem
 Expedit. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα
 ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βοηθῶντες,
 id est, quin ipsa quoque auxilia, jaculis petita,
 pedem referebant. Et Ἑλληνικ. 2. pag. 477.
 οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπὶ αὐτοῖς πολλοὶ ἐπ-
 τρώσκοντο, μάλα πεζόμαχοι, ἀνεχώρησαν
 ἐπὶ πόδα id est, Lacedæmonii, plerisque
 suorum vulneratis, cùm admodùm urgerentur,
 pedem referebant.

SECTIO V.

De Præpositionibus, κατὰ, ἐν, ὑπὲρ, &c.

REGULA I.

KΑτὰ, præpositio usitatissima est, quæ cum genitivo passim, & accusativo conjungitur: cum dativo rarissimè, idque apud Poëtas, apud quos tum redditur, *In, de, ab.* Jam præter ea, quæ superius ex occasione dicta sunt: cum gignendi casu, verti potest, *de, in, sub, super, per, adversus*: quæ postrema significatio, omnium frequentissima est.

Observandi tamen qui sequuntur usus. Primò, Κατὰ σκοπὸν τοξόων, *in scopum sagittas dirigere.* Herodianus lib. 6. ἢ τοξόων, ἐς σώματα ἐπιμήκει, καὶ πύργων, ἢ κατὰ σκοπὸν τοξόωντων: *sagittariis propecta corpora eminus, quasi scopum aliquem percutientibus.*

Secundò, κατὰ νότον, vel νότων γίνεσθαι τῆς πολέμιας, vel πολέμιων ὀπίσθω ἔχειν. Dionys. Halicarn. lib. 3. ἵνα κατὰ νότον ἡμιθροοὶ τῶν πολέμιων, ἐπίωσιν αὐτοῖς: *ut ὀπίσθω ἔχειν imminentes, eos invadant.*

Tertiò, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi potest; ut κατὰ κόρυνη πύργου, *maxillam cadere, donec sur la iouen*: κατὰ νότον ξαίνειν πύργον, *alicui tergum lacerare.*

Quartò,

Quartò, nomen alicui rei impositum, dicitur, *κλίστω κατὰ νῦν*. Clemens Alexandr. Pædag. lib. 2. cap. 6. *καθ' ὧν κλίσθη τὰ ὀνόματα, τὰ ὅτι τὸ συνήθειαν ἔπειμα. μύα*: id est, quibus ea nomina tribuuntur, quæ usu conscripta non sunt.

II.

De accusandi casu, sequentia observabis. Primò, sæpissimè *χρὶ* subauditur, maximè que apud Atticos: ut τὸ γ' ἐλάχιστον, quod etiam Latini, *minimùm*, *totum autem* moins. Thucyd. lib. 3. *ὕμεῖς δὲ σκώψασθε, ὅσον ἐν ἑστῷ αἰσχροτάτοι τε, Κλέωνι πειθόμενοι*: ubi ἑστῷ, pro *χρὶ τῷ* id est, vós porro attendite, quantum hac etiam in re peccaturi sitis, si Cleonem audieritis.

Audacius illud ejusdem lib. si rectum est, *ἀσφαλεια δὲ, τὸ ἐπιβλέψασθαι, ἀποδότης περὶ φάσις ἐλλογῶν*: ubi τὸ ἐπιβ. pro *χρὶ* τὸ ἐπιβ. id est, cautio verò illa, quæ in suscipiendâ novâ deliberatione adhibetur, speciosa causa est defugiendi negotii.

III.

Secundò, apud Philosophos maximè, τὰ κατ' ἔμπεραν, dicuntur quæ specie tenues ejusmodi sunt, ut Iris, qui ne sunt quæ in apparence: at verò, τὰ καθ' ἑαυτῶν, quæ re ipsâ sunt.

Tertiò sæpe idem est, quod propter. Thucyd. lib. 4. *νομίζοντες τὸ ὠρεῖσθαι, Ἀθηνάων, χρὶ τὸ ἐπὶ πόλιν*, id est, rati Oropium agrum, Atheniensem quidem esse, quod eorum imperio subiectus esset. Sic κατὰ θεῶν, id est, θεῶν ἕνεκα, spectandi gratiâ, cum alii dixere, tum sæpe Dionysius Halicarn. ut lib. 8. *ἀξιόλογον ἢ καὶ θεῶν ἐπὶ τότε*

πὸν δὲ

πῶς ἔσονται, ad quos (ludos) spectandi gratiā, vel spectandos externi quam plurimi convenient. Simile est, καθ' ἰστέαν, visendi studio. Aristid. Panathen. τὸ ἐμπόρων καθ' ἰστέαν ἢ χεῖαν εἰσαφικνυμένων: id est, mercatorum huc aut visendi, aut lucri studio venientium.

Quartò, κατὰ κερτῶ, ut ἀνὰ κερτῶ, vi & impetu quodam, par force: aliās, violentiā quadam potentiā, & imperio. Thucyd. lib. 3. καὶ ὅσοι Σικελῶν κατὰ κερτῶ ἀρχαῖοι καὶ Συρακούσων id est, & quorū ex Siculis violento Syracusanorum imperio premebantur. Alii dixerunt, κατὰ τὸ κερτεῖν id est, pro viribus.

IV.

Quintò, ἐναντίον, vel πρὸς, id est, ἐregione, versus, coram. Sic καὶ ἐναντίον κατ' ἀνατολὰς id est, eo in loco situm esse, qui obversus orienti sit.

Sextò, cum nominibus locorum, maximeque plural. numer. idem valet quod per, redditurque ferè per adverb. Latin. in itin, ut κατὰ πόλεις, κατὰ καίμας, id est, oppidatim & vicatim: aliquando tamen cum al. nominibus etiam singularibus, ut κατ' ἀνδρα, viritim: quod etiam dicunt: κατὰ κερταλῶ, par teste.

Septimò, καθ' ἑαυτὸν, ut ἐφ' ἑαυτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν: id est, seorsum, per se solum, à part soy: ut καθ' ἑαυτὸν ζῆν, privatam agere vitam, sibi vocare. Aristoteles Ethic. 9. ἐστὶς γὰρ ἐλοιτ' αὐτὸ καθ' αὐτὸν πάντα ἔχειν: id est, nemo enim omnia sibi tantum uni habere velit. Hinc τὸ καθ' αὐτὸ, Philosophis, id etiam dicitur, quod μέντοι ὑπάρχει, καὶ

ἢ μόνῳ, ut explicat Aristoteles, id est, quod inest uni cuidam, ac certæ rei & quatenus soli.

V.

Ὀκτὰν, κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, idem quod, ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς, vel ἐπιπλεῖον ἐκ περισπωμένης: id est, magis atque magis: ut κατὰ μικρὸν ἥπρον, idem quod, ἥπρον, vel ἑλαπρον ἐκ περισπωμένης, vel ἐκ' ἑλαπρον ἐφεξῆς, id est, minùs atque minùs.

Nonò, κατὰ σοῖχον, id est, secundum versum: κατ' ἐνθαΐαν, vel ἐκ' ἐνθαΐας, id est, restâ serie: ut arbores, κατὰ σοῖχον περὶ τὰ μέναι, in versum, & restâ serie digestæ arbores: Gall. en droite ligne. Cui opponuntur, ἐναλλαξ, cum ἐφεξῆς ἑτερον ἐτίρω ἀλλοῖον κείται: id est, nusquam eodem situ duo sese consequenter excipiunt: ἀναλλαξ, id est, alternante situ: cum in ordinibus aliqua est, non tamen perpetua varietas.

VI.

Decimò, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel uno verbo, κατὰ πόδας, idem quod, ἐκ ποδός (quod tamen interdum etiam est, collato pede, *pie à pie*:) id est, è vestigio, aut per vestigia proximè insequendo. Nam κατὰ πόδας ἐπεδάλοναι, id est, aliquem vestigiis consequi. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ πόδας αἰρεῖν, dicitur, persequendo capere.

Aliquando genitivus adjungitur, ut apud Thucyd. κατὰ πόδας ὑπὸν εἶναι, les suivre à la piste. Hinc transfertur ad metaphoricam sequendi rationem: ut cum Herodot. ait lib. 3. τῇ δὲ κατὰ πόδας ἡμῶν, die proximè consequente. Et Polyb. lib. 2. p. 91. Ἰστον τῇ κατὰ πόδας ἡμῶν ἡγεῖσθαι τὸ αἰρε-

σιν, καὶ τὴν παραλήψιν τῶν ἀρχῶν· cum possi-
die ejus dici, Pratorem & creari, & Magi-
stratum inire oporteret. Et quæ paulò post
aliquid fiunt, dicuntur, καὶ πόδας αὐτῶν fieri,
ut καὶ πόδας τῶν μάχης προελθεῖν; statim à
certamine ulterius progredi.

V I I.

Undecimò, καθ' ἓνα, & καθ' ἓν, non tan-
tùm est, sigillatim, unum à unum ut c. i. jam obser-
vavimus: sed etiam, quod planè contrarium
videtur, in unum: idque ferè, cum verbo γί-
νεται. Dionys. Halicarn. lib. I. καθ' ὅδον
διέρχοντες τὸν σφετέρους, καὶ καθ' ἓνα ἀπαι-
τεῖς ἡρώδης, cum suis in viâ repertis, unum
in locum universi convenissent. Idem lib. 8. ἵνα
μὴ καθ' ἓνα πάντες ἡρώδης, κοινὸν ἐξε-
λάσκηται καθ' αὐτῶν πόλεμον, id est, ne con-
venientes in unum omnes, (id est, conjunctis vi-
ribus.) commune in bellum inferatis. Eodem
modo usurpat, καθ' ἓν, l. i. dum ait, ὁλίγους
τῶν καὶ καίμης φθασάντων καθ' ἓν ἡρώδης
ἐξελθόντων, assumptis paucis illis, qui jam ex
vico in unum confluxerant. Et l. 2. ὑποχρῶν
οἰκιστὰς τῶν οἰκιστῶν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἰ-
τρεῖς (πόλεις) ἡρώδης, μίαν αἰρήναι πόλιν
ἢ μέγαλιν, ratiæ satis se virium habituras, si
tres (civitates) in unum convenirent, ad urbem
unam, eamque non magnam capiendam.

pag. 2.
reg. 5.

V I I I.

Duodecimò, καὶ πλῆθος, id exprimit, quod
ἀπὸ τοῦ uno verbo dicebatur. Latine. frequen-
tes. Dionys. l. 7. σωελθόντων καὶ τῶν ἐν τῇ
καὶ πλῆθος εἰς τὸ ἐκκλησίον· cum autem Op-
timates in Curiam frequentes convenissent. Qui-
bus etiam verbis, illud, opinor, rectè signifi-
cari posse dixerimus, quod a Gallis vulgò, en
troups, en corps.

R

Con-

Contrarium est, καὶ ὀλίγους, exiguo numero, vel pauci simul. Herodian. lib. 5. ἢ τε καὶ τὰ αὐτοκόλων τὸ πληθύνει, ἐκείνους, εἰ καὶ καὶ ὀλίγους, περιὸν τὸ δύναμιν ὑψήσεν id est, praeierea transfugarum multitudo. subinde, licet paucorum simul, conveniens, copias auxit.

Zosimus lib. 3. κατ' ὀλίγους γὰρ, ἐν πολ-
λοῖς ἑαυτοὺς διασπείροντες, ἐλήσυσεν: id est, ipsi enim pauci tantum simul, ac per multa loca dispersi, latrocinia exercebant. At Herodian. lib. 6. καὶ ὀλίγους usurpavit, προ καὶ ὀλίγον, paulatim; dum ait, οἱ δὲ κρατῶνται, τὰ μὲν κρατῶντα ὑποχρῶντο, καὶ ὀλίγους δὲ ἀνεχά-
σαν· at milites, principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim secedebant.

Non absimili usu, dicitur κατὰ ποσὸν, id est, utcumque, quoque modo. Polybius lib. 2. pag. 92. κατὰ ποσὸν οὐδαμῶς ἰσχύοντες, κατὰ ποσὸν οὐδαμῶς ἰσχύον. id est, suis ipsi viribus fidentes, aliquantò audaciores erant. Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσόν.

IX.

μετα.

Μετα, cum dativo casu, Poëtice frequenter usurpatur, pro cum, in, per, inter, quod postremum usitatissimum est. Itémque Poëtice cum accusat. redditur, in, inter, ad, propter. At oratoriè, μετὰ cum accusat. tantum est post. Cum genit. Poëtis & oratoribus cum. Sed hinc contrita ferè sunt omnia.

X.

σύν.

Præpositio σύν, cum solo dativo casu, iisdem ferè locis adhibetur, quibus μετὰ, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit. Primo, μετα πρὸς, & σύν τινι εἶναι, vel εἶναι, id est, alicui favere, stare ab aliquo. Hinc Thucyd. πάντες μὲν ἀλλήλων, id est,

est, ἀλλήλοις συμμαχίῃσιν, qui belli ὅ
 pugnae socii fuerant. Ita Xenoph. Ἑλληνικ. 3.
 σὺν τοῖς Ἕλλησι μάχων, ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ
 εἶναι. Gracii potius favere, quam Barbaro.

XI.

Secundò, μὲν τῶν νόμων, & σὺν τοῖς νό-
 μοις, cum legibus, id est, κατὰ τοὺς νόμους.
 Prioris exemplum est illud Thucyd. lib. 2.
 pag. 124. satis obscurum, καὶ τοὶ οἱ βαθυμίᾳ
 μάχων, ἢ πόνων μαλίστη, καὶ μὴ μὲν νόμων
 τὸ πλείον, ἢ ὕπνου ἀνδρείας ἐθέλοισιν χι-
 λυνδ' ἔνν. Quid si, faciliore quodam otio po-
 tius, (id enim est βαθυμίᾳ hoc loco: alioqui
 pravaricaretur Pericles in Atheniensium
 causâ,) quàm laboriosâ exercitatione, (ut La-
 cedæmonii) nec legibus magis, id est, legum
 præscriptio, & necessitate constricti, (ut iid. La-
 cedæmonii) quàm generosâ indole, pericula
 subire statuamus. Sequitur autem, σφριζέ-
 ται ἡμῖν, τοῖς τε μάλλισιν ἀλγεινοῖς μὴ
 προεγμένειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθῶσι, μὴ ἀπα-
 ματέρῃς τῶν αἰὶ μοχλύντων φαίνεσθαι id est,
 hoc inde consequimur, ut neque futuris arumnis,
 ante tempus, debilitemur, neque, cum in eas in-
 cidimus, quicquam iis tamen, qui assiduo in la-
 bore versantur, fiduciâ ὅ ἁλacritate cedamus.
 Eodem aut simili modo, σὺν νόμοις usur-
 patur; ut σὺν τοῖς νόμοις ἢ ψῆφον τίθεσθαι,
 sententiam, aut iudicium ex legum præscripto
 ferre.

XII.

Tertiò, σὺν Θεῷ, cum Deo, potius quàm
 κατὰ Θεῷ, variis modis usurpatur. Ac
 primùm quidem, sine adjuncto ullo, idem
 est, quod divinâ ope, divinòque beneficio:
 ut cum Xenophon dicebat, ὑμῶν τὰ σε

ὡς ὁπποτέρου σὺν Θεοῖς ὁρῶμεν .i. te divi-
no beneficio ut plurimum valentem videmus.

Deinde, redditur potiùs, secundo Numine,
aut simil. Thucyd. lib. I. ἔω Θεοῖς ἐπινομή
ἐπὶ τοῦ ἀδικήσαντος, *Diis faventibus eos à*
quibus lapsi sumus, invadamus.

XIII.

Aliquando verbum adjungitur, maximè-
quæ εἰπεῖν, εἰρηῖναι, εἰρηῖναι, εἰρηῖναι,
quæ unà cum σὺν Θεῷ, per parenthesis
dici solent: tuncque si de præterito, aut
præsenti bono agatur, significant, *Deo accep-*
tum ferri: ut cùm Plato Dioni scribens, τί
ἔστιν, inquit, εἰς τὸ παρὸν σὺν Θεῷ εἰπεῖν,
ἔχει καλῶς. *Hactenus quidem, quæ Deo sit gra-*
tia, bene mecum agitur, vulgò, graces à Dieu.

Sin de futuro loquimur, idem est, quod
juvante Deo, Dieu aydant.

Aristophan. Plato.

Οἷμαι γὰρ, οἷμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρήσειςται;

Ταύτας ἀπαλλάξαι σε τὸ ὁρῶμεν.

Sperò enim, sperò, quod Deo juvante fiat,
Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.

Idem ferè valet, σὺν Ἀδραστία εἰπεῖν.

Aliàs citra parenthesis, σὺν Θεῷ, est, di-
vino quodam instinctu. Herod. lib. I. ubi Cræ-
so jam pyræ imposito in mentem subisse di-
cit, ὥς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρηνομένην τὸ μνηστὴρ
τὸ ζώντων ὁλοκίων ἔδ, quàm sibi divino in-
stinctu dictum esset, ut ventem neminem beatum
esse.

SECTIO VI.

De Præpositione *παρ*.

REGULA I.

DE Præpositione *παρ*, quæ cum genitivo, dativo & accusativo casu constructur, hæc notasse profuerit. Genitivum quod attinet, Primum eleganter dicitur, *ἔρχεσθαι παρὰ τινος*, & *ἀφ' ἑλθίνεσθαι παρὰ τινος*, venire ab aliquo; *προσδίδεσθαι παρὰ τινος*, proficisci ab aliquo; ut Gallicè, ie viens de chez un tel, ie party de chez luy, & simil.

Secundò, verba quædam, maximè que nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi, hanc cum genit. præpositionem amant: ut *παρὰ τῆς συζητήσεως βουλῆς ἀγγιλλων*, oportet nouvelles, signifier de la part du Senat: *τῷ φίλῳ πολὺ παρ' ἐμῷ πρόσσιπε*, multis amicis saluta meo nomine: *παρ' ἐμῷ ἵππῳ*, Tullius, à me solvi, de mon argenti: *παρ' ἐμῷ ἀναλώσει*, meis sumptibus.

Tertiò, Genitivus *ἐλλήθικῶς* etiam ponitur, præcedente artic. præpositivo, & participio, verborum *εἰμὶ*, *γίνομαι*, *ὑπάρχω*, *ἔρχομαι*, *προσδύομαι*, *πίμπομαι*, & simil. Nam *οἱ παρὰ σοι*: id est, nuntii tui, vel abs te missi. Sic *τὰ παρ' ἐμῷ*, sup. *ἡδύμῃ ὑπάρξατα*, quæ abs me profecta sunt: in bonam malamve partem.

II.

Παρεῖ cum dativo, ferè significat *apud*. Aliquando tamen, sumitur pro *in*, ut παρεῖ τοῖς ἐμπευλοῖς πολέμοις θνήσκων, apud Plutarch. *in bellis civilibus mori*.

Aliquando dativus ille cum motu conjunctus, pro accusativo usurpatur. Xenoph. expedit. 2. ἔρη χεῖναι ἰέναι παρεῖ Τισσαφέρνη, ὅς ἐκέλευσε: *Ajebat ad Tissaphernem iis eundem esse, quos ipse jussisset.*

III.

Cum accusativo significat, juxta, *per, prater, contra, inter, vel intra, propter, pro, pro-ut, trans*. Sed usus insigniores habet, qui sequuntur.

Primò, *quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt*, hoc modo exprimuntur: ut παρ ὅλον τὴν βίον, *per totam vitam*. Demosthen. παρ ὅλον τὸ ἀγῶνα, *totò causæ hujus tempore*: παρ αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, *in flagranti delicto*: παρεῖ τὸ πλῆν, *inter navigandum*: παρεῖ τὸ δῖπνον, *inter cenandum*: παρεῖ τὴν ὁδοποσίαν, *in itinere, par le chemin*: παρεῖ τοὺς κινδύνους & παρεῖ τὰ θεινὰ, *id est, in mediis periculis*. Dionys. Halicarnass. lib. 10. ἢν τὸ τοιοῦτον τὸ μέρους ἐμπειρία τε ἀγῶνός, καὶ τὴν παρεῖ τὰ θεινὰ εὐτομία μακρῶν ἢ ἄλλῃ ἀμείνῃ: *id est, Pars illa, cum pugnandi usus, tum mediis in periculis fiducia, longè alteram superabat*. Sic παρεῖ τὰ διαδυσχελεῖα, *intra ducenta stadia*.

IV.

Secundò, cum significat *prater*, tribus ferè modis usurpatur. Aliquando enim idem propè est, quod *contra*: ut παρεῖ εὖσιν, *prater naturam*: παρεῖ τὸ ὀρέπον, *indecorè*:
παρεῖ

παρὰ μὴλΘ, verbatim, *præter concenium*, id est, *inepiè* de iis quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur, ut fiunt: *παρ' ὧραν*, *intempestivè*. Aliquando, exceptum aliquid ex maiore numero significat: ut *παρ' ὀλίγους πάντες ἀνθρώπους*, *præter paucos interfecti sunt omnes*. Aliquando, illud *præter* idem est, quod *ultra*: ut *εἰ τις αἰδῇ παρὰ τούτου ὅτι μαθήματ' ἵδῃ*, si quæ alia *præter istas discipline ratio est*.

V.

Tertiò, duas significationes contrarias patitur, *supra* & *infra*. Nam *ἔξω δύναιμι*, idem esse potest, quod *supra*, idemque quod *infra vires*.

Quartò, usum habet elegantem in significatione *propter*: ut *παρ' ἐκείνον πάντα τῇ πόλει γίνεται ἡ ἀγαθὴ*, *propter illum*, id est, *eius causâ*, vel *beneficio*, bona omnia Reip. *proveniunt*. Contra, *παρὰ τὸν αἰδομένον πάντες ἐν causâ est*, *quomobrem* *animum* omnes *despondeant*. Tuncque sumitur pro *diâ*, cum accusandi casu. *Παρά τί ποτε*; *quorsum tandem?*

VI.

Quintò, significat, aliquid in eo *situm esse*, quod accusativus exprimit: ut cùm Demolthen. pro Coro. ait, *παρὰ τῷ γέροντι τῶν Ἑλλήνων ὄρεσματα*: id est, *in eo posita sunt res*, aut *fortuna Græcorum*.

Quâ in acceptione, dicitur, *τὸ παρ' ἡμῶν*, quod *in nobis situm est*; vel, *ius & facultas libera voluntatis*, quatenus fato ac necessitati opponitur. Ita passim inter alios Diogenianus, apud Eusebium lib. 6. *Præparation.* ut cùm ait, *ἐπὶ δὲ καὶ τὸ παρ' ἡμῶν, τὸ καθ' ἐμῶν* (sup. *ἐναντιώτα*).

ἡν ἔστιν id est, sic etiam libertatis nostra vis
facto (maximè contraria est.)

Ibid. παρ' ἡμῶν δὲ, ὅτι ἐὰν ᾖ τοιοῦτος ἄλλος
ἡμῶν, καὶ ἐνεργῆς, ὅτι τῶν ἑρχεται. id est,
potestatis autem ea nostra sunt, qua studio labo-
réque nostro perduntur ad finem.

VII.

Sextò, ὅτι πολὺ, triplicem potissimum
acceptionem habet. Aliquando enim sine
alio casu, per se significat *longè, multò, ad-
modum*, quæ maximè propria significatio
est: ut παρ' πολὺ, ὅτι πολεμίων ἀμείνους
γερόναυδον, *hostibus longè superiores fuimus*.
Hic enim, ut patet, ᾖ πολεμίων, non à παρ'
πολὺ, regitur, sed à comparat. ἀμείνους. Ita
Dionysius Halicarnass. lib. 3. ὁμοῦ ὄντων
παρ' πολὺ ᾖ Σαβίνων, id est, *Sabinos mul-
tis partibus superarunt..*

Aliquando etiam sine casu, παρ' πολὺ
ἔστιν. idem est, quod *multum abest*, Gall. *ils
en fait bien, il y a bien à dire*. Plato in A-
pologîā, καὶ γὰρ ὥσπερ ἔγωγε ἔγωγε παρ' ἑλπίον
ἔσται, nempe ἐκατέρων ὅτι ψήφων, ἀειθ-
μὸν, ἀλλὰ παρ' πολὺ, id est, *nec enim sanè
putaveram tantulum, sed longè plurimum
discriminis futurum*, (nempe, in sententia-
rum numero; cùm se à longè pluribus dam-
nandum Socrates putaret.)

VIII.

Aliquando verò, cum gignendi casu,
quem regat, idem est, quod *longè minus, vel
infra*: ut ὅτι πολὺ ᾖ ἀξίας, *longè infra
dignitatem*; παρ' πολὺ ᾖ ἐλπίδος, *longè
infra spem*; quod etiam πόρρω ᾖ ἀξίας, & ᾖ
ἐλπίδος, dici solet. Imò duo illa, πόρρω
καὶ ὅτι πολὺ, sæpe conjunguntur. Quo
sensu

sensu ferè adju ngitur verbum ἔρχεσθαι, vel ἦκιν, sed ἔρχεσθαι, scilicet: ut παρα πολὺ πέρυσσι κατωρθωμένων ἦλθεν. .i. longe absuit à verum superiore anno gestarum gloriâ. Sæpe etiam solus infinitivus sequitur, etiam absq; articulo genitivi, ut παρα πολὺ ἐλθεῖν ἦλθεν, à capiendâ (urbe v. c.) plurimùm absuit.

IX.

Septimò, παρα μικρὸν παρ ὀλίγον, & παρα βραχύ, opponuntur τῷ παρα πολὺ, in illâ triplici acceptione: ac præsertim in tertiâ, cum verbo ἔρχεσθαι. Eutropii Metaphrast. lib. 6. πολλὴ στρατὸ συμμαχισαν-
τες, παρα μικρὸν ἡλθον νίκης: id est, ingen-
tibus copiis cum hoste congressi à victoriâ parum
absuere. Zosimus lib. I. μηχαναῖς δὲ τοῖς
τύχεσι προπαλόντες, καὶ παρα βραχύ τῷ
παύσας εἰσὶν ἐλθόντες: id est, machinis ad
muros admonis, cum ab illis urbibus capiendis
parum absuissent. Dicunt, & παρ ἐλάττω
ἐλθεῖν, proximè ab esse, vel absuisse. Dicunt
etiam ὅθεν ἔρχεσθαι. Dionysius Ha-
licarnass. lib. I. τὰ μὲν ἤδη πεπονθότες, τὰ
ὃ παρα ἔρχεσθαι ἐλθόντες παθεῖν: id est, alia
jam passi, alia propè subeuntes, vel postmodum
sabituri.

X.

Παρ ὀλίγον, sine verbo ἔρχεσθαι, duobus
item modis accipitur. Interdum enim idem
significat, ac si adhibeatur ἔρχεσθαι, ut παρ
ὀλίγον εἴλε τὴν δίκην. parum absuit; quin cau-
sam vinceret. Ita Demosthen. παρ ὀλίγον
ψήφους ἡττώμεθα, pauca defuere suffragia, quò
minùs ignominia notaretur. Interdum, con-
trario planè usu, sed eodem tamen significa-

tu, idem potius est, quod *ferè non*: ut cum Euripides, ait, *παρ' ὀλίγον ἀπίθυγας ὀλίθρον* id est, *interitum ferè non effugisti*, aut *vix effugisti*: quod idem est, ac si dixisset, *παρ' ὀλίγον ἀπώλωλας*, vel *ἥλαδες ὀλίθας* ab interitu parum abfuisi.

Ac Thucydides, brevitatis amantiss. lib. 8 unicum *παρ' ὀλίγον*, cum utroque verbo, in utrâque significatione conjunxit: dum ait, *ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγην, ἢ διέφυγον, ἢ ἀπώλλοντο* semper enim aut parum admodum aberat, quo minùs perirent, aut re ipsâ peribant: nisi dicamus, ἢ, loco suo motum esse, atque ante *παρ' ὀλίγον* construendum esse: tunc enim *παρ' ὀλίγον*, ad solum *διέφυγον* pertinebit.

XI.

Præterea, quatuor illa, *ὅσα μικρόν, παρ' ὀλίγον, ὅσα βραχὺ & ὅσα παύλας*, cum verbis *ἀγειν. ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, πειεῖσθαι*, sunt, *parvi facere*: ut *περὰ πολὺ*, cum iisdem est, *plurimi facere*: tametsi hoc postremum rarius, quam illa, reperiat. Xiphilin. in Domitiano, *περὰ βραχὺ τὴν αὐτὴν ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτῇ* (sup. *χαμνύτων*) *συκοφαντῶσαι, δέω* id est, *parum de suâ securitate sollicitus, modò ne quisquam illarum (litterarum) occasione calumniam pateretur.*

Synesius ad Theophilum, *ἢν ἔπειτα καὶ αὐτὸν, διὰ τὴν αὐτὴν ἐπιταγήν, πείθεται* cui rem persuaderi, non leviter, sed magnopere cupiebat. Sic *παρ' ὀλίγον ἀγειν. ἡγεῖσθαι. πειεῖσθαι. τίθεσθαι*, *nibili facere*. Xiphilin. in M. Antonio Philosopho, *ἡμῶν ἐξ ἑκὼν ἡδονῶν, παρ' ὀλίγον αὐτὸν*

παρὰ ἑμὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν id est, si mihi soli
periculum immineret, nibili rem istam fac-
tūm.

XII.

Octavo, παρὰ πάντων, tribus etiam
præcipuè modis usurpari solet.

Primo enim, sine ullo casu, quem re-
gat, similiter, idem est, quod tantò, usque
adeò: ut παρὰ πάντων ἡ ἡν δαὶς ἀναχώρησε,
tantò inferior rediit.

Deinde, sine ullo etiam casu, significat
potius tantulum modò abfuisse; Gal. à cela
prés. Herodian. lib. 5. de Macrino, qui
Romam repetens jamque Byzantio pro-
ximus, Calchedonem Bithyniæ urbem
rejectus erat, ibique à persequentibus in-
terfectus, παρὰ πάντων, inquit, Μακεδόν-
τι ἡ ἡν δαὶς τοῦ διώκοντος id est, tantulum
abfuit, quo minùs persequentium manna eva-
deret.

Quin etiam, absente negatione, sensus
idem manere potest, ut patet ex illo He-
rodiani lib. 6. τὰ Ἰλλυρικά δὲ ἔθνη, σὺν
ὄντα, καὶ ἑ πολλὰ ἔχοντα τὸ πρὸς Ρωμαίοις
γινώ, ὅρα πάντων ὁμώγει, καὶ γέγονας
ποιεῖ Γερμανὸς Ἰταλιώταις id est, at verò
Illyricæ Gentes, quæ quidem ὅ perangustæ
sunt, ὅ parum admodum soli Romanis sub-
diti possident, tantulo discrimine (vel, sola)
Germanos ab Italis separant.

XIII.

Tertiò, cum genitivo casu, ac ferè verbo
ἵκεται, utroque modo explicari potest.
Nam quod ait Gregorius, καὶ ὅρα πάν-
των ἐν τῷ αὐτῷ τὸ ἰσότης ὅ δαίς, est, ne tan-
tum absumus ab æqualitate divinâ. Quod
autem

autem. Thucyd. lib. 3. *ἔργα πᾶν*
 ἢ Μιτυλήνη ἢ Ἄλδε κινδύνου id est, tan-
 tulum, vel tam propè Mitylene abfuit à peri-
 culo.

XIV.

Quartò, affinis est usus ille, quo *ἔργα*
πᾶν, cum sequente, *παρ' ὅσον* construi-
 tur: ut *παρ' ὅσον πᾶν ἔστι κατὰ τὴν φύσιν*, *παρ'*
ὅσον οἱ δυνάμεις τ' ἐοικέναι ἔξεργάσθαι
 id est, hoc uno factum est, ne caperetur, quòd
 persequentes à recto itinere deflexerint. Imò,
 quod mirabilius est, absque negativâ par-
 ticulâ, addito etiam *καὶ*, sensum tamen
 eundem habet: ut in illo S. Gregorii lo-
 co ex oratione *ὅτι φιλοπῶν. παρὰ πᾶν*
καὶ συμπατέμενοι, (pauperes) *παρ'*
ὅσον καὶ λαὸν αὐτῶν βεβηλοσύμειδα id est,
 qui quo minùs etiam conculcentur, hoc unum
 impedit, quòd eos vel attingere horreamus.
 Dicere potuit, *μη συμπατέμενοι*.

XV.

Jam, nonò; *παρὰ* in comparationibus
 adhibetur, idque quadrifariam maximè.
 Primò, ad significandum *præ*: ut *παρ' ἰσού-
 τιν υνδύνα ἐπιτήδειον ἦγετο*, *præ* se aptum
 neminem putabat: Gall. à comparaison de
 soy. Plato in Apologiâ, *πᾶν τ' κινδύ-
 νου κατεφρόνησε, ἔργα τὸ ἀγρόν τι ὑπο-
 μένειν* id est, usque adeò periculum omne
 contemnebat, *præ* ullâ turpitudine quàm subi-
 re: Gall. en comparaison de souffrir quoy que
 soit de honteux.

Deinde, ubi de solâ duorum, aut pluri-
 um comparatione agitur; ut *τ' κρατῶν*
*ἔργα πάντας τοὺς ἐς τὸ πᾶν ἐνδοκίμη-
 σαι τὸν ὄψιμα ζῆν* id est, Imperatorem eum
 illis

illis omnibus, qui prisco ævo floruerunt; committere.

Tertiò, cum quis secum ipse comparatur: ut αὐτὸς δὲ παρ' ἑαυτὸν θειότερος καθ' ἡμέραν γίνεσθαι, is profecto, secum ipse comparatus, solertior, aut vehementior evadit in dies.

Denique, cum instituitur comparatio rerum aut personarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejusmodi, ὅθεν respondet præpositioni Lat. pro; ut ὅθεν πάλαι καὶ πολλὰ ἔκαθα διατρέχειν καὶ καὶ ὁρᾶσθαι τὴν οὐρανὸν, pro temporum diversitate, diverso quoque modo de singulis quæ contigerunt, statuendum est.

XVI.

Decimò, παρά intermissioni cuidam, vel alternæ cessationi significandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primò, cum nomine numerali, simul & nomine tempus significante, ut παρά τρεῖς ἡμέρας, vel τρίτῃ ἡμέρᾳ id est, tertio quoque die: vel cum solo numerali, ut παρά μίαν, alternis diebus; παρά τρίτῃ, tertio quoque die. Vel unico nomine temporis, sive numeralis ut παρ' ἡμέραν, altero quoque die; ὅθεν μῆνα, altero quoque mense: παρ' ἐνιαυτὸν, altero quoque anno: vel denique nomine temporis repetito, sive numerali: ut ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μῆνα ὅθεν μῆνα, ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, eodem planè sensu.

Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut γέροντες καὶ νεανίας παρ' ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου, id est, senes ac juvenes, unâ quidem, sed alterni tamen, incedentes; ita nimirum ut duos

duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes, senex unus inseratur. Aliàs, παρὶς, est uno excepto, vel unius causâ.

Tertiò, cum vox aliqua, interpositâ præpositione repetitur, & duobus diversis accommodatur: ut ἐκ τῶν πονηρῶν, παρὰ πονηρῶν ἐκτείνωμεν, id est, alterna utriusque vulnera infligens.

SECTIO VII.

De Præpositionibus αὐτῶν, ὅ παρ.

REGULA I.

Præpositio αὐτῶν, cum triplici etiam casu, tam apud Poetas, quam apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo, & Accusativo.

Cum genitivo propriè significat *de*, non raro, *pro*, vel *propter*, ut αὐτῶν πατρίδ' ἐμάχεσθαι, *pro* πατρίδι dimicare.

II.

Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maximè usu conjungitur. Aliquando enim significat *in*, ut τὸν ἐμὸν εἶπος ἠρώπουν, ὃ, π' ἔχει ποιεῖν, id est, ex peritis quæsiuit, quid in suscepto negotio fieri oporteret.

Aliquando, per solum auferendi casum Latine redditur: ut μὴδ' ἐγὼ ποιεῖν αὐτῶν σπῆς, quid hoc homine faciam nescio. Galli Græcis propriùs, ie ne scay que faire de cét homme-là.

Ali-

III.

Aliquando, ad æstimationem pertinet. Nam *περὶ πολλῷ ποιεῖσθαι*, vel *ἡδεῖσθαι*, vel *ἡγεῖσθαι* magni facere: *περὶ πλείονος*, pluris: *περὶ πλείους*, plurimi: *περὶ παντός*, maximi: *περὶ μικροῦ*, parvi: *περὶ ἐλαττοῦ*, minoris: *περὶ ἐλαχίστου*, minimi: *περὶ ὅθεν*, nibili.

Dicunt etiam, *πειὶ πολλῷ ὄσιν αἰρεῖσθαι* πὲρ *χάελον*, magni interest, oppidum capi. Vel, cum dandi casu. Dionysius Halicarnass. lib. 8. Οὐδὲ σκοπεῖ πειὶ πολλῷ ὄσιν καταλύσθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίους ἐγκλήματα id est, Volsci magnopere cupiunt offensiones cum Romanis omnes componere.

IV.

Significat etiam *circa*, vel *contra*. Herodian. in Commodio, *δεδιώς, μή τι καὶ πειὶ αὐτῷ νιωτεῖσθαι* id est, *περὶ αὐτῶν* metuens ne quid circa se, vel contra se, novi moliretur.

Alias, idem est, quod *ἄπῃ*, id est, loco, vice: quod tamen rarum. Dionysius Halicarnass. 10. τὰ ἐλδ' ὅδεα σώματα μόνον ἔξελεῖν αἰτησάμενοι, (Αἰγυνοὶ) *περὶ ὧν ἠήλλαξαν τοῦ Τυσκυλῶν αἰχμαλώτους* id est, cum id unum postularent, (Æqui) ut ingenuis abire liceret, quibus Tusculanos captivos permiscerunt.

V.

Aliquando est, *præ supra*, tam in soluti oratione, quam strictâ. Idem Dionysius Halicarnass. lib. 6. de Rebellibus militibus, *δοχαγὰς τε ἑτέρας, καὶ περὶ ἀπάντων ἀρχόντων καὶ Σιμίωνων ὑποτάξαντες* creatis aliis Centurionibus, summaque rerum præfecto Sicinnio.

Hinc

Hinc ὅτι πάντες θέλουν, *summo opere*, vel
pro aliis omnibus cupere. Idem lib. οἱ δὲ
 Λειτουργικοὶ ὅτι πάντες θέλουντες, μὴ
 κινῶνται ἐκ τῆ πατρὸς κόσμου ἢ πολιτείας
 at *Optimates*, qui *summo opere* cuperent, nihil
 in *Republ. patriis ex institutis mutari*.

VI.

Interdum, sed rarò, ni fallor, sumitur
 pro *παρά*: ut apud Aristidem Panathan.
 οἱ μὲν τοιαῦτ' ἔλεγον, ὅτι τὸ Θεῶν αὐτοῖς
 ὑπαρξάσας, ἀλλὰ καλλίω τοῖς ἑξ αὐτῶν
 εἰς φιλοπρίαν κατέλιπον. id est, qui post
 tantum honorem, quem à Diis consequuti erant,
 illustriora posteris suis, ad acuendam gloria
 cupiditatem, alia reliquerunt: nisi perperam
 editum est, ὅτι, pro *παρά*.

VII.

X Cum dandi casu, tam Poëtis, quàm O-
 ratoribus, est etiam *circum*, vel *in*. Home-
 rus passim. Plato Reipub. 2. ὅτι τῇ χειρὶ
 χρυσὸν δακτύλιον φέρειν, *aurum annulum in*
manu gestare.

X Hinc apud Herodian. lib. 5. ὅτι βωμῶν
 χορεύειν, *circum altaria choream celebrare*.
 Et lib. 8. αἱ εἶχον περὶ σώματα ἐδιδότας,
vestes quibus induti tam erant.

† Hinc & illud Xiphilini in Macrino, ὡς
 ἔτε πρὸ βασιλικῆς διακρίσεως, καὶ τὸ τὸν
 φόρων περὶ αὐτῇ φορεῖν, ἡλδοῖσθαι id est,
 cum nihil aut ex regio famulatu, aut ex pra-
 fidiariis stipulatoribus suis mutatum esset. Dion.
 Halicarnass. sæpissimé.

X Aliàs, idem est quod ὑπὲρ, pro; ac ferè
 cum verbo metum significante: Hinc apud
 Thucyd. sæpe, περὶ τῇ πόλει δειδέναι, φο-
 βῶνται, *urbi metueret*.

Cum

VIII.

Cum accusativo frequentissimè conjungitur, ac fere *circa* significat. Usus quod attinet, vide quæ de ἀμφὶ diximus. Gemina sunt omnia. Etiam in significatione, *circiter*. In quâ sæpe particula πη subjungitur, ut χίλιαι περὶ πη τὸ εἰδυμένον id est, *circiter mille numero*. Herodian. lib. 7. εἰς ἑτὶ ἥδη περὶ πη ὀγδοηκοστὸν ἐτηλακάς id est, *cum jam ad annum circiter octogesimo pervenisset*.

IX.

Habet etiam id proprium, ut reddatur *sub*, Gallicè, *vers*, *sur*: ubi de tempore agitur. Ita sæpe Dionysius Halicarnass. usurpat, ut lib. 7. ἔτι περὶ λυχνῶν ἀφ' αἵς παρῆσαντες ἔλαδον id est, *bi sub tempore, quo lychni accendantur, clam sese insinuaverunt*. Idem lib. 8. καὶ γὰρ ἔτι περὶ δύνει ἡλίου Sol enim tùm occidebat: c'estoit vers Soleil couchant. Et lib. 6. περὶ δειλῶν ὀψιᾶν, τίθεσθαι τὴν χείρα, *sub vespertam, castra metari: sur le soir, sur le tard*. Et lib. 9. περὶ μέσης νύκτας ἔξανασκόντες, *sub mediam noctem consurgentes*. Rursusque lib. 8. ὅτε δὲ ἥδη περὶ τὸ ὀρθρον ἦν, *cum jam mane illucesceret, sub primam lucem*.

X.

Præpositio περὶ, cum solo genitivo construitur. Ac primo, præcipuèque significat, *ante*: seu locum respiciat, ut περὶ θυρῶν, *pro foribus*. Quo illud pertinet Dionysii Halicarnass. lib. 9. αὐτῷ μὲν ὁ δὲ μὲν, περὶ πολλῷ τὸ πόλεος ὄντι, ἐσφαρμίνθη ἑαλωτα id est, *ipsi quidem procul*.

cul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit: seu personam, *πρὸ τοῦ βασιλέως*, coram Rege: *πρὸ πάσης τῆς βασιλείας*, ante omnem aciem: seu tempus, ut *πρὸ πολλῶν ἐτῶν*, ante multos annos: *πρὸ ὧρας ἀναρπάξεως*, immaturo fato rapi.

Huc referendum est Latinum *pridie*, quod per hanc præpositionem duobus modis exprimitur: vel sine *ἡμέρα*, ut *πρὸ μᾶς Καλανδῶν Μαρτίου*, pridie Kalendas Martii: vel cum *ἡμέρα*, ut *τῇ πρὸ μᾶς Καλανδῶν ἡμέρᾳ*. Cum autem dicunt, *τῇ πρὸ δέκα Καλανδῶν ἡμέρᾳ*, idem est, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, & simil. Thucyd. & al. dicunt, *πρὸ τριῶν*, id est, *tribus ante diebus*, *trois iours deuant*.

XI.

Eadem præpositione significatur, quod Latini, *malle*, *anteponere*. Idque duobus modis. Primò, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accideret*; ut *πάντας τοὺς κινδύνους ὑπέσταλξεν ὁ λαός*, *πρὸ τοῦ ὅτι ὑπέσχετο εἰσπράττειν*, *πρὸ τοῦ ὅτι ἐλάττωσθαι δέξαντο*, pericula omnia subire voluit, priusquam paria iam gloria minuatur.

Secundò, cum verbis estimationem significantibus, ut *πικρῶς εἶπεν*, *ἤρετόν*, *ποικίλονται*, *ἐπαινεῖν*, & si quæ al. ut apud Xiphilin. in Augusto, *ὅτι ὅτι πρὸ τοῦ Διὸς αὐτῶν ἡγάγην αὐτῶν*, sed etiam quod *fovi eum ipsi anteposuerit*. Sic *πρὸ πάντων αὐτοῦ ποιεῖται μὲν*, *ἐνστάντα δὲ κίνδυνον ἀπώσσει*, omnibus equidem potius habuerim, præsens periculum depellere.

SECTIO VIII.

De Præpositione πρὸς.

REGULA I.

Πρὸς, genitivum, dativum, & accusativum regit. De genitivo præcipua hæc observa. Primò, sæpissimè idem est, quod ὑπὸ, vel ὑπὲρ A, Ab; sive rem, sive personam genitivus significet. Hinc πρὸς τῷ πάθῃ οὗτις ἐν κινεῖσθαι, perturbatione acriter incitari: πρὸς ἐνὶν ἀρχῇ καλλίστην, ab uno regi optimum est: πρὸς ἀπάντων διερχόμενα, coli ab omnibus: πρὸς τῷ τυχόντι καλύπτεσθαι, à villicapite impediri: καὶ πρὸς ἀποδύνασιν ὁμολόγησεν, confessus etiam est adversarius. Et simil.

II.

Secundò, ἐναντιόσμεσθαι est, id est, contraria duo significat: è re alicujus, & contra. Prioris exemplum est, illud Dionysii Halicarnass. lib. 10. ἀντίσταν, ὅτι πρὸς τῷ βελῆς ἔστι, τὸ πολλὸς ἐν τῷ δυνάμει πρὸς αὐτῶν id est, ostendens, è re Senatui esse, ut plures Tribuni plebis essent. Item hoc Xiphilini in August, ὅς ἐστι πολλὰ πρὸς αὐτῶν τε, καὶ κατ' ἐκείνων διαπραξαμένους id est, qui cum in rem suam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit. Eodem sensu Zosimus lib. 2. de Maxentio, πρὸς αὐτῶν τὸ λόγιον ἐλάμψαν id est, suam in rem oraculum interpretatus est.

Signi-

Significat etiam *contra*. Dionysius Hali-
carnass. lib. 7. πρὸς ἀνδρὸς ἐχθρὸν ἐπιτίκων
τὸ ἴδιον id est, *adversus inimicum hominem*
suffragium ferens. De re item dicitur, λαμ-
βάνειν πρὸς, id est, *ducere loco*. Philo. in Le-
gat. ad Caium, ὁ δὲ πρὸς ὑβρίδας τοῖς νοθε-
σίαις λαμβάνων id est, *ille autem admonitio-
nes injuria loco ducens*.

III.

Tertiò, secundæ acceptioni affinis illa
est, quâ significat *esse, stare, facere ab aliquo*,
unde quod Tullius ait, *sed vide, ne hoc totum*
sit à me, Græcè reddas. ὅτι ὁ παρὲς ἢ αὐ-
τῷ ἐνὶ συνόλῳς ἐστὶ τὸ πᾶν. Idem Tull.
à reò dicere, πρὸς τὸ φέροντ' εἰπεῖν id
est, τὸ φέροντ' ὑποαπολογεῖσθαι.

Quartò, nec illa dissimilis, quâ cum
genitivis, ἀγαθῷ, & κακῷ *construitur*: se-
quente ut plurimum dativo rei, vel perso-
næ. Nam ἐστὶ μοι τὸ πρὸς ἀγαθῷ, idem,
quod ἐπ' ἀγαθῷ, *boc è re meâ est*: contra
verò, ἡκέτιον δὴ τοῖς πολέμοις πρὸς κακῷ
ἦσθαι id est, *atque id sanè in perniciem*
hostium cedit. Abesse tamen dativus potest.
Nam quod Latine, *cui bono?* Græcè abso-
lutè, πρὸς τίν' αὐτὸ ἀγαθῷ ἦσθαι;

IV.

Quintò, conjuncta etiam illa est, quæ
significat *pertinere, partium & officii esse*, vel
etiam, *convenire*. Dicunt enim, πρὸς τὸν
ἀνδρὸς ὅτι τὸ ἐσχείρημα, *homini sanè conve-*
niat hoc facinus, Gall. *il est bien homme pour*
faire un tel coup. Sic ἔκ ἐστι πρὸς τὸ πᾶν
ὡς, τὸ πᾶν φρονήματ' ὅτι παρὰ
ποσὶν καὶ δοξάζει id est, *non est hujus*
urbis, de pristina animi magnitudine vel

tan.

tantulum remittere. Huc pertinent, πρὸς λόγῳ, vel λόγον ἰδ., ad rem pertinere: πρὸς ἔτι, è moribus, vel convenienter, eleganter, decorè, aptè: cui contrarium est, ἀπὸ ἔτι, ut ἐκ αὐτῶν πρὸς ἔτι λέγουσι, id est, nunquam hac convenienter dixeris. Sic δὲ πρὸς τῷ βίῳ αἰσίου καὶ δὲ αὐτῶν πρὸς ἔτι ποιήσαν· vitæ institutum qui ibet suis ex moribus delegerit.

Nec abludit, πρὸς θυμῷ, id est, κατὰ θυμῷ, vel κατὰ θυμῷ, gratus, jucundus: ut ἀπὸ θυμῷ, ingratus, ἀπὸ θυμῷ,

V.

Sextò, generis & sanguinis communio- nem significat: idque tribus præcipue modis. Primò, cum genitivo αἵματι. Nam οἱ πρὸς αἵματι, id est, αἰκείῳι, συγγενεῖς, καὶ ἅπτεσιν περσόνοντες, vel ἀσχε- νούοντες, vel ut Herodian. πρὸς ἡμῶν τι- νι ὑπάρχοντες, propinqui alicujus & consan- guinei dicuntur, & sæpius quàm ἀπὸ αἵμα- τος. Deinde, cum genitivis πατρός, & μητρός: nam οἱ πρὸς πατρός, paterni ge- neris propinqui: οἱ πρὸς μητρός, materni; Gall. parens du costé du pere, & de la mere. Tertio, cum genitiv. ἀνδρῶν, & γυναικῶν, Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκείῳι, sunt οἱ πρὸς πατρός: & οἱ πρὸς γυναικῶν, sunt οἱ πρὸς μητρός. Aliàs dicunt, κατὰ πατρῶν, καὶ μητρῶν γένος. Cum autem dicitur, τὸ πρὸς πατρός, μητρός. Sc. subauditur, γένος, id est, genus, paternum, materni, &c. Dicunt etiam συγγενεῖς ex. c. τὰ πρὸς πατρός, & subaud. κατὰ, eodem sensu, quo si τὸ deesset.

Septimò, affini admodum usu, idem significat, quod ἑνικα, ex parte, de la part, quod attinet. Xenoph. expedit. I. οἷον
 ὅδ' ἐκ ἀχαιεύς μοι ἐξεν, ὥστε πρὸς ὑμῶν,
 ὥστε πρὸς τῇ Ἑλλάδι αἰτίας: spero enim
 gratiam mihi, nec à vobis, nec ab universâ Gra-
 ciâ defuturam.

VI.

Octavò, in obsecrationibus, iuramentis, obtestationibus idem est, quod per: πρὸς Θεῷ, per Deum: qui usus maximè vulgaris est.

Nonò, sed rariùs, verti potest, apud, vel coram: maximèque cum dicunt πρὸς Θεῷ, καὶ πρὸς ἀνθρώπων, quod non semper est affirmantis, vel obtestantis; sed potiùs, apud Deum & homines; coram Deo, & hominibus: quod etiam Gall. devant Dieu, & devant les hommes. Sic ἀναίπων ἐν πρὸς Θεῷ τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων: id est, Apud Deum & homines culpâ vacare.

VII.

Πρὸς, cum dativo casu. Primò est, prope, ad, juxta: πρὸς τῇ πόλει, prope urbem.

Secundò, apud, vel cum, ac ferè cum pronom. reciproco: nam ἐν πρὸς ἑαυτῷ, id est, λόγον ἑαυτῷ δίδναι, καθ' αὐτὴν λογίζεσθαι, secum esse, aut secum attentè cogitare: πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὴν σκοπεῖ, secum ipse reputat.

Tertio, idem est, quod in: cum significamus aliquem, in certo negotio diligenter & attente versari: ut ἡμῶν ἐν τῷδε τῷ λόγῳ, hoc in sermone, vel hac in disputatione versabamur: πρὸς τῷδε ὅλῳ εἰμὶ, totus in hoc sum. Horat. Totus in illis sup. nugis.

Quo

Quo sensu etiam cum accusativo jungi potest.

Quartò, frequentissimè, valet *prater*: nam cum dicunt, πρὸς ὃ, sine adjuncto, vel πρὸς δὲ ἧ, vel πρὸς δὲ τούτοις, vel ἐν δὲ πρὸς τούτοις. significatur, *ad hac*: accedit *præterea*, ut ἐν τούτοις, & χρεῖς, & ἀπὸ τούτων. Itémque cum dicunt, ἢ τὸ πρὸς, vel τὸ πρὸς ὅν· id est, *le surplus*, dativus subintelligitur.

VIII.

Quintò, quod Lexicographi vulgò non observant, etiam cum dandi casu, officium munúsque significat, ut ἐπὶ, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit, apud Herodian. lib. 3. εἰ πως πνύς, πείται δυνάειν, ἢ ἢ ὁ φοποιῶν, ἢ ἢ πρὸς ἢ χύλις: id est, *si quibus persuadere fortè possent, qui aut condiendorum ciborum curam haberent, aut à poculis ipsi essent.*

IX.

Πρὸς, sæpissimè, cum accusativo construatur: Ac primò, tam multiplici ferè usu, quàm *ad*, apud Latinos. Pauca hæc observare juverit: πρὸς χάριν, *ad gratiam* *e-* *blandiendam*: πρὸς ἐπίδειξιν, *ad ostentationem*: πρὸς ἔπαινον, *ad verbum*, id est, *ad rem*, de quâ vel agitur, vel disputatur; idem quod πρὸς λόγον, ut τὸ τοῦ πρὸς ἔπαινον; *quid hoc ad rem?* πρὸς τὸ σὺν ἡμῶν καὶ ἀπὸ τῶν λόγων, dixit Aristides, id est, *ad hoc unum orationem omnem referri.*

Hinc etiam illud, πρὸς τὸν, Philosophorum, id est, *relativum*, ut Logici nunc loquuntur, quod totum per sese ad illud referatur. At πρὸς τί; interrogativum, id est, *quor-*

quorsum; πρὸς τί ταῦτα λέγεις; quorsum ista dicis?

X.

Secundò, in quibusdam verti potest, per, vel cum adverbio, vel solo auferendi casu: ut πρὸς ὀργῶν, iracundé: πρὸς φθόνον, invidia: πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀνελθείαν, accuratè: πρὸς ἐξέτασιν, excellentè: πρὸς ὑπόνοιαν, sufficiósè: πρὸς ὕβριν, injuriosè, vel injuriæ loco: πρὸς ἐπίγειαν, contumeliosè, vel contumeliæ loco: nam πρὸς ὕβριν, aut ἐπίγειαν ἢ λαθεῖν est, aliquid injuriæ, vel contumeliæ loco ducere: πρὸς ειλίαν, amicè: πρὸς ἔχθραν, inimicè, inimico animo: πρὸς κερδὲν, vel ὠρεαν, commodum, tempestivè: πρὸς ἀφθονίαν, abundè: πρὸς ἀφοσίωσιν, id est, ἀποσιώσας ἑνὲς καὶ, & ἀφοσιωμένως, perfunctoriè.

XI.

Tertiò, est *adversus*, tam in bonam, quàm in malam partem. Et in bonam quidem, id est, erga: ut τὰ πρὸς Θεὸν ἔσται, id est, quæ adversus Deum sanctè servanda sunt. In malam verò: usu valdè tritò: ut τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους ἐντρέπῃ ποιήσασθαι, id est, necessaria adversus hostes comparasse. Notandum tamen, verbum ποιεῖν eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid utile, vel efficax sit adversus aliud: quomodo remedium quodvis, πρὸς τὸ νόσον ποιεῖν, dicitur, id est, adversus morbum utile: ut τὸ δὲ τὸ ἀμυντικόν πρὸς δαυνάτιμα φάρμακα ποιεῖ hoc amuletum adversus leibalia venena utile est.

Quartò

XII.

Quartò, est, propter. Dionys. Halicarnass. lib. 4. τὸ ἀνέστον, καὶ ἀπερὸν, καὶ πρὸς καταδίκας, ἢ χρεῖα, καὶ ἐπιπλείας ὑπολωλεκὸς φύλον, verbatim, id est, turba sine lare, inops, quaque vel propter condemnationem (id est, damnata iudicio,) vel ob debita, dignitatem suam perdididerat.

Quintò, inter, vel cum: ut τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς ποιήσονται inter sese reconciliari: & πρὸς τὸ ἐχθρὸν διαλλαγήσονται, cum inimico reconciliari: πρὸς τοὺς φίλους κοινοῦνται, sermones miscere cum amicis: ἀγροῖον πρὸς τὸ σῖτον καταλλάττειν, pecuniam cum frumento permutare. Aliquando comparationi locus est, ut πρὸς ἐν τρεῖν σκοπεῖν, ἑξ ἑτάροιν aliquem cum alio comparere.

Sextò, quod spectat, ce qui concerne, ce qui touche: τὰ πρὸς ὑμᾶς, res nostra, les choses qui nous touchent: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, quæ ad salutem pertinent: ὅσα γὰρ πρὸς τὴν πόλιν, Reipubl. causâ: id est, saltem quod ad Rempubl. attinet, non autem, propter Rempubl.

Septimò, apud, πρὸς τὴν βασιλείαν, apud Regem.

XIII.

Octavò, secundum, vel pro, quatenus pro, convenientiam aliquam proportionemve significat: ut πρὸς ἀξίαν ἐκαστοῖς διανεῖμαι, in singulos pro cuiusque dignitate dividere: πρὸς ἄλλον ζῆν, aliterius ad nutum & arbitrium vivere: πρὸς τὸ καθικόν πάντα οἰκονομεῖν: id est, omnia pro munere sui ratione moderari, dispensare: πρὸς τὸ σπεῦμα

S

πῆτι-

πρὸς. secundum ventum, id est, secundo vento volare: ἀφ' ἑκταίνου πρὸς καθαρότητα puritate ac nitore, vel secundum nitorem distare, differre; Διαφύεσθαι πρὸς τὴν πολιτείαν secundum Reipubl. administrationem dissident, id est, in modo gerenda Reipubl. Ita πρὸς τὴν ἀδύναμιν ἰστέον διατίθεσθαι id est, in constituenda eloquentiae formā dissensire: πρὸς γὰρ τὸ παρὲν, vel ὡς γὰρ, vel ὅσον γὰρ, vel ὅσα γὰρ πρὸς τὸ παρὲν, unde αὐτὸν χρῆσιμι-τερον ἡσίοιο id est, pro praesenti rerum statu, nihil utilis fieri possit.

Non est, pra: in comparatione: πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν δ', πρὸς τὰς καμνίας, ἀβύσσον, καὶ μὴδὲν id est, pra calamitatibus praesentibus, quicquid ante pertulimus, nunc, morumque nihil.

Tuncque adhiberi etiam potest, ὡς, ὅς, γὰρ, ὅσον, ὅσα, ὅσον γὰρ, ὅσα γὰρ, ὅσον δὲ, ὅσα δὲ, ante πρὸς.

SECTIO IX.

De Praepositionibus ἐν, ἐπ', ὑπὲρ.

REGULA I.

Praepositio ἐν, cum genitivo tantum, & accusativo conjungitur. Et cum genitivo quidem redditur super, de, per, pro, propter. In quibus contrita prope omnia. Tamen in significatione pro notandum est, interdum idem esse, quod ἀντὶ, loco, vice. Ita sumit Dionysius Halicarnass. ut lib. 8.

ἦτοι τ' ἀρχὴν ἀδραχόντες, ὑπὸ τ' ἀπο-
 δαύοντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντιόχου πολέμῳ
 στραπὼντες, ἠξίου ἐπίστευε καταγεφθῆναι. *Hi*
magistratu iniio, ut eorum milium vice, qui
bello adversus Antiochos gesto ceciderant, alios
conscribere licere postulabant.

II.

In significatione propter, duo nota. Al-
 terum est, eleganter cum infinitivo con-
 jungi, tam affirmando, quàm negando; ac
 ferè resolvi per *ut*, vel *ne*, ut ὑπὸ τ' ἵ-
 λαθεῖν, *latendi causâ*, vel *animo*, vel *ut latere*
possim, possis, &c. ὑπὸ τ' μὴ ἀδραχόντων
 παθεῖν, *ne simile quid pateretur, vel pater*,
 vel al. quâvis personâ.

Rarius, quod sequitur ex Herodian. lib.

8. ὑπὸ τ' καὶ τὰ βάρβαρα ἰσχυράων ἰ-
 στή, διὰ φροντίδος ἡμῶν ἐξοικνῶν id est,
 ut autem barbaræ quoque nationes quiescant,
 cura nostra erit.

Alterum est, idem valere, quod ὑπὸ, id
 est, *propter*. Dionys. Halicarnass. lib. 9. ἐκ
 ὧν ὁπικυλῆς, ὅδ' οἰκείαι παρονομίαι ἐτεκα-
 εις αὐτὰ κατέστησαν, ὅμῃ ὑπὸ τ' εἰς τὰ
 κοινὰ φιλοπομίας non ex insidiis, (id est,
 dolo malo) nec privatae utilitatis causâ, (pour
 leur interest,) eò devenerant, sed pro singu-
 lari Reipubl. studio, nam φιλοπομία, non ian-
 tuum ambitio; sed etiam, alterius honoris
 studium.

III.

Cum accusativo est, *supra*, vel *ultra*:
 ὑπὸ λόγον, *supra vim dicendi omnem*: τὰ
 ὑπὸ ἡμῶν. *quæ vires nostras superant.* Dio-
 nys. Halicar. lib. 5. ὑπὸ ἀπὸ τα δὲ πάντα,
 καὶ τὰ ἄλλα, θειόν τι, καὶ ἐκ ἀνεκτιν ἔτι

Πρωταίους supra haec omnia, cateraque; indignum id esse, nec Romanis ferendum.

Aliquando tamen, sed multo rarius eodem modo sumitur, quo ἄρα, cum intermissionem significat: nam ἡμέραν, est, ἄρα ἡμέραν id est, alternis diebus: subintel- ligendo ἡμέραν.

IV.

Præpositio ὑπὲρ, Genitivum, Dativum, & Accusativum regit.

Cum genitivo, est, *A, Ab, Abs.* Quà in significatione notandum est, eam cum verbis etiam neutris conjungi. Nam ὑποδαρῖν ὑπὸ τῶν πλεμίων, mori ab hostibus, id est, interfici. Quo modo Tullius Academic. I. nihil enim esse valentius, à quo int- ereat, ἢ τὸ χρῆσθαι, ὑπὲρ ὅψ' ἔχει ὑπο- δαρῖν, vel αὐτὸ ὑποδαρῖναι. Sic ὑπὸ τῶν ἰδικαστῶν ἐκπεσεῖν, id est, φυλαγευθῆναι, à fudicibus exilio multari. Eodem ferè sen- su, verbum substantivum adhibetur: ut ἔτι ἐν δέξῃ ὑπὸ πνέου, id est, obξάζεσθαι, honorari ab aliquo.

V.

Aliquando est, propter: ὑπὸ τῆς ἀπὸχρείας, propter odium.

Aliquando, præ: ὑπὲρ ἐνείας ἐκ ἔρω, ὅ, τι αὐτὸς χήσεται, præ penuriâ, quid agam nescio.

Aliquando ὑπὸ, ut ὑπὸ τραυμάτων δε- ραπιδέσθαι, à vulneribus curari; sed exem- plo rariore Plutarch. Alexandr. 699. d. Ο Βυκεφάλας ἐπελδύθησε, ὑπὸ τραυμάτων δεραπιδεύεσθαι. Bucephalus mortuus est, dum à vulneribus curaretur. Herodian. lib. 7. τῆ συκλήτης ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπαγίας πλ νεωσι, vir

vir senatorius, ac novissimè consularis, id est, consulatu functus.

Aliquando, δια, ut ὑπο σκοτω, per tenebras.

VI.

Cum dativo, ut plurimum redditur, sub, Exempla passim. Sed dativi locum genitivus interdum subit. Xiphilin. in Severo, ὑπο τ' ἀπορίας ἦν ὁ Σεβήστωρ, sub hesitatione Severus erat, id est, hesitabat.

Aliquando, cum. Plutarch. Public. ὑπο ῥάβδους ὁμοῦ παύσαις καὶ παλίκαις, cum fascibus ac securibus omnibus.

Aliquando, ab, propter, pro, cum dativo, loco genitivi, Ab, Eutrop. Metaphrast. lib. 2. initio, πρὸ τῷ (ἐπὶ) μὲν τ' ὑπο Γάλλοις ἡγουμένῳ ἀλυσιν· id est, anno primo post captam à Gallis urbem

Propter, aut per. Julianus August. in Cæsarib. ὑπο τοῖς οἰκείοις ἀμνηστῆμασι, καὶ ἐκ ὑπο τοῖς σοῖς ἐσφαλῆναι κρατιστήμασι· suis ille peccatis, non tuis consiliis victus est, cecidit.

Pro, Zosimus lib. 2. ἐκθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπο χυμῶν, ipsis autem pro asstu emortuis.

VII.

Aliquando etiam, redditur propter, sed ita, ut sumi videatur pro δὲ. Xiphilin. in Nerone, ὁ δὲ Λοχαγὸς ἐκωλύθη ποιῆν, ἐπειδὴ ἰσχυρῶς ὑπο τῇ ποιήσει ἐπινεῖτο, Lucanus autem versus condere prohibitus est, quod vehementer ob poesim laudaretur.

Herodi. lib. 2. ὡς ὑπο αἰχμαῖς τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ἡδοναῖς σκώπηεν, ut cum etiam ob turpes, & ambiguas voluptates morderet, illuderet.

VIII.

Cum accusativo, ferè *sub*: sive locus indicetur, ut ὑπὸ τῇ πόλει *sub urbem*: sive tempus, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνου, *sub idem tempus*: sive, quod frequentissimum est, *potestatem*, seu *ditionem*: ὑπὸ τῶν ποταμῶν *sub*, vel in *potestatem* suam redigere. Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χειρὸς, *potestate subditi*. Dionys. Halicarnass. lib. 7. ὡς ἐχθροὺς προηλασέοντες ἀδελφῶς τοῦ ὑπὸ χειρὸς id est, *tanquam hosti, potestati sue subditos contumeliose, absque ullo metu trahant*.

Dicunt etiam, ὑπὸ πῶδα χρεῖν, id est, *pedem referre*: ἀναχέειν αὐτὸν πῶδα. ut in præposit. ὅτι. ex Xenophonte audivimus. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 5. διὰ τὰς συνεχεῖς πληγὰς ἐχέον ὑπὸ πῶδα id est, *ob affluos illius pedem referebant*.

IX.

χρεῖς.

Præpositio *χρεῖς* solum genitivum admittit. Cum quo, ut plurimum, idem est, quod *ἀντὶ*, *absque*, *sive*.

Aliquando, est, *præter*. Nam *χρεῖς* δὲ τῶν idem valet, quod *περὶ* δὲ τούτοις: & *χρεῖς* δὲ, & *χρεῖς* τίνων, idem quod *περὶ* δὲ *præterea*. Thucyd. lib. 2. *χρεῖς* δὲ ἀλλὰ ἐμὴν ψαλὴν ἐκ ὁλίῃς *præterea, velut turba reliqua, non exigua*.

X.

Aliquando, significat *nisi*, *præterquam*: tuncque, vel conjungitur cum ἢ ὅν, sine particulâ negativâ. Xiphil. in Commod. *χρεῖς ἢ ὅτι Πομπηίου τοῦ ὀχρεῖν ἐκ ἑστῶτος, ἀπύνησεν, nisi quod Pompeianus senex nū-*
quam

quam accurrat, id est, interfuit. Nam illud
 ἔκ non refertur ad χῶεις, sed cum ἔστιν ὅτι,
 significat, ἔ ποτ'. Et casus sequi potest, ei
 simil. qui præcesserit: ut κακὸς στρατιώτης ἔκ
 ἔχει, χῶεις ἢ ὅτι ὀλίγοι; τίνας, ignaros milites
 nullos habet præter omnino paucos. Vel con-
 jungitur cum ἢ, & adjunct. ὅσθ', absque ne-
 gatione similiter. Dionys. Halicar. lib. 10.
 χῶεις ἢ ὅσοι ὑπὸ νόμον, ἢ χέως, συζεῖν
 αὐτὸν αὐτοὶ ἦτο· id est, præter eos, qui vel præ
 morbis, vel præ senio fugere non poterant.

Vel construitur cum αὐ, aut εἰ, sequente
 part. negat. Plutarch. Camil. χῶεις αὐ μὴ
 Γαλαπιδὸς ἢ πέλεμθ', id est, nisi si Gal-
 licum bellum fuerit.

XI.

Aliquando denique, adverbii potius ra-
 tionem induit, quàm præpositionis: tunc-
 que significat *seorsum, separatim*, ut νόστι
 Poëticé.

Quo sensu, duob. modis usurpatur. Pri-
 mò, per se, ac sine ullo casu, ut χῶεις γὰρ
 ἐκεῖνθ', & καθ' αὐτὸν δι' μόνον ἐξέτιχα-
 τας id est, ille enim seorsum, ac per sese tan-
 tummodo spectatur, aut secum ipse compara-
 tur, χῶεις γὰρ ἐκείνων εἰπεῖν, seorsum de
 singulis dicere.

Secundò, cum genitivo casu: ut ἔσον δὲ
 κατὰ χῶεις ἀλλήλων διεσπείναι id est,
 uno circiter stadio ab invicem disjungi.

F I N I S.

L A U S D E O.

S 4.

In

I

à l
à f
à r
à p

ab
ab
ab
ab
ab
ab
ab
fa
ab
ab

Index vocum Latinarum;

In quo numerus primus paginam;
ceteri regulas indicant.

A			
	pag. reg.		pag. reg.
A Ab, abs,	412,4	ac vel atque	304,9
à fronte	227,8	ac de his hæctenus	99,16
à tergo	ibid.	accomodare se ad alicujus	
à longo tempore	364,10	voluntatem	177,14
à secretis	368,1	accuratè	231,2408,10
à regiis sigillis	ibid.	aciem instruere	174,11
à publicis rationibus	ibid.	acies ordinata & quieta	ibid.
ab epistolis	ibid.	actum est	168,21
absit	267,8	adducere in magnum di-	
absit enim	264,9,10	scrimen	142,12
absolvi	129,12	eò adduxit res nostras	205,5
absolutum	207,6	adjectivum neutrum pro	
absque	414,9	substantivo fæminino	24,1
abundantiâ otii aliquid	360,3	adjectivum diversi gene-	
facere	146,2	ris à substantivo	ibid. 2.
abundare pecuniis	379,10	& ibid.	
abundé		adje-	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
adjectivum neutrum cum		ætatis nostræ res	2,5
substantio cujuscunque		affici animo	159,11
generis, aut numeri		age	188,6. 291,9.
	26,3	age ergo	235,6
admiratione dignum	26,4	agere cum senatu, cum	
admodum	239,6. 247,	populo	355,12
	7. 341,2	alicubi	131,2
admoveere equum fessori		alioqui	242,3. 243,6
	157,7	alioqui non	266,6
adolescens eximius	88,2	aliquando	131,2
adoptare	163,5	aliqui	131,1
in adoptionem dare	<i>ibid.</i>	alter quidem, alter verò	
adoptio activa, passiva			2,4
	164,5	alternis diebus	412,3
adverbia in <i>si</i>	218,1	alterum è duobus	29,13
adverbia in <i>si</i>	218,2	Anabaptistarum error no-	
adverbia in <i>ti</i>	219,3	tatus	24,2
adverbia in <i>ti</i>	219,4	an	241,2
adverbia in <i>si</i> <i>ib</i>	5, &c.	an verò	302,4
adversus	378,18	præsenti animo esse	
	408,11		158,9
æqualiter	46,5. 358,1	ante omnia	247,8
æque, atque	47,6. 303,8	anteponere alicui	120,1
æqui bonique consulere		aorista in <i>si</i> , activè sig-	
	120,2	nificantia	104,13
æquo jure.	46,3	aorista pass. pro activis	
æquum est	265,8		117,14
aër	212,3	aorista media	119,18
ærarii	155,3	aorist. pro præsenti	114,
primi æstare	223,4		11. <i>ibid.</i>
jussa rei æstimatio		aoristum infin. & imperf.	
	215,11	pro præsenti	116,12
ætate admodum pro-		aoristum secundum in <i>si</i>	
vectus	144,2		117,13
ætatis nostræ homines	2,3		
		aoristum	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
aoristum indic. por opta- tivo	108,4	artic. δ, id est, filius,	4,12
Aor. & præter. pass. pro Act. aut med.	117,14	artic. οι, id est, filii	ibid.
aperte	226,6.209,9	artic. ὃ cum ἐπίτλω & ταχύνω	3,11
ardor certaminis	86,5	artic. τὸ cum νόσ & ἰσχύ.	2,6
argenti fodinæ	42,12	artic. τὸ pro	4,13
arripere	379,19	articul. τὸ cum particip.	5,17
Artes liberales	39,8	artic. τὶ cum particip. ὄν	4,15
articul. subjunctivus par- ticipio præmittitur	199,8	artic. τὸ cum infinitivo	5,18
articul. præpositivus no- men, & participium in- volvens	1,1	artic. τὸ, vel τὰ, cum ὥς	5,16
articul. præpositivus ge- minatus	1,2.8,19	& δὲ	9,1
articulus cum Adverb. & Præposit.	2,3	articulus subjunct. præce- dente ἥδ'	ibid.
artic. cum Appellat. pro- prium designat.	7,19	articulus subjunct. ὃ for- min.	11,8
& cum participio	ibid.	articul. subjunct. præpo- sitivum, aut nomen in- volvens	13,12
articul. cognomenti loco Proprium sequitur	8,19	articul. subjunct. antece- dit	13,13
artic. præpos. certi aliquid ἀντιπρὸς demonstrat.	ibid.	assentiri	149,4
articul. præposit. cum ὥς	2,4	assignare	173,8
& δὲ	2,5	at 302,3.309,21.327,10	
artic. præposit. cum ἔν	3,7.8	at forte	189,8
articul. præposit. demon- strativus	3,7.8	at verò, at saltem	309,19
artic. præposit. diversifi- catus à nomine	6,19	at enim	189,8.320,19

atc

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
at enim dicat	fortasse		
quispiam.	320,19	C	
at enim verò	274,7		
atqui	267,9.275,10.288,11.328,11	Cæterum	308,18.319,17
atque ita	292,12	calumnia	372,7
augere majorem in mo-		cape. sis	205,4
dam	59,12	capior	100,1
aurum in nummis, rude,		caltra metari, munire	175,12
factum infectum	90,7	causa propter quam	3,10
authorem esse	137,2	causam capitis dicere	17,4
	181,1	causam dicere	129,12
B:		benè aut malè cedere	126 4.404,3
Bellè omnino	239,7	celerrimè	3,11.362,7
benè velle	173,9	cenferi	104,12
beneficio provocare ali-		certamen instituerè	172,6
quem	182,2	certè quidem	273,3.308,18.225,1.288,10
beneficium aut emolumen-		certo modo	258,3
tum accipere	159,10		338,21
beneficium facere	ibid.	circa	340,1
	& 162,1	circiter	72,11.240,9
beneficium conferre	182,3		252,10
	181,1	circum	340,1
beneficium divinum	57,6	circumspicere	161,15
benevolentia aliquem		circumvenire	78,10
prosequi	142,12	circumstantia	37,4
bona immobilia, nexu ob-		cis	4,14
ligata, mobilia	50,12	clam	145,3.221,10
tonà fide	240,10	cogitatio	359,1
		cohæ-	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
coherens	349,17.208,8	consulares viri	347,14
coli ab omnibus	403,1	contemplatus sum, vel lu-	
collato pede insequi	384,6	stratus ab alio	104,13
colloqui cum aliquo	52,2	contemptim	359,1
In colloquio mutuo ver-		contentum esse	120,2
sari	54,6	contingens	210,14
In colloquium venire		continuò	307,15.339,23
<i>ibid.</i>		contra	378,19
cominus	86,3	convenienter dicere	
commodè	239,7.357,15		405,4
commoditas	36,2	convenire	168,19.404,4
commoditates	208,9	convenire unum in locum	
commodius habere	256,15		385,7
communia	49,11	convenit	349,17
comparativi constructio	26,5. 27,6,7,8,9.	convertere in proprios	
& 28,10,11		usus	351,5
complodo	169,1	converti	103,9
conari aliquid studiose	166,13	coram, statim	86,4
	86,5	coram arbitris	406,6
concertatio manuum	169,1	coram Deo & hominibus	362,6
conflare	103,11		406,6
confligere	158,19	mihi crede	152,17
conjecturâ assequi	180,5	credo, opinor	152,18
consanguinei		cubiculum	38,4
consentaneum est, vide.		culpâ aliquem	351,5
convenit			366,12
consequi aliquem vestigiis	384,6	cupio	147,9.263,8.
	186,1	curatores regionum ædifi-	
constare	150,15	ciorum	369,2
constituere legis instar		cursum	221,9
		cum	249,2.341,3.359,2
			409,12.413,6
		cum interfit	197,3
		cum liceat	196,2,4.198,5
		cum,	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
cum, tum	301, 1. 313, 5	bis	229, 12
		diu	357, 15
D		divina ope	387, 12
		divino quodam instinctu	ibid.
Damnatum esse judicio	155, 2	domum se recipere	371, 5
ab arbitris	ibid.	ducere, seu exstimmare	
damno afficere	162, 1		172, 7
de	340, 1. 381, 1	ducere loco	404, 2. 408, 10
debeo	146, 7		
debita remittere	87, 8	duode in numero	29, 13
decreta	130, 12		
decus	78, 11	E	
deinde	234, 4. 238, 4	E re nata	233, 2
dicendi veniam poscere,		e regione	226, 6
dare, accipere	52, 1	efferrī majorem in mo-	
dicere ex tempore		dum	59, 12
	158, 8	effundere iram in aliquem	
didici	141, 10		177, 14
dies certus dictus, &c.		ego verò	318, 15
	50, 13, 14	eligere	119, 1
difficile	42, 11	enim	289 1. ibid. 3.
dilapidator patrimonii		enim verò	225, 3. 243, 7. 272, 2. 346, 12. 318, 15. 274, 5. ibid. 7.
	51, 16		
diligenter admodum &		eodem planè modo	343, 6
accuraté	358, 1	equidem	287, 6. 308, 19
summo diluculo	223, 4		378, 12
dimicare pro patria		equitatus	44, 1
	398, 1	equus eximius	88, 2
dirigere sagittas in sco-		equorum ætatem ex den-	
pum	381, 1	tibus cognoscere	45, 1
diripere, populari, vastare		essentia rei	3, 9
vid. populari		& quidem	318, 15. 326, 8
discessit	204, 1	& vero	307, 14
disertè, & conceptis ver-			&

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
& quidem si	308,17-310,24,316,11	facultas appetendi & a-	
& tamen	235,5-311,26	versandi	36,1
& si	328,11	fama est	54,8
etenim	295,6	fanda & infanda	58,59,10
etiam	266,16,302,2	fasti dies	31,1
	310,22	favere	187,4-386,10
etiam si	305,11	fere	73,15,16-252,10
etiam si autem	306,13		341,2
ex tempore	233,1-346,11	ferri in hostem	193,9
	358,1	festinare	128,11
excellenter	334,10	fidenter	359,1
	357,15	fiduciæ index	225,4
excessus	88,1-334,10	fieri potest	353,7
exempli gratiâ	188,7	filius,	4,12
	226,5	filium esse	134,12
exercere	170,2	firmiter	230,1
exigere	168,20	In flagranti delicto	35,9
exiguo numero	386,8	forte fortuna	214,8
exiltimare	122,6-435,9	forte	286,2
exiltimari	148,11-166,14	fortuito	358,1
extra	340,1-344,8	frequentes: vulgò <i>en trou-</i>	
extra quam-	70,5	<i>pes, en corps</i>	385,8
		fructum ex re aliqua ca-	
		pere	163,3
		fruur, particeps sum, fru-	
		ctum aut detrimentum	
		capio.	123,8
Facere ab aliquo vid. stare		funditus aliquem perdere	
	386,18		166,15
faceßere alicui plurimum		futur. in <i>homo</i> & <i>ino</i>	117,15
negotii	142,12	Futur. Indicat. pro optat.	
facile est	252,1		108,5
facillimè	358,1	pro imper.	109,7
facio	159,12		
facultas	208,7-210,13.		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
		igitur	290,6. 316,11
G			326,7
Genitivus cum verbi acti-		ignarus	210,14
vo	23,9	imminere hostium tergo	381,1
genitivus pro nominativo	26,4	immobilia bona	49,12
genus orationis	53,5	imò	287,8
gignere	129,12	imò etiam	274,8
gloriam sibi comparare		imò verò	319,17
	177,14	imperativus per se positus	108,6
gradum figere	230,1	imperat. pro secundâ pers.	
rei alicujus gratia		fut.	109,7
gregatim	345,10	pro infinit.	ibid.
	218,2	imperfectum ind. pro opt.	107,2
			116,11
H		imperfectum pro presenti	
Hactenus	99,16. 250,6	pro Aorist.	113,10
hære	103,11	impetrare	168,19
hæus tu ?	259,5	impressionem facere	69,4
hic, hæc, hoc,	3,7	in flagranti delicto	35,9
hoc unum duntaxat			390,3
	85,1	in itinere	ibid.
honore	412,4	incidere in clypeum, &c.	
huc illuc	221,12		379,21
huc usque	250,6	incipere	181,1
prima hyeme	223,4	incumbere studiosè	17,2
		indic. pro subj. vel opt.	
I			117,1
Jamjam	72,13. 307,15	indignum cenſeo ne	263,8
jam verò	308,18	indulgere, gratificari	68,15
	327,9		
ideò	69,4. 307,15		
		infinit.	

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
infin. cum accusat. pro		inter	249,1.342,5
alio casu	111,1		409,12
infin. cum nomin. & ac-		inter sese reconciliari	<i>ibid.</i>
cusat.	<i>ib.</i> 2	inter ambulandum	249,1
infin. pro supino pass.		& alia ejusmodi	390,3
	112,4	interesse	187,3.197,3
infin. cum gignendi casu			415,10
articuli	<i>ib.</i> 5	interest	399,3
infinitivus pro subj. vel		interfici	412,4
opt.	113,9	interroganti locum dare	52,2
infin. participiis imper-		interpretari	166,14
sonalibus vel indicativo		intimi amici	368,16
cum <i>ut</i>	112,6	intra duo tresve dies	
pro gerundiis in <i>dum</i>			31,17
	113,7	invalescere	149,14
cum particula <i>ut</i>	<i>ib.</i> 8	invaluit opinio	<i>ibid.</i>
infra vires	391,5	ira	67,14
ingenium divinum	88,2	iram movere	157,7
ingenium, indoles	67,14	irasci	125,2. 164,6
ingens quiddam	88,1	iratum sibi aliquem habe-	
inimicum esse	125,2	re	365,12
ab initio	3,11	irruptione facta	358,1
injuriam reponere		ita demum	255,7
	181,1	itane veró?	234,4
inquit ille	9,1	itaque	286,1.311,25
insanire	102,8	judicium constituere	
insidiari	62,5		163,4
insidiosé	358,1	in judicium venire	355,12
instituta reip.	101,6	jure merito	212,4
instruitor fieri aliorum		jus officiúmque	<i>ib.</i> 5
peccatis	14,16	jus suum obtinere	179,18
intendendi particulæ		justa exequiarum	151,15
	44,1		

juste

INDEX.

justè & injustè	pag. reg. 362,7	lucrum ex foenore prove-	pag. reg. 41,11
juxta	377,17 406,7	niens	

M

L

Labefactare, ac perverte-	
re	102,8
laceffere	87,7
laudari ob res gestas	354,9
legationes obire	61,1
leges antiquatæ	216,14
leges quarum integra vis	
est	216,13
legitimus	206,1
lex domina	51,16
lex abrogata	ibid.
libenter	134,10 86,2
liberales artes	39,8
liberari	101,5
licere	135,14
liquere	186,1
litare	187,2
lis composita	216,13
loco, vice	346,9
locus	56,3 57,6 91,10
longè	246,3 357,15
longè infra dignitatem	392,8
longo intervallo	359,2
In longum tempus	357,15
loquendi occasionem præ-	
bere	157,7

Maie animo	255,10
magis atque magis	246,2
	358,1
magistratus	80,2 216,
	13,369,2
magistratus extinctus	
	216,14
in magistratu constitui	
	101,6
magni facere, minimi	
	399,3
magnificè de se sentiens	
	44,1
malè mecum agitor	
	190,10
malle cum aliquo dimica-	
re	198,6
mane	38,5
manere constanter suo lo-	
co	91,9
maritimus	377,17
Mater-familiis	61,1
maxima ex parte	247,6
memini me facere	202,16
memoriter recitare	
	346,11
mente dejectum esse	102,8
In mentem venire	
	158,8
mentem injicere	ib. 7
	mon-

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
mentis compotem esse	55,11	ne quidem	269,15
mentionem facere	112,4	necessario	358,1
meridies	40,5	negatio	262,3
merito	162,2	negationes plures, vehe-	
metuendum est	133,6	mentius negantes, ali-	
minimum	382,2	quando affirmantes	261,2
minus atque minus	359,2	neque tamen	268,10,11
mirum quantum	73,7	nescio	142,14
misereri	371,5	nihil vetat	65,10
mixtim	221,14	nihil refert	77,8
moderari	171,5	nihili facere	394,11
moderate	67,14	nimirum	225,2.243,7.
modus, ratio	58,8		268,14.274,7
molestè ferre	187,4	nisi	262,4,6.275,9.
moliri occultè	167,18		296,8.325,6.414,10
mori in bello civili	390,2	nisi quod	69,3.275,11.
ad mortem rapi	17,3		325,6
moveri indecorè	102,8	nisi quod etiam	325,6
multam persolvere	177,14	noctem traducere	188,5
	392,7	non minus	268,12
multo magis	244,9	nonne	242,4.243,5.
multo minus	244,11		257,2.265,2.290,4
multum abest	270,18	non. solum non	254,5
			264,11.268,13
		non utique, non sanè	267,9
			267,9
		novæ tabulæ	87,8
		numeralium constructio	
			29,13,14
Nam	15,19.289,3	numeralia in æ	30,15
navare operam alicui	340,1	numerales involvens	70
	65,11.72,10.	ante	30,16
ne dum	264,11	nunc	3,6

INDEX.

O		ordine quisque suo	pag. reg. 359,2
		ordinari	103,10
		oriens	1,1
O quo te nomine appel-		otiose	371,6
lem?	pag. reg. 83,9		
obiter	62,3. 220,8		
oblectationem capere		P	
	124,12	Palam	226,6. 227,9
obligare alicui fidem suam			234,3. 355,11. 358,1
	164,7	par pari referre	46,2
obligatio in solidum	77,9	parce	223,3
oblivisci muneris sui		parere.	129,12
	145,3	pari jure	46,3
obsidere	176,13	pars	1,1
obsecro	152,19	pars pro loco	56,3
obvolutim	218,2	pars magna	57,4
occafio	36,2. 48,7. 211,2	parte ab omni te	20,8
occulté	358,1		21,7
occupo	191,2	participium pro opt. aut	
officere luminibus	241,1	subjunct.	196,1
officium	41,11	participia impersonalia	ib. 2
ominino	316,12. 357,15		
operam dare	167,17	particip. pro gerundiis in	
opes	338,20	do	198,6
opinor	291,8	particip. cum nomine	71,6
opportunè	61,2. 362,7		ib. 7
opportunitatem præbere		particip. cum verb. <i>αἰν- δω</i>	200,10
	157,7		
optima fide	346,12	particip. mascul. multitu- dinis numeri	ib. 11
optimus pro indicat.			
	109,8	particip. casus in accus.	
oratio vulgaris	55,10	mutatur	201,12
oratione solutâ uti	ibid.	particip. pro infinitivo	
orationis argumentum			ib. 13
dare	167,16	particip. cum verb. animi sensum	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
fensum significantibus		pervenire ad summam po-	
	202,16	tentiam	193,8
particip. cum præ. med.		pestis Reip.	32,2
<i>συνιστά</i>	<i>ibid.</i>	placere alicui	136,17
particip. pro opt. & sub-		placidé	220,7
junct. cum particulâ <i>et</i>		planè	139,6.228,11
usurpatur	203,17		272,2.274,5.306,12
partic. neut. accusat. casus		plerumque	358,1
pro verbo usurpatur		pluribus dicere	352,6
	<i>ib.</i> 18	plurimi facere	394,11
partim	5,16	plusquam perf. pro per-	
parum abest	59,11	fecto	117,13
passim	221,12	ponere arma	173,10
patrocinari	158,8	populari	122,7
paucis dicere	352,6	porrò	291,9.308,18
peculatus	49,10		319,17
peculatus reum peractum		possessivum cum alio no-	
esse	<i>ibid.</i>	mine	94,4
pecunia ad mensam	37,3	possessivum cum genitivo	
pecunia proba integra			<i>ib.</i> 5
summa, nec decurtata		post	359,2.375,13
	207,4	postremum omnium collo-	
pecuniæ operantes, otiosæ		catus	375,13
	89,5	postridiè	357,14
pedetentim	220,7	præ	371,6.410,13
ex penu	43,14		412,5.413,6
per	340,1.341,342,4.	præclare verò	334,9
	353,7..408,10	præsens	232,4
per partes	342,4	præsens pro futuro	15,11
perfunctoriè	220,8	In præsentiarum	232,4
	408,10	præsertim	247,6
periculum est	366,14,15	præsto esse	158,8
perinde ac	47,6	præter	375,13.407,7
persequor	128,11		414,9
pertinere ad	187,3	præter naturam	390,4
			præ-

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
præterquam quod	414,10	promptè & expeditè	65,9358,1
præterea	288,12.	In promptu	43,14
	375,13	promptus	43,14.209,10
præter. pass. pro activis		pronomén periodum clau-	
aut mediis	104,13	dens	92,1
præterit. indic. pro opt.		pronomén in fine membri	
	108,3	& periodi	<i>ibid.</i>
præteritum pro præsentí	116,11	pronuntiare pecuniam in	
præteritum pro futuro		caput alicujus, voce præ-	
	<i>ibid.</i>	conis	378,18
præteritum passivum acti-		prope, ferè	406,7
vè significans	104,13	proprius	206,2
prætextus	78,12	propter	340,1.345,10
pridie	18,5	353, 7. 354, 9. 361, 4.	
primo impetu	219,4	411,2. 412,5. 413, 6, 7	
primo intuitu	<i>ibid.</i>	prosequi humanitatis offi-	
primus	79,14	ciis	17,2
ac primùm quidem	232,7	publicè	219,4
principio enim	<i>ibid.</i>		
prisci homines	2,3		
pro	409,13.410,1		
pro foribus	401,10	Quædam	15,19
pro viribus	361,4	quænam	15,18
probabilis	209,11	quæstor	369,2
probè	239,5	quæstum facere	164,8
procul à terrâ	348,17	quàm	209 12.257,16
profectò	152,17,18.245,	276 12.323,2.334,10.	
	13.274,5.308,18	quam optime	333,8
proficere	26,4.136,16	quamobrem	11,6.12,10
	144,2		324,3
proficisci ad bellum		quandiu	357,15
	1383	quandoquidem	237,1
progressu temporis	343,5	243,7.244,10.298,12	
proinde	311,25	quanquam	310,23.325,6
		quantum	

Q

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
quantum	334,10.336,15.357,15	quousque	249,3
quantum conijcere possum	336,15	quod	294,3.323,1.332,7
quantum attinet	337,19	quod aiunt	5,17
quantum in nobis situm est	355,11	quod attinet	70,6.409,12
quasi	391,6	quod si	296,7.306,12.13.311,25
quasi veró	66,12.331,5	quodque scelestissimum est	4,13
quatenus	358,1	quocunque loco, modo vel tempore liceat	252,1
quemadmodum	391,6		253,3
quidam	11,8.69,2.69,4	quomodo	15,18.131,2
qui quidem	336,45	quoniam	5,18.298,12
quid enim aliud quam	32,2		337,16
	11,5.312,1	quoquo modo	253,3
quid ergo	81,6	quorsum tandem?	11,7
quidnam?	234,4		391,5.408,5
quidni? quid plane? <i>ib.</i>	83,10	quotidie	371,6
quidni enim?	257,2.259,6	quotquot	68,1
quid est quo.l	324,3	quousque	249,3.253,4
quidem igitur	318,15		
quidem & certé	307,14	R	
	318,16	Racematim	218,2
quin	262,4.&c.332,7	rapi immaturo fato	402,10
quinetiam	288,12.307,14.309,19	ratio, modus	58,8
quippe	14,15.266,5	ratiocinari	52,3
quippe enim	225,3	& ratiocinando percipere	170,3
quis sine interrogat	9,2	rationem habere	13,12
quisnam	9,2.289,3	rationes reddere	52,2
quisquis	9,2.11,4	recreari ac refici	100,3
quivis	85,14	redigere in potestatem	165,11.379,20
quo	13,11	— reflecti	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
reflecti	100,2	scilicet	225,2.274,7
regere	171,5	scisco	130,12
rem expendere	52,3	sector	128,11.
remittere	184,7	secundo numine	387,13
longè à pedibus	remo-	securum reddi	351,4
veri	127,8	secus	377,17
rependi beneficium	101,4	sed	302,3.316,10
repetundarum crimen			321,23
	49,10	semel	356,14
repositum esse	43,14	semi cum compos.	30,14
res familiaris	36,2	senatores	347,13
	217,16	sensim	220,7.358,1
atqui ita se res habet		sententiam dicere	137,2
	132,5	ut sentio	54,9
respicere ad	141,11	sentio me aberasse	79,16
respublica	76,6	seorsum	202,16
respondere	101,4	serio	363,7
reum esse	129,12	sermonem dare	409,12
rixam movere	87,7	servum esse	135,13
		sesquipedalia verba	44,1
	S	severe	222,1
		si	293,1
Saltem	273,3.287,5	si non jam	296,8
	288,9	si quidem	298,12
salutare aliquem nomine		sic	299,13.338,21
alterius	389,1		339,22
salvum esse	135,15	sigillatim	2,5.56,2
sanè	308,17	similis sum	138,4
	316,12	simul atque	237,2
sanguine conjuncti		sin minus	297,9
	347,13	sin vero	189,8
sat scio	151,16	sine	340,1.344,8.414,9
fatagere	167,17	sine larva	234,3
fatis	240,8	singularis pro plurali	
scanfima	218,2		106,17
			singu-

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
singularia	56,1	substantiva neutra	22,8
singuli	3,5	posita	22,8
sistere	157,7	substantiva quædam per	
sive	6,19.245,14	Ellipsin subaud.	18,5
sollicitum esse	351,4	substantiva in fine mem-	
sortiri	179,18	bri aut periodi	17,2
sparsum	221,12	substantivum intellectum	
spatium	352,6		17,3, &c.
spe optimà vivere	3,6	succensere alicui	164,6
spectare	141,11	sumere	172,6
spem concipere	125,1	summatim completi	
spondere	157,6		164,6
sponte	43,14.370,5	summovere aliquem è	
stare ab aliquo	386,10	conspectu	165,12
stare in procinctu	230,1	summo mane	38,5
statim à vel post	347,15	superior è pugna	359,2
statuere	165,9	superlativi constructio	
statuere dignum	pœna		29,12
vel simil.	153,1	supra	341,3.411,3
stoici	346,13	supra modum, supra quam	
strictim	220,8	oporteat	334,10
studiosè sectari	17,2	supra vim dicendi omnem	
studiosè tractare, curare,			411,3
administrare	350,2	supra vires	ibid.
studium in aliquem con-		suspicionem præbere	
ferre	177,14		157,7
subigere	158,9	suspiciosè vel ob suspicio-	
sublime ferri	218,5	nem	359,1.4e8,10
subjunctivus, & optat. sine		subsistere crimen aliquod	
ad	110,9		365,12
subjunctivus sine	ὅπως,	sincerè	371,6
172, 05	ib. 10	sincerè cum adversario	
submittere se	184,5	contendere	17,4
subsidia	214,9		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
T		vadimonium permittere,	
Tacitè aliquem indicare		obire, deferere	50,13
	54,10	vel potius	246,1
tamen	275,9.286,2	vendere aliquid iusto pre-	
	317,13	tio	215,11
tametfi	310,23.325,6	vindicare sibi aliquid	
tandem	42,13.291,11		379,20
tanquam	331,5	venerari	122,4
temerariè	359,1	veniam dare alicui	
temerè ac sine delectu			142,12
	121,12.255,9.256,13	venire ab aliquo	389,1
	358,1	vento secundo ferri	74,1
suo tempore	92,11	ventus secundus	ibid.
tempus est, juvat, decet		verba	53,5
	91,11	verba interrogantia &	
terra culta, in culta	42,12	respondentia	105,15
testis auritus, oculatus		verba passiva utrumque	
	97,2	aoristum habentia	
testes producere	158,8		119,17
timere	125,2.184,6	verbi causa	66,12.188,7,
tondere ad cutem usque			9.226,5
	366,14	verbis tenus	250,7
tollere de medio	361,5	verbum activum sensum	
tranquillè	220,7	aut affectum significans	
trans	4,14		105,14
tribuere, assignare	173,8	veré	229,11.291,9
tum ille	9,1		333,9.371,6
tum veró	339,23	primo vere	223,4
turpe ducere	366,12	verisimile est	143,15
turpe est	ibid.	versari	126,5
tuto	358,1	versari cum aliquo	
			340,1
		versari in alicujus ore	
V			54,7.342,4
Vacare sibi	370,5	versor	141,10
		vertere	

INDEX.

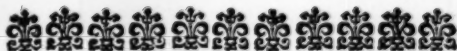
	pag. reg.		pag. reg.
vertere sibi aliquid pro-		vnde in numero	29,13
bro	351,5	unde viginti	30,13
verum	42,13.309,21	universe	2,5
	317,13	uno excepto	398,16
verum enimverò	268,	voce contenta	248,9
	11	vocor	119,1
veruntamen	267,10.277,	in votis habere	122,4
	9.317,13.337,3	usque ad	250,6
verus	207,3		355,11
vespera	38,5	ad nostram usque ætatem	<i>ibid.</i>
sub primam vesperam			
	223,4	usque adeo	374,8
via recta progredi		eo usque dum	253,4
	62,4	usque in præsens tempus	250,6
viâ rectâ excidere	<i>ib.</i> 2		
viam insistere	1,2.	usura	207,5
	17,3	usurpare	379,20
viam munire	61,1	ut	411,2
vicissim	52,1.56,2	ut aiunt	140,8
	101,4	ut mihi quidem videtur	336,15
videlicet	139,7.225,2		
	268,14.286,4.290,6	ut etiam	250,4
	291,8	ut par est	139,6
vincere causam in iudicio		utpote	66,13
	148,12	ut primum	237,2
violenter	358,1	uti humaniter	13,12
vir, id est, maritus	32,2	uti moderatè fortunâ	
pro viribus	57,5.70,6		14,16
	338,20	utinam	133,8.155,4
vis appetendi & fugiendi			293,2
	36,1	utinam verò	156,5
vituperari ob initam cum		atque utinam	330,4
aliquo consuetudinem		quod utinam	<i>ibid.</i>
	354,9	utique	152,18.225,1

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
243,7. 272,2. 286,3	utrum	294,4	
292,15. 326,7	vulgaris	313,7	
utique plane	ibid.		

Δόξα τῷ Θεῷ.

FINIS.

Πίναξ Λέξεων τε καὶ Φράσεων ἀξιολόγων, ἣ ἐρμηνεύ-
 ζιντων Φρασεολογία Βιλλήρου, ἐν τέτρωτῳ τοῦ Ἑλλά-
 δος φωνῆς ἰδιωτισμῷ βιβλίῳ, ἀφ' ὁποῦτά τ'.

Τῶν ἀειθμῶν ὁ μὲν περὶ τὸ πῶς σελίδα, διότι-
 ρος δὲ τ' κενότα σημαίνει.

A

	pag. reg.		pag. reg.
A Cum verbo pro	ἀκοιμή	219,3	
nomine 14,16	ἀκούω vocor	119,1	
Ἀγαπᾶν pro	ἀκείως pro ἀνιδέως	222,1	
ἀγαπᾶται 119,1	quantum opus est	ibid. 2	
ἀγαπᾶν fine iota sub-	parcé	223,3	
scripto 121,2	ἀφροδιτώ	220,8	
ἀγειν καὶ φέρειν 122,7	ἀκυσθ' νόμ' 51,15	ibid.	
Cum διὰ, & gen. αἰδέως,	ἀκυστοι ἢ ἑαυτῶν	ibid.	
εὐχῆς, μνήμης, φροντί-	ἀλλὰ interrog. resp. ser-		
δος 122,7	viens 272,1		
cum dat. & prap. ib. 5	enimvero, ὅτ. ib. 2		
existimare ib. 6	saltem 273,3		
ἀγγελλόν 218,2	seq. ἀπ' ὅτ. interrogat.	ib. 4	
αἰ καὶ μίαν 2,5	ἀλλὰ cum ἀγέ vel δὴ	275,12	
αἰνέσκειν εἰς πᾶσα 354,10	post compar. pro ἢ	ibidem.	
αἰδοῦμαι διαμνησθῶν 202,16	δὴ καὶ 274,8		
ἐν ἀρχῇ πῶς 365,12	ἢ Δία, vel ἢ Δία ἀνὰ	274,7	
ἀκρηστέα 219,3		20,	
ἀκλαυστῇ, καὶ ἀκλαυστῇ 219,4			

INDEX.

	pag. reg.	pag. reg.
ἄλλ' ἀλλὰ δὲ	274,6	κοῖς, ὡς ἀπὸ πρῶτου μαθητῶν ,
ἀλλὰ πῶς	83,10	ἐλλειπτικῶς 277,1
ἀλλὰ πε, ἀλλὰ μὴ		ἀοριστολόγητος cum Opt.
	275,10	& Subj. ib. 2
ὅτι ἄρα	15,19	δυνητικῶς cum imperf.
ὅτι ἢ, enim verò	274,5	indic. 278,4
ὅτι ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ		cum aor. utroq; indic.
ἢ ὅτι	275,11	ib. 5
ὅτι ὅτι, non autem		cum plusq. perf. indic.
	274,4	ib. 6
ἀλλὰ ἡμεῖς, ὑμεῖς	46,4	cum præt. med. ib. 7
ὅτι	70,7	cum opt. 279,8
ἄλλοι, & ἄλλοι ἢ	82,8	cum fut. indic. ὅτι.
ἀλλὰ τὸ τὸ δυνάμειον κλο-		280,11
πῶς	100,1	cum interrog. & γὰρ
ἀμα cum dat.	223,4	279,10
τὸ ὡς, τῇ ἐπαγγελίᾳ,		in subj. & opt. omittitur
τὸ ἐπὶ, διέρχεται, χειρὶν		ὡς ἀπὸ πρῶτου μαθητῶν 110,9
	ib. 4	282,1
ἀμα τὸ ἔργον, commodè		ἐλλειπτικῶς 283,2
	ibid.	ἀν' sine accentu 341,3
cum infinitivo	ib. 5	ἀν' cum acc. per
participio	224,6	ibid.
ἀμα ἐπὶ, ἀμα ἔργον		pro ἐν 342,4
	ib. 7	inter ib. 5
ἀμείλη, utique	225,1	ἡ 343,6
ironicè, scil. ὅτι.	ib. 2	ἀν' Medicorum ib. 7
fidaciæ index	ib. 4	cum acc. personæ, cum
pro ὅτι	226,5	ἐκαστος 344,7
ἀμεταφραστῆς	219,3	ἀν' αὐτοῦ 220,7
ἀμνηστίας ὡς	306,10	ἀν' αὐτὸν 218,2
ἀμφὶ & ποιητικῶς ἀμφὶς		ἀν' αὐτὴν 260,6
	334,1	ἀν' ἀφ' ἑαυτῆς pro ἀν' αὐτῆς
circiter	341,2	ἡ 100,2
ἀν' ἀοριστολόγητος, δυνη-		ἀν' ἀφ' ἑαυτῆς pro ἀν' αὐ-
		λαμβάνεται ib. 3
		ἀν' αὐ-

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀναβέβαιον πρὸς τὴν οὐ-	138,2	ἀπαλλάττω pro ἀπαλ-	
κλητον		λάξοιτ' αὐτὸν vel αὐτὸν ἀπαλ-	
ἀνέπαυτο ἔσθ' 2	49,12	λάξεται	167,17
ἀνέπαυτο pro ἀνέπαυτον	329,1	ἀπαυτῶν εἰς τὴν κρείσσον	50,13
αἰδὼ præterquàm quod	28,11.344,8	ἀπὸ cum suo casu per adv.	
extra	ibid.	additur	345,11
αἰδὼ τέτων	375,13	cum βελήσῃ & κρατῆσιν	346,12
ἀνέχεται pro ἀναχαιτί-	114,11	cum gen. artic. præced.	ib. 13
ζῆν	12,10	ἀ vel ab. i. post	347,15
αὐτὸν	ibid.	pro ἐπὶ	348,16
ἀνδρὸς πῶ, maritus, uxor;	32,2	οἱ ἀπὸ τῆς ἀπαθείας	347,14
quidam		ἀπο, accentu retracto	348,17
ἀνδρὸς πῶ ἑστέρησεν ἀνδρὸς	21,7	ἀπὸδείξας	80,1
ἀνταποδίδωμι pro ἀνταπο-	101,4	ἀπολαύειν κακῶν, id est,	
δίδωμαι		μετρίχων	123,8
ἀνταποδίδωμι pro ἀντα-	ibid.	ἀπολαύω	ibid.
ποδίδωμαι		ἀπολείπειν τὴν κρείσσον	50,13
ἀπὸ, pro	344,9	ἀπολελημμένον ignarus	210,14
propter	345,10	ἀπονητὶ	210,3
ἀντικρὺ ὁξυτέρως	226,6	ὅτι τῶ ἀπὸρήτων	368,1
ἀντικρὺ, διαμπερές, 'εἰ	227,7	ἀποδείξειν, id est, ἀπολείπειν	129,12
ἐναιτίας	ib. 8	ἀποφράδεις	31,2
pro κατὰ πρόσωπον	ib. 9	ἀποχλω	121,3
apertè	228,10	ἀσφα, παρ' ἐξυπίνως, cum	
comparativè	229,11	ἐν itaque	286,1
pro ἀπὸ χυλῶς	ib. 12	fortè	ib. 2
disertè	103,10	utique	ib. 3
ἀντιστοιχείν	204,2	videlicet	ib. 4
ἀντίπερ cum imper.	21,6	ἀπερὸς τῶς	91,10.230,1
ἀπὸ δ' ἐξυπίνως φράζων	101,5	T 4	ἀρ-

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀργύριον, ἀπυριον, ἐπίση- μον	90,7	αὐτοδίδακτος	97,12
ζιγνοῦσιον	207,4	αὐτόσημος	ibid.
ἀΐδω, sublimè, funditus	219,5	αὐτοδάνατος	ibid.
ἀρετή	32,3	αὐτόθεν, ex tempore	233,1
ἀειστίνδω	220,6	ἐ re natâ	97,12.233,2
τὸ ἀρχαῖον, τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον	87,5	palam	234,3
ἀρχὴ ἔτα	216,13	αὐτόκλητος	97,12
ἀρχή	34,8	αὐπκύντος	ibid.
ἀσκαρδευμυκτὶ vel τῇ	219,3	αὐτόωλος	ibid.
ἄτε, ἄτε δ'ή	14,15	αὐπρόμος	ibid.
ἀπείμα, ἀπείμας, accura- té	230,2	αὐτίμητος	ibid.
ἀπείμας. quiesce	ib.3	αὐτοπερίσωπος	ibid.
ἀπείμαίν	121,3	αὐτοπελῆς	ibid.
ἄπια	15,18	αὐτοπόρος	35,9
ἄπια	ib. 19,20	αὐτόφωτος	96,12
αὐδαίρετος	96,12	αὐτόοργος	ibid.
αὐδοῖδιος	ibid.	αὐτόχειρ	97,12
αὐταρδρῶς, αὐταρδρὶ	ibid.	αὐτόχρημα	94,4
αὐτεξέπτος	ibid.	αὐτοψεί, αὐτοψία	94,6
αὐτοπάγγελος	ibid.	αὐτὸς de alio & de se	94,6
αὐτοκίλευτος, αὐτοκί- λευτος	ibid.	αὐτὸς pro τὸ ἑμαυτὸν	112,2
αὐτόκοτος	97,12	αὐτὸς substantivum invol- vens	96,11
αὐτήτε, præsens	232,4	in compositione	ib. 12
cum τῇ & χὶ pro ἅμα	ib. 5	αὐτὸς ἑκτος	95,8
opponitur τῷ μίλλον	ib. 6	αὐτὸς idem	ib. 9
initio periodi	ib. 7	αὐτὸς cum τῇ ἰδίῃ con- jungitur	25,11
αὐτοβοεῖ	97,12.219,4	αὐτὸς & αὐτοῖς	96,10
		αὐτὸς pro αὐτῷ	94,6
		ἀπορητοῦτος cum ἑρρο- μας	118,16
		ἀπορητοῦτος quot modis dica- tur	36,1,36.
		ἀφω	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀποσκευάσας	220,8	ἴται ἴται πε, γα ὤν, &	288,10
ἄρξαι	249,3	γῆν	ib. 11
ἄρξαι πε	250,4	ἴται, γα μὲν	22,8
ἀΨοφηπ	219,3	ἡνθία	129,12
		ἡνθία, ἡ πύκτην	130,12
B		ἡνθία scisco	125,1
Βάσις	220,7	ἡνθία pro εἰμὶ	ib. 2
Βάθ	370,4	cum δια & gen.	ib. 3
ἡ ἄνω βασιλεία	2,3	ἐπὶ & dat.	126,4
βοτρυόν	218,2	περὶ ἀγαθῶν ἡ κακῶν	ib. 5
βέλη pro αὐ βεληθείας	110,9	cum περὶ, ἐν, ἐπὶ, &	ib. 6
βέλομαι ποτῶν, solæcum	201,13	dat. versari	ib. 7
βέλομαι includit μάλλον	247,5	cum adv. καλῶς ἡ κα-	127,8
subint.	203,7	κῶς	ib. 9
τοῖς βελομένοις, pro π.		cum ὑπὸ & gen.	
τις βέλοιο		cum ἐκποδίων	
		cum ἐαυτῶν	
		μηνόμα, quæ debentur	
		commoditates	
		μηνόμα, id est, τὸ ἐκ	
		ἀγνείας χίρδ	
		α. γείον	
		absolutum	
		facultas	
		ἀντὶ καδῶκοντ	
		μηνόμα & legitimus	
		proprius	
		verus	
		cohærens	
		γνώμας, περὶ δὲ	
		138,2	
		T 5	
		γνώμα	

INDEX.

ἡρώδης γενᾶ	pag. reg.	148,13	τίρε, τίτε μακρῷ, ὀλίγῳ,	pag. reg.
ἡρώδης εἰπεῖν		137,2	πολλῷ, ποσῷ, χρόνῳ	352,6
ποίησθαι		165,9	βραχέων, πλειόνων εἰ- πεῖν	ibid.
Δ			δια cum acc. per.	353,7
Δαπνηθεῖς pro δαπνη- σας		117,14	διαδυμίας γίνεσθαι	351,4
Δ post αὐ sed encliticum		316,10	ἀσφαλείας, μίσου	ibid.
pro εἰς		321,22	δι αἰσχύνης ἔχειν	ib. 5
Δ sed		ibid.	ραμβάνην	ibid.
pro γάρ		ib. 23	δι αἰτίας ἦ	ibid.
pro δὴ		ib. 24	δι ἐνθεῖας ἀνταγωνίζε- σθαι	17,4
δῆλον		322,25	οἴκετε λαβεῖν	351,5
Νοντ⊕ ἐνός		38,5	ὀρελείας τίθειν	ibid.
Νεδρὸς δὴ		29,13	διαβαίνην infin. act. pro supino pass.	112,4
Δη, nunquam, periodi ini- tio		291,9	δαιτα cubiculum	38,4
ironicum		290,5	δαικισθῆναι	116,12
παρέλκεν		292,13	pro διαλέξασθαι	117,14
pro ἐν		ib. 14	διαμπερές	227,7
δὴ πρ, δὴ πρὸθεν		ib. 15	διανόημα	117,14
δὴλ⊕ cum particip.		291,8	διανοηθεῖς pro διανοησά- μεν⊕	ibid.
δια cum gen.		38,6	διαπίπτεσθαι, actum est	168,21
δια δὲ κα ἐστῖ, διαδτε εἶναι, πῖναι ἡμερῶν,		352,6	διαπερᾶσθαι⊕ pro δια- περᾶσθαι	201,13
πίμψης ἡμέρας		350,1	διατερεῖν	197,3
δια χαίτων ὁμιλεῖν		ib. 3	διαχωρεῖν	127,10
ἀπορήτων εἰπεῖν		351,3	διδόναι pro διδόναι αὐ	309,21
κενῶς		ibid.	διείρησαι pro ἐνδεσθαι	104,13
χειρὸς vel χειρῶν ἔχειν		350,2	διελέχθαι, disserui	ib. 13
χειρὸς, σόματ⊕, αἰπῶ- ς ἔχειν		351,5		
εἶναι, πῖναι, εἶναι, δεῖ-				

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
διέλυσαι pro διαλύει	114, 11	ἐλθαι pro ἔλθ	133, 7
Ἰλαμον κατηγορεῖν	39, 8	ἐδιδόκει, sc. προκαλεῖσθαι	113, 8
Ἰλαμ	ib. 7	εἰς μάχην	104, 13
Ἰλκῃ	17, 4	ἐδίδειν pro μάλιν	147, 10
Ἰλκῃ μὴ-ἔπα	51, 15	εἰ pro εἴη	107, 15
Ἰόπ pro ὅπ	325, 5	εἶδα	293, 2
Ἰχθῦοι γινώσκουσι	67, 14	cum ὠρελογ, ἔρη	ibid.
Ἰωκω	128, 11	pro ὅπ	294, 3
ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δο-		pro πότερ	ib. 4
κεῖν, vel ὡς ἐμοίγε δοκεῖ	112, 6	imperf. & aor. jungitur	295, 5
Ἰερόσων pro Ἰερόσις	109, 7	ἢ βέλῃ δ', vel ἢ δ' βέλῃ	298, 11
Ἰννηθῶναι pro Ἰνναθαι	117, 14	vel si mavis	296, 6
Ἰουῖν pro Ἰουῖν δάπτειν	29, 13	εἰ ἄρα, ὅτ.	300, 14
		pro εἴθε ἄρα	296, 7
		εἰ δ', & εἰ δ'	296, 7
		εἰ δ' ἄγε, ἐλλειπτικῶς,	quod si, non credis
			297, 10
Ἐδλῶκα	100, 1	εἰ δ' ἄρα	300, 14
ἐαυτῷ de 1, 2, & 3. perso-		εἰ μὴ, vel εἰ δ' ἢ fin mi-	297, 9
νά	95, 7	nus	ibid.
ἐφ' ἐαυτῷ	370, 5	ἐλλειπτικῶς	133, 9
καθ' ἐαυτῷ	383, 4	εἴη, per se positum	ib. 8
ἐβραϊστὶ	218, 1	εἴη pro αὐτὸ εἴη	110, 9
ἐσχόκλιαι παιδευόμενα	39, 8	εἰ καὶ pro καὶ εἰ	295, 6
ἐσχῶρεῖν	194, 11	εἰκός γε, vel εἰκός τοι vel	260, 6
ἐσχῶρεῖν	197, 4	εἰοικε	119, 18
ἐνῶ period. claud.	93, 1	εἰ δὲ μὴ, quod si	318, 15
ἐνῶ πίνω	328, 12	εἰ μὴ, nisi, si non jam	296, 8
ἐνῶ περιπαροξύνων	260, 6	εἰ μὴ	131, 5.6
equidem, ita sentio	ib. 6		non

I N D E X

	pag. reg.		pag. reg.
pro ἥ	106, 15	cum adv. & nom. tem-	
cum dat. participii		pus designat	356, 14
	136, 17	εἰς ἡμᾶς	355, 11
εἰ cum ἔκων	134, 10	ἐς τὸ vel τὰ μάλιστα	
ὅτι πνι	ib. 11		357, 15
filium esse	ib. 12	cum nominib. quibusdam	
fervum esse	135, 13	adverbialiter sumitur	
salvum esse	ib. 15		ibid.
ἑαυτῷ	ib. 13	εἰσπήεια	22, 8
licere	ib. 14	εἰσπορεύ	163, 5
ἀμυγί π	340, 1	εἰσπείητ' ὅς	164, 5
pro ὁπδύναυ, aut περ-		εἴτα Quid ergo	234, 4
χω; εἴν	136, 16	& tamen	235, 5
εἰπ. ἴν περὶ ἀλκῆ	137, 1	age ergo	ib. 6
γνώμῳ	ib. 2	cum διὰ τί; cur ergo	
εἴτε siquidem	298, 12		326, 6
quandoquidem	ibid.	ἐκ vel 'Ε cum gen. ad-	
fic	299, 13	verbialiter	358, 1
εἴτε ὅρα ἐλλητῆικῶς		post, cum	359, 2
	ib. 14	propter, pro	361, 4
alioqui	300, 14	pro διὰ	ibid.
εἰργασμα	117, 14	ἐκ ὧν εἰσὶν τὸ ποιεῖν	
εἰρηκ, εἰρέδω	118, 15		360, 3
εἰρηκ prateritum Atti-		ἐκ ποδῶν, καὶ ἐκ ποδῶν	
cum ἀρῶ	ibid.		127, 8
εἰς ἀντ', ἐπερ' δέ	2, 4	ἐκ ποδῶν γίνεσθαι	ibid.
εἰς vel ἐς, ἐλλητῆικῶς		ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι	165, 12
	353, 8	ἐκ ποιεῖν	163, 5
pro διὰ	354, 9	ἐκ περὶ θεσμοῦ	50, 14
pro κατὰ	ib. 10	ἐκ ἐκτῆτε pro περὶ	
pro ἐν	355, 11		114, 11
pro αὐτῷ & ὅτι	356, 12	ἐλαθεν ὑπεκρυψῶν	145, 3
pro usque ad	354, 11	ἐλθόντι	218, 1
εἰς, quantum attinet		ἐλπίς μετρίῃ	132, 4
	355, 11		
		ἐλατ-	

I N D E X.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐλαττων, cum variis gen.	27,7	probabilis	209,11
ἐμμελλον	146,6	cum superlat.	ib. 12.
ἐμμετρεσθαι λόγῳ	55,10	ἐνδεχόμενον facultas	210,13
ἐμμοιγε, περιπαρεξυτόνως	287,6	contingens	ib. 14.
ἐμμοιγε δοκεῖν	112,6	opponitur τῷ ἀνασχεῖν	ib. 14.
ἐμπροσθισμῶ	50,14	τῷ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῷ	ib. 14.
τὰ κατ' ἑμφασιν	382,3	κατὰ προαίρεσιν	ib. 14.
ἐν pro ὅτι	362,6	ἐνδεφύετο pro φύοντο	107,17
ἐνδεφύετο	364,9	ἐνδεχῆν	37,3
ἐνδεχῆν	ibid.	ἐνδυμνηδίντας, pro-δίν-	III, I
ἐν, ἐπιρρηματικῶς, cum	362,7	των	III, I
suo casu	362,7	ἐνταῦθα δὲ	291,10
ἐλλείπει καὶ παρέλκει	366,13	ἑξασπατωντας pro ἑξασ-	
cum dat. ᾧ ὅτι, διό	364,11	πατωνται	
cum dat. χεῖρ, ac ver-		ἑξέσχεα καὶ ἑξείναι	130,3
bis χείρεις, ξυρεῖν,		ἐξεσκήναι τῷ	102,8
ξυρεῖν, ψιλεῖν	366,14	ἐξεπέζεα	186,1
		ἐξ ἐπίμα	43,14
ἐν πολλῷ vel ὀλίγῳ χεῖ-		ἐξόν, ἐνόν, παρὲν	196,2
νῳ	364,10	ἐξ ὧν	12,10
αἰτίαις, ἡδονῇ, ἐγκλή-		ἐξικεῖντο, pro ἐξικεῖντο	107,2
μαπ, λόγοις, ὀργῇ,		ἐξέλας δὲ	40,9
σώματι, φήμῃ, εὐδῶ	365,12	ἐξέλας καὶ προαῖλη ποιεῖν	166,15
ἐν cum verbo εἶναι	ibid.	εἶναι paratus sum	138,4
ἐναιαλᾶ	384,5	εἶναι videlicet	139,7
ἐναρτίαν εἶναι	17,3	ut credo	140,8
ἐνασυνίξιν	121,3	ὡς εἶπες, plané	139,6
ἐνδεχόμενον, --- prom-		ut	
ptus	209,10		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ut aiunt	140,8	ficat	373,10
ἐπαγγέλω-ἰσχυρ-ἰκα-ἰδένω		conditiones pactorum	ib. 11
	118,15	variè cum da.	375,12, 376,17
ἐπαπαράσσειν	218,2	pro ὅτι	377,17
ἐπαπαράσσειν	100,2	propter	376,14
ἐπαπαράσσειν	103,9	temporis perpetuitatem	377,17
ἐπαπαράσσειν	35,9	momentum temporis	376,15
ἐπαπαράσσειν καὶ ἐπαπαράσσειν		adversus	378,18
ἐπαπαράσσειν	129,12	ὅτι τέτοις - deinceps	375,13
ἐπει, ἐπίτοιχα nam	237,1	τέτω	377,15
ἐπει δὲ-veruntamen	237,3	ἀδύλω, ἀτφαλε, πρὸς τὴν	ib. 16
ἐπει τάχιστα, ἀδύλω	237,2	χρ., ἀμφοτέρωθεν ὁπνιῶν	ib. 16
ἐπει δὲ-ἀδύλω	ibid.	ὅτι cum accusat.	378,19
ἐπει initio pro ἐπειτα	238,4	ἔξωσιν	379,20
ἐπειτα	236,7	ἔξω in dextram	ib. 21
ὅτι cum gen. curam aut		ἐνίσιν, ἀπὸ δεξιᾶς in fini-	ibid.
munus significat	368,1	stram	ibid.
ἐπὶ ἐπιστολῶν	ibid.	πρότερον	380,22
βασιλικ. σφραγίδων	ibid.	cum verbo κατὰ	378,19
ἐπιστολῶν, vel δημοσίων	ibid.	ποιεῖται	379,20
ἔξωσιν, τρυφερά, ποιεῖ		ἀπὸ πρὸς	5,14
πικρῶν φονικῶν, σίτου, 375.	ib. 2	τάδε	4,14
distributivè	369,3	ὅτι γε ἀπὸ δεξιᾶς	220,8
idem quod δὲ	370,5	ὁπότε	41,10
adverbialiter	371,6	ἐπεικώς probè	239,5
ἐχάσας, χορῆς, ἀδύλω		admodum	ib. 6
ἀληθείας	ibid.	commodò	ib. 7
inter vel præ	ibid.	fatis	240,8
ὅτι cum dat. penes signi-		circiter	ib. 9
		boni	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
bonā fide	240, 10	Ἦς.	118, 16
ἐπιδικάζοντες	pro ἐπιδικάζοντες	Ἦς τὸ	358, 15
ἐπιδικάζοντες	377, 17	Ἦς pro αὐτῷ ἢ vel αὐτῶν	107, 1
ἐπιδικάζοντες	220, 8	Ἦς vel ὡς, cum ὡς, Ἦς.	113, 6
ἐπινίκια	22, 8	Ἦς αὐτῶν, pro Ἦς ἔτι	132, 5
ἐπιπλοῦντες	241, 1	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	131, 1
ἐπίπωμα	90, 6	Ἦς, vel ἔτι ὡς	ib. 2
ἐπίπωμα αὐτῶν	ibid.	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ibid.
ἐπιπλοῦντες	221, 9	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	132, 3
ἐπιπλοῦντες αὐτῶν	180, 19	Ἦς, vel ἔτι ὡς	42, 13
ἐπιπλοῦντες ὡς	68, 15	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	22, 8
ἐπιπλοῦντες	220, 8	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	43, 14
ἐπιπλοῦντες εἰς βυλῶν	102, 13	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	119, 17
ἐπιπλοῦντες	119, 17	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	22, 8
ἐπιπλοῦντες & ἐπιπλοῦντες pro ὡς	133, 7	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	22, 8
Ἦς, Ἦς.	74, 2	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	17, 3
ἐπιπλοῦντες, & ἐπιπλοῦντες	42, 12	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ib. 4
Ἦς & Ἦς ἀρβύλα	162, 1	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ibid.
Ἦς Ἦς	117, 14	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ib. 2
Ἦς Ἦς	89, 5	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ib. 3
Ἦς Ἦς	41, 11. 89, 5	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ibid.
Ἦς Ἦς	166, 13	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	152, 17
Ἦς Ἦς	118, 15	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	117, 14
Ἦς Ἦς	51, 15	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	151, 16
Ἦς Ἦς	ib. 15	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	67, 14
Ἦς Ἦς	ibid.	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	118, 15
Ἦς Ἦς	ibid.	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	117, 15
Ἦς Ἦς	119, 17	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ib. 2
Ἦς Ἦς	117, 15	Ἦς ὡς, ὡς, ὡς, ὡς	ib. 3

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐφ' οἷς	12,10	ἢ γὰρ	242,3
ἐπὶ	11,6	ἢ ὃν αὖ	243,6
ὅ	12,10	ἢ ὅ; nonne?	242,4
ὅ δ'	ibid.	ἢ dat. fœm.	11,8.13,11
ἔχει δ' ἐν μέσσοις	231,3	ἢ, ἐπεισπαυμένων cum-γὰρ	242,5
ἔχειν ἀμφὶ π vel πνα	340,1	ἢ δ' ὅς	9,1
ἐν αἰτίαις, ὁργῇ	365,12	ἢ δ' ἐν δέχεται	12,8
pro παρίχειν	142,12	ἢ pro ἔφη	9,1
πρὸς vel ἐς	141,11	ἢ παρήκα	12,8
φύσιν	143,15	ἢ ἔχον cum πρὸ ῥῶ & simil.	144,2
ἐξ-ἔχειν τὸ ῥώμης	141,9	ἢ κίσα ὁμοίως	349,10
ἔχουσιν pro αὐτῶν ἔχουσιν	105,15	ἢ κόν μίση	57,5
ἐχέω & χέω pro χέω	133,7	ἢ κέσιν ἀσπάζεσθαι	112,3
ἐχέω cum præpp. ἀμφὶ	141,10	ἢ ἐκ cum partic.	144,1
& ἐφί	141,10	ἢ λων vel ἐάλων	100,1
cum adv. & gen.	140,9	ἢ μέγα sæpè subaud.	18,5
ἔτι καὶ ἔχω τὸ γνῶμης	ibid.	ἢ αἰτέρο	92,1
cum participio tempus	142,13	ἢ αἰ in compos.	30,14
signific.	142,13	ἢ γ pro ὅτι	133,7
μαθὼν, πειθήνως, συλ-		ἢ πρ, περὶ ἐπεισπαυμένων	243,7
λαβὼν ἔχω, pro ἔμαθον,		multò magis	244,9
ἐποίησεν, συνέλαβον	141,10	resp. ὅπως	ib. 10
ἔκ ἔχω	142,14	multò minùs	ib. 11
ἔχον abundans	205,3	ἢ πρ, περὶ ἐπὶ τῶν	245,14
		ἢ πρ χολῇ γὰρ	ib. 13
		ἢ εἰς φέρειν	68,15
		ἢ συχάζειν	121,3
		ἢ οὐκ ἐν	108,4
		ἢ ἢ ὡν cum var. gen.	27,7
		ἢ ὑπερῆπαισιν pro ἢ ὑπερῆπαι-	
		κα	104,13

H

ἢ H, ὁξυτόνως
ἢ αὐ - alioqui

241,2
242,3

e

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
Θ		ἦν ἰσων τυγχάνειν	ibid.
		μῆτιχεν	ib. 4
		ἐν ἰσῳ	47,5
Θαλατῶν καὶ θαλαπῶ		ἰσημ	101,6
378,18		ἰστοδρομεῖν	75,2
θατ' αἰ. ληθός	21,7	καθ' ἰστρίαν	visendi studio
θαυμάζω σε	105,14		383,3
θαυμαστός	259,6		
θαυμασῶς, θαυμασίου ὡς		K	
334,10			
θεῖα μῆτις	57,6	Καθ' α', καθ' β, καθ' γ κα-	
		δοῖν	12,9
I		καθ' ἑξῆς, interquiescere	
			175,11
Ἰαδεις pro ἰαδάμεν		καθ' ἑκάστην	3,5
117,14		ἴνα	2,5
ιαδεις-- curans	104,13	ἡμᾶς	ibid.
ἰσῆν infinit. Act. pro sup.		ἰδῆν	385,7
pals.	112,4	ἔλον	2,5
ἰέναι ᾗ ἐπὶ πολυμ.	17,3	ὑπόστασιν	382,3
ἰδι δῆ	291,9	καθεύκεται vel καθεύεται	
ἰδῆ- ἰδι	152,17		101,6
ἰλασμία	22,8	καθεύει τις ἐλλειπτικῶς	
ἴνα cum indic.	329,1		
ἴνα in sub. ἐλλειπτικῶς	110,10	καὶ sequitur τε	301,1
ἰπποδάμοις ῥήματα	44,1	etiam	302,2
ἰπποδωμάτων	ibid.	sed, at	ib. 3
ἰππῶ ἢ	ibid.	an verò	ib. 4
ἰππῶ & βῆς intendendi		subauditur	ibid.
particulæ	ibid.	Ἀπικῶς παράλειπ	
ἴσον & ἴτα	47,6		303,6
ἴσω ἐπιφέρειν	46,2	atque post æquè vel per-	
πῶς ἴσως ἀμείβεσθαι	ibid.	inde	ib. 8
ὑπὸ τῷ ἴσῳ vel ἴσως	ib. 3	postpon. ἔτερον & ἄλ-	
ἔτι τῇ ἴσῳ	ibid.	λῶ	304,9
			vacat

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
vacat	303,6	καλῶ, vel καλλίστῳ	7
καὶ γὰρ εἰ etfi enim	295,6	ποιεῖν	ib. 5
καὶ γὰρ τοι	311,26	καλῶς ποιεῖν, jure ac me-	
καὶ δὲ affirmat	291,6	rito	212,4
continuo	307,16	καὶ ὁ ζυγῶς	305,11
καὶ cum γὰρ δὲ interrogat.	337,16	planè, quod si, si	ib. 12
καὶ δὲ, καὶ δὲ καὶ, καὶ δὴτα,	307,14	sine iota subscripto	ibid.
καὶ δὴτα καὶ	308,17	καὶ εἰ	306,13
καὶ μὲν enimverò	ib. 18	καὶ cum acc. ἐλλείπει	382,2
profectò	ibid.	propter	ib. 3
porrò	309,19	per adverbialiter	383,4
equidem	ibid.	ἐνα	385,7
καὶ μὲν καὶ	310,24	ἐν ἄνθρωπον vel περὶ	383,4
καὶ μὲν γὰρ	309,19	τὸ κρᾶττερον, pro viribus	ib. 3
καὶ ἔ pro ὅτι ἔ	311,27	κρᾶττ vi.	ibid.
πῶς	260,7	μικρόν ὀππλεῖον	384,5
καὶ τοι atqui	309,20	πληθὺς	385,8
verum, vel at	ib. 21	πόδας	384,6
etiam	310,22	πόσον	386,8
quanquam	ib. 23	ὁλίγον ὁλίγως	ibid.
καὶ τοι καὶ	ib. 24	εὐχρον	384,5
proinde	311,25	καὶ κέρρῃς πῶς	381,1
καὶ τοι εἰ vel αὖ	ibidem.	μίαν	3,5
& tamen	ib. 26	σκόπε τοξόειν	381,1
καὶ ταῦτα μὲν δὲ ταῦτα	99,16	νώτε γινώσκειν	πολεμῖς
καρῶς	48,7		ibid.
καρῶς	49,9	κατ' ἐνθεῖαν ἀνταγωνίζε-	
κάκως, ἐπαρχίας	ibid. 10	σαι	17,4
καλῶς ἰδίῳ	112,4	ἐμφασιν	382,3
		καταβάδην	220,7
		καταγινώσκειν	153,1

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
κατακομῖσαι	171,14	κείναι τὴν ἐπὶ θανάτῳ	17,4
κατακρημίσαι	pro κα-	κρύβδω	221,10
τακρημίσαι	109,8	κρείει ἡμῶν	50,13
καταλογάδω εἰπεῖν	55,10	κρείαν ὁμολογεῖν	ib. 13
καταρχαίς	34,8	κρείει νόμος	51,15
καταρθεῖν	177,14		
καταστῆναι εἰς ἀρχὴν	101,6	Λ.	
κατὰ χρεως ὑσία	49,12	λαβεῖν	52,1
κατεκίπαι	22,8	λαβὼν, παράλκει	205,4
κατόπιν ἐορτῆς ἡκομῶ	5,17	λαμπρὸς ἀνέμῳ	75,2
κατεργάται	74,2	λατθανόντως	221,10
κατινῆλια	37,3	λατθανῶ cum particip.	
κείρειν ἐν χεῖρ	366,14		145,3. 200,10
κεῖναι τὰ ἑπλά	174,11	λέγω pro λέξω	110,11
κεκτημῆς pro κεκτημῆ-		λέγων, φράσεων ἀνεπηρο-	
ον	111,2	μῶς, ὅς. cum verbo	
ἐπὶ κείως vel χεῖ κείρας		ἐρχομαι	118,16
	369,4	λίγδω, ἐπιλίγδω	220,8
κεφάλαιον & ἀρχαῖον			
κεφ.	89,5	ἐπὶ λόγμῳ ἔν	55,11
ἐπὶ κεφαλαίων	371,6	λόγοι	53,5
κεχρηότες pro κεχρηῆς		ἐν λόγοις ἔν	54,7
	371,11	λόγον αἰτεῖν	52,1,2
κεχυμένως	222,14	διδόναι	ib. 3
κηρύττειν	378,18	λαβεῖν	ib. 1
κινδυνάει	260,6	ποιῆσαι	167,16
κλοπὴ δημοσίων	49,10	παρίχειν	53,4
κοινά	ib. 11	κατ' ἐμὲ λόγον	54,9
κόρειον καλλίστη	24,2	λόγῳ	52,1
κρεῖσσαι	22,8	λόγῳ ἔν	54,8
κρείων cum var. gen.		ἑμαυτῶ, πεζῶς	55,10
	26,5. 27,6	λόγῳ πύχειν	52,1
κείναι pro κείνῳ	109,7	εἰς λόγους ἐλθεῖν	54,6
			iv

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐν λόγῳ ἴ)	54,6	μὲν ἔν & quidem	318,15
		quidem certé	ib. 16
M		porró	ib. 17
		imò veró	319,18
Μάλα cum artic. τὰ		enimveró	ibid.
	247,6	at enim	320,19
admodum	ib. 7	μὲν τοι	316,12
μάλα μὴ, εἰ ᾗ μὴ	ib. 8	at	ib. 13
cum verbo φάσκω	248,9	μὲν ταχ, μὲν πειπυ	pro μὲν-
eum ὁμοίως	ib. 10	τοι	317,14
μᾶλλον δὲ	246,1	μὲν ὦν & ὦν, Ἰωνικῶς	pro
αὐτί	ib. 2	ἔν	320,20
cum comparat.	ib. 3	τὰ ἐν μέρῳ, ὅπ'	μέρῳ,
cum gen. παντός	ib. 4	χρ' μέρῳ	56,1,2
subintelligitur ἢ	βύλο-	πολὺ μέρῳ	57,4
μα, seq. ἢ	247,5	τὸ ἐμόν γε μέρῳ	ib. 5
μῖρα, μείζον, μικρόν	58,10	ὅπ' ἄλλον μέρῳ	ibid.
μῖρας	59,12	μῦ cum genit. & dat.	
μείζον κ' ἑλαπτόν	ib. 10		386,9
μηλίχα	22,8	μεταβάλλει pro μετα-	
μεταχια εὐτυχεῖς	24,2	βάλλει	102,7
μύλην, existimare		μεταβάλλει, id est, αὐ-	
	148,11	τομαεῖν	ibid.
οἱ μύλλοντες	147,8	μεταξύ	249,1
μύλλω cum infin.	145,4	pro μῦ	ib. 2
debeo	146,7	μετρεῖν πλὴν ἴστω	46,2
cupio	147,9,10	ὅπ' μετ' αὐτῶν	370,4
μύμηται ποιήτας		μῖχει cum πῶ vel πιν	
	202, 16		349,3,4
μὲν cum γδ παρὰ		πρὸς	250,5
	312,1	cum aliis adverb.	ib. 6
μὲν & δὲ initio	ib. 2	cum genit.	ib. 7
quidem, veró	313,3	μῖχεις ἔ	251,8
cum, tum	ib. 5	μὴ γὰρ γε, μὴ γδ δὴ	
μὲν δὴ & quidem	316,11		264,9
		μὴ	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
μη δῆτα	264, 10		
ὅπ, μή ὅπως	268, 13	N	
ὅπ μὴ ὅπ, μὲ ὅπ γε μὴ			
ὅπ δῆ, μὴ γε, vel μὴ		Νεανικῶ	60, 30
τοι γε δῆ	264, 11	νεανικῶ διαφορᾷ, ὅρμη,	
μη ὅ, ὅκ, ὅχ	262, 4	αὐτῶν, φημιόμην	ibid.
μη ὅχ ὅ	ib. 5	νεανικῶς ἐνίσταται	ibid.
μη ὅ cum infinitivo		γενομεμένα	151, 15
	ib. 6	νῆ Δία ἀλλὰ	274, 7
μη & ὅκ verbis quibus-		νικᾷ γνώμῳ, ψήφισμα,	
dam præponuntur			148, 12
	263, 7	γνώμῃ νικᾷ	ib. 13
μη προσωπῶ, pro προ-		invallescere vel obtinere	
σωπῶ μὴ	ibid.		149, 14
μὴ π, μὴ πῆ, μὴ π δῆ	264, 11	νομίζεν, νόμῳ δίκῳ κα-	
μηδὲ --- ne quidem		ταυτέστι	ib. 15
	269, 15	νομίζεσθαι	150, 15
μηδὲ αὖ	270, 18	νομίζεσθαι -- invaluit	
εἶς, & μήτε εἶς	ib. 17		127, 10
μηδὲ ὅγῳ	ib. 18	νόμῳ κύει, ἀκυρῶ	
μηδὲ cum μὴ vel μὴ-			51, 15
π	57, 6	νοσῶ pro νοσῶν	107, 1
μὴτοι γε δῆ	264, 11	Ξ	
μηχανή	58, 8, 9	Ξυμῆσε pro Ξυμῆσοις	
μα, πρόπρον, ὕπρον,		αὖ vel αὖ Ξυμῆσται	
πύρα	18, 5		167, 17
μικρὸν ὅ μίγα	58, 10	Ξυρεῖ ἐν χερσὶ	366, 14
μικρῶ & ὀλίγῳ	59, 11	ὅτι Ξυρεῖ ἀκμῆς ἵσταται	
μικρῶ, pro μικρῶ δὲ			ib. 15
	ibid.		
μὴ & οὐ abund.	93, 2		
διῖα μοῖρα	57, 6		
μυρία ὅσα	70, 7		

INDEX.

		pag. reg.
○	ἐν ᾧ	65,10
	ἐχ' ᾧ	ib. 11
	οἱ	63,6
οὐκ, ἢ δὲ, τοῦ	3,7	cum verbo loco nominis
οὐδ', τοῦ	ibid.	
ὁ π', ὁ δ'	2,4	οἱ pro ὧς 64,8
ὁ πάνυ	ib. 3	ἀπὸ τῶν δυνάμεων 65,9
ὁ pro παῖς aut υἱός	4,12	οἱ πάσαι-ἀνθρώποι 2,3
ὁ saepe vacat	13,14	οἱ δὲ σαφές 151,16
εἰς ὅδον ἐλθεῖν	61,1	ὁλίγα ἄλλα 15,19
ἐρχομαι	63,5	παρ' ὁλίγον 393,9
καθ' ὅδον	62,4	ὁλίγε, pro ὁλίγε δὲ 59,11
ὅδον ποιεῖν, ὅδε.	61,1	
ὅδε saepe subaud.	17,3	καὶ πληθύνει, ὁλίγε. ὁλί- 386,8
ὅδε βαλίζειν	62,4	γον 218,2
παῖς ἐργον	ib. 3	ὁμοθυμαδόν 157,6
οἱ ἄγε vel οἱ	66,13	ὁμολογεῖν πλὴν κυρίαν 50,13
οἱ γε	251,9	ibid. 151,16
οἱ γε cum βλίπω	ibid.	ὁμῶς, ὅτι τῶν ἱερῶν, ἐμ- 372,8
οἱ δὲ pro εἰδὼ	151,16	ibid. πύρων, τομίων 252,10
εὖ οἱδ' ὅτι	ibid.	ὁμῶς circiter 217,16
οἶε, obsecro	152,19	τόδον, καὶ τὰ ὄντα verum
εἰθεδε imper. per se pos.	108,6	
οἱ καθ' ἑκαστην	2,5	ὅκαθαι fructum ex re ali- 163,3
ἐν	ibid.	quā capere 211,1
ἡμᾶς	ib. 3	ὀνομαζών 371,6
οἱ pro παῖδες vel υἱοί	4,12	ἐπ' ὀνόματι, nomina- 217,16
ἢ οἰκονόμος	60,1	tim 216,14
οἰκοφθορά	51,15	τὰ ὄντα, id est, ἡ ἐκείνα, 252,1
οἰκοφθοροί	ibid.	vel τὰ ὑποκείμενα
οἷμα, utique	152,18	
οἷ	65,10,11,12	ὄντες νόμοι 217,16
οἷ ἐποῖον	73,16	ἐπὶ 252,1
pro ὧς	66,12	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
αὐτὸν παρείκοι	252,1	ἐκ' ἐμοῖ	70,6
παρήκει vel παρήκει	12,8	ἡλίαν	73,16
δοκῶ	252,2	pro μόνον	72,12
ἐν	253,3	εἰς ὅσον	69,4
ἐπὶ ἔσ, ὅτι αὐτὸν, ὅτι αὐτὸν,		ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, παρ	
ὁποδὴ ποιεῖ, ὁποδὴ ποιεῖν		ὅσον καθ' ὅσον	ib. 2
	ibid.	παρ' ὅσον	69,3,4,5
ὅποσοι pro ὅσοι	68,1	ὅσον τῷ χ	332,8
ὅπως quousque	253,4	ἐχ' ὅσον	72,10
ὅπως, ἐλλείπει	110,10	ὅσ' cum variis præpp.	
ἐλλείπει	254,6		69,4
ὅπως-ὅτως	256,11	ὅς pro ὅ	9,1
ἐχ' ὅπως	254,5	ὅς	11,5
pro πως	253,5	ὅς	9,2,11,5
ὅπως ἐπαφίρειν	67,15	ὅς αὐτὸν κα	10,3
ὅπως συσκοπῇ ὑπὸ	7, ὅς	ὅς ἐν	9,2
γῇ	67,14	ὅτε μὲν, ὅτε δ'	258,3
ὅπως ποιεῖται	165,10	ὅτι quod	223,1
ὅπως	259,6	quàm	ib. 2
ὅπως τίμειν	372,8	cur	324,3
ὅσα ἐπ' αὐτῷ	70,6	παρίλακει	106,16
ὅς μὲν, ὅς δ'	9,1		324,4
ὅς pro ὅ vel αὐτὸς	ibid.	ὅτι μὴ pro εἰ μὴ	325,6
pro τίς	11,7	ὅτι μὴ καὶ, nisi quod	
ὅσοι pro οἱ	68,1		ibid.
ὅσοι & ὅτι παρίλακει	70,7	quonquam	ibid.
ἄλλοι ὅσοι, θαυμαστον		ὅτινα, ὅτινας	11,4
ὅσον	71,1	ὅτι post τῆτο	97,13
ὅσον circiter	72,11	ὅτι-ἐχ' αὐτῷ	332,8
feré	ib. 14	ὅ, π cum virgulá, quare ?	
αὐτῇκα, ἔπειτα, ἐκ τῆς			9,2
	ib. 13	ὅ. π δὴ, ὅ, π πρὸς ὅ, τί-	
ἡκει	70,6	ποτε, ὅ, π διποτε, ὅ,	
ἡλὼς τὸ δυνάμεως	ibid.	π διποτεν	ibid.
		ὅτι	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ὅπως pro ὅστις	10,4	ἔωκον	267,9
ὅτε-ὅτω	11,6	pro non utique	ibid.
ἔ, in fine periodi. ὅξυπνεῖ-		pro ἔ μιν πῖς vel ἔ μιν	ib. 10
ται	265,1		
ἀφ' ἧ pro ἀπό τ'	9,1	ἔ μιν	268,11
ἔ γάρ; nonne?	265,2	ἀλλά	ibid.
ἀλλά	266,4	ἀλλά καί	ibid.
αὐ	ib. 6	ἔεία θείν	74,2
αὐποτε	267,7	ἔεισδρομεῖν	ibid.
πῃ	ib. 8	ἔειθ' αὐμθ	ib. 1
& ἔ γάρ ἐν	260,7	ἔρθ	ibid.
ἔ γδ, sine interrog.	265,3	ἔτα	216,14
ἔ γάρ πῖ ἀλλά	266,5	ἔσα ἀγγέ, δίκη	51,15
ἔδαμῶς	260,7		216,13
ἔ ἢ ne quidem	269,15	ἔσῖα ἀνέπαφθ, κατὰ-	
ἔ δ' αὖ	270,16	χρεῖς. θανέει	49,12
ἔ δ' ἐς;	ib. 18	ἔποιγε, ἔποιγε δ' ἢ	264,11
ἔ δ' εἰς	ib. 17	ἔτθ	92,1
ἔ δ' ἐν γδ αὖ	267,6	ἔτω δ' ἢ, atque ita	292,12
ὅθ	65,10,11	ῥαδίως	256,12
ἔ δ' πολλῶ δέῃ	271,19	ἔτως ita demum	255,7
ἔ δ' ὀλίγῃ δέῃ	ib. 20	temeré	ib. 9
ἔ δ' ἑτέρῃ ἀντιθέ;	21,7	ita est ut dicis	260,6
ἔ δ' ἦτα, ἔ μὲν δ' ἢ	260,7	cum ὄναισιν σίγῃ	255,10
ἔ φημι, pro ἐν μὲ ἔ	264,7	πως & πῃ	ib. 8
verbo postponitur	261,1	ὄφελον	156,6
ἐκ 'Ιονικῶς ἀντὶ τ'		ὀρλισιάνην vel ὠφληκίαναι	
	65,9	δύκλω	155,2
ἐκ ἀξιώ pro ἀξιώ μιν		τῷ δημοσίῳ	ib. 3
	265,8	ἔχ ἥμισυ pro μάλιστα	268,12
ἐκ ἔοικε, φαίνεται	260,7		
ἐκιν, ἐκιν	ibid.	ἦπρον pro λίαν ἄγαν	ibid.
ἐκ-ἔρα ὑποθετικῇ	217,15	ὅπως	254,5
ἐκ postpositum verbo		ὀρεῖς pro οἶμαι	268,14
	261,1	ὅπῃ	ib. 13

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
Παθεῖν π, aliquid huma-		παρ' ὅσον.	69, 3, 4, 7, 5
nitus accidere	160, 13	παρὰ δὲ δὲ μα	117, 14
καὶ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι		παρὰ δὲ τοῖς qui excepit	104, 13
ib.	14	pro παρὰ δὲ δὲ μα	117, 14
παῖδες	75, 3	παρὰ δὲ δὲ μα	102, 8
πασιμαί	219, 4	παρὰ δὲ δὲ μα	384, 5
παρὰ δὲ δὲ μα	ib. 3	παρὰ δὲ δὲ μα	158, 9
παρὰ δὲ δὲ μα, vel παρὰ δὲ δὲ μα		παρὰ δὲ δὲ μα	ibid.
ib.	4	παρὰ δὲ δὲ μα	13, 13
παρὰ δὲ δὲ μα poeticé	ibid.	ὁ παρὰ δὲ δὲ μα, & τὸ παρὰ δὲ δὲ μα	197, 4, 211, 2
παρὰ δὲ δὲ μα ἢ ἔν	260, 6	παρὰ δὲ δὲ μα	197, 3
πάντες ὅσοι	10, 2, 68, 1	παρὰ δὲ δὲ μα	158, 8
παρὰ δὲ δὲ μα βελτίον	346, 12	παρὰ δὲ δὲ μα	252, 1
πάντως δὴ π	259, 6	παρὰ δὲ δὲ μα, & παρὰ δὲ δὲ μα εἰς	355, 12
πάννυα, vel πάνυ μ	ibid.	παρὰ δὲ δὲ μα, βελτίον, ὅ.	
παρὰ cum gen.	389, 1	παρὰ δὲ δὲ μα fittere, afferre,	157, 7
dat.	390, 2	παρὰ δὲ δὲ μα, in medium	158, 8
acc.	ib. 3	παρὰ δὲ δὲ μα esse	ib. 9
in comparationibus	396, 15	subigere	ibid.
intermissioni servit	397, 16	παρὰ	12, 9
παρὰ μακρὸν ὀλίγον, βελτίον	393, 9	παρὰ δὲ δὲ μα	102, 8
παρὰ longè, multò	392, 7	εἰς πᾶσα	75, 4
multum abest	ibid.	παρὰ δὲ δὲ μα	10, 2
longè minús	ib. 8	παρὰ δὲ δὲ μα	85, 14
παρὰ π	395, 12	παρὰ δὲ δὲ μα affici animo	159, 11
supra, infra	391, 5	παρὰ δὲ δὲ μα, ὅ.	ib. 10
propter	ibid.	παρὰ δὲ δὲ μα facio	ib. 12
fitum esse	ib. 6		
τὸ παρὰ δὲ δὲ μα	392, 6		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
πίμψει pro ἐπιμψε	109,8	παῖμθ vel πλωῖμθ	76,5
πεπληκώς pro πεπληκα- ναι	201,13	χτὶ πόδας	384,6
πεπλήμα pro πεποιμα	104,13. 117,14	πῖα ἀπᾶ	16,19
ἐπὶ pro ἐπὶ	398,1	ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, bene- ficio aut damno afficere	162,1
cum verbo ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι	ib. 2	ποιεῖν διαδικασίαν	163,4
circa vel contra	360,4	ἐπὶ πνι	ibid.
pro ἀπὶ	ibid.	ἐκ ποδῶν	165,12
præ, supra	ib. 5	ἑξώλη καὶ προώλη	166,15
pro ἐπὶ	400,6	ποιεῖσθαι adoptare	163,5
cum dat. circa vel in	ib. 7	εἰς ἑαυτὸν, id est, ἀγα- θῶς	165,11
ἐπὶ	ibid.	ἐκ ποδῶν	ib. 12
cum acc. circa	401,8	ἐργῶν	ib. 10
sub.	ib. 9	ἐν ἐργῇ πνε	166,13
ἐπὶ	102,6	interpretari	166,14
ὁ ἐπὶ τῶν aer	212,3	πίπτει	164,7
ἐπὶ δὲ	161,15	καρδῶ	ib. 8
ἐπὶ ἐξ	ibid.	ῥαίν	165,10
ἐκ ἐλευσίαις π ποιεῖν	360,3	ὅφ' ἑαυτὸν	ib. 11
ἐπὶ ἔργον	102,6	ποιήσαι ἀνέστην	163,3
ἐπὶ ἔργον	35,9	λόγον	167,16
περὶ ἐν ἀκίκεν pro ἀπὸ φενα	108,3	pro ποιεῖν	117,12
κ' ὅτι	221,14	πρὸς τὸν ὄν pro ποιήσας	201,13
περὶ ὅτι	158,3	αὐ	201,13
χτὶ παρὶθ	385,8	ποιήσασθαι ἡρώων	165,9
πάλιν ἀλλὰ	275,9	ποίησον pro ποίει	117,12
πάλιν ἀλλὰ ἢ nisi	ibid.	ποιῶ cum adverb.	162,2
πάλιν εἰ, & πάλιν ἐπὶ	ibid.		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ποιῶν καλῶς	213,4	περὶ ὁδῶ	62,2
πολιτεία	76,6	περὶ cum gen. pro ὑπο	
πολλῷ καὶ λίῃ, & πολλῷ καὶ		vel παρὰ	403,1
λίῃ	270,18	ἐναποδότημ. est	ib. 2
πολις	59,12	cum ἀγαθῷ & κακῷ	
pro συνίμην πολλῶ			126,4. 404,3
	77,7	pertinere, ὅς.	ib. 4
πόσι ἄπα	15,19	cum αἵματι, πατρὸς,	
ποτὶ aliquando ἐγγίγει		μητρὸς, ἀδελφῶν, γυναι-	
	303,7	κῶν	405,5
ποτὶ μὲν, ποτὶ δὲ		pro ἐνείκα	142,11
	258,3		406,5
pro encliticum, particula		per in jurando	ib. 6
παραπληρωματικὴ	159,4	apud vel coram	ibid.
pro πῶς	258,4	cum dat. ad juxta	ib. 7
ἢ ἢν παρὰ	77,8	apud vel cum, in, præter	
παρὰ τὴν, dare operam		munus	ibid.
	167,17	cum acc. ad.	407,9
occultè moliri	ib. 18	περὶ n; relativum	ibid.
impetrare, convenire		περὶ n; interrog.	ibid.
	168,19	adverbialiter	408,10
παρὰ τὴν εἶναι exigere		adversus	ib. 11
	168,20	apud	409,12
παρὰ τὴν εἶναι	78,10	inter vel cum	ibid.
παρὰ τὴν	77,9	præ	410,13
περὶ ante	401,10	propter	409,12
περὶ ὅσον, id est, ἀπορρομή		secund. vel pro	ib. 13
	36,2	τύποις adhæc	407,7
περὶ θεσμία	50,14	περὶ ὁδοῦ εἶναι	158,8
περὶ καλεῖσθαι εἰς μάχην		πρὸς τὴν ἑνὴν	108,5
	113,8	περὶ τὴν pro περὶ τὴν	
περὶ λαμψάνετι pro πε-			133,7
λαμψάνην	109,7	περὶ δὲ τὴν βελῶν	
ἐν περὶ οἰα	214,8		138,2
περὶ ὁδοῦ εἶναι	61,1		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
προσέναι vel προσλαβεῖν	138,2	προσέναι	221,12
τὸ βάλειν	104,11	σεῖχεν pro σεῖχεν	103,10
προσμίξαι	ibid.	σεῖχεν, ὅς.	121,3
προσμίξαι	89,5	συνχρῆν	218,2
τὸ προσέναι	168,22	χρῆσθαι	103,10
προσλαβεῖν	78,11	ἐκείν	ib. 9
prætextus	ib. 12	συμφορῆν conflare	169,1
προσέτι	18,5	exercere	170,2
προστίθαι γνώμας	138,2	συμβαλεῖν ἢ συμβάλλειν	171,3
προστίθαι	221,11	δοῦναι τὸ λόγιον	142,11
τὸ προστίθαι primus	77,14	συμφορῆν	170,3
πῶς	257,1	σύν cum dat.	53,3
πῶς	ibid.	σύν	386,10
πῶς ἢ αὖ	ibid.	σύν	ib. 12
πῶς ἢ	259,6	cum ἡπείν	388,13
certo modo	254,3	συνάψαι	103,11
ἢ vel πῶς ἢ	260,6	συνείδει pro συνείδει	151,16
μὲν, πῶς δὲ	258,3	cum partic.	202,16
ἢ; nonne?	257,2	συνταράξαι pro συνταράξαι	108,5
P		συνταράξαι	102,6
ῥᾶν ἢ pro ῥᾶν	257,16	συνταράξαι	219,2
ῥᾶν ἢ ῥᾶν	80,1	συνταράξαι	101,6
ῥᾶν ἢ temere	256,13	συνταράξαι	103,10
facile	ib. 14	συνταράξαι	260,6
cum ἢ	ib. 16	συνταράξαι	73,15
cum ἢ	ib. 12	συνταράξαι	256,13
ῥᾶν ἢ	218,1	συνταράξαι	219,2
Σ		συνταράξαι	22,8
Συνταράξαι, πικρύναι, ὑπὲρ			
δίδωμι	80,1	T	
σοὶ, vid. μοί	93,2	Ta' pro eis τῷ	353,8
σοὶ, σοὶ, σοὶ	ib. 3	τῷ	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
τὸ μὲν ἢ μὲν	2,5	acc.	173,9
τὰ μὲν, τὰ δὲ	5,16	πθίναυ vel πθίναυ pro	
τὸ πῶν vel τὸ πῶναι	174,11	confesso sumere	172,6
ἐν ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα		τὰ ὅλα	173,10
	99,16	pro τὸ πῶν	174,11
πὶ solum: vacat	301,1	pro στρατοπολιεύειν	
οἱ ἐν τῷ τέλει	369,2		175,12
τελείῃ pro τελειῶναι		castra munire	ibid.
	104,12	ἀντὶ τῷ πολιορκεῖν	176,13
εἰς ἀνδρα	ibid.	πθίναυ assentiri	171,4
τῆλεται pro τέλειονται		moderari	ib. 5
	106,17	τὸ ἀγῶνα	172,6
τὴλθ, magistratus	80,2	ducere	ib. 7
πικμύειον	80,1	tribuere, assignare	173,8
τὴπᾶ	16,20	πῆκτων de viro	130,12
τῆδε	3,8	τῆμην vastare	175,11
ἐκκεῖσε	ibid.	ὁ πῆς pro πῆς	81,3
ἐν μὲν νῦν, pro ἐν τῇ μὲν		πῆς pro ἐκασθ	85,4
νῦν	303,5	pro ποῖθ	81,4
τὴν ἐπεπῶν	3,11	indef. παρῆλκεν	83,11
τὴν ταχίστω	ibid.	cum particip.	199,7
π vacat	301,1	πῆς ἀεὶ πῶν δῆτα	81,5
indef. interrog.	84,12	τὸ in acc. cum alio casu	
πὶ γὰρ;	81,6		6,18
πὶ γὰρ ἀλλο	ibid.	pro ὅ	4,13
πὶ γὰρ ἔ;	83,10	cum infin.	5,18
πὶ δὲ ἄλλο ἢ;	81,6	τὸ δὲ π	3,9
πὶ δὲ, πὶ γὰρ εἰ μὴ	82,7	τὸ δὲ π	ib. 10
πὶ μὲν; quidnam, quidni?		τὸ καθ' ὅλον	2,5
	83,10	τὸ καταρχάς	34,8
πὶ μὲν	ibid.	τὸ λεγόμενον	5,17
πὶ δῆτα	81,5	τὸ μὲν τὸ δὲ	ib. 16
πὶ δῆποτε	ibid.	τὸ μὲν π, τὸ δὲ π	ibid.
πὶ ὅπ		τοιωύχον	3,6
πθίναυ cum prap. εἰς &c.			

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
τὸ ὄν	5,15	συμβαίνει ἀνάγκη	183,5
τὸ τί ἔν ᾧ	3,9	ὑπάρχειν ὑπογραπῶν	
τοίνυν igitur	326,7		182,3
pro ὧ	ibid.	favere	ib. 4
& quidem	326,8	ἀντὶ τῆς ἰδ.	183,4
jam verò	327,9	ὑπάρχειν, ἀντὶ τῆς ὄντος	
at	ib. 10		214,9
& tamen	328,11	subsidia	ibid.
cum ἐγώ	ib. 12	pro deo ipso	215,10
οἱ πόλοι	87,5	ὑπάρχειν πρὸς πρῶτον	ib. 11
πρὸς τέτοις	407,7	ὑπάρχειν	181,1
ποσῶν, id est, τὸ δὲ π		ὑπάρχειν καὶ ἐπὶ	215,11
μόνον	85,1	ὑπάρχειν ἐπὶ	49,12
ἐντο, παρέλκει	98,14	ὑπὸ cum gen. pro	410,1
ἐντο μὲν, ἐντο, δὲ	5,16		411,2
ἐντο pro χτὶ ἐντο	382,2	propter cum infin	411,2
εἰς ἐντο ἐπὶ	102,6	pro ὑπὸ prae	ibid.
ταῖς ἐντο ἡμῶν, ὅς.		cum ac. supra v. ultra	ib. 3
	30,14	ὑπὸ μείν, ὑπὸ ἡμῶν	
τὸ ὑπὸ cum variis par-			50,14
ticulis	177,15,16,17	ὑπὸ ἡμῶν πρὸς λαβὴν	ib.
eum gen. fortiri	179,18	ὑπὸ ἡμῶν τὸ πρὸς ἐπὶ	ibid.
τὸ πρὸν casu	214,8		ibid.
pro ἰσως	ibid.	ὑπὸ πρὸς ἐπὶ	ibid.
τὸ πρὸν πρὸς	ib. 7	ὑπὸ πρὸς ἐπὶ	ibid.
πρὸν πρὸς ἀνθρώποι	ibid.		370,4
ἢ πρὸς ζῷα	ibid.	ὑπὸ πρὸς ἐπὶ	334,10
πρὸν vulgaris	ibid.	ὅς	ibid.
τὸ cum infin.	5,18	ὑπὸ cum gen. à, ab, abs,	
		propter, ἢ prae	412,4,5
		cum dat. sub. cum, ab pro-	
		pter, prae, per	413,6,7
		cum acc. sub.	414,8
ὑπὸ πρὸς	92,1	ὑπὸ πρὸς ἐπὶ	100,2
ὑπὸ πρὸς χαλκὸς καὶ ὅς	182,2	τὸ καὶ ὑπὸ πρὸς	382,3
ὑπὸ πρὸς ἀντὶ τῆς ὄντος			ὑπὸ-

T

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ὑποσῆλ(ε) subducere	185,8	φθ' ἔγω 191,1,2,3,4,5,6,7	
ὑποσῆλ(ε)ναι ἀπ' αὐτοῦ	184,6	ἐλπίς φθόνου	86,2
submittere	ibid.	φίλος φίλων	25,2
remittere	ib. 7,8	φοναί	378,18
ὑποσῆλ(ε)ναι	102,6	φρεσίν	221,13
ὑποσῆλ(ε)ναι	103,9	φρεσίν cum ἑρχόμεναι	118,16
ὑποσῆλ(ε)ναι	ibid.	ὁ φρονηματίας	158,9
ὑποσῆλ(ε)ναι ἐπὶ αὐτῷ	49,12	φύσιν	221,14
ὑποσῆλ(ε)ναι	18,5	φῶς, φωτίζω, φωτίζω	35,9
ὁσπερ ἔστιν αὐτῷ	50,13		

X

φ		Χαλεῖν ποιεῖναι	165,10
φαίνεσθαι τὰ ἰσχυρὰ, pro κακιστέον	187,2	χαλεαίειν	22,8
φαίνεσθαι	260,6	χαλεπός	49,11
φαίνεσθαι constat	186,1	χαλεπός ἰσχυρῶν	86,3
φαίνεσθαι ἀπὸ αὐτοῦ	369,4	διὰ χαλεπῶν, vel χαλεπῶν	87,7
φαίνεσθαι ἐπὶ αὐτῷ	50,12	ἰσχυρῶν	350,2
φαίνεσθαι cum partic.	38,6	ἐν χαλεπῶν	86,3,4
παρὰ φανερῶν	394,11	χαλεπῶν ἀπὸ αὐτοῦ ἀξίως	87,7
φαίνεσθαι, age	188,6	νόμος	ib. 5
φ	188,6.291,9	ἐν χαλεπῶν	ib. 6
ἐπὶ αὐτῷ	188,7,8	χαλεπῶν	67,14
solum sine ἐπὶ αὐτῷ	190,9	χαλεπῶν ὑποκοπῶν	87,8
φαίνεσθαι pertinere	187,3	χαλεπῶν	ibid.
χαλεπῶν	ib. 4	χαλεπῶν	88,1, 10c.
νόμος vel ἰσχυρῶν	188,5	ὡς ἐπὶ αὐτῷ χαλεπῶν	89,4
ἐπὶ αὐτῷ κακῶν, καλῶν	190,10	χαλεπῶν ἐν αὐτῷ, ἀπὸ αὐτοῦ	ib. 5
φαίνεσθαι παρὰ αὐτῷ	205,5	ἐπὶ αὐτῷ, ἀπὸ αὐτοῦ	90,7
φαίνεσθαι	129,12	χαλεπῶν pro γρή	133,7
ὁ φαίνεσθαι reus	ib. 12	χαλεπῶν ἐπὶ αὐτῷ, ἀπὸ αὐτοῦ	90,7

INDEX.

ἐν χρῶ ἡμεῖς	pag. reg. 367, 15	ὡς ὁξυτέρως, pro ἕτως	pag. reg. 338, 21
μαχόμεθα	ibid.	idem quod πῶς	ibid.
ἐν χρῶ ἡμεῖς	367, 16	ὡς, ἀπέναντος, pro ἕτως	339, 22
πρὸς τὴν βασιλίσσαν	ibid.	pro ἕτω δὴ	ib. 23
εἰς αὐτὴν	368, 16	pro ὅτι	332, 7
χρῶν	99, 15. 222, 14	pro utinam	330, 4
χρῶν, ἐν χρῶ, καὶ χρῶν	91, 8, 9, 10	& ὅτι conjunctim	333, 8
χρῶν cum-præp. & gen.	193, 8	cum adv. ἀληθῶς, ἀπὸ	
cum ὅτι & acc.	ib. 8, 9	χρῶς, ἐπὶ τῶς, κρείως,	
cum ὁμοῖα & dat.	194, 9	καλῶς	ib. 9
pro capacem esse	ib. 10	adv. postponitur	334, 10
pro ἐν δὲ χρῶν	ibid.	cum indic.	335, 12
χρῶν τῶν	414, 9	pro ut infin. sic ὡς	
pro αὐτῶν	ibid.		330, 2
præter	ibid.	pro ἐπὶ vel χρῶν	337, 16
nisi, præterquam	ib. 10	pro ὡς vel πρὸς	336, 16
adv. seorsum	415, 11	cum ἕκαστος, ornatius	
		causâ	337, 17
		ἐμῶν, ἐκείνῳ	112, 6
		cum πρὸς	337, 19
		cum partic.	196, 1. 330, 3
		seq. ἐκ τῶν αὐτῶν, ὡς.	
Ω			338, 20
Ω cum ὡς heus tu	259, 5	παρίληξι	ibid.
cum ἐπὶ	ibid.	in sub. ἐλλήπει	110, 10
ὡς	83, 9	ὡς αὐτῶν, & αὐτῶν αὐτῶν	
ὡς	216, 12		331, 5
ὡς, id est, ὡς	ibid.	ὡς λόγος, sub. ἐπὶ	330, 3
pro ἀκμαζῶν	ib. 13	ὡς μὲν, ὡς δὲ	337, 18
παρίληξι	ib. 14	ὡς ἐπὶ, pro ὡς ἐκ αὐτῶν	
ὡς αὐτῶν, id est, αὐτῶν			335, 12
	216, 12	ὡς τὰ χρῶν, vel ὡς τὰ χρῶν	
ὡς, ἐν ὡς	91, 11		332, 8
ὡς	92, 12		ὡς

INDEX.

ἀποκρίσεις, ἀποκρίσεις,	pag. reg.	pag. reg.
ἀποκρίσεις, ἀποκρίσεις	66, 12	156, 5
ἀποκρίσεις	155, 4	204, 1

Δίξτε τῷ Θεῷ.

ΤΕΛΟΣ.